

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

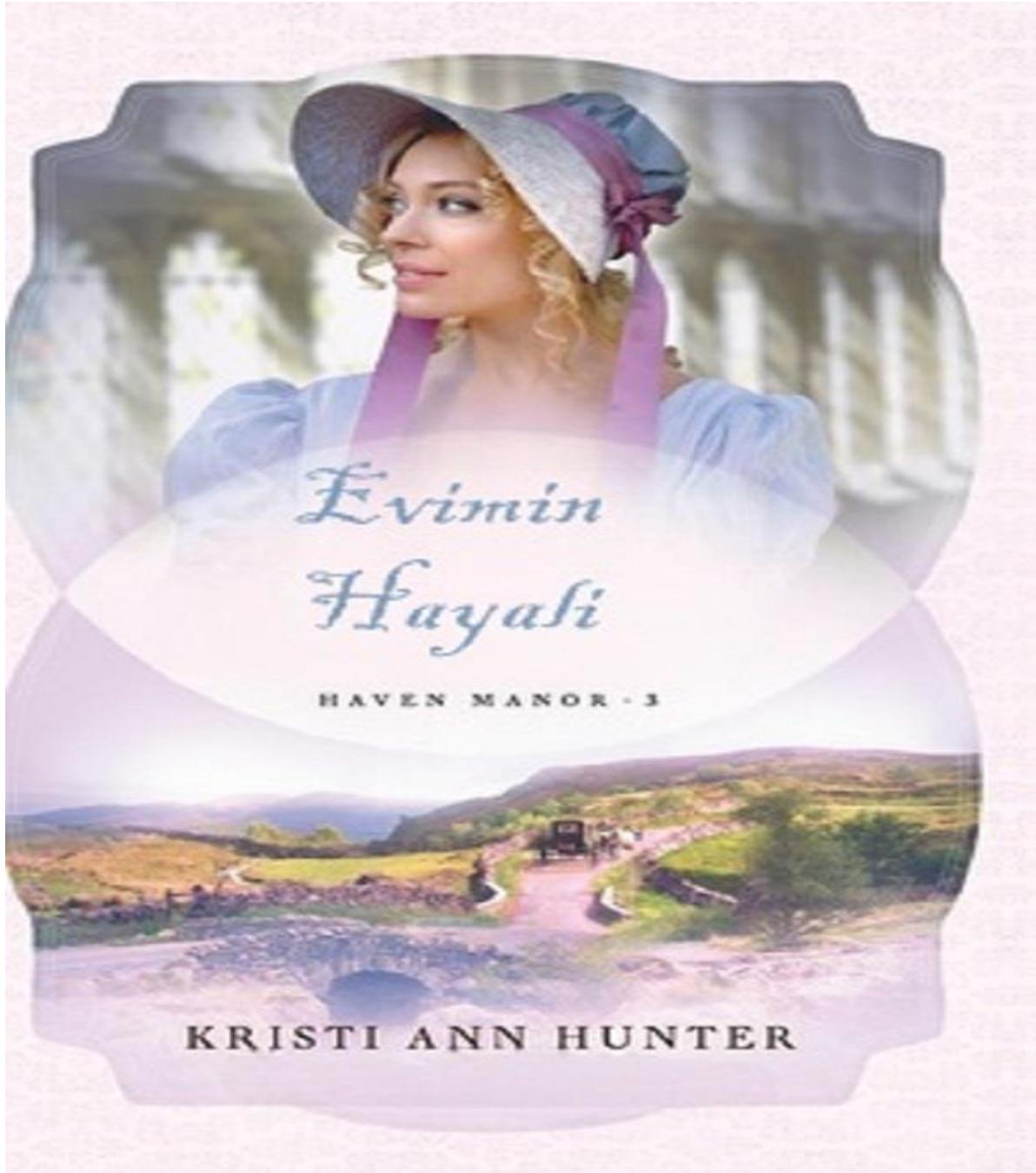
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

önsöz

FRANSIZ KÖYÜNDE BİR YER
1806

Bazen hikayeler, anlatılan hikayeden çok anlatan kişi hakkındadır. Gerçek sihir kelimelerdeki yürek, duraklamalardaki duygu, inancın derinliğidir.

Bu yüzden Jessamine Beauchene, ağabeyinin öfkelenmesine neden olsa bile babasından her zaman tekrar anlatmasını isterdi.

"Şimdiye kadar ezberledin," diye şikayet etti, kendisi, Jessamine ve babalarının oturdukları kütüğün önündeki toprağa ayak parmaklarını saplarken. Annesinin biraz dinlenmesi için gecenin karanlığına kaçmışlardı. Bazı günler onun için diğerlerinden daha zordu.

Jessamine, sarayın geniş odalarını ve muazzam bahçelerini zar zor hatırlıyordu. Dört odalı kulübesi ve büyük ambarıyla bu küçük çiftlik, ömrünün yarısında evi olmuştu. Annem, babam ve Nicolas için durum farklıydı. Büyük partileri ve süslü kıyafetleri hatırladılar.

Annem bir gün geri döneceklerini söyledi ve bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlamak önemliydi. Bazen aşçıları Ismelde'ye ilkel mutfakta özenle hazırlanmış bir yemek yaptırdı. Annemin kaşlarını çatmasına rağmen Jessamine yardım edecekti.

Jessamine ve annesi en güzel yıpranmış, modası geçmiş elbiselerini giyerler ve Mama'nın mahkemede insanların yaptığını söylediği gibi gülümser ve aylak aylak gezerlerdi. Jessamine her zaman kendini aptal gibi hissetse de bu annesini mutlu etti, o da yaptı.

Bu gece de o gecelerden biriydi. Yine de bu annemi mutlu etmemişti. Onu ağlatmıştı. Son zamanlarda pek çok şey onu ağlattı. Jessamine'in kral olan amcası birkaç ay önce başkentten kaçmak zorunda kaldığından ve ailenin geri kalanıyla birlikte saklanmaya başladığından beri, Mama eve gidebilme konusunda umutsuzluğa kapılmıştı.

Çaresiz kaldığında suçu savurma eğilimindeydi, bu yüzden böyle akşamlarda arka yatak odasını kendisine bırakmanın en iyisi olduğunu öğrenmişlerdi. O uyuduğunda, hepsi geri dönüp kendi yataklarını bulabilirdi.

"Hikâyeyi bir daha duymak hiç acıtmıyor," dedi babası, oğlunun sırtını sıvazlayarak. "Mirasınızı hatırlamak, kaderinizi bulmak için çok önemlidir."

Kütüğün üzerindeki konumunu değiştirdi ve enerji havada çtırdarken Jessamine'nin kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Onun için bir peri masalı gibiydi, anıların hatıraları o kadar belirsiz ve uzaktı ki bir rüya olabilirdi.

"Yüzyıllar önce," diye başladı babam ciddi bir sesle, "Gezgin Evrart kendi ülkesini kurmak için yola çıktı. Ağaçların altında ve mağaralarda uyuyarak dağlar ve nehirler boyunca dolaştı ve mükemmel yeri bulana kadar çadırını bile kurmayı reddetti.

"Sonra bir gün bir dağın zirvesine çıktı. O dağın tepesindeki kayalardan fışkıran bir kaynak, kayalardan aşağı akan ve yemyeşil bir kıy boyunca akan bir nehir haline gelene kadar diğer nehirlerle katılan sabit bir su akışı yarattı. Uzakta deniz vardı, ufukta zar zor görünen bir çizgi."

Verbonne, diye fısıldadı Jessamine.

"Evet, çocuğum. Çadırını dağa kurmuş ve oraya Verbonne adını vermiş. Kaynağın ağzından bir opal çıkardı. Büyük, pürüzsüz, neredeyse yarı saydam, kusursuz. Ona su taşı adını verdi ve bu toprakları yönetmesi gerektiğinin bir işareti olduğunu düşündü.

"Taştan bir kale inşa etti ve kendisini kral ilan etti. Kaynaktan gelen suyla meshedildi, su taşının üzerine ve Evrart'ın başına döküldü. Kısa süre sonra başkaları ona katılmaya geldi ve krallığı güçlü bir ülke haline geldi."

"Yeterince güçlü değil," diye homurdandı Nicolas, pek ikna olmasa da. Bu gözlemi hep hikayenin bu noktasında yaptı.

"Güç ve gücün ötesinde bir güç vardır oğlum," dedi babam, her zaman yaptığı gibi. Evrart, Verbonne'u bir akıl ve kültür merkezi yapmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Çocukları ve çocuklarının çocukları bu mirası sürdürdüler. Herhangi bir ülkedekilere rakip olacak beyinlerle dolu bir üniversite kuruldu. İtalyanların bile yaratıcılarımızı incelemeye gelmesiyle sanatımız ünlendi. Verbonne, Avrupa'nın mücevheri oldu.

"Ama bazen mücevherlere imrenilir, çocuklarım ve diğerleri Verbonne'u kendileri için istediler. Silahların gücü saldırıya dayanamasa da, akıl ve yürek gücü galip geldi."

"Henüz değil," diye homurdandı Nicolas.

"Öyleyse sebat ettim," dedi babam iyi niyetli bir omuz silkmeye. Hangi kelimeleri söylediği umurunda değildi; umursadığı hikayenin kalbiydi.

Jessamine'in de umursadığı tek şey buydu. Sesinin yükselip alçalması, sözlerini kaplayan saygı. Bazen bazı bölümleri fısıldardı çünkü onları daha yüksek sesle söylemeye çok önem verirdi.

"Savaş tehdidi yaklaşırken, kraliçemiz Verbonne'un kalbini kurtarma görevini üstlendi. Kral Evrart'ın mirasını temsil eden her şeyi aldı ve gece çaldı. Ülkeyi fethetseler bile, asla gerçek Verbonne üzerinde hak iddia edemezler."

Jessamine bu kısımda biraz daha dik oturdu. Adını o cesur kraliçeden almıştı.

"Ne yazık ki," dedi babam içini çekerek, "ülkesinin yeniden doğduğunu göremeyecekti. Hayatı geçti ve sevgili ülkesinin valisinden biraz daha fazlasını yapmaya indirgenen kralımız, bir gün tacı tam ihtişamına kavuşturmayı umuyorsa ikinci bir eş almak zorunda kaldı.

"Diğerleri, geriye kalan azıcık gücün meşru mirasçıları olduklarını iddia ederek bu zayıf kontrolü tehdit ettiler, ancak Evrart'ın torunları sabit kaldı. Amcanız, sizinle birlikte sevgili çocuklarım ve kuzenleriniz, bir gün Verbonne'un kalbinin ona döneceği umudunu koruyan kararlı liderler silsilesinin en sonuncularıdır. Bilgi ve kültürde, kendi gücünde ve özgürlüğünde yeniden gelişecek.

"Bir gün o uğursuz geceden Kraliçe Jessamine ile birlikte kaçan anne kraliçe tarafından bize gönderilen anahtarın kilidini açacağız. Doğru zamanda, Verbonne yeniden ayağa kalkmaya hazır olduğunda bize açıklanacak olan sırrın güvenilir koruyucularıyız."

Jessamine içini çekti ve başını babasının omzuna koydu. Babasının her zaman bu son kısmı söylemesine bayılıyordu. İçinde her zaman çok derin bir umut vardı. O anda, sesi yorgun, endişeli ya da korkmuş ya da sık sık görüldüğü diğer pek çok şey değildi. Jessamine'in bu hikayeyi bu kadar sevmesinin nedeni buydu. Bunu anlattığında, rüya gibi anılarında saraydan hatırladığı Papa oldu.

Jessamine, "Bunu gerçekleştirmene yardım edeceğim, baba," dedi.

Bunu yapmak bize düşmez, dedi Nicolas başını sallayarak. "Bütün bunlar bittiğinde Verbonne'u küllerinden çıkaran amcamız, belki de Prens Audebert olacak."

"Hepimiz Verbonne'un restorasyonunda rol oynayacağız. Yaklaştı çocuklarım. Bunu hissedebiliyorum..." Uzakta küçük bir ışık belirdiğinde babam birdenbire durdu. Bir ışık birkaç oldu, hepsi hızla hareket etti ve büyüdü.

"İçeri. Şimdi," dedi babam sertçe, Jessamine'i kolundan tutup eve doğru sürükleyerek. Kulübenin kapısından içeri girdi. "Birisi geliyor."

Her şey o kadar hızlı oldu ki, sanki Jessamine dışında herkes bu durumda ne yapmaları gerektiğini biliyormuş gibi. Ona asla söylenmemiş, asla uyarılmamıştı. Odanın ortasında durup bakmaktan başka ne yapacaktı?

Verbonne Kralı olan amcası Gerard, akşam yemeğinde giydiği saray cübbesiyle hâlâ süslenmişti. Dışarıyı görebilmek için pencereye asılı ağır deri perdeyi kaydırды. "Ahıra ve oradaki güvenli odaya gitmeliyiz. Çantayı al.

"Zaman var mı?" Jessamine'in annesi ellerini eteğinde sıkıca kavrayarak solmuş ipeği kırıştırdı.

"Denemeliyiz," dedi babam odadaki en büyük mobilyayı iterken - tımarhanenin ilk günlerinde saraydan getirilmiş, ama şimdi uzun yıllar taşrada yaşamının getirdiği yıpranmışlığı gösteren bir kanepе. Mama ve Ismelde kulübenin arka tarafındaki kapıya doğru koşarken, geniş döşeme tahtalarından birini kaldırdı.

Döşeme tahtasının altında, içinden küçük bir çuval aldığı kazılmış bir alan vardı. Jessamine'e uzattı. "Bunu benim için tut mon oisillon."

Evin arkasından ilk çığlık havayı kestiğinde döşeme tahtasını tekrar yerine kaydırmak üzereydi.

Bir nefes için kimse kıpırdamadı ve sonra herkes hareket etti. Gerard, Nicolas ve Audebert çığlıklara doğru koşarken, babası Jessamine'in küçük omuzlarını tuttu. On beş yaşında olmasına rağmen, henüz bir çocuktan çok daha büyük büyümemişti.

"Ne görürsen, ne duyarsan duy değerli kızım, sen sus. Benim için Verbonne'un kalbini taşı. Omzunun üzerinden odanın diğer tarafına, Jessamine'in gizli küçük köyü haline gelen bazı yakın kişisel hizmetkarların ve kraliyet danışmanlarının solgun ve korkmuş halde durduğu yere baktı. Ona döndüğünde yüzü asıktı. "Hepimiz için devam et."

Sonra onu deliğe itti, bakışlarını kadının ortasına sıkıştırdığı çantaya indirdi ve döşeme tahtasını tekrar yerine koydu.

Jessamine kıpırdamadı, güçlükle nefes aldı. Görebildiği küçük bir çatlak vardı ama sadece ön kapı görülebiliyordu. Daha birkaç saat önce, o, babası ve Nicolas o kapıdan kaçmışlar, annemin o ruh halinden birine gülüp geçmişlerdi.

Şimdi kapı, kısa süre sonra üzerine gerilmiş tahta çubuğu işe yaramaz hale getirecek olan darbelerin gücüyle sallanıyordu.

Kulübeye dönen ayak sesleri ve tutarsız bağırışlar çukuru, toprak ve odun kokusu kadar kesin bir şekilde doldurdu. Ön kapı hızla açıldı ve bir adam içeri girdi, feneri havaya kaldırdı. Jessamine'in baktığı çatlak bir an için yüzünü çerçeveledi.

Koyu ve kıvrıkcık bir sakalı vardı ve alnında kesik bir yara izi vardı. Gözlerinin içine bakamıyordu ama onun sert, huysuz bir adam olduğunu bilmek için de bakmasına gerek yoktu.

"Hepsini toplayın," dedi, kesinlikle Fransızca olmayan bir sesle, "ve her yeri arayın. Bu araya girenler, Verbonne tahtında oturmayı bırakacak."

Daha fazla ayak sürme, daha fazla çığlık, daha fazla her şey Jessamine'in duyularına saldırdı. Aklına parçalar geldi, sözler, ricalar ve haykırışlar. Kanepe yan yatmış, Jessamine'in baktığı çatlağı kısmen kapatmıştı. Bunu kumaş yırtılması izledi. Tüm yer aranırken ailesi dışarı çıkarıldı.

"Sanırım bulduk," dedi birisi Fransızca ve ön kapıdan bir sandık çıkarıldı.

Bu, amcasının yanında getirdiği sandıktı. Kralın esasını ve tacını ve en önemli hükümet belgelerini elinde tutuyordu.

Kıvrıkcık sakallı adam, Jessamine'in görebildiği bir şeyin kenarına adım attı. "Çizgi düzeltilecek ve uygun baş meshedilecek. Burayı yak. Ekinlerde yangın çıkarın, böylece buraya vardığında ve dikkat çektiğinde, yangın söndürülemeyecek kadar büyüyecektir. Bitirdiğimde çizgilerinden eser kalmayacak."

Sonra gitmişti.

Ve karanlıktı.

Tüm sessizliği bozan tek şey, Jessamine'nin kalbinin yüksek sesle çarpmasıydı.

Kulübeyi yakacaklardı.

O hala içerideyken.

Dövüşmeye, çığlık atmaya ve itmeye başladı ama kanepe döşeme tahtaları boyunca gerilmişti ve kımıldayamayan bir çukura sıkışmış narin vücudu yerinden kımıldatamadı.

Ta ki bir adamın "Bu da ne?" dediğini duyana kadar. Jessamine'in çıkardığı sesin korkunç sonuçlarını düşündüğü kıvrıcık sakallı adamla aynı aksanı taşıyan bir sesle. Ya yangın onun yerini ve babasının çok önemli gördüğü çantanın yerini ifşa etmesi için bir tehdit olsaydı?

"Geç kaldık," dedi başka bir ses. "Hepsini aldılar ve bulunacak bir şey varsa, çoktan alındı."

İlk ses, "Ahır bir kez daha arayın," dedi.

"Ateş geliyor. Anlamı yok."

"Ara."

Bir iç çekişin ardından ayak sesleri uzaklaştı ve kanepenin döşeme tahtalarına sürtünmesinden önce yumuşak bir homurdanma duyuldu.

Jessamine çantayı midesinin altına sokabilene kadar kıvranıp büküldü. Normalde, onlar saraydan kaçmadan önce ortaya çıkmaya başlayan dökümlü modaya rağmen, annesinin hala resmi önlüklere ihtiyaç duyduğunda ısrar ettiği sert korsajdan nefret ederdi ama o anda Jessamine bunun için minnettardı.

Çanta zaten dar olan bir alana sıkıştırıldığında, zorlukla nefes alabiliyordu. Midesine keskin bir şey saplandı ve bu, korkusuyla birleşince yanaklarından aşağı gözyaşlarının akmasına neden oldu. Ani hıçkırıklar nefes almayı daha da zorlaştırıyordu.

Tahta kalktı ve tek bir küçük fenerin ışığı bir çift gri gözü ortaya çıkardı. Özellikle hoş bir adamın gözlerine benzemiyorlardı ama kibar ve yetenekli görünüyorlardı.

"Adınız ne?" O sordu.

"Jess-" hıçkırık-"Jess-" burnunu çekme. Panik iyileşti. Tam adını söyleyecek kadar hava bulamadı.

"Pekala, Jess," dedi adam, "seni kurtarmak için buradayım. İngiltere'ye gitmeye ne dersin?"

Birinci bölüm

MARLBOROUGH, İNGİLTERE 1816

Bazen, zaman, mesafe ve onu önemli ölçüde görmezden gelmemize rağmen, geçmiş hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmadı.

Son iki gün içinde, Jess'in kaçtığı her şey geçmişin duvarını aşmış ve şimdiki zamanını sos gibi kaplamıştı. Topaklı, acı, yanmış sos. Gömmek için çok uğraştığı her duygu yüzeye çıkmış, zihnini tamamlanmamış düşünceler ve keskin renklerden oluşan karmakarışık bir sürü haline getirmişti.

Uykusuz geçen bir geceden sonra, en iyi yaptığı şeyi yapmıştı: zihni uyuşturan her türlü duyguyu bir sandığa tıkmış, kilitlemiş ve önündeki sorunu nasıl çözeceğini belirlemeye koyulmuş.

İkinci bir uykusuz gece, tahrişin kilitli sandıktan dışarı akmasına ve bir şeyi bıçaklamak isteyene kadar içini doldurmasına izin verdi. Son iki gündür hissettiği tüm duygular arasında -sevinç, korku, keder, heyecan, umut, umutsuzluk, gerçekten de bir gotik romanda özenle abartılabilecek herhangi bir duygu- nasıl başa çıkacağını en iyi bildiği şey sinirlilikti. .

Ne de olsa insanlar, özellikle de onlardan sırlar almaya çalışırken oldukça rahatsız ediciydi.

en ufak bir sorun yaşamadan eski şifreyi çözebilmesi veya çok can sıkıcı bir adamdan yardım istemek zorunda kalacağını.

Hayır, sonuncusuydu. Kesinlikle.

Gizli tecrit günlerinin sayılı olduğunu biliyordu ve hiç kimse entrikanın ve tehlikenin gölgesinde yaklaşık on yıl yaşamanın birkaç iyi yerleştirilmiş kır meltemiyle ortadan kaybolmasını bekleyemezdi. Yine de yardıma ihtiyaç duymak can sıkıcıydı.

Bunu istemek zorunda olmak bir ağırlaştırıcıydı.

Ona sormak zorunda kalmak neredeyse mide bulandırıcıydı.

Yine de bunun için başka bir şey yoktu. Aldığı mektup doğruysa -ve onu yazan adama güveni tamdı, yani öyle olduğunu varsaymak zorundaydı- o zaman başka seçeneği yoktu.

Bay Derek Thornbury'nin yardımına ihtiyacı vardı.

Bunu elde etmek için ona sorması gerekecekti, bu da onunla konuşmayı, onunla aynı odada olmayı, bıçağını gizli kınından çıkarıp bacağına saplamayı gerektiriyordu. Adam kelimelerle anlatılamayacak kadar sinir bozucu olduğu için uzun bir emirdi.

İyi olmadığı her şeyi yürüten, konuşan bir hatırlatıcıydı ve bunu ona sürekli olarak gösteriyordu. Adam, Jess'i gerçek bir aptal gibi hissettirmeden ağzını açamadı.

Ne yazık ki, bu beceriler tam olarak ihtiyacı olan şeydi.

Eski metinleri okumayı ve yorumlamayı biliyordu ve sanatı biliyordu. Jess taktikleri, stratejiyi ve karmaşık kılık değiştirmeleri biliyordu. Şu anki planında mutfakta onun tüm favorileriyle bir çay tepsisi hazırlıyordu. Sevdiği herhangi bir yemeği yapmaktan kaçındığı için onları pişirmeyeli uzun zaman olmuştu.

İnce, önemsiz intikam aynı zamanda Jess'in bolca sahip olduğu bir beceriydi.

Bir çift hizmetçi tuvalete giderken geçerken sesler, Jess'in son üç yıldır sığınağı olan mutfakın yalnızlığını bozdu. Uzun zamandır mükemmel bir saklanma yeri olan evi şimdi dolduran birçok insandan sadece ikisiydiler. Son iki ay içinde işe alınan tüm hizmetçiler yerel bölgede doğup büyümüş ve onun geçmişini bilmeleri mümkün olmasa da, Jess kendini onları sürekli bir ihtiyatla izlerken ve kim olmadıklarına dair en ufak bir ipucu ararken buldu. olduklarını söylediler.

Onun yerini ifşa edenlerin onlar olup olmaması önemli değildi. Jess, bu gizli, korunaklı evin sonunda açığa çıkacağını biliyordu. Tehlikeye rağmen kendini devam ettirememişti.

Diğerleri saklandığı yerden çıkıp evlenirken, mutfakta tek başına yaşayan bir kişiden küçük bir mutfak personeli üzerinde otorite sahibi olmaya başladığında, hatta misafirler gelip gitmeye başladığında bile o kalmıştı.

Ya da bazı insanların vakalarında gelip hiç gitmemek. Bir araya getirmekte olduğu tepsiye kaşlarını çattı.

Doğrusu, malikânedeki muazzam miktardaki sanat eserini değerlendirmek için tutulmuştu ama aynı zamanda mal sahibine de yakındı ve görevini tamamlaması çok uzun zaman alıyordu. Çalışan ve arkadaş arasında bir yerde gezindi.

Daha çok kendisi gibi.

Jess, birlikte saklandığı insanlarla ilgilenmeye gelmişti. Bunun onu savunmasız hale getirdiğini bilmesine rağmen, kalbinin bir kısmını açığa çıkarmıştı.

Şimdi bulunmuştu.

Aslında iyi bir şeydi. Mektubun içeriğini çok geç öğrendikten sonra ortaya çıkacak pişmanlık, onu bir sefalet ve suçluluk yığınından başka bir şey olmayana kadar yavaş yavaş canlı canlı yiyecekti.

Yine de bunun için endişelenmesine gerek yoktu, çünkü içeriği biliyordu, sorunu potansiyel olarak çözmek için gerekenlere sahipti ve bir planı vardı.

çeşit çeşit.

Daha çok bir fikirdi, gerçekten.

Aslında uygulanabilir bir plan yapmak için Bay Derek Thornbury'nin yardımı gerekiyordu, bu da şuruplu Napoli bisküvilerinden oluşan barış teklifini gerektiriyordu.

Jess un almak için kilere gitti ve iki hizmetçinin yaptığı konuşmaya kulak verdi. Onlardan biri biraz kekeliyordu , bu sadece önceki gece az uyuduğunda yaptığı bir şeydi. Jess, çalışma masasına dönerken, kolları o kadar yükseğe yığılmış ki, nereye gittiğini muhtemelen izleyemeyecek kadar yüksekte, odadan geçen başka bir hizmetçinin yolundan bir kovayı dürtmek için hafif bir yoldan saptı.

Kısa süre sonra, nihai ürünü yumuşak ve kek benzeri yapmak için biraz şurup dahil olmak üzere bisküvi hamuru karıştırıldı. Ek malzemenin önerisi, bir erkeğin ona söylediği ilk şey olmuştu. Jess yemek pişirmekten ya da bu konuda yemek yapmaktan nefret ediyordu, becerilere bağlı anılardan nefret ediyordu ama bu işte iyi olduğunu biliyordu. Çok güzel. Bir sanat bilgini onun hakkında ondan daha fazlasını bilmemeliydi.

Onun yanıldığını kanıtlamaya çalıştığında, sonuç lezzetli olmuştu.

Jess onları ateşe atmıştı ve bir daha atmayı reddetmişti.

Bugüne kadar.

Tek bir günah, Jess'in adamdan nefret etmesi için yeterli olmazdı. Muhtemelen. Yine de kendini beğenmiş bir bilgi ve öneri kaynağı olmaya devam ederek bunu fazlasıyla kolaylaştırdı. Belki de kendini beğenmiş değil.

Adam genellikle yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki, sıra dışı beynini odadaki herkesin üzerine koymayı umursuyordu ama bu, diğerlerinin bilmediği gerçekleri bildiği ve bunu bir kanalda yayınlama ihtiyacı hissettiği gerçeğini değiştirmiyordu. düzenli olarak.

Ancak biraz şansı varsa, onun dehasını kendisine fayda sağlayacak şekilde bir kez daha göstermesini sağlayabilirdi.

Jess, buharı tüten demlikte demlenen çay ve elinden geldiğince güzelce düzenlenmiş yemek tabakları ile tepsiyi hizmetçilerin merdivenlerinden yukarı çıkardı. Birkaç tuhaf bakışı vardı ama sonra insanlar farklı olana bakma eğilimindeydiler. Kılık değiştirmenin ilk kuralı buydu. Bulunduğunuz ortama olabildiğince normal görünmeye çalışın. Kimse normale dikkat etmedi.

Ne yazık ki, şimdiye kadar yukarıda nadiren yüzünü gösterdiği ve neredeyse hiçbir zaman elden tepsi teslim etmediği gerçeğiyle ilgili olarak Jess'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bazen uygun bir sahne kurmak için zaman yoktu.

Hizmetçilerin alanından çıktıktan sonra bir sorunla karşılaştı. Hedefi dünyanın neresindeydi ? Jess'in görebildiği kadarıyla, Bay Thornbury'nin sanat eserlerinin ve antikaların bolluğunu kataloglarken evin içinde izlediği yolun hiçbir mantığı ya da mantığı yoktu. Tuttuğu kayıtların yöntemlerinden daha düzenli olmasını ummaktan başka çaresi yoktu.

On dakika sonra, buhar artık çaydanlıktan eskisi kadar iyi kıvrılmadığı için, onu üst kattaki özel salonda buldu.

"İyi günler, Bay Thornbury." Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, zorunluluk adına daha kötüsünü yaptığını kendine hatırlattı ve tepsiyi yan taraftaki küçük bir sehpanın üzerine koydu.

Sonsuza dek karaladığı defterden başını kaldırdı ve ona bakarken başını yana eğdi, aşırı uzamış kahverengi saç tutamı kaşlarının üzerine düştü. "Tünaydın."

"Sana çay getirdim."

"Görüyorum." Odayı geçti ve kahverengi sıvının derinliklerine bakmak için tencerenin tepesini kaldırdı. "Zehirli mi?"

Jess dişlerini gıcırdattı ama gülümsemesinin düşmesine izin vermedi. Bir keresinde, yemek masasına dağılmış tablolar ve heykeller bırakmaktan vazgeçmezse çayına yüksük otu koymakla tehdit etmişti ve şimdi bir deniz yaratığının zıplamasını bekler gibi hazırladığı sıvının her damlasına bakıyordu. Bunun dışında.

"Hayır, zehirli değil. Aslında, seninle bir fincan paylaşmaya cüret edebilir miyim diye merak ediyordum.

"Çay içmek ister misin?" Elini göğsüne koydu ve düğmeleri açık bıraktığı donuk kahverengi paltosunu açık bıraktı. "Benimle."

Jess konuşmadan önce sessizce üçe kadar saydı. "Evet."

Çaya bir göz attı ve sonra yuvarlak siyah gözlüğünün ardındaki ela gözlerini biraz kısarak ona döndü.

Onun şüphelerinde kusur bulamazdı. Onların durumu garipti. Resmi olarak, bu taşra malikanesinin aşçısıydı ve teknik olarak aynı zamanda mekanın sahibi olan markinin bir çalışanı olsa bile, bir beyefendi ziyaretçiye asla yaklaşmamalıydı. Bununla birlikte, yeni markinin bir arkadaşıydı ve marki burada yaşamaya gelmeden önce, sadece bir aşçıdan çok daha fazlasıydı, bu yüzden sosyal hiyerarşi biraz karışık.

Ayrıca onun onu ne kadar sinirlendirdiğini saklamak için hiçbir şey yapmadığı da bir gerçektir. Henüz kimsenin hoş ve uygun göreceği bir konuşma yapmamışlardı.

Sonunda, Bay Thornbury boğazını temizledi ve alçak masanın yanındaki bir sandalyeyi işaret etmeden önce başını salladı. "Çayı yapma zahmetine katlandığına göre, çaya katılmaman için hiçbir neden göremiyorum."

Jess oturduktan sonra sandalyeye ve masaya açılı duran kanepeye oturdu ve Jess'in çayı hazırlayıp tabaklara servis yapmasını sessizce izledi.

Fincanı yudumlamadan önce ona bir kez daha düşünceli bir bakış attı. "Bu odada büyüleyici bir Caravaggio eseri var. Hemen şu tarafta. Saklanmak istercesine bir köşede asılı duruyor. Böyle bir başyapıtı asmak için oldukça tuhaf bir yer."

Jess derin bir nefes aldı ve kendine hayatta kitap bilgisinden daha fazlası olduğunu hatırlattı. "Caravaggio hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi yavaşça. Bu da benimle neden çay içmek istediğini merak etmeme neden oluyor.

Jess korkak olmadığı için ona hak vermek zorundaydı. Düşündüğünü söylemekte hiçbir zaman sorun yaşamamıştı. Keşke böyle zekice düşünceleri olmasaydı, bu yeteneğe hayran olabilirdi.

Dikkatle fincanını kenara koydu ve ellerini kucağında birleştirdikten sonra gözlerini onunkilere çevirdi. Bakışlarını sabit tutmak istese de ona düzgün bir şekilde odaklanabilmek için uykusuz geçen iki gecenin pürüzlülüğünü gözlerini kırıştırarak uzaklaştırmak zorunda kaldı. Söylemesi gereken kelimeleri biliyordu, tek başına çabalarına devam etmenin önemli bir gecikme ve hatta muhtemelen başarısızlık anlamına geleceğini biliyordu.

Bunu bilmek işi daha da kolaylaştırmadı.

Bir eli bacağına gitti ve kağıdın hafif buruşma sesi ona cebindeki mektubu hatırlattı. Erkek kardeşi hayattaydı ve aile mirasını geri getirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Birisi -muhtemelen hayatının büyük bir kısmından sakladığı kişiyle aynı kişi- onun başarısız olmasını istiyordu. Kardeşinin başarısını sağlamanın anahtarı ondaydı. . . sadece nasıl kullanılacağını bilmiyordu.

Eğer babasının hayatı boyunca verdiği emeğin Avrupa'nın savaşın harap ettiği topraklarına kaymasını engellemek istiyorsa, Bay Thornbury'nin hayatının derinliklerine inmesine izin vermesi gerekecekti.

Omuzlarını dikleştirip gözlerinin içine baktı. "Bay. Thornbury, yardımına ihtiyacım

var.

Derek Thornbury insanlar hakkında pek bir şey bilmiyordu, en azından yaşayanlar hakkında -ve dişiler hakkında daha da az şey biliyordu- ama bir şeyi biliyordu: Bu özellikle dişi ondan hoşlanmıyordu.

Bu, onda olmadığı kabul edilen gelişmiş gözlem becerilerine ya da tarih boyunca kadınların erkeklerle etkileşim biçimlerine ilişkin -onun sahip olduğu bol miktarda bilgiye- ihtiyaç duymuyordu. Hayır, ondan hoşlanmadığı oldukça açıktı çünkü son birkaç konuşmalarında "Senden hoşlanmıyorum" demişti.

Bu, Derek'in bile gözden kaçıramayacağı türden bir sosyal göstergeydi.

Yine de buradaydı, onunla çay içmek için oturuyordu ve kulaklarına inanılırsa, ondan yardım istiyordu.

Çay fincanını dikkatlice yere bıraktı. Bisküviyi de daha isteksizce yere bıraktı. Jess birden fazla konuda kafasını karıştırabilirdi ama onun yemek pişirme becerilerinden çok zevk alıyordu. "Ne?"

Daha fazlasını sormak istiyordu, gerçekten sormuştu. Belki de "Ne demek istiyorsun?" veya "Neye ihtiyacın var?" veya hatta "Seni isteyerek beni aramaya ve şirketimde bir nebzeden fazla zaman geçirmeye yetecek kadar çaresiz kılan şey nedir?" Ama hangi soruyu soracağından emin olmadığı için, "Ne?" olarak çıktı.

İçini çekti, minyon vücudunun tutabileceğini düşündüğünden daha uzun bir nefes verdi. "Yardıma ihtiyacım var."

Bu, sorularının hiçbirine cevap vermiyordu.

Bisküviyi aldı ve bir ısırık almadan tekrar yerine koydu. Yardıma ne gerek var?

"Benim bir tür günlüğüm var, atalarımın biri tarafından yazılmış eski bir günlük. İtalyanca."

"İtalyanca konuşuyorsun." Aslında, kusursuz bir aksanla ve bir yerlinin akıcılığıyla çok iyi konuşuyordu. Sözel becerileri kesinlikle onunkinden daha az etkili olsa da, bu dilde birden çok kez tartışmışlardı. Dili kullanmayı seçmesinin nedeninin bu olduğunu düşündü.

Yanakları pembeye boyanmıştı ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez altın rengi bakışları onunkine bakmayı reddetmişti. "Evet." Boğazını temizledi. "Konuşuyorum ama korkarım ki onu okumak biraz zahmetli. Her şeyi seslendirmeli ve yüksek sesle söylemeliyim. O zaman bile, neden bahsettiğini her zaman bilmiyorum. Günlüğü çevirmek haftalar alırdı, muhtemelen daha fazla. Korkarım benim o kadar zamanım yok."

Derek kanepeye yaslandı ve onu düşünürken başını yana eğdi.

Devam etmeden önce bir eliyle eteğini ovuşturdu. "Var. . . Pekala, daha iyi bir kelime olmadığı için bu günlük, bu atamızın çok değerli bir şeyi nereye sakladığına dair bir mesaj içeriyor.

İlgisini çekmiş olsa bile biraz hayal kırıklığına uğrayarak çayını geri aldı. Onu bir tür hazine avı olarak yücelterek potansiyel bir hırsızlığa çekmeye çalışan ilk kişi o olmazdı. "Ve sen de onu ele geçirmek ister misin?"

"Evet. HAYIR." Tekrar içini çekti. "Benim için değil."

Bu yeniydi. "O zaman kimin için?"

"Öldüğünü sandığım ama görünüşe göre ölmemiş biri."

Sözlerinde hafif bir kıvraklık vardı, kulağa neredeyse Fransızca gibi gelen ama aslında öyle olmayan bir aksan. Yıllardır düzgün bir İngiliz sesinin altına gömülmüş bir ton. Bunu daha önce, özellikle yaptığı bir şey yüzünden üzüldüğünde duymuştu. Yine de bugün daha kalındı.

"Gerçek hayattaki bir Lazarus ne kadar ilginç olursa olsun," dedi, "bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak. Ne de olsa yapmayı taahhüt ettiğim bir işim var."

"Aylardır buradasın," diye homurdandı. "Daha ne kadar olabilir ki?"

Yıllar boyunca Haven Malikanesi'nde birikmiş çok sayıda sanat eseri var . İlk sahibi mükemmel bir koleksiyoncuydu."

"Hiçbir yere gitmiyor."

"Uzun zaman önce ölmüş bir atanın günlüğüyle bulmaya niyetliysen, muhtemelen aradığın şey de değildir."

Dudakları inceldi ve ince kemerli sarı kaşları, yüzünü şiddetli bir kaş çatışı kaplayana kadar içeri çekti. Yüz hatlarında yanlış görünüyordu. Onunla ilgili her şey minyon ve narindi, tıpkı bir porselen bebek ya da bir Botticelli tablosu gibi mükemmeldi. "Öğenin artık hayati derecede önemli olduğuna inanmak için nedenlerim var."

"Ve bunu herkesten önce sen mi istiyorsun?" Bu her zaman sanatın yolu değil miydi? Bir kişinin ilgisini çekmesine izin verin ve herkes bunun bir başyapıt olduğunu ilan etsin.

Bir parçanın değerini belirlerken gerçek kalite çok az önemliydi. Her şey ona başka kimin sahip olmak istediğiyle ilgiliydi.

Ufak tefek kadından üzülerken ve aslında biraz da çekinerek bakışlarını kadının ayaklarına indirdi. Unutulmaya yüz tutmuş eteğinin altından sağlam, yıpranmış deri çizmeler çıkıyordu. Sol ayak parmağının yüzeyinde uzun soluk bir çizik vardı.

Ne zaman mutfağa girmeye cüret etse ona fırlatmakla tehdit ettiği o bıçaklardan biriyle bunu yanlışlıkla mı yapmıştı?

Herhalde aşağıdan ihtiyacı olan her şeyi alması için bir hizmetçi göndermeye başlamalıydı, ama ufak tefek kadını kızdırmaktan tuhaf bir zevk aldı. Zincire bağlı bir köpeğe alay eden bir çocuk gibi, aslında hiçbir şey yapmayacağını bilmenin verdiği güvenle tehlikenin heyecanını yaşıyordu.

En azından, yapacağını düşünmüyordu.

Bana göre olmadığını sana zaten söyledim, dedi. "Ama evet, önce onu bulmam gerekiyor."

Derek, yerle bu konuşmayı yapmayı reddederek bakışlarını onun ayaklarından kaldırdı.

Jess - soyadını bilmiyordu ve ona Aşçı demek çok garip geliyordu - bir tırnağını diğeriyle hafifçe şaklattı. Başka hiçbir şekilde hareket etmedi. Nefesi düzenliydi, duruşu sakindi ama küçük tırnağı huzursuzca başparmağına vuruyordu.

Derek bir antik çağ bilginiydi. Ölü insanlar tarafından yaratılan şeylerle çalıştı. Şey, artık ölü olan insanlar tarafından yaratılmış şeyler. Önemli ayrım, bu. Çalışırken, nefes alan herhangi biriyle önemli bir etkileşimde bulunmadan günler geçirebilirdi.

Yaşayan insanlar, oldukça rahatsız edici bir şekilde, tavırlarını hatırlamasını ve cümlelerini tamamlamasını istedi.

Jess sadece bir rahatsızlık değildi. O muazzam bir karmaşıklıkta, sürekli değişen, onu daha da yakınlaştırmaya devam etse bile onu sonuna kadar sinirlendiren bir gizemdi.

Şu anda ona, temsil ettiği derin gizemi potansiyel olarak çözmesi için yeterince yaklaşma fırsatı sunuyordu. Yıllar boyunca merakın inkar edilemez bir dırdır olduğu kanıtlanmıştı ve açıkçası, Jess'i yardım aramaya teşvik edecek kadar korkutucu olan herhangi bir şey - veya bu durumda herhangi biri - büyüleyici olmalıydı.

Tabii ki, söz konusu kişinin Derek'in varlığından habersiz yaşamaya devam etmesi muhtemelen en iyisiydi.

Yine de merakın siren çağrısına karşı koyamadı. "Neden önce ona ihtiyacın var?"

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirerek en katı mürebbiyenin bile onayını alacak düzgün bir duruşa geçti. "Çünkü bir ülkenin kaderi, bu hazineyi kimin ilk ne zaman bulduğuna bağlı olabilir."

Bir lke. lke değil. Onun İngiltere'den olmadığından şüphelenmişti ama bu daha çok bunu doğruluyordu. Dünyanın Fransızca konuşulan bölgesinde daha yeni yatışmış olan savaş göz önüne alındığında, sesindeki bu hafif kıvraklık şüpheciliği teşvik etti. "Hangi lke?"

Kaşları daha da çatıldı. "Bana yardım edecek misin?" nlğnn cebinden deri kaplı eski bir kitap çıkardı.

Bu biraz haksızlıktı. Her şeye kavram olarak direnmek, elini uzatıp tarihe dokunma, sayfaları açıp kendisinden önce yaşamış birinin zihnine girme şansını reddetmekten çok daha basitti.

Kitap aşınmış ve kenarları yıpranmış, ellerin kitabı yıllarca tuttuğu yerlerde kararmış noktalar vardı. Günlükler geçmişe açılan inanılmaz pencerelerdi. İnsanlar günlüklere resmi tarihi belgelerin sayfalarına hiç değmeyen şeyler yazdılar - hayat, aşk, resimlerde ve heykellerde tasvir edilen perde arkasındaki hikayeler.

O günlüğü istiyordu. Tek soru, bunu onunla başa çıkacak kadar çok istiyor muydu?

Kitabın kapağına dağlanmış bir arma görene kadar kitabı çevirdi. Çizgilerin kıvrık akışı yapraklara benziyordu, ama bunların kayalara çarpan dalgalar olduğuna bahse girmeye razıydı çünkü bu kıvrımların ortasında, pençeli tek boynuzlu ata benzeyen boynuzlu bir canavarın görüntüsünü taşıyan bir kalkan vardı. Bir ayağı gökyüzüne doğrultulmuş bir kılıçla kaldırılmış, diğer pençe ise vcoda yakın bir şekilde sıkışmış bir ha tutuyordu. Damgalanmış görüntünün diğer kısımları zamanla solmuştu ama o boynuzlu canavarı tanıyordu. Kitaplarda grmşti.

"Ne kadar önce yazılmış?" Sertçe yutkundu ve sanki kaybolacakmış gibi kitaba baktı. Eğer o günlük monarşinin düşüşünden önceki günlere ait olsaydı, onu kendi gözleriyle görmeden uyuyamazdı.

"Yalnızca ilk kayıt tarihli. 1660 diyor."

Derek dudaklarını yaladı. Başkalarının işlerine karışarak parmaklarının yanmasını önleyecek kadar aklı olduğunu düşünmek isterdi ama daha şimdiden ne eğilmiş ve kitaba uzanıyordu.

"Pekala," dedi parmaklarını ona doğru uzatırken. "Nereden başlayalım?"

İkinci bölüm

Jess nefesini tuttu ve günlüğü tutan eli titremesin diye vücudundaki bütün kasları kasti. Kendisi okumaya çalışmadan önceki gece üç sivri uçlu mumu balmumu su birikintilerine indirgemişti ve yazarın sanata büyük bir yakınlığı olduğu gerçeğinin ötesinde hiçbir şey öğrenmemişti.

Zaman, sahip olmadığı bir lükstü. İtalyanca bilen bir sanat uzmanı.

Bay Thornbury açlıktan ölmek üzere olan bir adam olsaydı, günlük kralın sofrasından bir yemek olurdu. Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardında gözleri iri iri açılmıştı ve kırpıyordu, nefesi ağırlaştıkça omuzları biraz daha hızlı hareket ediyordu. Sade yün paltosunun olması gerektiği kadar dikilmiş olmadığı gerçeğini vurguluyordu.

Gözleri kapaktaki Verbonnian armasına kilitlenmişti. Tanıdı mı? Ülkenin zengin bir sanatsal mirası vardı, bu yüzden muhtemelen bir noktada onunla karşılaşmıştı, ancak ülkenin arması ile kraliyet ailesinin arması arasındaki farkı anlayacak kadar çalışmış mıydı?

"İzin verirsiniz?" Sabırlı bir sorgulamayla elini uzattı, avucunu uzattı.

Jess, günlüğün köşesinin avucuna düşmesine izin verdi ama onu bırakmaya kendini ikna edemedi. Bu kitap onun geçmişiyile, çocukluğuyla kurduğu tek bağıdı. Onu yıllarca sahip olduğu her şeyle korumuştı. Bu babasının son isteği olmuştu.

Bunu bir sır olarak saklamıştı. Savaşla ilgili olması ihtimaline karşı onu kurtaran adamla paylaştığı diğer her şey, ama günlük farklıydı. Kimseye göstermemişti.

Bay Thornbury hariç.

"Bırakmazsan okuyamam."

Jess duygusal ve aptalca davranıyordu - asla olmaya çalışmadığı iki şey. Her zaman çözümden çok soruna neden oldular.

Zayıflayan duygulara yenik düştüğü için duyduğu hayal kırıklığı, ona kitabı onun eline bastırıp kendi kitabını alması için ihtiyaç duyduğu itişini verdi.

O örtüyü kaldırdığında, onu geri kapmamak için elinin üzerine oturmak zorunda kaldı. İtalyan, diye mırıldandı. "Verbonne o zamanlar Fransızca konuşurdu."

Ülkede İngilizce ve Almanca da sıklıkla duyulabiliyordu. Küçük boyutuna rağmen çalkantılı tarihi, çeşitli dilleri ve kültürleri sınırlarına getirmişti. Jess onların arasında büyümüşü.

Bunun ne kadarı kaldı? Hiçbir fikri yoktu.

Bay Thornbury, ana dilin Fransızca olduğu konusunda haklıydı. Ülkenin başlangıcında Fransızca konuşmuşlardı ve hükümet iletişimlerinin çoğu, Alman derebeylerinin gücü altına girdiğinde bile Fransızca olarak kalmıştı. Nihai olarak yenilenmiş bağımsızlık umudunu korumaya yardımcı olan küçük bir meydan okuma işareti.

Korku ortasını sardı. Jess bu duyguya aşinaydı, onu ve kaynağını nasıl tanımlayacağını biliyordu. Vücudunun onu etrafındaki potansiyel tehlikelere karşı uyarmasına izin veren, hile yapmak için yararlı bir araçtı. Korku bir araç olarak kaldığı ve zihnini ele geçirmesine izin verilmediği sürece, bu iyi bir şeydi.

Şu anda onu koltuğunda kıpırdanmaya zorlayan türden kişisel korkuyu kontrol altına almak ve yönlendirmek daha zordu. Hazırlanması veya önlenmesi için yakın bir fiziksel tehlike yoktu.

Tek yapabildiği, katlanamadığı bir adamın kalan tek sırrını okumasını beklemektir.

Ne olduğunu bilmediği o kadar iyi saklanmış bir sır ki. Tek bildiği, bunun ailenin mille-feuille tarifine götürebileceğini biliyordu. Evet, babasına aksi söylenmişti, ama ya doğru değilse? Ya günlükte birlikte nesilden nesile aktarılan belirsiz efsane, umut ve özgürlük tutkusunu nesiller boyu aydınlatmak için yaratılmış bir peri masalından başka bir şey değilse?

Bu efsane doğru olmasaydı, Jess ne yapacağından emin değildi. İnsanlar efsaneye inanmak için o kadar umutsuzdu ki, onun için ölmeye bile razıydılar. Ya da öldür.

"Bunu benim için tut mon oisillon. Benim için Verbonne'un kalbini taşı. Yıllar boyunca babasıyla ilgili pek çok anısını kaybetmişti ama bu sözler ve onun asık suratı hafızasında yer etmişti. Artık, siyasi entrikaların karanlığında uzun süre yürümüş birinin deneyimiyle, babasının bu geceden sağ çıkmayı beklemediğini biliyordu.

Ama öyle olduğundan emin olmuştu. O ve bu yıpranmış aile yadigarı.

Bay Thornbury sayfaları dikkatle çevirdi. Üçüncü sayfada durup sonsuza kadar incelemekte olduğu heykellerden biri gibi hareketsiz kaldı. O ana kadar Jess, ne kadar sürekli hareket halinde olduğunun farkında değildi. Bir eli kaldırmak, başını eğmek, bir ayağı kaydırmak. Heykellere bakarak ve tabloları toplayarak geçirdiği onca zaman boyunca, onu asla sürekli hareket halinde olarak tanımlamazdı, ama şimdi o hareketsizken -o kadar hareketsizdi ki, onun nefes aldığından bile emin değildi- ne kadar sık hareket ettiğini fark etti. etkilenmiş.

"Bunu kimin yazdığını söylemiştin?" O sordu.

Jess, kitabın üzerine eğilirken öne düşen saçlarının arkasından onun yüzünü görebilmek için başını eğibilsin diye biraz öne eğildi. "Büyük büyükbabamın büyükannesi ya da bana öyle söylendi."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Babam." Jess küfretmemek için dudağını ısırды. Savaş sırasında buna benzer pek çok söz duymuştu ama kendisi de bu alışkanlığa düşmekten kendini alıkoymayı başarmıştı. Tutunabildiği tek incelik, dünya çökmeden önce olduğu kişinin son kalıntısıydı.

Yine de cazibesini anladı. Şimdiki gibi zamanlarda, bir çift ela göz ona şüphe ve suçlamayla bakarken, onun ince kaşlarını çatmasına karşı bir savunma olarak küfür kullanma arzusuyla mücadele etmesi gerekiyordu.

"Baban kimdi?"

O günlükte ne vardı? Jess'in birkaç dakika içinde ulaştığı mesafeye ulaşması neredeyse bütün gecesini almıştı ama bu tür bir tepkiye neden olacak hiçbir şey hatırlamıyordu. Çoğu su, renk ve boya ile ilgiliydi.

Jess günlüğü işaret etti. "Ne diyor?"

"Babanız nereden buldu?"

Jess'in gırtlığından bir hırıltı çıktı. Bu adama karşı kibar ve medeni olma kararlılığı çok zayıflamıştı. "Babasından. Bay Thornbury, bir engizisyon aramıyorum. İnsanlar

bana güveniyor ve onlara yardım etmemin tek yolu o günlüğün bir yerinde yatıyor. Bana yardım etmeyeceksen, lütfen malımı geri ver ki yardım edebilecek birini bulayım."

Aklına gelenler Bay Thornbury ile çalışmaktan daha az çekici olsa bile, her zaman başka seçenekler vardı. Ondan hoşlanmayabilir ama ona güveniyordu.

Ya da en azından onu kontrol etme yeteneğine güveniyordu.

Kanepeye yaslanıp dikkatlice kitabın ortasındaki bir bölüme dönerken dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, sayfaları Jess'in dişlerini gıcırdatacak bir kolaylıkla okurken gözleri ileri geri sallanıyordu.

"Eğer bu hesap doğruysa," dedi yavaşça, "ve gerçekten de senin" -uzun parmaklı elini salladı- "atanız tarafından yazılmışsa, bu sanat dünyası için inanılmaz bir keşif."

İçin . . . az önce sanat dünyası için bir vahiy mi söylemişti? İngiltere ya da Fransa ya da genel olarak dünya ya da ortaya çıkan siyasi hanedanlar için değil mi?

Jess birkaç olası yanıtı düşündü ve bir kenara attı. Burada en faydalı ne olurdu? Sürpriz? Bu kesinlikle gerçek olurdu. Öte yandan, onun neden bahsettiğini biliyormuş gibi davranmak ona daha fazla bilgi kazandırabilirdi. Şüpheyi düştüğünüzde, sessizliğin kazanmasına izin verin. Konuşmayı hangi yöne çekmeye çalıştığını görmek için bekleyecekti.

Ama o konuşmuyordu. Başa geri dönmüştü ve ilk girişlerden bazılarını okuyordu. "Passaggio segreto."

"Gizli geçit," dedi Jess.

Gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Biliyorum." Sonra dikkatini yeniden kitaba verdi. "Affogare in un bicchier d'acqua."

Jess bekledi.

Tel çerçevelerinin üzerinden gözlerini bir kez daha ona dikti. "Bunu bilmiyorum. Yani, bir bardak suda boğulmak istemediğini söylediğini biliyorum." Kaşlarını çatı. "Ya da belki çay. Bilmediğim şey bunun ne anlama geldiği."

"Her küçük aksilikte kalbini kaybetmemeye çalıştığını."

"Ah, evet, dili konuşuyorsun. Argoyu bilin."

Jess omuz silkti. Onun bilgisi onunkinden çok daha sınırlıydı. Pratik olsa da, resmi eğitimi kadar saygın değildi. Jess'in hayatı ve eğitimi, annesini ne kadar üzse de, hiçbir şey olması gerektiği gibi olmamıştı.

Annem, Jess'in son on yılda neler yaptığını bilseydi, bayılırdı.

Bay Thornbury başka bir sayfayı çevirirken mırıldandı. Sonra, son şilini borç tahsildarlarına vermek üzere olan bir adamın iç çekişiyle kitabı kapatıp kadına geri verdi.

Adam ondan beklediği şeyi yapacak mıydı? Bir keresinde, evin sahibi ve Jess'in işvereni olan Lord Chemsford'u akşam yemeği programını yeniden düzenlemeye ikna etmişti, böylece Bay Thornbury'nin mutfaklardaki servis tabaklarını nadir bulunan bir tür çömlek aramak için incelemeye vakti olabilirdi. Şimdi de sanat tarihi için hayati önem taşıyabilecek bir şeyi mi geçiştirecekti?

"Bana yardım etmeyecek misin?" diye sordu.

"Beni aptal yerine mi koyuyorsunuz, Bayan. . . Şey, Bayan. . . Şey, diyorum, adın ne?"

Jess. Ya da Cook, isterseniz."

Gözlüğünü ince, sivri burnunun eğiminden kaydırırken alnındaki o gülünç tutam saçı taradı. Sonra cebinden bir mendil çıkarıp lensleri temizlemeye başladı. "Diğer hizmetliler sana böyle mi hitap ediyor? Aşçı?"

Aslında, ellerinden geldiğince ona bir şey dememeye çalıştılar. Jess tam olarak arkadaşlık kurmuyordu. "Bana ne söylemek istiyorsunuz Bay Thornbury?"

İçini çekti. "O kitap" -günlüğü işaret etti- "Verbonne'dan."

Jess'in kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Sadece yılların deneyimi, zor nefes almaktan ve koltuğunda kıpırdanmaktan kaçınmasına izin verdi. Bunun yerine başını yana eğdi ve daha fazla oksijen çekme arzusuyla ciğerlerinin yandığını görmezden gelerek onun devam etmesini bekledi.

Gözlüğünü tekrar taktı ve sanki kapalıyken okuyabiliyormuş gibi kitaba bakmaya devam etti. "Zamanlama göz önüne alındığında, atanızın The Six'in bir parçası olmasa da, yakından bağlantılı olduğu anlaşılıyor. Göz ucuyla gördüğüm pasajlarda yazdığı tek şey buydu."

Endişe yerini heyecana bırakırken kalbinin küt küt atışı arttı. Nefesinin artmasına izin vermeli, yoksa bayılma riskini almalıydı. Bu yeni bir bilgiydi. Bununla ne yapacağını

bilmiyordu çünkü Altı'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu bir başlangıç noktasıydı.

Tehlikeli bir seferin parçası mıydılar? Belki de imparatora suikast düzenlemek ve onun ülkeyi ele geçirmesini durdurmak için bir komplo? "Altı kimdi?"

"Bir grup sanatçı. Usta Aldric Fournier altında çalıştılar. Tarzı, mükemmeliyetçiliği eşsizdi. Birçoğu onun altında eğitim almak istedi, ancak o hepsini reddetti, ta ki aniden İngiltere'ye gelip altı çırağın çalışmalarını sunmaya başlayana kadar. O kadar iyi oldular ki ustayı öğrenciden ayırmak bazen imkansıza yakın. Yine de kimse isimlerini bilmiyordu."

Sanatçılar? Çocukluk hikayeleri, egemenliği için savaşıyor bir ulusun umutları, babasının son özgür eylemi, son isteği bir grup sanatçı hakkında mıydı?

Bu, erkek kardeşine veya aile mirasına nasıl yardımcı olacaktı? Evet, Verbonne her zaman bir kültür ve eğitim merkezi olmakla gurur duymuştu, ancak bu, bir ulusu yeniden inşa etmek için yeterli değildi, özellikle de diğer, daha güçlü partiler ülkeyi parçalayıp özümsemek için nefes nefese kalırken.

Bilakis, değerli sanat veya bilginin artması bölgeyi daha çekici hale getirecektir.

Bay Thornbury parmaklarını kavuşturdu ve ona yine o ince kaşlarını çattı. "Onlar dünyanın en değerli tablolarından bazıları. Bir tane çalmana yardım etmeyeceğim.

Jess'ten bir kahkaha yükseldi. Keskin, kuru ve kenarlarda çatırdayan. "Sizi temin ederim ki bir tablo sorunu çözmeyecektir. Bana bu kitabın tarihi geri getirecek sırrın yolunu tuttuğu söylendi. Bir resim bunu yapamaz."

Kaşlarını gözlüğünün üzerinden görünene kadar kaldırdı. "Bir keresinde bir adamın bir Fournier başyapıtının sahibine dört yüz pound teklif ettiğini gördüm. Sahibi ondan ayrıldığını duymadı."

Jess, O zaman iki adam da aptal, dedi. Bunun bir tabloyla ilgili olması mümkün değil. Para gerekli olsa bile, Kraliçe Marguerite bunu yazdığı sırada tabloların değeri çok az, hatta hiç olmazdı. Jess kitabı ona doğru itti. "Gizli bir geçit hakkında mırıldandın. O kısım ne diyor?"

Bay Thornbury isteksizce kitabı geri aldı ve daha önce girdiği sayfaya döndü. "'Kalp, kafaya giden gizli bir yoldur' der, ama bazıları aksini düşünebilir. tutkusunu anlamadan. . . ' kalp? Muhtemelen aşk mı yoksa duygu mu? Yazı biraz lekeli."

“Kalp çalışacak. Lütfen devam et, diye fısıldadı Jess, aklının bir köşesinde kıkırdayan bir fikir vardı. Gevşemeye çalıştı, bilinçli düşüncesini durdurmaya ve söylenmeyeni dinlemeye çalıştı.

Bay Thornbury boğazını temizleyip devam etti. “Kalbin tutkusunu anlamadan, kafa asla gereği gibi hükmedemez, el asla gereği gibi hükmedemez ve toprak kaosa sürüklenir.”

Jess koltuğa yığılırken ciğerlerinden hava fışkırdı. Çocukluk hikayeleri, efsaneler ve masallar. Gerçek miydiler? Babası başından beri çocuklarının zihnine bir gün bilmeleri gereken bilgileri mi ekiyordu? O uzun efsanevi sadakat hikayeleri doğru muydu?

"Ah, büyükanne, ne yaptın?" Jess nefes verdi.

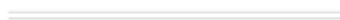
Bay Thornbury başını kaldırdı. "Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Başka bir küstah, güçlü, kendi iyiliği için fazla cesur dışının Jess'in soy ağacında bir yerlerde pusuya yatmış olması dışında mı? Evet. Bir anlamı vardı. Jess yutkundu ve gözlerinin onunkini bulmasına izin verdi. Riskler göz ardı edilemeyecek kadar büyük hale gelmişti. Bay Thornbury'nin yardımını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydı.

Evet, dedi, omuzlarını dikleştirerek. "Bir resim aramıyoruz demek oluyor."

Üçüncü bölüm

Derek sporda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı, çünkü kazanıp kazanmaması umurunda değildi, bu da takım arkadaşlarını biraz tedirgin etme eğilimindeydi. Ama sınıfta, özellikle de kütüphanede, durdurulamaz bir enerji yığını olmuştu.

Diğer genç erkekleri atletik alanda başarılı olmaya iten her ne ise, Derek'i bilgi için kudurttu. Tarih ve onun hayata ve sanata yansması onu büyüledi. Buna doyamıyordu. Geçmişin küçük sırları gün ışığına çıkana kadar kazdı ve kazdı.

Bununla birlikte, söz konusu mevcut sırrın, yalnızca unutulmuş varlığıyla korunan, tozlu bir kütüphane cildine gömülü bir yanıtı yokmuş gibi görünüyordu. Bunun yerine, bir kadın tarafından sıkıca tutuldu. Yirmi dakika öncesine kadar onu engellemek için yaşayan bir kadın.

Onu nasıl kızdırdığını hâlâ bilmiyordu ama eve geldiği ilk andan itibaren, kadın ondan bariz bir şekilde hoşlanmamıştı.

Beğenmese de beğenmese de, şimdi ona ihtiyacı vardı ve sunduğu fırsat, ondan uzaklaşırsa hayatının geri kalanında onu rahatsız edecekti.

Kendilerini değil sadece sanatı sunmak isteyen bir grup olan The Six'in resimleri her zaman ilgisini çekmişti. Onlar hakkında elinden geldiğince çok araştırma yapmıştı ama acınası bir şekilde öğrenecek çok az şey vardı. Kısa, ince vuruşlarının sonuna küçük bir fiske vurma eğiliminde olan biri gibi birkaçının ayırt edilebilir alışkanlıkları olmasına rağmen, hiçbir isim kaydedilmemişti.

Ama günlüğün yazarı onları tanıyordu.

Derek, Jess ile çalışmasaydı, o günlüğün her sayfasını incelemeseydi, yavaş yavaş delirirdi.

"Bu pasaj senin için ne ifade ediyor?" Şifreli ifadeyi anlamlandırmaya çalışarak cümleleri yeniden okudu.

"Başka ne diyor?"

Derek kendi kendine mırıldanmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Bunun böyle olmasını mı istiyordu? Sadece çeviri yapacak ve soru sormayacak mıydı? Antik eserler ve sanat tarihi konusunda soru sormamakla önde gelen bir uzman olmamıştı.

Yine de akademik ilgilerinin onu zayıf iradeli yaptığını düşünen ilk kişi o olmayacaktı. Soru şuydu, şimdilik onunla devam etmek mi yoksa en başından beri yerinde durmak mı daha faydalıydı.

"Bay. Thornbury mi? Ne diyor?" Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.
"Okuyabilirsin, değil mi?"

Karar birdenbire çok daha kolay oldu -ya da en azından gururu öyle olduğunu düşündü- ama Derek iyice düşünmeden hiçbir şey yapmadı.

Kitabı bir çırpıda kapattı, eski kitabın kaba muamelesi karşısında yüzünü buruşturma arzusundan zar zor kaçındı ve kollarını göğsünde kavuşturarak kitabı gelişigüzel bir şekilde koltuğunun altındaki ceketinin içine soktu. "Üzerinde çalışacağım ve sana geri döneceğim."

Alay etmekle kışkırtmak arasında bir yere düşen sırtış, hoşnutsuz bir kaş çatmasına dönüştü. "Ne?"

"Ben kitap üzerinde çalışırken oturmayı umursamıyorsan tabii. Yoksa hareket halindeyken tercüme edeceğimi ve burada oturup size okuyacağımı mı düşündünüz?"

"Bunun aylarca sürmesine izin veremem," diye homurdandı. "Bu biraz acil bir konu, Bay Thornbury."

"Evet evet. Tehlikede olan hayatlar falan. Ben bir tarihçi olabilirim, Bayan, şey, Jess, ama bugünün ve sahip olduğu tehlikelerin farkında değilim. İlişkilendirmenin niyet kadar ölümcül olabileceği gerçeğinden de habersiz değilim . Bana söz verdin ama en ufak bir kanıt bile vermedin. Geçmiş karşılaşmalarımız beni temkinli yapıyorsa beni bağışlayın."

Derek onun kutsal konuşmasına sırtıtmamak için dudağını ısırdı. Söylediği her şey doğrudu ama küçük aşçıyı dürtmek de çok eğlenceliydi. Hiçbir zaman bir tarlakuşunda sorun çıkaracak tipte biri olmamıştı. Çoğunlukla -genellikle kelimenin tam anlamıyla- tesadüfen bulmuştu ve o zaman bile bu, bir tür sosyal hatadan başka bir şey değildi.

Jess'i sinirlendirmek zeka ve beyin gerektiren bir meydan okumaydı ve onu zihinsel olarak onun bir adım önüne geçmeye zorladı. Zihninin meydan okumalarından her zaman zevk almıştı.

"Bir günün var." Dişleri birbirine çarptı. "Günlüğün içeriği hakkında bir şeyler belirlemek için bir gün."

Bir gün? Tek bir günde önemli bir bölümün katmanlarını, alt metinlerini ve alt tonlarını asla ortaya çıkaramayacaktı.

Sonra yine, onu aramıyordu, değil mi? Sadece talimatları istiyordu ki bu, adamın baktığı sayfalara bakılırsa daha da zor olabilirdi.

Yine de aklı meşguldü, bu da zaten günün geri kalanında başka bir şey yapmayacağı anlamına geliyordu. Yarına kadar bir şeyler hazırlamış olacaktı.

Gerçi bunu bilmesine gerek yoktu.

"Yapmam gereken bir iş var, biliyorsun." Yorgun ve çalışkan görünmeye çalışarak çayından bir yudum aldı.

Jess onu satın almadı. Gözlerini devirdi. "Lord Chemsford yeni karısına o kadar aşık ki, odanıza taşıdığınız gülünç gülümseyen köpek portresini kimin çizdiğini belirleyip belirlemediğiniz zerre kadar umurunda değil. Haftalarca ortadan kaybolsan fark etmezdi."

"Çeviriyi tamamlamaya fırsat bulamadan yönergeleri izlemeye başlamakta ısrar edersen muhtemelen yapmak zorunda kalacağım bir şey."

Narin altın kaşlarından biri yukarı doğru kıvrıldı. Açık konuşayım, Bay Thornbury. Bilgi toplamak için yardımına ihtiyacım olabilir ama günün sonunda tek başıma çalışıyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve günlüğü koyduğu ceket cebine vurmadan önce çayından ağır

ağır bir yudum aldı. "Artık değil."

Herkesin, onları zorlamanın, onları sizin görüşünüze çekmekten daha çok size karşı kışkırtacağı bir noktası vardı. Jess, Bay Thornbury'nin o noktaya çok yaklaştığını bilecek kadar insanla uğraşmış ve yeterince pazarlık yapmıştı.

Şu anda başka bir şey söylerse, ısrarı, ihtiyacının o kadar büyük olduğunu ve karşılığında ondan neredeyse her şeyi isteyebileceğini ve buna izin vermek zorunda kalacağını ona gösterecekti. Şu anda kayıtsızlık ve sabır yanılısaması vermek en iyisiydi.

Pekala, fazla sabır değil. Düşünmesinin günler sürmesine izin veremezdi. Deneyimine göre, oturup tefekkür eden insanlar sonunda öldü.

Merak, belli ki onu kendine çeken havuçtu. Onu ayrıntıların dışında bırakırken, onu dahil etmeye yetecek kadar bilgi besleyebilirdi. Bu, iyi tanıdığı biriyle yürümek için

yeterince zor bir yoldu. Bay Thornbury'nin nasıl bir adam olduğunu anlasa da, onun mizacını tam olarak bilmiyordu.

Jess onu, günlüğü bisküvi tabağıyla birlikte salonda bıraktı ve sakın sakın mutfağa gitti. Giderek artan sıkıntısını giderebileceği büyük bir sebze yığını vardı. Bu akşamki yemekteki mantarların çok büyük olduğundan kimse şikayet etmezdi.

On dakika sonra, mutfak bıçağının hızlı, etkili ve hüsrana uğramış dilimleri tüm hizmetlilerin çalışma tezgahına geniş bir açı vermelerine neden oldu. Bu Jess'e yakışıyordu. Şu an düşünmeye ihtiyacı vardı.

Çoğu insan onun bir manipülasyon ustası olduğunu düşünüyordu. Farkına varmadıkları şey, manipülasyonun incelik ve hassas bir el gerektirdiğiydi, Jess'in kesinlikle sahip olmadığı iki nitelik.

Birinin görünmeyen bir yere girip bilgi toplamasına ihtiyaç olsaydı? O kızdı. Duyguları alevlendirecek ve dikkat dağıtmak için bir isyana neden olacak biri mi? Bunu bir kereden fazla yapmıştı . Hiç kimse daha akıllı olmadan birini veya bir şeyi gözetlemek mi? Bunu daha iyi yapabilen çok az kişi vardı.

İnsanları, yapmalarını istediği şeyi yapmaları için kurnazca yönlendiriyor muydu? Çok değil.

Bunda iyi olmalı. Doğduğundan beri ona kökleşmiş bir beceri olmalı. Ne de olsa manipülasyon dünyayı döndürdü ve hiçbir yerde saray koridorlarını kaplayan siyaset kadar belirgin değildi. Ne söyleyeceğini bilmek ikinci doğası olmalıydı.

Ama ailesi o yaldızlı koridorlardan kaçtığında çok gençti, henüz el altından manevralar ve söylenmemiş vaatlerle uğraşmak zorunda kalmamıştı. Bunun yerine, daha yüksek bir yaşamın kalıntılarıyla parıldayan hayatta kalmanın gerekliliklerini almıştı.

Bir tavuğu, kendisine öğretmiş olan asil Alman şefini gururlandıracak bir beceri ve hassasiyetle dilimledi. Cesaret verici gülümsemelerinin anısı, Jess'i bıçak kadar etkili bir şekilde dilimledi.

Tavuk parçalarını birkaç soğanla birlikte bir tavaya atan Jess, aklını yeniden o anki durumuna getirdi. Ismelde'yi ve onun yemek pişirme derslerini ya da Jess'e alışılmadık bir eğitim veren diğerlerini düşünmekle kazanılacak hiçbir şey yoktu.

İnsanları, duygusal olduklarında, ihanetten korktuklarında, içgüdülerine güvendiklerinde neler yaptıklarını biliyordu. Etrafındaki duygu ne kadar yükselirse, amaç duygusu o kadar netleşir.

Bay Thornbury yine de duygusal değildi. Hizmetçilerin önüne çıksa bile, elinden geldiğince yeni bir keşfin peşinden koşarken ne kadar ateşli olduğunu düşünürsek, onun öyle olmasını beklemişti.

Bu tutku üst katta görünmemişti. Bunun yerine, hesaplanmış, bilgili bir mantığın resmi olmuştu.

Bununla ne yapabilirdi? Hiçbir şey söylemeden onu tatmin edecek cevapları formüle edebilmek için onun iyice düşünmesini ve sorularının ne olacağını tahmin etmeye çalışmasını beklemekten başka hiçbir şey.

Sabır, onun az gelişmiş becerilerinden bir diğerydi.

Dilimlenmiş ve doğranmış sebzeleri su dolu bir tencereye kaydırırken kalçası masaya çarptı. Cebindeki kağıdın buruşması, yiyeceğin metale çarptığı donuk gümbürtüyle birleşince bu durumda gururunun en önemsiz şey olduğunu hatırlattı.

Ağabeyinin nasıl hayatta olabileceğini öğrenmek için aklı yanıyordu ama şifreli yazışmalar bu tür ayrıntıların yeri değildi. Çok daha önemli olan, erkek kardeşinin Verbonne'un yönetimini ele geçirmeye, onun bağımsızlığını ve egemenliğini geri kazanmaya çalışmasıydı.

İyi gitmiyordu.

Mektup zorunlu olarak kısa ve belirsizdi, ancak Verbonne'un geleceği konusunda büyük bir mücadelenin başladığını ve çoğunun eski bir efsaneye dayandığını ima ediyordu.

Kaynaklar, Verbonne'un geçmişi hakkında bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar bilgi sahibi değildi, ama Jess biliyordu. Bu, saklandığı yerden kaçıp, ne kadar istese de ailesinin bir üyesinin hayatta kalmayı başardığını kendi gözleriyle göremeyeceği anlamına geliyordu. İlk olarak, erkek kardeşinin başarıma ümidi varsa, babasının direktifini takip etmesi ve efsaneyi çözmesi gerekiyordu. Mücadelenin şu anda ne kadar yoğun olduğuna bağlı olarak, hayatta kalmaya devam etmesini bile belirleyebilirdi.

Jess tencereyi ateşin üzerine astı ve karıştırmaya başladı. Çiğ sebzeler soğuk suda dönüyor, birbirine çarpıyor ve tencerenin kenarları birbirine karışıyordu. Yüzeyde ilk

kabarcıklar oluşmaya başlamadığından karıştırmaya gerek yoktu, ama karıştırmak onu yoldan geçen herkese normal gösteriyordu. Dikkat çekmeden düşünebiliyordu.

Ve çaresizce düşünmeye ihtiyacı vardı.

Bay Thornbury'yi tatmin edecek, kulağa asil ve bencillikten uzak gelecek ve onu kendisine yardım etmeye zorlayacak bir hikaye bulması gerekiyordu.

Bu kesinlikle gerçek değildi, çünkü gerçeği paylaşmak onu olası bir tehlikeye atmayacak olsa bile, buna inanmak inanılmazdı. Kendisi buna zar zor inanmıştı ve bunu yaşamıştı. Ne göz alıcı ne de dikkat çekici derecede sıkıcı olan küçük desenli bir muslin olan spencer kolu, tencereyi karıştırırken hareket etti ve bileğinin üst kısmındaki küçük bir yara izini ortaya çıkardı.

Yara izi olmaması gerekiyordu. Annem bir tanesine neden olacak kadar kendini yaralayabilecek bir konumda olduğunu görse dehşete düşerdi.

Tecrübeli bir omuz silkme, kolun tırtıklı çizgiyi kapatarak yerine geri kaymasını sağladı. Annem onu şimdi tanıyamazdı. Elbette, Jess de muhtemelen annesini tanımayacaktır. Ya da babası, erkek kardeşi ya da sığınmak için o küçük çiftliğe koşan diğer insanlar.

Savaşın insanları değiştirmenin bir yolu vardı.

Boştaki eli mektubu çıkarmak, yeniden okumak, bunun bir şekilde doğru olduğu umuduna dalmak için can atıyordu. Yazara bu kadar güvenmeseydi, onu saklandığı yerden çıkarıp ölmesini isteyen insanların kollarına çekmenin bir tuzak, bir numara olduğunu düşünürdü. Napolyon'un desteği olmadan pes edeceğini umduğu insanlar.

Barışın geçici olduğunu bilecek kadar yeterince yaşamış, yeterince seyahat etmiş, kendini yeterince saçma ve tehlikeli durumlara atmıştı. Uzun sürmedi çünkü pek çok insanda memnuniyet pek hoş karşılanmıyordu. Durgun sular yalnızca, çatışmalar şiddetlenirken kavranması çok zor olan şeyleri talep etmek için ilerlemek için yolun açık olduğu anlamına geliyordu.

Karıştırma bahanesinden vazgeçtiğinde tahta kürek masaya çarptı.

Bazı yönlerden, huzurun huzursuzluğu daha tehlikeli hissettiriyor, kişiyi daha savunmasız bırakıyordu. Başlamak için bu saklanma yerine kaçmasının nedeni buydu. O zamanlar barış geçici olsa da, önceki saklandığı yerin hainliğini fark etmesini sağlamıştı.

Geçmiş onu bir kez daha yakalamıştı.

Bıçak bloğundan bir bıçak çekti ve metodik olarak bir somun ekmeği parçalamaya başladı. Artık saklanmak olmayacaktı. Gidecek başka bir yer olmaması bir yana, geride bıraktığı insanlar da tehlikede olacaktı.

On yıl önce, kendini gölgeler ve entrikalar dünyasına attığında, bu umutsuz bir şakaydı. Olası sonuçları bilmek veya umursamak için çok kayıp ve çok gençti. Bu sonuçlar ortaya çıktığında, dışarı çıkmıştı.

Bundan kurtulamadı. Hayat bir oyun değildi. Bundan sonra ne yaptığı önemliydi. Tüm iyi niyetine rağmen bir şekilde hayatını değer verdiği insanlarla doldurmayı başarmıştı. Bir ailesini kaybetmişti ve Tanrı onu bir başkasıyla kutsamıştı.

Hiç kimse, tereddütlü, meraklı, kendi iyiliği için fazla akıllı bir bilgin bile onu onları korumaktan alıkoyamazdı.

Bölüm dört

Evin arka köşesindeki küçük odasına yürürken, günlük Derek'in cebinde ağırdı. Salondaki tablonun bir Poussin olup olamayacağını belirlemenin tam ortasındaydı, ama bu görev artık ilgisinin çok altındaydı. Resim bekleyebilirdi. Hiçbir yere gitmiyordu.

Elbette kitap da artık elinde olduğuna göre bir yere gitmiyordu ama onu bir kenara bırakmak imkansızdı. Jess'in talebini neyin motive ettiğini keşfetmek, anında en son takıntısı haline geldi.

Derek saplantıyı biliyordu. Yeterince sık yaşadığı bir durumdu. Zihni bir cevaba ihtiyacı olduğuna karar verdiğinde, başka herhangi bir şeye konsantre olmak için cevap bulunana kadar beklemek zorundaydı.

Neyse ki onun için bu saplantılar sıklıkla kariyeriyle uyumluydu.

Aldığı oda sade ve kullanışlıydı, bu da evin daha umumi odalarındaki ezici savurganlıktan belirgin bir farktı. İnşaatçı kesinlikle bir vitrin yaratıyordu.

Hiçliğin ortasında.

Oldukça meraklı, bu.

Hayır, her seferinde yalnızca bir saplantılı soru. Bu , uzun zaman önce kendisi için yaratması gereken bir kuraldı . Bir anda çok şey düşünürse delirirdi.

Dar ama rahat yatağın yanından geçti ve tuvalet masasının yanında duvar boyunca yer alan sade yazı masasına oturdu. Temel mobilyaların yanı sıra, oda seyrek bir şekilde dekore edilmişti. Köşede mavi damarlı büyük bir heykel duruyordu ve yatağın üzerinde -muhtemelen yerel bir sanatçıya ait- bir çift alelade, vasat tablo asılıydı.

Odaya kaprisli bir dokunuş için getirdiği gülümseyen köpek portresi masanın üzerinde asılıydı. Geriye kalan boş duvar beyaz, krem ve gri arasında donuk bir renge boyanmıştı.

Başka herhangi bir evde, oda iç karartıcı olabilirdi. Burası, duyularının renk ve ifade bombardımanına tutulmadığı ve kendi düşündüğünü duyabildiği kutsanmış bir inziva yeri.

Kitabı dikkatlice masanın üzerine yerleştirdikten sonra düzgün bir yazı kağıdı destesi koydu, bir kalem ve mürekkep hazırladı. Üç derin nefes, zihnini tüm kavramlardan, tahminlerden veya beklentilerden arındırdı. Ancak bir şey bulmaya hazır olduğunda kapağı açtı. Önyargılar birçok tarihçinin bakış açısını mahvetti.

Başa gitti ve kolayca çıkaramadığı veya anlamadığı kelimeleri atlayarak okumaya başladı. İçindekiler onun için büyüleyici olsa da, Jess'in umursayacağı hiçbir şey göremiyordu.

Üçüncü girişte yazar, resimlerin Fournier öğrencileri tarafından yapıldığını doğruladı. Usta ressamın bilinen tek çıraqları Altılar olduğundan, Derek kitabın üzerine biraz daha eğildi. Kısa süre sonra, Jess'in gizli eşyası hakkındaki tüm fikirlerini unuttu ve bir grup gizemli insana samimi bakışında kendini kaybetti.

Sonra, günlüğün başında onu duraksatan aynı cümleyle karşılaştı. Gizli geçit. Son sözün aksine, bu seferki fırça darbeleri ve boya renkleri açıklamaları arasına gömüldü. Birkaç satır sonra, denizin kayalara çarpmasını izleyen bir kadının tasvirinin ortasında gizli bir patikadan bahsedilir.

Yıllar boyunca, özellikle Fournier ve The Six'inkiler olmak üzere Verbonnian tablolarının birçok tanımını okumuştı. Bu pasajın The Grace of Oceans Breaking tablosunu anlattığı neredeyse kesindi. The Six'in resimlerinin çoğu sağduyulu bir F ve bir 6 ile imzalanmışken, bu boş bırakılmıştı, bu da grubun yedinci bir üyesinin olduğu veya muhtemelen Fournier tarafından boyanmış olduğu yönündeki spekülasyonları açık bırakmıştı. .

Tabloyu şahsen görenlerin yazdığı tüm açıklamalar, inanılmaz derecede derin bir kayıp duygusu hissetmeden ona bakmanın imkansız olduğunu söylüyordu. Yine de günlük, kulağa bir umut tasviri gibi geliyordu. Derek tüy kalemını kaptı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde bir çeviri karalamaya başladı.

Gizli yolu gözetliyor, ona zarar verecek olanlardan koruyor ama değerli olanlara rehberlik etmeye hazır. Bu, ne onun ne de benim hayatım boyunca tamamlanamayacak bir hazırlık. Bir gün değerli biri gelecek ama o bunu görmeyecek. Mezarı onunla gelecek arasında yatıyor ama umutsuzluğa kapılmayacak. Umut edecek ve tutkulu ve kalbi olan, rehberlik ettiği yolu takip etmek için gelene kadar koruyacak. Yeni gün doğana kadar Rab onu emin ellerde tutsun. Tanrı, kurtarıcısı eve dönene kadar topraklarımızı korusun.

Elindeki krampı silkeleyen Derek, kendisini bir duygu girdabı arasında topraklamaya çalıştı. Günlüğü açarken gösterdiği beklenti hızla büyülenmeye dönüşmüş ve şimdi yerini büyük bir heyecana bırakmıştı.

Bu bir ipucuydu. Diğer tanımlardan farklıydı - daha duygusal, aktif.

Dağınık karalamalarla kaplı kağıdı yana kaydırды ve pasajı titiz ve tam olarak tercüme etmeye başlamak için bir kez daha tüy kalemını aldı. Çevirebildiği ama anlamını bilmediği bazı ifadeler, bu yüzden devam etmeden önce kağıtta boş bir bölüm bıraktı.

Arada sırada saçları gözünün önünden kayıyor ve sabırsız bir eliyle saçlarını geriye itiyordu. Kasabaya gidip saçını kestirmek için zaman ayırmalıydı . Marlborough'ya sadece iki mil vardı. Görev bir günden az sürerdi, ama bunu yapmanın amacını görmemişti.

Üç sayfalık not yazdıktan sonra, saç yolmak için basitçe yolmaya hazırды. Belki de arkadaşının yeni karısının -son zamanlarda unvanı Lady Chemsford olan- yedekleyecek birkaç saç tokası olup olmadığına bakmalıydı.

Hayır, gidip saçını kestirmek için zaman ayırmak çok daha iyi. Eksantrik bir şeydi. Çatlak başkaydı. En azından biraz sosyal normallik duygusunu sürdürürse hayat daha iyi gitti.

Eli devam edemeyecek kadar sıkıştığında arkasına yaslandı ve notlarına baktı. Kesinlikle büyüleyici, ama onunla ne yapacaktı? Bir tür ipucu bulmuştu ama bu ne anlama geliyordu? Bunu Jess'e verse bir anlamı olur muydu?

Olsaydı ne yapardı?

Derek tarihi biliyordu, iktidardaki insanların tarihi eserlere ve hazinelere nasıl baktığını biliyordu, bazılarının onlara sahip olmak için ne kadar ileri gidebileceğini biliyordu. Daha önce sergilenmesi amaçlanmayan kalıntılarla dolu Londra müzelerinden başka bir yere bakmak gerekmiyordu.

Derek'in paylaşmak, izlemek ve keyif almak için tasarlanmış parçalar olan sanat ve antik yazılar konusunda uzman olmasının nedeni buydu.

Eski mezarları ve ölü şehirleri kurcalayan insanlardan bazıları geçmiş hakkında bilgi edinmek ve unutulmuş bir insanı belgelemekle gerçekten ilgileniyordu. Diğerleri sadece hazineyi istiyordu.

Jess hangisiydi? Onun hakkında gerçekten ne biliyordu? Kendisinin ve Jess'in yakın arkadaş olduğunu söyleyen Leydi Chemsford'un bile küçük sarışın aşçı hakkında çok şey bildiğinden şüpheliydi. Kitap bir aile yadigarı mıydı?

Kapağa geri döndü ve parmağını kraliyet armasının üzerinde gezdirdi. Bu günlüğü yazan kadın, alt sınıfların zorluklarıyla boğuşmuyordu, hayatı sanat ve resim dünyası tarafından tüketilmişti.

Jess'in ailesi nesiller boyunca şimdiye kadar gerilemiş miydi? Jess gibi dik başlı ve ürkütücü bir kadın yetiştiren aile tipi böyle bir düşüşün yaşanmasına izin verir miydi ?

Belki de asıl soru şuydu: Bu gizemi çözümsüz bırakarak yaşayabilir miydi? Daha önce Jess'in yüzündeki anlayış parıltısını görmüştü. Çevirdiği ipuçlarını mantıklı kılacak bazı ek bilgilere sahipti. Belki de kitapla birlikte aileden geçen bir anı ya da deneyim?

Kişisel olanla pratiği bir araya getirmek, çevredeki motivasyonları ve tepkileri doldurarak sergilenen ana daha zengin bir anlam vermek için sanat ve tarihi birlikte çalıştı. Sanat, sonuçlarla ilgilenenler kadar kararların arkasındaki insanları da ortaya çıkardı.

Bunu yapmak için son şans buydu.

Olası sonuçlarla yaşamaya istekli miydi? Tarih seven diğer maceracıları hazine avcılarıyla ortak olmaya motive eden şey bu muydu? Cevaplara duyulan ihtiyaç, sağduyu arzusunun üstesinden gelebilir mi?

Tüy kalemını bu kadar uzun süre sıkıştırmaktan eli hâlâ zonkluyordu ama çeviriye geri döndü ve azalan akşam ışığına hürmetle yakındaki bir lambayı yaktı. Sadece birkaç sayfa daha. Belki de burada, yüzyıllar önce yaşamış bir kadının ona ne yapmasını istediğini söyleyecek bir şey olabilirdi.

Birkaç sayfa sonra kitabı yavaşça kapattı ve kapaktaki soluk kabartmaya baktı.

Kendini neye bulaştırmıştı?

Ekmek yanmıştı. Yine de çiğnenebilirdi ve Jess önce ağzını çayla doldurup yumuşatırsa onu yutmayı bile başarabilirdi.

Bu, Martha'nın son ekmek yapma girişimi için söylenebilecek olandan daha fazlasıydı.

Arkadaşı ve Haven Malikanesi'nin metresi Daphne kendi yutkunma girişimlerini yaparken, Jess sırtışını çay fincanının arkasına sakladı. Daphne yakın zamana kadar malikanenin hizmetçisiydi ve ondan önce de gizli gayri meşru çocukların bakıcısıydı.

Bu, Daphne'nin doğuştan gelen kibarlığıyla birleştiğinde, onu hayattaki berbat bir dönüşten en iyi şekilde yararlanmaya çalışan kadınlara rehberlik etmek için mükemmel bir insan yapan, garip bir roller kombinasyonuydu.

Aynı zamanda, birinin duygularını incitmekten son derece nefret etmesine neden oldu.

Daphne'nin kömürleşmiş ekmeği hareket ettirmeye çalışan boğazındaki kasılmalar durunca gülümsedi. "Bu konuda çok daha iyiye gidiyorsun, Martha."

Esmer kadının yuvarlak yüzündeki kaş çatma, övgüye pek inanmadığını gösteriyordu.

Bir zamanlar yumuşak, zarif ve zarif olan ama artık çalışmaktan pürüzlü ve nasırlı olan bir parmak, rulonun altındaki siyah parçalara hafifçe vurdu ve masanın üzerinde düzenli bir yanmış ekmek talaşı yığını oluşturdu. "Sadece nazik davranıyorsun."

"Hayır, o haklı." Jess rulosunun yenmemiş kısmını aldı ve masaya vurdu. "Görmek? Çöküyor."

Genç kız sıırttı ama yine de yenmemiş ekmeğini tekrar tabağına attı. Eliyle henüz dönmeye başlayan karnını ovuşturdu ve Daphne'nin korumasına kaçmasına neden olan durumu ortaya çıkardı. Bu ücra sığınakta, yeni markiz bir zamanlar kendisinin olduğu durumdaki kadınlara, kararları nedeniyle yetiştirildikleri hayatı imkansız kılan kadınlara yardım ediyordu.

Birkaç ay içinde Martha'nın bir seçeneğı olacaktı. Daphne'nin çocuğunu yeni bir ailenin yanına yerleştirmesine, bir çiftlikte mutlu, sağlıklı ve normal bir şekilde büyümesine izin verebilirdi. Bu noktada Martha, biraz daha bilgelik, bir avuç yeni hayatta kalma becerisi ve bir sürü suçluluk ve soruyla eski hayatına dönecekti.

Ya da çocuğı elinde tutabilir, Birmingham'a taşınabilir ve Marquis of Chemsford'un yeni fabrikasında çalışabilir, bir zamanlar Londra balo salonlarında omuz omuza verdiği insanlara satmak için düğmeler ve başka önemsiz şeyler yapabilirdi.

Hayat her iki şekilde de zor olacaktı ama Jess bu kesin seçimi kıza hâlâ kıskanıyordu.

Bazen yol ayrımı bir çıkmaz sokağı dönüşüyordu ve bir kadının çalıların arasından geçip kendi geleceğini inşa etmekten başka seçeneğı yoktu. Kulağı maceracı ve çekici geliyordu, ama gerçek şu ki, izlenecek bir yol olmadan tökezlemek çok kolaydı. Ağıaç kökleri. Hayvan yuvaları. Kenar boyunca bol miktarda bitki büyümesinin gizlediğı uçurumlar. Yeni bir yol yapmak hainceydi.

Yine de geriye gitmek, hayatın sunduğı bir seçenek değildi.

"En azından patatesler doğru görünüyor," dedi genç kadın umutla, çatalını alıp tabağındaki yumuşak beyaz parçaya saplayarak.

Jess, kızın haklı olmasına izin vermek zorunda kaldı. Patatesler mükemmel pişmiş görünüyordu. Ağzına bir lokma attı.

Ve neredeyse boğuluyordu. Fincanına uzanıp içindekileri üç büyük yudumda içerken çatalı masaya çarptı.

"Onu yeme," dedi nefes nefese ve rahatsız edici sebzeyi işaret ederek. Dürüst olmak gerekirse, o şey nasıl kuru, tozlu kırıntılara dönüşmemiştir?

Merak -ve muhtemelen zavallı kızı patateslerinin o kadar da kötü olmadığından emin olma arzusu- Daphne'nin çatalına yüklediği lokmadan küçük bir ısırık almasına neden oldu. Öksürdü. "Sanırım-" daha fazla öksürme-"ne kadar-" öksürme, öksürme-"tuz kullandın mı?"

"Undan kepçe kullandım." Küçük beyaz dişler Martha'nın alt dudağını ısırıldı. Kötü müydü?

Jess ayağa kalktı ve ana mutfaktaki yeni pompalanmış su kovaından tekrar doldurma niyetiyle fincanını masadan kaptı. Kalın, kuru ve hâlâ yanan dili damağına yapışmıştı. Belki kafasını kovaya sokacaktı. "Evet, bu kötüydü."

"Jess," diye uyardı Daphne.

"Daphne," diye yanıtladı Jess çileden çıkarak. "O bir aptal değil. Tek yapması gereken biraz yalamak ve bunun yerel vahşi yaşamı çekecek kadar tuzlu olduğunu bilecek . Hizmetçilerin yemeğindeki yahninin bir kısmının hâlâ mutfakta olduğuna inanıyorum. Bize biraz getireceğim.

Daphne, Martha'nın yemek yapmayı öğrenme konusundaki feci girişimlerine ağızlarını feda etmeye istekliyken, Jess evin geri kalanının katılımını sağlamayı reddetti. Diğerlerinin yemeklerini pişirdi ve önce onlara hizmet etti, Martha'nın başarısızlıklarının fark edilmemesi için hizmetkarların yemek odasını boş bıraktı.

Jess, Daphne'nin onu kadınlara yemek dersi vermeye nasıl ikna ettiğinden hala emin değildi. Neyse ki Jess, Martha'nın girişimlerinin Lord Chemsford'un -marki ve Daphne'nin yeni kocasının- evden uzakta olduğu zamanlarla sınırlı kalması konusunda ısrar edecek kadar akıllı davranmıştı.

Şans eseri, yakında Londra'dan dönecekti, her şeyden çok sevdiği karısından ayrı kalamayacaktı ve bu yemek denemelerini bir kenara bırakabileceklerdi.

Daphne, Jess'i mutfığa kadar takip etti. "Biraz daha olabilir misin? . . teşvik edici?"

"Ekmeği güvecime batıracağım," dedi Jess tencereden kalanı üç kaseye doldururken. "Ona yaptığı şeyin yenilebilir olduğunu göster."

Daphne üç kaşık aldı ve onlarla oynadı. "Ona ders vermen gerekiyordu. Çok fazla tuz aldığını fark etmedin mi?"

Hayır, yapmamıştı, çünkü Jess bir şekilde yemek pişirme dersleri vermeye zorlanmış olsa da, bunu yapma gerçeği ona çok fazla gelmişti. Mutfakta olmak bile yeterince acı veren anıları gündeme getirdi. Öğretiyi yapan kişi olması, onun zihnini o kadar geçmişe götürmüştü ki, Jess onun şimdiki zamana nasıl dönebildiğinden emin değildi.

Yine de bunu Daphne'ye açıklamaya çalışmayacaktı. Daphne, Jess'in yemek yapmayı nereden öğrendiğini bilmiyordu, Ismelde'nin Jess'in ailesine olan bağlılığının onun ölümüne neden olduğunu bilmiyordu.

Jess, "İnsanlar talimattan çok hatalardan öğrenirler," diye mırıldandı.

Daphne, "Onun öylece öğrenmesini istemiyoruz," dedi. "Sevildiğini hissetmesini istiyoruz."

Jess, Onun sevildiğini hissetmesini istyorsun, diye homurdandı. "Mutfağımı yakmamasını istiyorum."

Sohbet, bir zamanlar Jess, Daphne ve arkadaşları Kit ile birlikte evde saklanan gayri meşru çocuklardan biri olduğu için Jess'in gerçekten sevdiği hizmetçilerden biri olan Sarah'nın gelişiyile kutsanmış bir durma noktasına geldi.

Sarah, "Yiyeceğinden emin değilim," dedi, üst katta çalışan uzun süreli konuğa yakın zamanda teslim ettiği yemek tepsisine atıfta bulunarak.

Jess, Martha'nın ekmeğinden bir porsiyonu dahil etmek istese de direnmeyi başarmıştı.

"Neden?" Defne kaşlarını çatarak sordu.

Sarah omuz silkti. "Orada olduğumu kabul etmek için okuduğu kitaptan başını kaldırmadı bile."

Jess, kitabın onun günlüğü olmasını umabilirdi.

Güveç biraz soğuktuk ama lezzetli ve doyurucuydu ve kısa süre sonra yenmiş ve bulaşıklar temizlenmek üzere bulaşıkhaneye götürülmüştü.

Bay Thornbury içeri girdiğinde Jess mutfağını düzeltiyor ve ertesi sabah için hazırlanıyordu. Solgundu, elmacık kemiklerinde kırmızı çizgiler vardı ve gözlüklerinin arkasındaki parlak gözleri yuvarlak ve genişti.

Günlük elinde sıkıca tutulmuştu.

"Çoktan bitti?" diye sordu.

"Bunu nereden aldın?"

Jess kaşlarını çatı. Bunu aşmışlardı. "Babamdan."

Bay Thornbury dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. Omuzları biraz kamburlaştı ve gözleri kısıldı. "Nereden buldu?"

"Babasından." Teknik olarak babası, onu babasından almış olan erkek kardeşinden almıştı, ama dürüst olmak gerekirse, bu ayırım en azından Bay Thornbury için önemsizdi. Yine de, günlüğün nesiller boyunca izlediği yolu açıklama dürtüsüne direnmek için dilini ısırarak zorunda kaldı.

"Burada ne olduğunu biliyor musun?"

"Yapsaydım sana ihtiyacım olmazdı." Jess ellerini kalçalarına koydu. "Biliyor musun, zeki bir adama göre pek zeki görünmüyorsun."

"Neler oluyor?" diye sordu.

Yakında bu konuyu yeniden tartışmaları gerekecekti ama Jess'in şu anda daha büyük endişeleri vardı.

Tam Bay Thornbury'nin dediği gibi Jess, "Hiçbir şey," diye ısırdı, "Aşçınız, çalındığına inanmak için nedenlerim olan bir kitapla büyük olasılıkla çalınmış bir eser için beni çılgınca bir kovalamaca tuzağına düşürmek istiyor."

Jess, adama dik dik bakarken gözlerini kısıtı. "Güven kelimesinin anlamını biliyor musun?"

İşini bıraktı ve günlüğü onun elinden kapmak için masanın etrafında döndü. En azından denedi. Kitabı sıkıca kavrayışı, sonunda yaptığı tek şeyin kendisini ona doğru çekmek olduğu anlamına geliyordu.

Yüzüne tehditkar bir şekilde fısıldayacak kadar yakın. Ya da en azından yüzüne doğru. Ufak tefek vücudunda ona çok yaklaşamayacak kadar çok inç vardı.

"Neden bir yürüyüşe çıkmıyoruz, Bay Thornbury? Hayattaki bazı şeylerin özel olduğu fikrini tartışabiliriz."

Ona göz kırptı. "Hava soğumaya başladı ve yağmur yağdığından oldukça eminim. Sen ve ben pek zarar görmeyecek olsak da, bu kitap için iyi olmaz."

Martha da bulaşıkhaneden çıkarken Daphne boğazını temizledi. "Martha'yı üst kattaki salona götüreceğim. Belki de nakış yaptığım yastık kılıfında neyi yanlış yaptığım konusunda bir fikri vardır."

"Ah, sonunda," dedi Martha, neredeyse kapıya doğru koşarak. "Aslında başardığım bir şey."

Zayıf görünmek ona acı verse de, Jess kitabı bıraktı. Vazgeçmiyordu, sadece stratejik, geçici bir geri çekilme uyguluyordu.

Ona fiziksel olarak tepeden bakma yeteneğinin ona avantaj sağladığını düşünüyor muydu? Masanın etrafından dolandı ve mutfak bıçaklarını bilemeye koyuldu.

"Hizmetçilerin akşam görevlerini yapmak için dönmelerine belki on dakikamız var, Bay Thornbury. Hızlı bir şekilde amacınızı belirtmenizi öneririm."

"Bir avuç dolusu sayfadan fazlasını tam olarak çevirmedi, ancak içeriğini anlamak için kitabın çoğunu çevirdim."

Jess, çalışma masasındaki bir tabureye yerleşip kitabı açarken ona saldırmamak için dilini ısırды. Daha önce öğrendiği ve aslında onu evin içindekileri incelerken izlediğinden anladığı gibi, bu adam hiçbir şeyi hemen yapmamıştı. En iyisi, kendi başına bu noktaya gelmesine izin vermek.

"Çoğu sanatla ilgili. Yazarın The Six ve Aldric Fournier ile yakından tanıştığına daha da inanıyorum. Renkler ve fırça darbeleriyle ilgili açıklamaları dikkat çekici derecede ayrıntılı ve stile mükemmel bir şekilde uyuyor." Birkaç sayfayı çevirdi. "Neden, burada boyanın nasıl karıştırılacağını anlatıyor, nasıl..."

"Hayır," diye araya girdi Jess, onun asıl konuya gelmesine izin vermesi gerektiği fikrinden vazgeçerek. "Boya karıştırma yok. On dakika, hatırladın mı?"

Boğazını temizledi ve yavaşça kitabın birkaç sayfasını daha çevirdi. "Hımmm. İşte burada kitap değişiyor. Adeta kendi içinde bir sanat olan akıcı cümleler, parçalı cümlelere ve ani betimlemelere bırakılmıştır. Yazı aynı elde olmasaydı, onun tamamen farklı bir insan olduğunu düşünürdüm."

Uzun bir parmak sayfayı geçti, temiz, kesilmiş tırnağı yüzeyin üzerinde geziniyordu. "Bu kadın dehşet gördü. Ve trajedi." Sesinde bir yakalama vardı.

Jess, keskinleştirmekte olduğu bıçağı tekrar tahtaya doğru kaydırđı. Ağlayacak mıydı?

Bay Thornbury titrek bir nefes aldı. "Hepsini okuyamıyorum. Bir kısmı lekeli - sanırım gözyaşlarıyla. Diğer kısımlar o kadar aceleci bir karalamayla yazılmış ki, bağlamı incelemek ve kelimeleri çıkarmak çok zaman alacak, ancak bu günlüğe başlarken sahip olduğu umudun ortadan kalktığı çok açık. Parmak durdu. "Doğanın, insanların yapamadıklarını yok etmeyi başardığını söylüyor."

Başını kaldırdı, hissettiğı duyguya rağmen o ela gözleri kuruydu. "Bu kırık bir kadın tarafından yazılmış."

Şüpheli ve alışılmadık bir şekilde sıkılma Jess'i boğazından yakaladı. Ağlayacak mıydı? Hiç ağlamadı. Gözyaşları işe yaramazdı ve yalnızca kişinin sorunu çözmek için bir plan yapmasını geciktirirdi. Ani rahatsızlığı gidermek için yutkundu. "Bundan sonra ne yazıyor?"

"Daha fazla sanat."

Jess bir an için düşünce ve eylem boşluğuna kapıldı, ama sonra dudaklarında küçük bir gülümseme kıvrıldı. Acıyı hisset ve sonra devam et, değil mi? Jess'in diğer aile üyeleriyle hiçbir zaman tam olarak başaramadığı bir akrabalık duygusu göğsünde yeşerdi.

Yine de Bay Thornbury sözünü bitirmemişti. "Bazı sanat tanımları farklı - daha şiirsel, dilerseniz." Boğazını temizledi. "Buna ne kadar çok bakarsam, haklı olduğuna o kadar çok inanıyorum. Gizli bir şey var ve onu bulmak için bu kitaba ihtiyacınız var."

Bir zamanlar bir görevden veya zor bir kaçıştan önce gelen heyecan, Jess'in parmaklarını kaşındırdı. "Kitabı çevirmen ne kadar sürer?"

"Korkarım o kadar basit değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Derek kitabı kapattı ve elini ön taraftaki amblemin üzerinde gezdirdi. "Bu kitap gerçekten daha çok bir ipuçları dizini. Bilginin sadece yarısı olabilir."

Jess'in kaşları, bir şeye vurmak ya da bir yere koşmak ya da belki de ciğerlerinin tepesinde çığlık atmak onu Bay Thornbury'nin karşısındaki çalışma masasına bastırılınca kadar bir buçuk adım ileri iterken kaşlarını çattı. İçinden akan enerji

akışına rağmen, hatta belki de bu nedenle, Jess ses tonunu yavaş, dengeli ve hatta belki de samimi olmaya zorladı. "Diğer yarısı nerede o zaman?"

Güçlükle yutkundu, boğazı hopladı ve alnından sarkan o gülünç sa  tutamı titriyordu. "Sanırım resimlerde var."

"Resimlerde mi?" Jess'in dizleri   kmekle tehdit etti ve dik durabilmek için dizlerini kilitledi.

Tablolardan nefret ederdi. Eh, onlardan çok fazla nefret etmedim, birbirlerine göre çok az nokta gördüm. Bu andan önce sorulsaydı, kararsız olduğunu söylerdi.

Bu andan sonra, resimlere karşı duygularını aşırı derecede sevmemeye değı tiriyordu. Bay Thornbury ile sürekli iletişimi içermeyen bir plan d   nemeseydi, bunu nefrete yükseltirdi.

"Bir bakıma. Bence biri diğ rinin şifresini çözmeye yardımcı oluyor."

Jess kaşlarını çattı, içini ku kulu bir huzursuzluk kapladı. "Nasıl?"

Yanaklarındaki kırmızı çizgi solmaya ba lamı tı, ama şimdi hızla geri geldi. "BEN . . . Emin değılim.  nce resimlerden birini görmem gerekiyor."

Korktuğ  şey buydu.

Beşinci Bölüm

Karşısındaki ya lı kadın örgü  rm yordu.

Bunu fark etmesi Londra'ya yaptığı yolculuğ n yarısını almıştı ama ufak tefek kadın aslında örgü  rm yordu. Çok iyi bir fakstı. İğnelerin ritmik tıkırtısı ve ipliğ n düzenli ilmeğ , hemen hemen herkesin kadının kucağına düzgün bir şekilde sıkı tırılmı 

Çantanın, kafasına ve omuzlarına sarıldığına benzer bir tür çal veya atkı ile düzenli olarak doldurulduğunu düşünmesine neden olurdu.

Oyununa sadece iki şey gölge düşürdü.

Birincisi, ipliği yaklaşık yarım mil geri çekmişti ve neredeyse örgü iğnelerinden birini yere düşürüyordu. İpliğin kusurlu kısmı parmaklarının arasından üçüncü kez geçmişti.

İki, Derek nasıl rleceğini biliyordu. Wiltshire'da geride bıraktığı garip sahneyi anlamaya çalışmak yerine dikkatini kadına verdiğinde, kadının sadece hareketlerden geçtiğini çok geçmeden anladı. Gerçekten.

Derek, sıkıca paketlenmiş posta arabasını bahane ederek kollarını iki yanına çekip kitabı biraz daha ykseēe kaldırarak yaşlı kadına üstünden bakabildi.

Son anda arabaya bindiğinde, Londra'ya giden yüzü olmayan başka bir yolcudan başka bir şey değildi. Derek'in aklı kesinlikle yol arkadaşlarını ayırmak değildi.

Jess dün akşam o kadar telaşlıyken neden resimlerden birini bulup bağlantıyı bulması için Londra'ya gitmesini önerdiğini anlamaya çalışmakla fazlasıyla meşgld.

Yalnız.

Kaşlarını çatarak ve omuz silkerek, "Birlikte seyahat etmeye kalkarsak, birimizin gelemeyeceğine inanıyorum, Bay Thornbury," demişti. Londra'ya git. Bana ne bulduğunu yaz."

Londra'ya git? Ona yaz? Ona öylece kalkıp gidemeyeceğini söylediğinde, Leydi Chemsford'a o kusursuz, narin kaşlarından birini kaldırdı ve Leydi Chemsford, evi kataloglamasının bekleyebileceğini hemen kabul etti.

Prensip olarak neredeyse reddediyordu, ama evdeki kadınların birleşik incelemesi onu, ayrılmanın onun için en iyisi olduğuna ikna etti. şu anda Londra'da bulunan William, Lord Chemsford'a gidecekti. Belki de adam, Jess'in neden öyle davrandığına dair bir fikir sahibi olabilirdi. En azından bu durumda karısının rolünü açıklayabilirdi.

Derek resimlerden birini bulup gnlkle eşleştirmeyi başarsa bile onunla ne yapacaktı? Günlükte anlatılan çok sayıda resim vardı. Bir resim ona bir şey anlatır mıydı?

Hayır, ne kadar çok düşünürse deēiř tokuşun hiçbir anlamı kalmıyordu. Tüm konuşmayı defalarca tekrarlamıştı ve tek aldığı ağrıyan bir kafaydı.

Belki de örgü örmeyen kadın gerçekten çözebileceği bir bilmeceydi. Bir kadının sırlarını öğrenmek, ona bir başkasının sırlarını çözmesi için güven ve içgörü verebilir.

İlk bakışta yaşlı bir kadındı. İkinci bakışta da. Bakışlarını kısıtı. Varsayım, daha yakından incelendiğinde bile geçerliydi.

Omuzları yuvarlak ve yumruluydu. Kısa, tıknaz vücudu, dolu arabanın sıcaklığına rağmen birkaç kalın katmanla kaplıydı . Örgü iğneleri sürekli hareket etti, hafif bir titreme onları daha çok tıkırtıya yöneltti.

Yolun özellikle düzgün ve araba arkadaşlarının özellikle sessiz olduğu ender sessizlik anlarında, nefesinin hafif tıngırtısı iğnelerin şakırtısına katıldı.

Gizli hazine, şifreli günlükler ve Jess'in kendisi belli ki aklını karıştırmıştı. Başka neden bu küçük yaşlı kadını başka bir şeye dönüştürmeye çalışsın ki? Kuşkusuz, sahte örgü tuhaftı ama onu meşgul ediyordu, öyleyse neden umursamıştı?

Kitabına döndü, ama yine de yaşlı kadınla ilgili bir şeyler onu rahatsız etti. Bakışları, tam zamanında, dolanan ipliğin tekrar parmaklarının arasından kaydığını görmek için onun olduğu yöne kaydı.

Bir şeyler kesinlikle yanlıştı.

Bu kadının bir tablo olmadığı belliydi -hareket ve hırıltılı nefes onun yaşayanlar arasında olduğunu açıkça gösteriyordu- ama belki de onu sanki yaşıyormuş gibi inceleyebilirdi.

En baştan başlayarak ayrıntıları inceledi. Örme başörtüsünün kenarından sarkan gümüş rengi saç tutamları, aşağı dönük konumuyla birleşince kadının yüzünün tamamını görmemizi engelliyordu.

Bir kadın olduğunu varsayarsak. Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını düşünmeye başlayacaksa, tüm olasılıkları kabul etmesi gerekiyordu. Ya anlaşılmaz, gülünç bir nedenden dolayı kadın kılığına girmiş bir adamsa?

Daha durduramadan eli ceketinin önünden kaydı ve günlüğün hâlâ düzgün bir şekilde cebinde olduğundan emin oldu.

Başka türlü olabileceği şüphesi, kendini gülünç hissetmesine neden oldu. Rahatsız bir şekilde kıvrandı ve bakışlarını harıl harıl örgü ören ellere indirdi. Daha doğrusu, örgü örmeyen meşgul eller.

Baş ve omuzlar gibi, eller de parmaklarının sadece kirli uçlarını açıkta bırakan örme eldivenler şeklinde iplikle kaplıydı.

Parmak uçlarının pisliğine bakarken içini bir ürperti sardı. Yolcuların çoğu , at değiştirmek için durdukları son handa etli börek yemişti . Bu kadar kirli ellerle mi yemek yemişti?

Kucağındaki çanta ona hiçbir şey söylemedi. Siyah ya da lacivert olabilecek sıkıcı etek de yoktu. Yine de çantasından daha geniş değildi, bu yüzden bir erkek olması pek mümkün değildi.

Muhtemelen tam olarak görüldüğü kişiydi. Tavan arasında biraz ışık vardı belki ama Bath'daki şifalı suları içmekten eve giden çoğu küçük yaşlı hanımın zararsız olacağı şekilde.

Derek başını sallayarak kitabını indirdi ve bir kez daha okumaya çalıştı. İncelemesini tamamlamak için yaşlı kadına son bir bakış attı.

Koyu renkli eteğin altından yalnızca eskimiş kahverengi çizmelerinin burunları görünüyordu, ama bu, çizmelerinden birinin üstünde uzun, ince, tanıdık bir çizik olduğunu görmek için yeterliydi.

Döngü, döngü, döngü. Tıkla, tıkla, tıkla.

Jess, sırtından aşağı akan ve sürekli bir rahatsızlık akışına dönüşen ter çizgisini kabul etti ve sonra görmezden geldi. Kalın peruğu ve bol miktarda yün örtüsüyle, yaşlı kadın kılık değiştirmesi en iyi zamanlarda aşırı sıcaktı.

Azalan bir yazın sıcağında sıcak, kapalı bir araba, en iyi zamanlardan çok uzaktı.

Sahte örgü çabalarının monoton hareketleri zihnini tam olarak meşgul etmeye yetmedi, ama sahip olduğu tek şey buydu. Diğer biniciler çok fazla dikkat gerektirmedi. Kardeşini tehdit edenler Jess'i Marlborough'a kadar takip etmeyi başarsalar bile, onun bu posta arabasında olacağını bilemezlerdi ya da ondan önce binenlerin arasına bir muhbir yerleştirecek zamanları olmazdı.

Dün geceye kadar, hatta bu sabahın erken saatlerine kadar kendisi de bu yoldan gitmeye karar vermemişti.

İzleseler ve aksayan yaşlı kadın olduğundan şüphelenseler bile, posta arabası onlar onu takip edemedi çok önce Londra'ya gelirdi. Büyük şehrin koşuşturmacasında o kadar kaybolacaktı ki, onu asla zamanında bulamayacaklardı.

Jess esnemesini tuttu ve arabanın üzerinden Bay Thornbury'ye baktı. Bir kitap okuyordu, kollarını birbirine yaklaştırmış ve onu arabanın sınırları içinde yüksekte tutuyordu.

Tabloları aramak için Londra'ya tek başına gitmesi konusunda ısrar etmesine şüpheyile bakmıştı. Onu suçlayamazdı. Sonunda, ısrar etmiş ve o da pes etmiş, ertesi gün postayı yakalamak için çantalarını toplamıştı.

Jess'in Londra'ya gitmesi hiç söz konusu olmamıştı, bunu yaparken o sinir bozucu adamın yanında kalmaya hiç niyeti olmasa da. Aramasını yaparken ona göz kulak olacaktı ki bu da muhtemelen biraz zaman alacaktı. Bu arada, durumu ve günlüğü yorumlamanın ne kadar zor olduğunu öğrenerek kendi araştırmasını yapacaktı.

Londra'nın dış kenarlarına yaklaştıkça arabanın dışındaki gürültü arttı. Jess sırtını dikleştirme ve gerinme dürtüsüne direndi. Bu kambur pozisyonu tutmaktan her santimi ağrıyordu ama bu, kılık değiştirmek için ilk kez acı çekmesi değildi. Ağrılar dinecekti. Anonimlik olmazdı.

Keşke bugün Marlborough'dan Londra'ya giden birden fazla posta arabası olsaydı, daha rahat kılıklarından birini kullanabilirdi. Yine de yaşlı kadın yüzünü gizlemede en iyisiydi.

Sonunda, yüksek bir bağırış ve tekerleklerin takırtısıyla, posta arabası Londra'daki ilk hanına girdi. Jess, diğer yolcular gemiden inerken titreyen elleriyle örgüsünü titizlikle çantasına tikiştirerek bekledi. En son aşağı inerken, günün erken saatlerinde çalışmak zorunda kaldığı titreme, kaslarındaki ağrı ve onları düzgün bir şekilde esnetme arzusu göz önüne alındığında, istediğinden çok daha gerçekçiydi.

Bagaj yığınının ikinci çantasını aldı ve Marlborough'daki yaşlı dükkân sahibinin yaptığı gibi ayağını hafifçe sürükleyerek baş aşağı hana doğru topallayarak ilerledi.

O yaşlı kadın Jess'i biraz korkutmuştu, Jess'in hayatına burnunu sokmak konusundaki coşkulu ısrarı, kaş çatmalarından ya da sessizlikten en ufak bir gözünü bile korkutmamıştı. Yine de bu zayıf kararlılık muhteşem bir ilham kaynağı oldu.

Sadece birkaç adım daha. Tenha bir yer bulduğunda, kılık değiştirecek ve şehre özgürce yürüyebilecekti.

"Çantanızı taşımanıza yardım edebilir miyim hanımefendi?"

Jess neredeyse inleyecekti. Elbette bilgin Bay Thornbury, çantasıyla biraz mücadele eden yaşlı bir kadını ihmal edecek kadar kendi işine kendini kaptırmazdı.

Konuşmadan önce yüksek sesle öksürmeye özen göstererek ve sözlerinde büyük bir hava bırakarak, "Pekala, genç adam," dedi. Hiç acelem yok. Ya eninde sonunda oraya varırım ya da Yüce Tanrı beni yolda götürür."

Bay Thornbury kıs kıs güldü. "Keyifli. Bayan Lancaster o replikte sana yardım etti mi? Onun böyle bir şey söylediğini görebiliyordum."

Aslında bu, Jess'in dükkan sahibinden öğrendiği bir sözdü. Sanki Tanrı ekmeğinin durumuyla ilgileniyormuş gibi İncil ayetlerini ağzından çıkarması biraz tuhaftı ama içindeki gücün kaynağına dair kanıt sağlıyordu.

Ama Bay Thornbury, Jess'teki yaşlı kadını nasıl tanıyabilirdi? Bilemezdi. Onun Marlborough'da ikamet ettiğini mi varsayıyordu? Orada yaşayan herkes Bayan Lancaster'ı tanırdı.

Korkarım bir Lancaster tanımıyorum, evlat, dedi Jess, fazladan bir gıcırta ile. "Koşun. Seni tutmama izin verme."

İçini çekti ve kendi el çantasını sol eline aldı, ardından onun daha büyük çantasını sağ eliyle kavramak için uzandı.

Ya hileden vazgeçip onunla güreşmek ya da kabul etmesine izin vermektir. Avlularda ayaklarını sürüyerek dolaşan küçük yaşlı kadınların çok güçlü kavrayışları yoktu. Örgü iğnelerini çıkarmış olsaydı, onu bir tanesiyle dürtecekti.

Çantayı almasına izin verdi. Güvenilir bir adam değilmiş gibiydi. Neredeyse sinir bozucu ve tehlikeli bir şekilde dürüsttü. "Öyleyse nasıl istersen."

Tekrar güldü. Haven Malikanesi'nde onun bu kadar çok şey yaptığını duyduğundan emin değildi. İsteksizce, bunun güzel bir ses olduğunu kabul etti. Çok fazla insan güldüklerinde gıcırıyordu. Onunki yumuşak, hatta sıcaktı.

Yüzünü görmesini engellemek için daha uzağa eğilmek zorunda kalana kadar başını eğdi. "Londra ziyaretinizin tamamında bu hızı korumayı düşünüyor musunuz? Bu, kimden saklanıyorsan onun işini kolaylaştırmalı."

Jess dişlerini gıcırdattı. Kimse kılık değiştirdiğini görmedi. Bu adam muhtemelen ilk olamazdı. "Yapabileceğimden daha hızlı yürüyemiyorum. Ama seni tutmama izin verme. Çantamı kapıya bırak ve işine bak."

Başka bir iç çekiş. Jess, buna devam etmeli miyiz? O yün yığınının içinde ne yapıyorsun?"

Görünüşe göre sebepsiz yere kendini terletiyor. Törpüyü bırakarak fısıldadı, "Özel bir yemek odası bulun ve yemek ısmarlayın. Birazdan orada olacağım."

Onun ayak sürüyen yürüyüşüne ayak uydurarak bir süre bekledi. "Bu çantada gerçekten bir şey var mı?"

"Olmasaydı taşıma zahmetine girmezdim," diye homurdandı Jess.

Cevap vermedi, muhtemelen Jess'in talimatlarını yerine getirmek için hana doğru ilerledi. Kaslarındaki sızıya sinirleri ve öfkesi katıldı ve ağır ağır ilerlerken titremesini daha belirgin hale getirdi.

Daphne ona ne arayacağını söylemiş miydi? Hayır, Jess'in göz göre göre ortadan kaybolma yeteneğini bilmiyordu - Jess'in Londra'ya gitmeyi planladığını bile bilmiyordu.

Aslında Jess bu konuda biraz kötü hissetti. Zavallı kadın, birisi ona kimsenin akşam yemeği hazırlamadığını bildirene kadar evinde aşçı olmadığını bilemeyebilir.

Jess'i aramaya gittiğinde bulması gereken, endişelenmemesini söyleyen bir not vardı.

Bir işe yarayacağından değil. Daphne hep endişeliydi.

Hana vardığında Jess, her şey kadar sırtını da düzgün bir şekilde esnetmek için dinlenme odasında bir süre yalnız kalmak için durdu . Yine de, Bay Thornbury'yi halletmeden kılık değiştiremezdi.

Göründüğünden daha fazlası mıydı? Yıllarca tek bir kılık değiştirerek kim olduklarını değiştirecek kadar derine gömülen bazı casuslar tanıyordu. Onlardan biri miydi? Burnunun dibinde tehlike mi vardı?

Adam, güvenlik altına aldığı odaya ayaklarını sürüyerek girerken kendinden memnun bir sırıtış takındı. Bu sırıtış onu sinirlendirse de ona bir huzur duygusu veriyordu. Profesyonel bir muhbir, onun kimliğini teşhis etmedeki başarısından dolayı ötmezdi. Sabırlı olacak, onu sorgulamaya hazır olacaktı.

Gülümsemesi alaycı değildi. Ebeveynlerinden en iyi şekilde yararlanmayı başardığı için heyecanlı bir çocuğun bakışıydı.

Hayır, adam casus değildi.

Belki de bu, saklandığı yıllar boyunca biraz beceri kaybettiği anlamına geliyordu.

O, topallayarak odaya girerken, yiyecekleri getiren hizmetçilerin önünde oyunu sürdürürken hiçbir şey söylemedi. Adam ona bir sandalye uzatmak için ayağa kalktığı anda, hizmetçilerin önünde bir şey söylerse onu tekmelemeye veya dürtmeye hazırlandı.

Tek yaptığı, büyükannesi sandalyeye otururken onu rahat ettirdikleri için onlara teşekkür etmek oldu.

Ayağı yine de onu tekmeleme arzusuyla seğirdi, ama o kendi koltuğuna dönmek için hızla masanın etrafında döndü. Adamın zeki olduğunu her zaman özgürce kabul etmişti.

Kapı hizmetkarların arkasından kapandığında, kılık değiştirmesinin ardından görebildiğini hissettiği davetsiz saygının en ufak bir belirtisini göstermeyen, soldurucu bir bakış olduğunu umduğu bir bakışla onu mızraklamak için başını kaldırdı. "Nasıl bildin?"

Durdurdu. "Gerçekten örgü örmüyor olman dışında mı?" Hafifçe omuz silkerek yemeğe uzandı. "Botların."

Botları mı? Jess sandalyeyi geri itti ve iki ayağını da önüne doğru kaldırdı. İşareti hemen gördü - sol botunun burun kısmındaki kesik. Kim bilir nereden gelmişti?

O ince beyaz çizgi, kırsal kesimde inzivaya çekilerek fazla rahatladığının bir işaretiydi. Asla belirgin işaretleri olan bir şey giymemesi gerektiğini biliyordu ama normal kıyafetlerini kullanmadan önce kontrol etmek aklının ucundan bile geçmemişti.

Homurdanan bir iç çekişle ayaklarını yere geri indirdi. "Şimdi yeni botlar almam gerekecek."

Bay Thornbury güldü ve ona doğru bir kase güveç ve bir parça ekmek itti. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Yeni botlara ihtiyacın olduğunu mu?"

Jess bir kaşığa uzandı. Başka ne söylemesini istiyordu? "Birisi beni ve günlüğü bulmaya çalışıyor. Botlarım kimliğimi ele veriyorsa değiştirilmeleri gerekiyor."

Kafasını salladı. "Eğer dediğin gibi biri seni bulmaya çalışıyorsa, çizmelerindeki izden haberi olmaz. Birlikte çalışıyoruz, yani benden saklanmıyorsun tabii ki. Kasabaya sağ salim vardığımızda kendini ifşa etmeye niyetin olduğuna eminim."

Sözlerine gerçekten inanıp inanmadığını görmek için başını kaldırdı. Yapmadı. Kaşları abartılı bir masumiyetle havaya kalktı, hatta suçlarcasına dik dik bakıyordu.

Ona söyleyebileceği son şey gerçektir. Bu durumun onunla paylaşmaya niyetinin olmadığı yanları olduğunu bilseydi, ona yardım etmeyi reddederdi.

Zaten onun iyiliği için fazlasıyla meraklıydı. Eğer onun gerçekte ne kadar büyük bir geçmişti olduğunu öğrenseydi, daha da fazla olurdu. "Koçtayken bir şey söylememeyi başarabileceğinden emin değildim."

İnandırıcı olacak kadar gerçeğe yakın. Güven eksikliğinin ne kadar derine indiğini bilmesine gerek yoktu.

"Bu günlüğü isteyen diğer kişinin o arabada olduğunu mu düşünüyorsun?" kaşlarını çatarak sordu.

Adamın hiç gururu yok muydu? Onu dudakları gevşek olmakla ve sağduyudan yoksun olmakla suçlamıştı ve o da onun potansiyel tehlikesine mi odaklanmak istiyordu?

"Diğer kişinin kim olduğunu bilmiyorum," dedi omuz silkerek. Yara izi olan adamın anısı, içinde çocuksu bir korku patlamasına neden oldu. Bu, her ne olursa olsun, gizli nesneyi aramaktan vazgeçmesine neredeyse yetmişti. Ailesiyle ilgili anısı, özellikle de babasının geçmişin geleceği koruyabileceğine olan inancının anısı onu harekete geçirdi.

Geçmişin asla gerçekten kurtarılamayacağını herkesten çok o bilse bile.

"Artık ikimiz de burada olduğumuza göre, bu ileriye dönük planı değiştirir mi?"

Jess ekmeğini alırken, "Burada değiliz," dedi. "Buradasınız. Chemsford'a git. Niyet ettiğiniz gibi devam edin."

"Peki ne yapacaksın?"

Onu saklamak ve gözetlemek muhtemelen kabul edilecek en iyi şey değildi. "Bir şeyler bilebilecek birkaç bağlantım var."

Durum hakkında bıkkınlıktan başka bir şey olmamasına rağmen, umursamaz bir şekilde omuz silktilti. Bay Thornbury'nin onun şehirde olduğunu bilmesi işini biraz daha

zorlaştırdı, ama hiçbir şey aşırı derecede endişe verici değildi. Üç yıl önce saklanmaya başladığında gözden kaybolduğu insanlara geri dönmek pek de hoş olmayacaktı.

Teslim etmeleri gereken bir uyarı aldıklarında onu takip ettikleri dikkatinden kaçmadı, ama daha önce değil. Belki de ona daha fazla yardım edemeyecek kadar kızmışlardı.

Huysuz ekmekten bir ısırık aldı ve biraz incelikle çiğnemek için yeterince gevşemeden önce dişlerini gereğinden fazla kuvvetli bir şekilde parçaladı. Ekmeğin de tadına varılabilir. Birazdan yiyeceği mütevazı turtadan daha güzel bir manzara tadacaktı.

Altıncı Bölüm

Derek önündeki kadına baktı. Arkadaş dediği kadınlardan bile her zaman mesafeli görünmüştü ama gerçekten de bu handan öylece çekip gideceğini ve onu Londra'da yalnız bırakacağını düşünecek kadar uzak mıydı?

Açıkçası bunun cevabı evetti. Onu görmesine hiç niyeti yoktu. Artık sahip olduğuna göre, bunu unutmayı reddetmişti.

Yavaşça çiğnedi, yüzünde bu küçük özel yemek odasının dışındaki bir şeye odaklandığını kanıtlayan bir tefekkür ve umursamazlık ifadesi vardı. Narin, ince hatlı yüz, çok sayıda tel gibi gri bukleler ve yırtık pırtık bir örgü şalla çevriliydi.

Kadın, onun normalde düzenli olan beyninden lapa yapıyordu.

Cevabı zaten bildiği halde, "Londra'da olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu.

Sorunun onun kıvrınmasını ya da suçluluk duygusunu ifade etmesini bekliyorsa, hayal kırıklığına uğramaya mahkumdu. Sadece kaşlarını çatı ve omuz silkti.

Muhtemelen ondan alacağı kadar bir itiraftı.

"Marlborough'ya gizlice geri dönmeyi ve haber göndermemi beklemeyi mi planlıyordun?"

"Bu bir seçenektir," dedi soğuk bir sesle. "Ne bulduğuma bağlı."

Ne buldu? Bu tek taraflı bilgi paylaşımı yorucu olmaya başladı. Bu avın hayati bir mesele olduğu iddiasına bile güvenebilir miydi? Kendini tüm bu durumdan uzaklaştırma fikrine hızla geri dönüyordu.

"Eğer ben Chemsford'a gideceksem, sen nereye gidiyorsun?"

Büyük bir iç tartışmayı ortaya çıkaran bir yoğunlukla ekmeğine bakarken hareketsiz kaldı.

Eğer o bir resim olsaydı -ve şu anda onu sanki çerçevelenmiş ve bir duvardaymış gibi inceleyecek kadar yeterliyse- onun hayatını değiştirecek bir anın eşiğindeki bir kadın olduğunu düşünürdü. Onu hangi büyük uçurumların beklediğini görmek için hayatının ve zamanının tarihini araştıracaktı. Sanatçılar sık sık bu tür kargaşayı işlerine gömdüklerinden, ona neyin acı verdiğini ve rahatsız olduğunu görmek için ressamın hayatını incelerdi.

Hangi kararın bu kadar çaba gerektirdiğini merak etmek yerine bu anın onu nereye götürdüğünü bilecekti. Hangi seçenekleri düşündüğünü bilmek kesinlikle güzel olurdu.

"Sanırım," dedi, ondan çok ekmele konuşuyormuş gibi görünerek, "Chemsford'u da ziyaret edeceğim. Benimkini denemeden önce sizin yöntemlerinizin sonuç verip vermediğini göreceğiz. Şüphe uyandırmadan tabloları isteyebileceğinizden emin misiniz?"

"Verbonnian sanatına olan hayranlığımı ilk kez dile getirmiyorum ve birden çok kez müşteriler için belirli parçaları araştırdım. Chemsford onun adını kullanmamdan rahatsız değilse, ne istersem sorabilirim."

Derek bu kadını anlayabilme fikrinden vazgeçmemiş olsaydı, gözlerindeki bakışın saygıya benzer bir şey olduğunu düşünmeye sürüklenebilirdi.

Yarım saat sonra Derek, Jess'i yanlış okuduğundan emindi. Onu buraya, hanın görüş alanı dışında bir sokak köşesine göndermiş ve kendisini beklemesini söylemişti.

Bir embesil gibi, bunu yapmıştı. Bir hanımı halka açık bir yerde tek başına bırakmaması konusunda ısrar eden centilmen yetiştirilme tarzına , kadının Londra'nın sisinin gölgesinde kaybolmak ve onu cehalet içinde bırakmak istediğinden fazlasıyla emin olmasına rağmen, bunu yapmıştı.

En azından onun büyük çantasını, gerçekten de söylediği gibi geleceğine dair bir güvence olarak saklamıştı.

Belki de tam bir embesil değildi.

Bu görünüşü bir an önce yapması gerekiyordu. Garip bakışlar almaya başladı. Onu daha ne kadar bekletecekti? Londra'nın tamamında topallayıp ayaklarını sürüyerek yol almaya mı niyetliydi? Eğer öyleyse, neden onu buraya gönderdin? Neden onları Chemsford's'a götürmek için handan bir hack yakalamıyorsunuz?

Beş dakika sonra, kalın bir aksanla konuşan bir sokak çocuğu koşarak yanına geldi. "Kasabada yeni misin, şef? Bir an için seni gittiğin yere götüreceğim. Kaybolmaz veya saldırıya uğramaz, garanti."

Derek iki el çantasını da kavradı. Pis bir çocuğun bir başkası soygun yaparken dikkat dağıtmak gibi davrandığına dair hikayeler duymuştu. Bu çocuk çantalardan birini kendisi taşıyacak kadar uzundu. Başı neredeyse Derek'in omzuna geliyordu, kir bulaşmış pantolonunun yırtık etek ucunun ince bacağına ne kadar yüksek geldiği düşünülürse, muhtemelen son zamanlarda meydana gelen bir olay.

Aniden çocuğun başı geriye doğru eğildi ve altın rengi kaşların altındaki soluk kehribar rengi gözler ona güldü.

Derek'in çenesi ve tutuşu gevşediğinde çantalar neredeyse yere düşüyordu.

O halde Londra hakkında topallamak yok. Daha yakından incelendiğinde, handa bulunduğu yaşlı kadınla birkaç benzerlik ortaya çıktı. Şalın yerini sarı saçlarının ve narin kulaklarının tamamını kapatabilecek kadar büyük bir başlık almasına rağmen örgü parmaksız eldivenler yerinde kaldı.

Ev yapımı etek şimdi onun daha küçük çantası olduğunu varsayması gereken bir yumruya dolanmıştı, bu da kabaca düğümlemiş bir çanta gibi görünmesini sağlıyordu. Bacaklarına eski püskü bir pantolon giymişti.

Sıkıcı giysiler içindekinin o olduğunu bilmek, fark etmesi gereken son şeyin etek ucunun durumu ve yerleşimi olduğu anlamına geliyordu.

Derek, Pieter Bruegel the Elder's Hunters in the Snow'u boynuna yükselen ısıdan kaçmaya çalışırken hayal ederek bakışlarını kaçırdığında bile kızarmamaya çalıştı. Jess'in onunla alay edecek başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Tamamen dönüşme yeteneği hem etkileyici hem de ürkütücüydü. Artık nerede olduğunu bilmesini istemediğine karar verdiğinde ortadan kaybolacaktı. Muhtemelen hiçbir şey bilmeden onun için kapıyı açar ve o ayrılırken şapkasını devirirdi.

Bütün bunlardaki rolüyle ilgili artan şüphelerine rağmen, şu anda ona eşlik etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Evet," dedi ve boğazını temizledikten sonra ayaklarının arasına bir çanta koydu ve cebinden bozuk para çıkardı. "Beni, şey, Lord Chemsford'un konağına yönlendirebilir misin?"

Kadın ona sırtırken parayı uzattığı eline koydu.

Gerçekten sırtıttı. Sırtış ya da alaycı bir gülümseme değil, gerçek, eğlenceli bir sırtış. Bunu seyretmek büyüleyiciydi, o kadar büyüleyiciydi ki, onun eğlencesinin kendi pahasına olmasını umursayacak gücü kendinde bulamıyordu. Böyle nadir bir şeyi saklanmaktan kurtarmanın utancına değdi.

Hala sırtarak gözlerini devirdi ve madeni parayı cebine attı.

Pantolonunda.

Bu onun bacaklarını açığa çıkardı.

Bu ana kadar gizlenmiş olan bir başka hoş ender manzara.

Derek bakışlarını, kadın onu Londra'dan geçirirken şapkasını tutmayı amaçladığı şapkasına dikti. Umarım kısa olur bir yolculuk. "Bir hack'i işaretlemeli miyim?"

Çantasını omzuna atıp yürümeye başladığında gülümsemesi yerini alaycı bir gülümsemeye bıraktı. "Bir kestirme yol biliyorum."

El çantasını kapıp onu takip etti, bakışları kocaman kahverengi şapkaya dikilmişti.

Pis bir sokağa saptığında bile, biraz endişeyle de olsa onu takip etti. Bakışlarını onun şapkasından ayırmadan aynı zamanda nereye bastığını da izleyemedi.

ihtiyacını çoktan geride bırakmış bir dizi ahırın yanından geçtiler ve daha önce bulundukları yerden çok farklı bir dünya gibi görünen bir sokağa çıktılar.

Burada yol boyunca düzgün teraslı evler sıralanmış, iyi giyimli insanlar kaldırım boyunca yürümüş ve trafik at arabaları yerine at arabalarından ibaretti. Kibar toplum olan her şeydi.

Daha üç dakika önce bir gübre yığınının süpürüyordu. Orası Londra'ydı.

"Uzun sürmeyecek şef." Devam etmeden önce omzunun üzerinden ona sırtıttı. Tıpkı yaşlı kadında olduğu gibi, kılık değiştirmek bir kıyafet değişikliğinden daha fazlasıydı. Yürüyüşünü, sesinin tonunu ve ritmini değiştirmişti. Tam bir dönüşümdü.

İki sokak sonra, üç pencere genişliğinde ve dört pencere yüksekliğinde görkemli bir teras evin önünde durdu.

"Kalk ve kapıyı çal," diye fısıldadı normal sesiyle. "Arkaya gidip mutfaklardan gireceğim."

Derek itiraz etmek istedi. Bu noktada kılık değiştirmeler biraz saçma oldu, değil mi? Gerçekten birinin Lord Chemsford'un evini izlediğini düşünüyor muydu ve ön kapıdan girerse pis delikanlının gerçekten Jess olduğunu düşünür müydü?

Derek'in onu üç basamaktan yukarı çekip, birinin kapıyı açmasını beklerken onu tutması istemediği sürece, gerçekten de başka seçeneği yoktu. Zavallı bir delikanlı olarak görünüşü pek dikkat çekmeyebilir, ama görünüşe göre onu kaçırmaması dikkat çekecekti.

Ayrıca, bir noktada biri diğerine güvenmek zorunda kalacaktı. İlk olma ihtimali yoktu.

Talimatlarını kabul etmek için döndü ama o çoktan gitmişti. Başını sallayarak merdivenleri çıktı ve kapıyı çaldı.

Kapı hemen cevaplandı.

Derek, aristokrat evlerin kapılarını düzenli bir şekilde çalsa ve Chemsford Markisi William, arkadaşı saydığı biri olsa da, bu an her zaman ağzının kurumasına neden

oluyordu. Bir beyefendinin, düzgün bir sosyetenin oğlu olarak yetiştirilmişti ama kesinlikle tonla omuz omuza verecek tipte değildi.

Yine de buradaydı. Bir markinin kapısını çalmak ve içeri girmesine izin verilmesini beklemek. Midesine bir parça korku ve heyecan salmaktan hiç vazgeçmedi.

Boğazını temizleyip kartını uzattı. "Bay. Thornbury, Lord Chemsford'u görmeye geldim. Karısından bir mesajım var."

Uşak onu ön salona aldı ve merdivenlerden yukarı gözden kayboldu.

Derek'in el çantalarını köşeye koyacak vakti bile olmamıştı ki William kapıda belirdi, göğsü inip kalkarak nefesi kesildi, "Her şey yolunda mı? Daphne?"

"Evet, evet," Derek aceleyle onu temin etti, keşke bu rahatlığı uşağa söylediği ilk cümleye dahil etmeyi düşünmüş olsaydı. "Eşiniz iyi. Bunu sana vermemi istedi."

Cebinden katlanmış ve mühürlenmiş bir kağıt çıkardı, giderek daha zahmetli hale gelen günlüğü sıyırdı ve markiye uzattı. "Tabii ki okumadım ama burada bulunmamı benden daha iyi açıklamış olabileceğine inanıyorum."

İlk başta Derek, kendisinin sadece özel aşk ve bağlılık sözlerinin habercisi olduğunu varsaymıştı. Günün nasıl geçtiğinden artık o kadar emin değildi.

Leydi Chemsford ve aşçısının birlikte çalıştığı, Haven Malikanesi çevresinde iyi bilinen bir gerçektir. Hala arkadaş oldukları daha da iyi biliniyordu. Şimdiye kadar, böyle bir ilişkinin Lady Chemsford'un Jess hakkında muhtemelen Derek'ten çok daha fazla şey bildiği anlamına geldiği gerçeğini pek düşünmemişti.

Okurken William'ın şaşırmadığı göz önüne alındığında, Jess'in eğilimlerinin de farkındaydı. Ya da mektup Derek ve Jess hakkında değildi.

"Bu arada," dedi Derek, başıyla kapıyı işaret ederek, "Jess onun mutfaklardan geçeceğini söyledi. Nasıl görüneceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bugüne kadar yaşlı bir kadın ve pis bir sokak çocuğuydu."

William, Derek'in ciddiyetini ölçmek ister gibi başını kaldırdı. "Bunu gerçekten yapıyor mu?"

Derek başını salladı. William'ın şaşırmaması, Jess'in ya Derek'in gelişinden önce Haven Malikanesi'nde yaşayan bir tiyatroyu canlandığı ya da geçmişindeki başka bir şeyin ya da karakterinin beceriyi anlamlı kıldığı anlamına geliyordu.

Yakın geçmişte ilk kez Derek, insanlara kişisel sorular sorma yeteneğine sahip olmayı diledi. Normalde, birinin isteyerek paylaşmadığı şeyleri bilmek umurunda değildi.

Şu anda hayatı kesinlikle normal değildi.

Gözü mektupta olan William zile doğru yürüdü.

Çekmenin püskülü yerleşmeden önce bir uşak belirdi.

William, "Mutfak kapısını kim çalarsa hemen buraya getirin," dedi.

Uşak'ın alnında bir an için hafif bir kırıksıklık belirdi, ama kısa süre sonra düzelerek metanetli, yumuşak bir ifadeye dönüştü. Başını salladı ve gitti.

Derek başını salladı. "Bu seni hiç havalandırıyor mu?"

William başını gazeteden kaldırdı. "Ne?"

"O." Derek kapıya doğru başını salladı. "Herkesin sözünüzü kanun olarak kabul etmesi, asla sorgulanmaması, asla yanlış olarak adlandırılmaması."

"Kır evlerinde olduğu kadar burada değil." William mektubu okumayı bitirdi ve cebine koymadan önce hafifçe başını salladı. "Düğünümüzden sonra Daphne'yi çocukluk evim Dawnview Hall'a götürdüm. Ayrıldığımızda hizmetliler uşağıma hasta olup olmadığımı sormaya başlamışlardı, ben de isteklerimi o kadar çok açıklamaya başlamıştım ki."

Koyu, sakin renkler ve sade, zarif mobilyalarla dekore edilmiş oturma odasına bakarken eliyle ensesini ovuşturdu. "Daphne daha gelmedi. Ben de burada büyümek için fazla zaman harcamadım. Hala babamın evinde dolaşıyormuşum gibi hissediyorum. Hizmetçilerin çoğu onun için çalışıyordu."

Kadın, Derek'in büyüdüğü aynı saygın toplum düzeyinde doğmuş olsa bile, eski bir kahyanın eş olarak kullanılması, muhtemelen bir ömür boyu sürececek alışkanlıkları sorgulayacaktır.

Derek, Jess'in geçmişinin Lady Chemsford'unkine benzediğini varsaymıştı. Bugünkü maskaralıklarını göz önünde bulundurarak, düşüncesini ayarlamak zorunda kaldı. Bu durumda ayarlamak, bildiğini sandığı her şeyi bir kenara atmak demekti.

Jess sanki aklından onu geçirmiş gibi oturma odasının kapısında belirdi, tıpkı onu görmeye alışık olduğu gibi görünüyordu. Sıradan, sade bir elbise ve Spencer ceketi, sade kumaştan bir bone ve porselen yüzünde en ufak bir kir bile yoktu.

Derek kaba olup olmadığını umursamadan el yordamıyla bir sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu. Antik tarihi bu kadar çok tercih etmesinin nedeni buydu. Tarih bir adam için değişmedi.

Yedinci Bölüm

Jess nasıl rahat görüneceğini biliyordu. Küçük bir gülümseme, omuzlar aşağıda ve hafifçe öne doğru kıvrılmış, dirsekler gevşek ve parmaklar hafifçe kenetlenmiş. Odaya girmeden hemen önce zihinsel kontrol listesini gözden geçirmiş ve adamların, o başka bir şey olsa bile onun tamamen rahat olduğunu düşünmelerini sağlamıştı.

Jess, "Bay Thornbury'ye sizin adınıza bir sanat eseri bulması için izin vermeniz gerekiyor," dedi. Kendini Bay Thornbury'nin araya girmesine hazırladı, ama şu anki konumu, zarif olmayan bir şekilde bir sandalyenin üzerine düşmüş, teni biraz solgun görüldüğü için, onun herhangi bir şeyin kontrolünü ele geçirmesine karşı güvendeydi.

Daha fazla sanata ihtiyacım var mı? Lord Chemsford sordu. "Şu anda ne yapacağımı bildiğimden daha fazlasına sahibim." Derek'i işaret etti. "Neye sahip olduğumu belirlemek için birini işe almak zorunda kaldım."

"Aslında satın almanıza gerek yok." Jess hem eğlenmiş hem de çileden çıkmıştı. Eğlence şu anda ona daha çok hizmet etti, bu yüzden ağzının bir tarafını yukarı doğru eğmesine izin verdi. "Yapabiliyormuş gibi davranman yeterli."

"Sanırım bunu yapabilirim." Cebinden bir kağıt çıkardı ve salladı. "Daphne aileni bulmuş olabileceğini mi söylüyor?"

Jess inledi. "Daph'ın dili gevşek."

Söyledikleri doğrudu: İkisi ölmüşse üçü sır saklayabilir. Jess, Daphne'ye onu öldüremeyecek kadar düşkün olduğundan ve Kit'in nerede olduğundan tam olarak emin olmadığından, gizli geçmişinin en azından bir kısmının artık sır olmadığını kabul edebilirdi.

Asıl soru, iki arkadaşının kocalarına Jess'ten ne kadar bahsettikleriydi. Lord Chemsford, Bay Thornbury'ye ne kadarını anlatmıştı?

"Ailen kayıp mı oldu?" diye sordu Bay Thornbury, sandalyesinde biraz doğrularak.

Lord Chemsford, "Ailesi öldü," diye yanıt verdi. "En azından öyle olduklarını düşündü."

"Evet, ailemin öldüğünü sandım." Birkaç gerçeğe gönüllü olmak merakı giderebilir. "Bildiğim kadarıyla çoğu öyle. İçlerinden biri bile hayattaysa, bu her şeyi değiştirir." Derin bir nefes aldı ve Bay Thornbury'ye baktı. "İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var."

Bu sözleri söylemesi biraz daha az acı veriyordu, ne kadar çok şey yapmasına izin verse de, o kadar çok hayran oluyordu. İnsanlara borçlu olmayı sevmezdi. Onu onların kontrolüne, onların insafına bıraktı. Adamlara tepeden bakarken kollarını göğsünün üzerinde sıktı ve çenesini birazcık kaldırdı.

Bay Thornbury'nin yüzünün rengi geri dönmüştü ve soru sormadan önce alnında oluşan o küçük kırışık şekillenmeye başlamıştı.

Sorusunun onun tercih etmediği bir yöne gitme olasılığı yüksekti, o yüzden biraz daha soru sordu. "Ailem hayattaysa, muhtemelen bunu değiştirmek isteyen biri vardır. Onları tekrar kaybetmemeyi tercih ederim."

Gözlerini kocaman açtı, gerginlik kirpiklerinin biraz titremesine neden olana kadar itti. Bu onu savunmasız ve ağlamanın eşiğinde gösteriyordu. Bu tür bir manipülasyon, onu her zaman biraz hasta hissetmişti, ama Daphne'den bir şey istediklerinde çocuklar oldukça sık işe yaramış gibi görünüyordu.

Jess gözlerini kırıştırdı, gözlerinin kenarında gerçek bir yanma hissedince şaşırdı. Ağlamayalı asırlar olmuştu. Ömürler. Ama zihninde canlanan anılar, ağlamaya izin verildiği bir zamana aitti - en azından özel olarak. "Tek umutları, o günlüğün sırrını ortaya çıkarmam."

Bay Thornbury'nin ağızı açıldı ve sonra aniden kapandı. Kaşlarının arasındaki çizgi düzeldi. "Yarın müzeyi ziyaret edeceğim."

"Seninle geleceğim," diye teklif etti Chemsford. "Belki varlığım isteğinize güven verir."

Gözlerinin kenarındaki yanık yeterince kötüydü. Göğüs kemiği boyunca kayan garip ağrı daha kötüydü. Jess hiçbir işe yaramayacağını bildiğinden iğneye elini ovuşturma dürtüsüne direndi. Gerçekten orada değildi.

Hayatını başka bir yöne çevirme potansiyeline sahip biriyle karşılaştığında bunu daha önce de hissetmişti. Bu herhangi bir mistik önsezi değildi ama bu odada bir şeyler oluyordu, gördüğü ama tam olarak anlayamadığı, zihninin şu anki hayatı için bir tehdit olarak gördüğü bir şey.

Chemsford onu hiçbir zaman üzmediği için, bu görevin başarılı olması için ihtiyaç duyduğu tek kişi Bay Thornbury olmalıydı. Onu kol mesafesinde tutmak her

zamankinden daha zorunluydu.

Derek'in götürüldüğü oda, Haven Malikanesi'nde kaldığı odadan çok farklıydı. Bu odayla ilgili her şey, oturanı etkilemek ve ona rahatlık vermek için tasarlanmıştı. Yürürken teselli bulmak için rahat koltukları ve rahat yatak takımlarını görmezden geldi. Meşguliyet ve bolluk, dinlendirici olmak yerine rahatsız edici geliyordu.

Ya da belki de durum buydu.

Yarın eski bir arkadaşını, gerçekten de profesyonel bir tanıdık arayacaktı. Jess'in bu planına aktif olarak dahil olacaktı. Artık sadece seyirci kaldığını iddia edemezdi. Eğer bunu yaptıysa. . . eğer kendini günlüğün hazine avına dahil ederse... . . Jess'i son birkaç gün içinde yaptığı her şeyi yapmaya iten aciliyet duygusunu kabul ederse... . .

Bunun kendisi için bir dönüm noktası olduğunu anlayınca düşünceleri durdu.

Jess.

Onun oturma odasında titrediğini, gözlerindeki duyguyu görmüştü. Ailesinden bahsetmek, onun yüzünde görmeye çok alışık olduğu o sinir bozucu, sıkılmış öfkeyi uzaklaştırmıştı.

Bu artık gnlkle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi.

Derek onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Yaşıyordu ve nefes alıyordu, önünde hayat vardı. Başarırsa bu hayat nasıl bir yön alırdı?

Aniden kalınlaşan bir boğazın etrafından yutkundu. Başarısız olursa ne olurdu? Başarısız olurlarsa? Çünkü o fark etse de etmese de artık onlar birer onlardı. Öğrendiği bilgileri basitçe teslim edeceğini ve onun kaçmasına izin vereceğini düşünebilirdi, ama artık yatırım yapmıştı, kişisel ve profesyonel inançlarını tehlikeye atıyordu. Onlar ortaktı.

Derek gözlerini kırptırdı ve sendeleyerek durdu. Hayatını ve acil kaderini Jess'inkiyle sarmalamayı bilinçli olarak seçmemişti ama bu fikir artık zihnine sağlam bir şekilde yerleşmişti ve yeniden düşünülmeyi reddediyordu.

Geriye kalan tek şey Jess'i bunun onun fikri olduğuna ikna etmektir.

Pall Mall'daki İngiliz Kurumu'na girmelerini sağlamak hem William'ın unvanını hem de Derek'in itibarını aldı. Prestijli müzenin galeri duvarları, yabancı ustaların devasa tablolarıyla kaplıydı. Derek'in sadece bir bakışla yanlarından geçip gitmesine ve hedefi aklının ön saflarında tutmasına yalnızca önceki geceden kalma kararlılığı izin verdi.

William içini çekti ve omuzlarını değiştirdi.

"Biraz etkilenmiş görünmeye çalış," diye fısıldadı Derek, dirseğiyle dürterek sözünü noktalarak. "Senin sanat takıntın yüzünden buradayız güya."

"Doğru," diye mırıldandı William. Ellerini arkasında kavuşturdu, başını yana eğdi ve yakındaki bir tabloya bakarken alçak, düşünceli bir mırıltı çıkardı.

Derek, eski okul arkadaşını ve meslektaşını aramaya devam ederken kıkırdama dürtüsüne direndi. Onu merkez sergi salonunda yerleşik öğrenci ressamlardan birinin çalışmasını incelerken bulmuşlar.

"Bay. Cathers," dedi Derek, bu kadar güzelliğe sahip bir odanın gerektirdiği kasvetli havayı korurken ses tonuna bir dostluk havası katarak. "Çok uzun zaman oldu."

Kısa boylu, iri yapılı adam başını çevirdi ve elini uzatırken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Bay. Thornbury. Londra'da olduğumu bilmiyordum. Sizi Kuruma getiren nedir?"

Bir kadın küçük bir şövale ve bir çanta dolusu malzemeye içeri girerken, Bay Cathers, Derek ve William'ı odanın merkezine bir adım daha yaklaştırdı. Kendi çalışmalarını mükemmelleştirmek için hayranlık duydukları ressamlardan ilham alarak, şövalesini sınıftaki diğer öğrencilerin arasına kurdu.

Derek, o erkekler ve kadınlar düzenli bir şekilde uzaklaşırken kıskançlık sancılarıyla mücadele etmek zorunda kaldı; tuval üzerine fırça ve boyanın hafif hışırtısı, odayı tavan camından içeri sızan güneş ışığı kadar yumuşak bir ambiyansla dolduruyordu. Onların saflarında yer almayı arzuladığı bir zaman olmuştu ama resimlerinde her zaman bir şeyler eksikti.

"Ah," dedi Bay Cathers, Derek'in dikkatini çeken duvara bakarken başını salladı. Kadın, küçük çalışma alanını son derece büyük bir Tintoretto tablosunun altına kuruyordu. "İtalyan ustalarımızdan uzak kalamadınız değil mi? Muhteşemler. Sana etrafı gezdirebilir miyim?"

Derek ne kadar evet demek istese de, dün geceki aciliyet ve William'ın onu müzede sürüklediği için onu katledeceği gerçeği, Derek'e başını küçük, hüznü bir şekilde sallayarak teklifi geri çevirmesi için gerekli yolu verdi. . "Bugün değil, eski dostum. Marquis of Chemsford'un koleksiyonu üzerinde biraz çalışıyorum.

Sırtını dikleştirip yüzündeki gülümsemeyi düzeltirken Bay Cathers'ın tavrı bir anda değişti. "Efendim." Eğildi. "Seni tanımadığım için çok özür dilerim. Lütfen son kaybınız için başsağlığı dileklerimi kabul edin."

William'ın kaşları kalktı ve öksürüğünü örtecek kadar başını eğdi. Birkaç ay önce babasının ölümü pek çok kişinin düşündüğü gibi bir darbe olmamıştı. William ilişkinin uzun zaman önce kaybolduğunu düşünmüştü. Yine de kasvetli bir şekilde, "Teşekkürler," dedi.

Derek hedefi aklında tutmaya çalışarak hızla devam etti. Neden burada olduğunu unutmayı göze alamazdı. Duvarlar çok fazla dikkat dağıtıcı şey tutuyordu. "Avrupa koleksiyonu oldukça geniş ve onu tamamlamak için bir Verbonnian tablosu satın almak istiyor. Fournier döneminden bir tane almakla özellikle ilgileniyor."

Bay Cathers gülümsedi. "Ne şans! Bir Fournier'imiz var. Daha geçen hafta astık. Ona bakmak için buraya gelmeyi bırakamıyorum.

Duvarı işaret etti ve bütün adamlar bir uçurumun kenarında ilerleyen büyük bir kraliyet kervanının tasvirine bakmak için döndüler. Okyanus çok altlarında kükredi ve üstlerinde gökyüzü geniş ve görkemli bir şekilde uzanıyordu. Netlik ve soyut alanların karakteristik karışımı, ona bir Fournier resminin o eşsiz hissini verdi. Derek başka herhangi bir anda bu fırsattan çok memnun olurdu.

Ancak Fournier'den günlükte neredeyse hiç bahsedilmemişti ve her zaman öğretmen olarak, asla sanatçı olarak bahsedilmemişti. "Büyüleyici. Yine de The Six'ten birinin çalışmasını bulmayı tercih ederiz. Gizem, lord hazretlerini büyülüyor."

William düşünceli mırıltısını ve beraberindeki başını sallamayı denedi.

Bay Cathers omuzları biraz düşerken içini çekti, potansiyel olarak ağır bir komisyonu kaybettiği için şüphesiz hayal kırıklığına uğradı. "Biz denedik. Avrupa sergimiz için bu duvarı Verbonnian tablolarıyla doldurmak benim umudumdu. Bir zamanlar tek bir koleksiyondaydılar, biliyorsun. The Six'in bilinen hemen hemen her eseri Derbyshire'daki kişisel bir koleksiyondaydı. Yaklaşık yirmi beş yıl önce müzayedeye çıkarıldı."

Müzayedeler. Herhangi bir sanatsever için ölüm çanı. Müzayedeler işin içine girince sanatı takip etmek neredeyse imkansız hale geldi. Müzayedeciler, zengin ve soylu müşterilerini özgürce bilgi veremeyecek kadar korumacıydı.

Dehşet, Derek'in kendi omuzlarına bir çöküş getirdi. Jess'i yüzüstü bırakacaktı. Kendini onun ortağı ilan ettikten sadece birkaç saat sonra -her ne kadar sadece zihninde olsa da- sahip olması gereken tek şeyi sağlamakta başarısız olacaktı: resimler hakkında bilgi ve onlara erişim.

Yapabileceği başka bir şey olmalıydı. Oxford'dan birkaç mil ötede yaşayan ailesinin hayatta ve iyi durumda olduğunu bilmemenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Hayır, o kasaba evine dönüp Jess'e hiçbir şey öğrenmediğini söyleyemezdi.

"Parçaları kimin satın aldığına dair bir fikrin var mı?" Bay Cathers'ın bilme ihtimali zayıftı ama Tanrı'nın daha önce de mucizeler yarattığı biliniyordu. Derek'in o anda ihtiyacı olan tek şey küçük bir şeydi.

"Pek fazla değil," dedi kısa boylu adam başını sallayarak, dikkati yakındaki öğrencilere kayarken sohbete olan ilgisini çoktan kaybetmiş gibi görünüyordu. "Müzayede evi benim için bir soruşturma mektubu gönderdi. Çoğu cevapsız kaldı,

ancak bir avukat bana iki müvekkili, Woolsby Kontu ve Marshington Dükü adına kibar ama kesin bir ret gönderdi. O adamların hiçbiri satacak kadar zor durumda değil.”

Hayır, değillerdi ama Derek'in onları satmasına gerçekten ihtiyacı yoktu. Sadece bakmasına izin vermesi için onlara ihtiyacı vardı. Şans eseri, William birkaç ihtiyatlı araştırma yapabilir ve Derek'i tabloların önüne çıkarabilir. Bu bir başlangıç olurdu.

Derek'in bir yanı hemen odadan çıkıp planları tartışmaya başlamak istiyordu ama sanatı onlar kadar seven -ya da William'ın durumunda seviyormuş gibi yapan- iki adamın etrafa bakmadan binadan ayrılması şüpheli olurdu.

Yarım saat daha kaldılar, William ara sıra başını sallayıp mırıldanırken, Derek ve Bay Cathers sanattan ve karşılıklı tanıdıklardan bahsettiler ve ara sıra, ilhamlarının varlığında çalışmak için ödeme yapan tomurcuklanan sanatçılardan hangisinin başarılı olacağına dair tahminlerde bulundular.

Devasa tuvaline daha iyi ulaşmak için bir sandalyenin üzerinde duran adam, büyük bir umut vadediyordu. Kesinlikle Derek ve William'dan kısa bir süre sonra gelen kızıdan daha fazla . Şimdiye kadar çekmeyi başardığı bir resmin temel ilkeleri göz önüne alındığında, bir ay içinde Kurumdan ayrılması istenecekti. Kızın diğer tarafındaki kadın fırçasını kısa, kendinden emin vuruşlarla hareket ettiriyordu ve tuvalinde canlanan resim ürkütücüydü. Derek bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi ama kesinlikle hatırlayacaktı.

Sonunda yeterince zaman geçti ve kibarca ayrılabilirler. Derek neredeyse çıkışa doğru koşuyordu ama ayaklarını sürüyerek sadece adını duyduğu tablolara son birkaç kez baktı. Bir kez olsun, ne yapacağı fikri -eve giderken yeni bir plan formüle etmek ve böylece Jess'i fetheden bir kahraman olarak döndürmek- şimdiye kadar başarılmış olanlara bakmaktan daha çekici geldi.

Eve dönerken William'ın ne Woolsby Kontu'nu ne de Marshington Dükü'nü tanımadığını öğrenmek biraz iç karartıcıydı. Hiç. Bu, onlarla iletişim kuramayacağı anlamına gelmiyordu. Ne de olsa o bir markiydi ama bu, Derek'e tablolara hızlı ve kolay erişim sağlama ihtimallerini azalttı. Bu, Jess'i bu macerada eşit bir ortak olduğuna ikna etmesi için ona sunacak pek bir şey vermedi.

Şapkasını ve paltosunu William'ın uşağına verirken derin düşüncelere dalmıştı. Tartışmayı ertelemenin bir anlamı yoktu.

"Nerede olduğunu biliyor musun..." boğazını temizledi... "Bayan Smith?"

"Bayan Smith, efendim?" diye sordu uşak, William'ın kıkırdaması koridorda yankılanırken.

"Sanırım diğer konuğumuz Jess'i kastediyor," dedi William. Akıllısın, Derek. Aylar önce ona bir soyadı dayatmalıydım. Çok daha az garip an için yapılmış olurdu. Sırıttı. "Hakkında ne düşündüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Uşak iki adam arasında baktı ama ifadesinde soğukkanlılığını korudu. Onu kahvaltıdan beri görmedim lordum. Odalarına bir hizmetçi göndereyim mi?"

Derek başını salladı. Eninde sonunda onu görecekti. En geç akşam yemeği . Belki o zamana kadar paylaşacak bir şeyleri olabilirdi. Kont veya dük şu anda Londra'da ikamet ediyorsa, William bu öğleden sonra onlarla iletişime geçebilirdi. Değilse, bu yine de Derek'e ileriye dönük bir yol olarak sunabileceği başka bir şey bulması için birkaç saat verdi.

Derek'ten yardım isteyen Jess olsa da, muhtemelen nasıl ilerleyeceğine dair bir düzine kendi fikri vardı. Yine de tercüme edilecek bir günlük ve incelenip yorumlanacak sanat vardı. Derek bu öğleden sonra bir şey bulmasa bile ona ihtiyacı vardı.

İhtiyaç duyulmak oldukça güzeldi.

Düşünceleri bir fikirden diğerine sıçrayarak dönüyordu. Sanat onu her zaman yatıştırmıştı, bu yüzden ikinci kattaki odalar arasında gezinerek renk girdaplarını, zamanda yakalanmış anları içine çekti. Yavaşça evin geri kalan kısmından geçerek kendini ön salonda buldu ve sanki biri onu geçici olarak oraya kaydırılmış ve sonra unutmış gibi köşeye sıkıştırılmış bir heykele bakıyordu.

Kapının hızlı bir şekilde çalınması heykele olan bakışını bozdu. Yakın çevrede bir hizmetçi yoktu, bu yüzden mandalı atmak ve kapıyı kendisi açmak için ilerledi.

Jess uzun adımlarla içeri girdi. Bakışları onunkilerin üzerinde gezindiğinde, ağzı kısa bir an için gevşedi ve hemen ardından o düzgün, mükemmel, kendini belli etmeyen çizgilere geri döndü.

Derek kaşlarını çatı. Onu arabadaki yaşlı kadını incelemeye iten aynı yanlışlık fikri, şimdi onu Jess'e biraz daha yakından bakmaya zorladı.

Hiçbir şey dikkatini çekmedi. Kahverengi şapkası, geri kalanını örten mavi pelisi gibi sıradandı. Kahverengi eldivenler de bir o kadar sadeydi. Londra'daki herhangi bir kadın gibi görünüyordu.

Yalnız olması dışında.

"Dışarı çıktın mı?"

Tek kaşını kaldırdı ve ona sırtımadan önce arkasındaki kapıya baktı. "Akıllı olanın sen olduğunu sanıyordum."

Altı yaşındaki yeğeni gibi ona gözlerini devirme arzusunu bastırdı. "Görünüşe göre senden daha zeki. Bu sabah evden çıkarken William'ı yanıma aldım."

Bunu söylerken bile, ifadenin son derece gülünç olduğunun farkındaydı. Bu yüzden sözlü tartışmalardan kaçındı. Sonunda düşmanından çok kendini dilimledi. Boğazını temizleyip devam etti. Refakatçiniz nerede?

Sırıttı. "Anlaşılan senin ona benden daha çok ihtiyacın var. Rahatlamak. Sağ salım döndüm, değil mi?"

Bir hizmetçi belirdi, Jess'in bonesini ve pelerini almaya hazırdı. Jess kadını başından savdı. "Onları yukarıda giyeceğim."

Derek'in kaşları çatıldı, önünde bir şeyi kaçırdığı duygusu güçleniyordu. "Neden?"

"Çünkü onları taşımanın en kolay yolu bu."

"Onları taşımana gerek yok. Hizmetçi bunu yapabilir."

"Ben zaten yukarı çıkıyorum, bu yüzden onun da yolculuk yapmasına gerek yok."

Birdenbire Derek'in ona boneyi ve paltoyu çıkarması zorunlu hale geldi. Unutulmaz bir şekilde normların dışında bir şey yapma konusundaki ısrarı, onun içgüdülerinin doğru olduğu ve onun bir şeyler sakladığı anlamına gelmeliydi.

Bir irade savaşında zirveye çıkmanın tatmini de olacaktır.

Boğazını temizledi. "Oturma odasına girebileceğimizi düşündüm ve sana bu sabah öğrendiklerimi anlatabilirim."

Aslında paylaşacak hiçbir şeyinin olmamasından duyduğu suçluluk duygusu onu rahatsız ediyordu ama bunu kolayca bir kenara itti. Bu gerçek şu anda önemsizdi.

"Kendimi yenilemek için biraz zaman geçirdikten sonra sizinle orada buluşmaktan mutluluk duyacağım." Jess ellerini önünde kavuşturdu. Hizmetçi orada öylece durmuş, aralarında ileri geri bakıyordu.

"Ne saklıyorsun, Jess?" Derek'in ustası olduğu sözlü bir oyuna katılmasının hiçbir anlamı yoktu. Açık sözlü ve açık sözlü olması ona her zaman daha çok hizmet etmişti.

"Sana bir şey sakladığımı düşündüren ne?"

"Çünkü boneyi çıkarmayacaksın."

Ona sırtını döndü ve şapkayı başından ve omzunun üzerinden kaydırđı, sonra onunla yüzleşmek için döndü, kumaş şapka kavrayışında ezildi. "Şimdi mutlu?"

O olmalı. Ama değildi. "Onu görebilir miyim?"

Bonemi görmek ister misin? çok yavaş sordu.

Artık hizmetçi ileri geri bakmıyordu; sadece ona bakıyordu ve Derek onu gerçekten suçlayamazdı. Oh iyi. Artık duramayacak kadar ileri gitmişti. "Evet."

"Sana uyacağını sanmıyorum. Benim kafam seninkinden çok daha küçük."

"Yalnızca gerçek anlamda."

Hızlı dönüşüne hangisinin daha çok şaşıracağı bir kumardı. Şokunu daha hızlı atlattı ve ona sırtıttı. "Aferin, efendim."

Dudaklarını yaladı ve beyninde biraz daha zeka depolanıp depolanmadığını merak ederek ilerlemeye başladı. "Bir nimeti hak ediyorum."

"O kadar iyi yapılmadı," diye güldü.

"Kaput, Jess?"

Bonenin gevşek kumaşını sıkıştırdı ve ona doğru salladı. "Kahverengi bir bone, Derek. Özel birşey değil."

"O zaman teslim etmekten çekinmezsin." Bu değış tokuştan gerçekten bir şey çıkmasını umuyordu, yoksa gerçek bir aptal gibi hissedecek ve bir daha asla kendi içgüdülerine güvenemeyecekti.

Yeğenin hayran kalacağı mükemmel bir teknikle gözlerini devirdi, sonra boneyi teslim etti. "Burada."

Onu o aldı. Baktım. Kendisine tam bir aptal dedi.

Bunun normal bir bone olup olmadığını nasıl bilebilirdi? Daha önce bir tanesini incelemek için ne nedeni ne de fırsatı olmuştı ve kadın bonelerinin erkek şapkalarından oldukça farklı yapıldığını varsayması gerekiyordu.

Üzerinde siperliği olan disket bir çantaya benzeyen gevşek şapkalardan biriydi. Şapkayı çevirdiğinde şapkanın uçuk pembe bir kumaşla astarlanmış olduğunu gördü. Hizmetçilerden başka hiç kimse şapkanın içini gerçekten göremezdi, öyleyse neden zahmet edelim? Neden içine güzel rengi koyup dünyaya donuk kahverengiyi gösteresiniz ki?

Elinde bir kez daha çevirdi ve o sırada onu gördü.

İkinci bir kenar. İkinci bir bağ seti.

Döndürdü, çevirdi ve çekti ve kaporta pembe astarlı kahverengiden kahverengi astarlı pembeye dönüştü.

Beceriksiz bir ressamın o sabah Enstitü'de giydiği pembenin aynısı. Jess, özel, yüksek fiyatlı sanat salonuna girmeyi nasıl başarmıştı? Hayır, umursamadı. Bunu nasıl yaptığı önemli değildi. Onun orada olması ne kadar acı vericiydi.

"İnsan dış görünüşe bakar. . . ." diye mırıldandı Derek, zekice yapılmış şapkalarda elini gezdirirken.

Jess içini çekti. "Sende değil."

Ne demek istediğini anlamamıştı ama onunla vakit geçirmeye devam ederse bunun normal bir olay olmasını beklemeye başlıyordu.

Bu çok büyük bir eğerdi. Uygun olduğunda kullandığı bir araç olmayı reddetti.

"Görünüşe göre," dedi yavaşça, "bilgi alışverişinde bulunmamız gereksiz olacak."

Boneyi geri verdi ve arkasına bakmadan koridordan çıktı.

Sekizinci Bölüm

Kaçınılmazlıklarla ilgili sorun, onlardan kaçınmak için ne kadar çaba sarf edilirse edilsin, yine de gerçekleşmeleri idi.

Jess, odasına getirilmesini istediği yemek tepsisindeki ekmek parçasını kemirdi. Bu sabah ön salondaki karşılaşmadan sonra, masada Bay Thornbury'nin karşısına oturmak istememişti ve daha çok onun da ona bakmak istemediğini düşünmüştü.

Keşke diğer tatsız karşılaşmalardan bu kadar kolaylıkla kaçınabilseydi.

Mektubun içindeki tanıdık şifreyi tanıdığı andan itibaren, sonunda yazarı ziyaret etmesi gerektiğini biliyordu.

Bu, yapmak istediği anlamına gelmiyordu. Geçmişten ve onunla birlikte gelen gerçeklerden kaçınma sanatını mükemmelleştirmişti ama artık becerilerinin hiçbirini onu kurtaramazdı.

Eski arkadaşını ziyaret etmeden önce daha fazlasını öğrenmeyi ummuş, profesyonel ve kısa ve öz olmasını sağlayacak özel bir ihtiyacı olmasını ummuştu. Ziyaretini olabildiğince kısa tutmasını gerektirecek bir şey.

Onu özlememiş gibi davranmasına izin verecek bir şey. Onlara.

Ailenin gerçekte ne anlama geldiğini üç yıl önce anlamış olsaydı, yine de kaçarmıydı? Bunu bilmenin, zamanı geri alıp farklı şekilde oynamanın hiçbir yolu yoktu. Yapabilseydi bile, yapacağından emin değildi. Haven Malikanesi'ndeki insanlar ona, ne pahasına olursa olsun birine değer vermenin ne demek olduğunu öğretmişti. Onsuz onlara ne olurdu?

Yaktığı tekneleri muhtemelen tamir edebileceği düşüncesiyle eğlenmek gibi, olasılıkları düşünerek değerli zamanını harcamak da sonuçsuzdu. Yapılan yapıldı ve değiştirilemezdi. Bu ders, on altı yaşındayken ona sağlam bir şekilde yerleşmişti ve o zamandan beri bunu bir mantra gibi tutmuştu.

Şimdi geleceğine giden yol, geçmişinden güçlkle geçmekte yatıyordu. Başka seçenek yoktu.

Gece çöktü ve ev onun etrafında hareketsiz kaldı. Bay Thornbury, Chemsford'a ne yaptığını söylemiş miydi? Umursadığından değil. Marki ne yapardı? Onu binadan zar zor atardı. Karısı onu böyle bir eylem için arayacaktı. Hayır, Chemsford ne yardımcı ne de caydırıcıydı.

Öte yandan Thornbury'nin kontrol edilmesi gerekiyordu.

Ama onu gütmenden önce hangi yöne gideceğini bilmesi gerekiyordu.

Dışarıdan bir bakış, sabaha birkaç saati kaldığını gösterdi. Kısa bir şekerleme yapabilir ve yine de kimse uyanmadan evden ayrılabilirdi. Döndüğünde, umarız, sanat tarihçisine en az güvenmeyi gerektiren bir tür plan formüle edecek kadar bilgi sahibi olacaktı.

Uyandığında ay göğün diğer tarafından aşağı doğru kıvrılıyordu. Sessizce kapıya doğru adım atmadan önce birden çok kez gecenin bir yarısı yola çıkmış birinin gizlilik ve hızıyla giyindi. Daha önce, odasından ses çıkarmadan çıkmak için mandala uygulanacak kesin açığı ve basıncı öğrenmek için on beş dakika harcanmıştı.

Erken saatlerin sessizliğinde, bu on beş dakika iyi geçti.

Mandal demirini çözdüğünde, kapıyı ancak aniden içeri doğru sallanması için gevşetmeye hazırlandı.

Kadın havlamadı, ama kapının ardından geriye doğru yuvarlanan, kafası ayaklarının üzerine düşen bir adam geldiğinde nefesi bir telaşla ağzından çıktı.

Loş ay ışığı Bay Thornbury'nin yüzünün üzerinde oynuyor, neredeyse ölümcül görünüme kadar burnunun, çenesinin ve elmacık kemiklerinin keskin açılarını vurguluyordu.

Koyu renk yün kaplı omzunun omuz silkmesiyle birlikte irkilip esnemesi, onun bir tehdit olduğu fikrini susturdu.

"Artık gidiyoruz, o zaman?" diye sordu, uykuyu bastıran kaba bir sesle.

Jess tekrar esnerken gözlerini kıstı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu alçak bir fısıltıyla.

Yarı uykulu ve kendisiyle fazlasıyla gururlu görünerek ona sırtıttı. "Sonraki hamlelerinin ne olduğunu bana söylemen konusunda sana güvenmedim."

Daha fazlasını bekledi ama güven eksikliğinin açıkça haklı olduğunu belirtmeyince gönülsüzce ona biraz kredi verdi.

"Bugün nasıl bir kılık giyiyorsun?" Hâlâ yerde yüzüstü yatmış halde, onun kıyafetlerine bakmak için bakışlarını kaldırmadan önce, ayakkabılarına bakmak için başını geriye doğru kaldırdı. "Kimi arayacağımı bildiğimde sana ayak uydurmanın daha kolay olacağına eminim."

Jess gözlerini devirdi ve ona elini kaldırdı. Bu adamın yaptığı gözlemler. . . Savaş Dairesi, bitkin, katı casuslar yerine sanatçıları işe almalıydı. "Bugün kılık değiştirmek yok."

"Güzel," dedi korkunç kırışmış giysilerini düzeltirken. "O zaman eşleştirme konusunda endişelenmeme gerek yok. Ya da bir büyükanneden bir sokak çocuğuna dönüştüğünüzde size yanlış bir şey demek.

Jess, "Bana herhangi bir şekilde hitap etme konusunda endişelenmene gerek yok," diye ısırdı. "Benimle gelmiyorsun. Benim, ee, ziyaret ettiğim insanlar misafir getirmeme pek sıcak bakmayacaklar."

"Pek umurumda değil." Ağzı düzleşti ve ayakkabılarını almak için koridora çıktı ve çizmelerinden birinin siyah gözlüklerini çıkardı. "Bu çabadaki ortağın olarak, her ne kadar oldukça bilgisiz olsa da, daha fazla karanlıkta kalmayı reddediyorum."

Sen benim ortağım değilsin, dedi Jess, bu fikrin yarattığı panik tomurcuğunu bastırarak. Geçmişte insanlarla -diğer casuslar, ara sıra muhbirlerle- çalışmıştı ama böyle bir bağlantının anlık olduğunu kurmak için her zaman çok dikkatli olmuştu. Kimseye bağlanmak istemiyordu. İşin onları alıp götürmesi çok kolayken değil.

"Bir," dedi elini uzatıp parmağını işaret ederek, "benim uzmanlığıma ihtiyacın var. İki" - ikinci parmağını gösterdi - "beni bu kargaşaya sen getirdin. Ve üç" - üçüncü parmağını çaktı - "Bu şeyin her ne olduğunu bulmak için profesyonel itibarımı ve muhtemelen daha fazlasını ortaya koyuyorum." Sebeplerini saymayı bıraktı ve bir kez daha omuz silkerken ellerini iki yanına bıraktı. "Ve eğer beni yanına almayı reddedersen, seni takip etmek için öyle bir yaygara koparırım ki, seni arayan kişi fazla uğraşmak zorunda kalmaz." Gülümsedi ama bu, yüzündeki kararlılığı yumuşatmadı. "Görmek? Ortak."

Tehdidi boştu, Jess bundan emindi. Eh, çoğunlukla kesin. Aslında hiç kesin değil. Adam sadece bir noktaya değinmek için geceyi koridorda geçirmişti.

"Pekala," dedi sessizce, odadan çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapattı. "Hadi gidelim. Kimsenin Londra'da olduğumu bildiğinden şüpheliyim ama aramadan önce sokaklarda dolaşmak ve bizi takip eden var mı diye bakmak için bolca zamanımız olacak. Belki de onu burada kalması ve gecenin geri kalanında rahat misafir yatağını kullanması için korkutabilirdi.

Hiçbir şey söylemedi, sadece koridorda onu takip etti, adım sesleri onu irkiltecek kadar gümbürdüyordu. Londra sabahın bu erken saatlerinde bile gürültülüydü, bu yüzden ağır, eh, normal ayak sesleri sorun olmayacaktı. Bu sadece onun prensibiydi.

Bir bulaşıkçı hizmetçisinin ateşleri yakmaya başladığı mutfaklardan geçerken, Jess küçük bir somun ekmek ve bir parça peynir aldı. Kapıdan çıkıp arka sokağa girerken Bay Thornbury'nin de aynı şeyi yapıp yapmadığını görmek için arkasına bakmadı.

Hava kirlilik ve sabah çiysiyle yoğundu. Bulutlar alçakta asılı duruyor, gökyüzünden aşağı kayarken ayın üzerinde kayıyor ve güneşin ilk ışınları yerini alıyor. Ciğerleri üç yıl kır havasından sonra şehre dönüşü protesto etti, ama ekmeği ve peyniri yerken ve uyanmakta olan Londra'nın anonimliğinde kaybolurken geri kalanı biraz daha rahat nefes aldı. Bu saatte, hepsi teslimatçılar ve işçilerdi. Yollarına çıkmadığı sürece hiçbiri onun kim olduğunu umursamıyordu.

"Burası muhtemelen Londra'nın görmeye alışık olduğunuzdan farklı bir yüzü, Bay Thornbury."

"Gerçekten öyle, Bayan Smith. Kötü yapmaz."

Jess sendeleyerek durdu ve ona baktı. "Bana ne dedin?"

"Bayan Smith. Birbirimizle sohbet etmeye devam edeceksek, uygun adres sorununun çözülmesi gerekiyordu. Bana soyadını vermeyeceğin için" -omuz silkti- "Sana bir tane verdim. Diğer seçenek, beni düzeltmenin dışında tabii ki bana Derek demen.

Neden, işbirlikçi. . . ona Bayan Smith demeye devam etmesine izin vermeyi düşündü ama kılık değiştirmenin hiçbir zaman iyi beceremediği tek kısmı bu olmuştu. Nerede olursa olsun ya da nasıl giyinirse giyinsin, yanlış isme cevap vermeyi hatırlayamıyordu. "Öyleyse Derek."

"Sen komik bir ördeksin." Elindeki ekmekten bir ısırık almadan önce hafifçe kıkırdadı ve başını salladı.

Jess bölgede dolaşmaya devam ederken, daha az kullanılan yollarda herhangi bir şüpheli aktivite olup olmadığını izlerken hiçbir şey söylemedi. Yürürlerken Derek

gevezelik ederek ilginç mimariye ve eski binaların bir zamanlar nerede durduğuna işaret etti. Jess uygun sesler çıkardı ve güvenlikleri ortaya çıktıkça sohbeti şaşırtıcı derecede eğlenceli bulacak kadar rahatladı ya da en azından kravatını ağzına tıkma ihtiyacı hissetmeyecek kadar katlanılabiliirdi.

Belki de oyalamayı bırakıp onları bu macerayı başlatan mektubu gönderen adamı görmeye götürdüğünde yapacağından çok daha hoş bir sohbet olduğu içindi.

Ortaya çıkıp çıkmaması umurunda mıydı yoksa onurlu bir görev duygusuyla onu mu takip etmişti?

Bunun hakkında endişelenmek hiçbir şeyi değiştirmede. Harekete geçme zamanıydı.

Derek, onun yön değiştirmesindeki amaç değişikliğini hissedebiliyormuş gibi, "Enstitü'ye mi dönüyoruz?" diye sordu.

"HAYIR." Jess neredeyse öyle olmalarını diledi. Onu bekleyen engizisyonla yüzleşmektense bir binaya zorla girmeyi tercih ederdi. "Ama Pall Mall'a gidiyoruz."

Güneş ışığının erken kaplamasıyla birlikte Mayfair'in en güzel yerine taşındılar. Carlton Evi'nin kapılarından geçerken gaz fenerleri söndürülüyordu, içerideki sessizlik naip prensin muhtemelen evde olmadığını gösteriyordu.

Jess biraz sendeledi. Naip pek umurunda değildi ama ya görmesi gereken adam evde değilse? Ya aile Kent'e ya da diğer malikanelerden birine çekilmiş olsaydı? Bu buluşmayı geciktirmek istese de onun bildiklerini gerçekten bilmeye ihtiyacı vardı.

Sonunda büyük bir evin önünde durdu. Sıra sıra pencereler ön tarafta ilerliyordu, hareketsiz ve sessizdi. Hizmetçiler olurdu, ama muhtemelen başka kimse olmazdı. Önemli olduğundan değil. Hizmetçileri görmek de neredeyse aynı derecede kötü olacaktı.

Şimdi tek yapması gereken, Derek'e ne söyleyeceğine karar vermektir.

Kadın delirmişti. Derek eve bakarken güçlükle yutkundu. "Burası Marshington Dükü'nün konutu."

"Evet."

Tekrar yutkundu, derin bir nefes aldı ve beşe kadar saydı ama kadın cevabını açıklamadı. Belli ki buradaydılar çünkü Bay Cathers resimlerden birinin dükün sahibi olduğundan bahsetmişti ama Derek'in tüm dengeli becerileri bundan sonra durdu. "Bir planın var mı?"

"Ne için?" O tarafa bakmadı, sadece eve baktı.

Bir baş dönmesi dalgası onu sardı ve midesine indi. Bir planı yok muydu? Son birkaç gündür yaptığı her hareket, onun beş adım ötesini düşünen biri olduğunun göstergesiydi ama burada, politik meselelerin çok ötesine geçen, son derece tehlikeli bir üne sahip bir adamın evinin önünde duruyordu. eski bir düklüğün gücü ve bir planı yok muydu?

Elini tuttu ve yürümeye başladı, onu kaldırımın aşağısına, evden uzağa doğru çekti. Elinin sıcaklığı onu şok halindeki sersemliğinden sıyırdı ve sanki ikisinin de eldivensiz koşacakları fikrini tam olarak anlayamıyormuş gibi aptal aptal koluna baktı.

En az biri eldiven takmadan hiçbir kadının elini tutmamıştı.

Tökezleyerek dururken elini bıraktı ve o da eğlenmiş görünerek onun yanında durdu. "Ne yapıyorsun?"

Başparmağı avucunu ovuşturdu, ama onun teninin hissini kendisinininkine karşı tutmaya mı, yoksa çıkarmaya mı çalıştığından emin değildi. Önemli olduğundan değil. Önemli olan bir planları olana kadar dükün evinden uzaklaşmaktı. Elindeki eli bırakıp yoluna devam etti. "Ben yürüyorum. Siz bir plan hazırlarken durup dükün evine bakamayız."

Jess onun yanına adım attı. "Resimlerden biri onda. Onu görmemiz gerekiyor."

Midesinde birikmiş olan korkunun ürpertisi kollarından aşağı indi ve avucunda kalan sıcaklığı yok etti. "Yani ne yapacaktın? Sözünü kesmek? Hizmetçi gibi giyinmek mi?"

"Gülünç derecede büyük ve süslü piriç tokmağı kullanıp ne olduğuna bakayım dedim."

Kadının onu bir şekilde Montgomery Evi'nin önüne getiren bir patikaya yönlendirdiğini anlamak için yukarı baktı, ancak bu sefer caddenin karşısında değil, kapıdaydılar.

Adam onu durduramadan, ayağa kalktı, ince parmaklarını metal halkaya doladı ve iki kez pirinç plakaya çarptı. Üst aristokrasinin evinde beklendiği gibi, kapı neredeyse anında açıldı.

Diğer taraftaki adam daha az bekleniyordu.

Derek'in dizleri kendiliğinden kaçmakla tehdit etti.

Dük, Derek'in onu odanın diğer tarafında büyük bir resmi görevde gördüğü, ancak altmış metre ötede kendi kapı eşiğinde pantolon giymiş, binici çizmeleri ve sert bir bakışla gördüğü iki durumda fazlasıyla heybetli görünmüştü. Adam kesinlikle ürkütücüydü.

Jess'in beyninin çaresizlikle dolu olması gerekiyordu, umutsuz askerlerin sadece bir kılıç ve tek atışlık bir tabancayla düşman hatlarına hücum etmesine neden olan türden.

Derek onun biraz önüne geçerek dükün keskin gri gözlerini kendisine çekti. "Günaydın Majesteleri. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, görünüşe göre sabah gezintisine çıkıyorsunuz."

Dük'ün ağzı daha sıkı bir çizgi halini aldı. "Erteleyebilirim."

"Evet. İyi." Derek boğazını temizledi. "Görkemli."

Dük'ün kaşları kalktı ama hiçbir şey söylemedi. Derek devam ederken bir hikaye uydurdu, başlarına felaketten başka bir şey getirmeye mahkum bir eylem.

"Ben Oxford'dan bir sanat ve eski eserler uzmanı olan Bay Derek Thornbury. Boğazındaki daralmayı hafifletmek için öksürerek, "Meslektaşımın benim şu anki, ee, işimizle ilgili özel bir tabloya sahip olduğunuz dikkatimizi çekti. Majesteleri uygun görürse, öhöm, incelemek isteriz." Durdu ve yutkunmaya çalıştı ama ağzı o kadar kuruydu ki boğazında rahatsız edici bir kasılmaya neden oldu. "Elbette, size uygun olarak," dedi dehşete kapılmış bir sessizliğe düşmeden önce.

"Sen ve senin, ahem, meslektaşınız?" diye sordu.

"Evet." Derek omzunun üzerinden baktığında Jess'in ona baktığını gördü. Yüzü ifadesiz görünüyordu ama altında tanımlayamadığı kesin bir duygu vardı. Dikkatini oldukça sinirli görünen düke çevirdi. "Bayan, şey, Smith."

Dük kapı çerçevesine daha rahat yerleşirken tek kaşını kaldırdı. "Bayan Smith?"

"Evet, Majesteleri." Derek , ondan hizmet talep eden aristokrasi üyeleriyle konuşmaya alışmıştı . Yıllar geçtikçe bazıları - Chemsford gibi - arkadaş olmuştu. Ama daha önce hiç kendi başına yaklaşmamıştı, özellikle de Marshington'inki gibi üne sahip birine.

Sert yüzü ve güçlü izlenimi, adam hakkında duyduğu her söylentiye güven veriyordu. Neredeyse on yıldır nerede olduğunu kimse bilmiyordu ve spekülasyonlar ölümden korsanlığa ve Savaş Dairesi casusluğuna kadar uzanıyordu.

Şu anda Derek her birine inanıyordu.

Tabii ölü hariç. Kalbi botlarının arasından kaçmaya çalışmaktan vazgeçmediyse, bu muhtemelen Derek'ti.

"Sabah sekizin uygun olacağını düşündün mü?"

Hayır, yapmamıştı, ama yine de bu sabah bir dükün kapısını çalacağını da düşünmemişti ve çalsaydı, dükün kapıyı kendisinin açacağını asla düşünmezdi. Derek, dük anlamını yanlış anlar diye kaşlarını çatma dürtüsüne karşı koydu. Dük neden kendi kapısını açıyordu? "Dürüst olmak gerekirse, efendim, uşakla konuşmayı bekliyordum."

Omzunun üzerinden yumuşak bir kıkırdama geçti ve Derek, Jess'in ayak parmağıyla birleşene kadar ayağını biraz geriye kaydırды. Şimdi eğlence gösterme zamanı değildi.

Belki de histerinin eşiğindeydi? Kabadayılığı sonunda onu yüzüstü mü bırakmıştı? Onu omzunun üzerinden atıp kaçmalı mıydı?

Dükün yüz hatlarında bir miktar eğlence belirdi, ağzının bir tarafı kıvrıldı ve kolları iki yanına düştü. "Yakınlardaki ben olduğum için ne kadar şanslısın. Uşağımın seni göndermesinin neden olacağı gecikmeyi ortadan kaldırabiliriz."

Dük, kısa bir bakışla Derek'e baştan aşağı baktı ve ardından bakışlarını Derek'in omzunun üzerinden, konuşmaya devam etmeden önce Jess'in pek az görülebilen kısmına çevirdi. "Bunu anladığımdan emin olmama izin ver. Sözüm ona, senin ve sanat meslektaşının , gerçekten geçimini sağlamak için çalışan ya da atlarının üzerinde iyi bir koşu yapmak isteyenler için ayrılmış bir saatte, Londra'yı dolaşıp giyinmek için yeterince heyecanlı olduğun bir tabloya sahibim. parklar en son moda ürünlerin teşhirleriyle dolup taşar."

Evet, özeti bu kadar, dedi Derek yutkunarak.

"Ailemin akranları arasında kıskançlık uyandırmanın ötesinde değerli bir şey elde ettiğinden haberim yoktu. İçeri gel." Kapıyı biraz daha açarak kenara çekildi.

Derek içeri girdiğinde, üzerine bir tür sükunet çöktü. Bu durum daha çok alışık olduğu gibi geliyordu. Giriş alışılmışın dışındaydı ama artık sohbete normalde yaptığı gibi devam edebilirdi. Bu sabah Jess'in kapısından içeri yuvarlandığından beri ilk kez derin bir nefes ciğerlerini doldurdu.

Kapı, uzun, mermer zeminli ön salonda yankılanan bir tık sesiyle arkalarından kapandı. Derek döndüğünde dükün geçide yaslandığını, çizmeli ayaklarını bileklerinde kavuşturduğunu gördü. "Şimdi, Jess, neden bana gerçekten neden burada olduğunu ve neden bu adamın seni korumak için kalp anevrizması riskini göze aldığını söylemiyorsun?" Başını yana eğdi, tüm dikkat ona isyankar bir şekilde bakan küçük sarışın kadındaydı. "Yoksa size Bayan Smith mi demeliyim?"

Jess'in elmacık kemiklerinde parlak bir renk belirdi ve omuzları düşerken vücudu gerginliğini biraz kaybetti. Derek'in alıştığı ateş yine de kaybolmadı. Derek'ten Dük'e bakarken dişlerini birbirine kenetlemişti.

"Onu biliyorsun?" diye sordu Derek, gerekirse aralarına girmeye hazır bir şekilde ona yaklaşarak. Yapabileceği pek bir şey olmamasına rağmen. Güçlü bir dükün evindeydiler. İstedikini yapabilirdi ve herkes onun hikayesine inanırdı.

"Ah evet," dedi dük, birkaç dakika önceki tehditkar husumetten eser kalmayarak. Aslında, gölgelerin arasından geniş bir gülümseme geçti. Sana söylemedi mi? Bir zamanlar benim karımdı."

Jess, onun hayatını kurtarmakla kalmayıp ailesini kaybettikten sonraki yıllarda tek arkadaşlarından biri haline gelen adama gözlerini kısıtı. Artık onun düşesi olan kadınla ilk tanıştığında tıpatıp aynısını yapmış olmasına rağmen, onun şakasından pek hoşlanmamıştı. Bu durum tamamen farklıydı.

Yine de, bu şakayı açıklamak ne kadar zor olsa da, Jess'in korkusunu biraz hafifletti. İlk sözlerinin alaycı değil, azarlayıcı ya da kayıtsız olmasını beklemişti.

Ryland'ı tekrar görmek onu beklenmedik bir duyguyla o kadar boğmuştu ki bir an için olduğu yerde donup kalmıştı. Derek'in önüne geçmesine izin vermesinin tek nedeni buydu. Bunu yaptığı için bir ölçüde saygıyı hak ediyordu.

Kapıyı çalar çalmaz onun caddenin karşısına koşup bir elektrik direğinin arkasına saklanmasını tercih ederdi. Jess'in bunu yapmamasının tek nedeni, yapmamış olmasıydı.

Bu ve Ryland'ın kapıyı bloke etmesi gerçeği.

Jess, "Gerçekten evli değildik," dedi, imkansızın, Derek'in geçmişi hakkında bir sürü yeni soru üretmesini engelleyebileceğini umarak. Jess, müstakbel düşese ifade verdiğinde, Ryland onunla evlenmek istediğine çoktan karar vermişti ve ona zaten her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı.

Jess'in Derek'e karşı romantik fikirleri yoktu. Evet, onu korumaya çalışması asil bir davranıştı ve onun eldivensiz elini onun ellerinde hissetmek korkunç olmaktan çok uzaktı, ama onun ilgisini istemiyordu .

Ryland'ın ağzının bir tarafı havaya kalktı. "Bazı ülkelerde, her iki taraf da başka bir kişinin duruşmasında kendilerini evli ilan ederse, bu yasal olarak bağlayıcıdır. Şu anda iki eşlilik yapıyor olabilirim.

Ryland'ın her zaman biraz kuru bir mizah anlayışı olmuştu, ama görünüşe göre emekli bir casusun sessiz hayatı onu keskinleştirmişti. Yine de, bunu bir yabancının önünde sergilemek ona göre değildi.

Derek'e bir bakış, hırslı merakının uyandığını ortaya çıkardı. Tam bir açıklama yapmadan bu işin içinden çıkamazdı. Başka bir şeyle dikkatini dağıtmadığı sürece.

"Bir savaşın ortasıydı," dedi bakışlarını tekrar Ryland'a çevirerek. "Muğlak bir evlilik yasasını uygulamak için kimsenin kapınızı çalacağından şüpheliyim. Ayrıca, o sırada hangi hükümetin yetkisi altında olduğumuzu kanıtlayabilsek bile, artık seçeneklerin hiçbiri yok."

Yıllar önce Fransa'dan çıkmak, Jess'i yerden kaldırmak kadar kolay olmamıştı. Birileri Jess'in gerçek kimliğini öğrenirse olacıklardan korkarak, bir ay boyunca kırsalda saklanmış, garip ve beceriksiz bir karı koca kılığına girmişlerdi. Sonra Ryland'ın Jess'i bir Fransız kampında bir sandıkta bulması hakkında bir hikaye yaratmışlardı. Birkaç yıl sonra Napolyon'un generallerinden biri hakkında bilgi toplamak için kullandıklarında bu hileyi biraz daha iyi kullanmışlardı.

Kulağa ne kadar saçma gelse de, en azından hızlı bir açıklamaydı. Kraliyet soyu ve İngiltere için casusluk yaparak geçirdiği yıllar biraz daha zaman alabilir. Derek'e doğru bir bakış attı ama onun kafası karışmış olmaktan çok uzak göründüğünü gördü. Jess'ten Ryland'a ve ardından tekrar geri gelen bakışlarının ve yüzünün solgunluğunun anlaşılabilirliğini anlamış ya da en azından bazı sonuçlara varmıştı.

Jess, Sanırım oturması gerekebilir, diye mırıldandı. Kollarını Derek'inkine doladı, her şey onun için fazla gelirse onu nazikçe yere indirmeye hazırlandı. Onu suçlamayacaktı. Bayılmanın şu anda belli bir çekiciliği vardı.

Ryland yakındaki bir kapıyı işaret etti. "Merakım giderilene kadar oturma odama kadar gelebilirsiniz."

Salon iyiydi. Büyük oda, Derek'in dikkatini dağıtabilecek eski eserler ve sanat eserleriyle doluydu. Hatta Jess'in Ryland'la olan bu konuşmayı en azından biraz özel tutmasına yetecek kadar uzun süre dikkatini çekebilirler.

Derek onu kanepeye oturturken gözleri odada dolaşmadı. Ona yapışmış kaldılar.

O zaman özel görüşme yok. Boğazını temizleyip ondan uzaklaştı. "Eminim Price burayı keşfetmeme izin verecektir." Ryland'ın devasa eski kahya kaçakçısı, Jess'i her zaman eğlenceli bulmuştu. Onu dışarı atmazdı.

Ryland kendini beğenmiş bir yarım gülümsemeyle, "Price artık burada çalışmıyor," dedi.

Jess, Price'ın nereye gittiğini sormak istese de sormadı. Ryland ona bilgi vermeyecekti. Tabii bilmek istediği bir şey karşılığında değilse.

"Jeffreyler." Jess de Ryland'ın uşağına yakındı. "Benden hoşlanıyor."

"Sana benden daha kızgın. Sanırım biz konuşurken kızgın yağı hazırlıyor."

Muhtemelen doğru. "Eşin o zaman. Benden daha çabuk kurtulmak için her şeyi yapacak."

Ryland kahkahayı patlattı. Adamı on yıldan fazla süredir tanımasına rağmen, Jess'in pek duymadığı bir sestti. O onun akıl hocası, öğretmeni, erkek kardeşi, hatta bazen babasına benzeyen bir şey ve sonunda bir arkadaş olmuştu, ancak onun böyle güldüğünü nadiren duymuştu. Ülkenizi yok olmaktan kurtarabilecek şeyi bulurken hayatta kalmaya çalışırken gülünecek pek bir şey yoktu. Kahkahası kıkırdamaya dönüştüğünde, "Şaşırabilirsin," dedi. Annelik onu oldukça koruyucu bir tavuk yaptı."

Annelik? Uzakta kaldığı süre göz önüne alındığında bunun mümkün olduğunu, hatta muhtemel olduğunu biliyordu, ancak böyle bir olayın onaylanması ona acı verici bir bıçak gibi saplandı. Arkadaşının hayatında böylesine önemli bir an vardı ve o bunun farkında bile değildi. Son üç yıldır Haven Malikanesi'ndeki çocukların bakımına yardım etmiş ve küçük, genç insanların önemi hakkında çok şey öğrenmişti. Etrafta koşturan minyatür bir Ryland fikri, yüzüne küçük bir gülümseme getirdi. "Tebrikler."

Ryland, sessiz ama dikkat çekici bir şekilde gözlemci olan Derek'e doğru başını salladı. "O gerçekten bir Oxford'lu mu?"

Başını salladı. "Evet. Bir günlüğü yorumlamama yardım ediyor."

Gözleri kısıldı. "Gerçekten bir günlük var mı? Ve bunca zamandır sende mi vardı?"

Kraliyet ailesinin yakalandığı haberi yayıldıktan sonra, saraydan kaçırıldığı iddia edilen Verbonnian hazinelerini arayan insanlar taşrada patlak vermişti, ancak günlük bu söylentiler arasında yer almamıştı. Bildiği kadarıyla kitap bir aile sırrıydı. "Günlüğü nasıl bildin?"

Ryland'ın cevabı daha sessiz bir suçlamaydı.

"Evet, günlük bende." İçini çekti ve çaresizce Derek'i işaret etti. "Eh, şu anda elinde."

"Anlıyorum." Ryland ağırlığını verdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir şekilde onunla bağlantılı bir tabloya gerçekten sahip miyim?"

Jess başını salladı. "Günlük, yakın zamanda İngiltere'ye sığınma talebinde bulunan bir grup Verbonnian sanatçı önemli miktarda sanat eseri üretirken yazılmış gibi görünüyor. Kraliçe Marguerite'in aralarında gizlenmiş ipuçları vardı."

"Akıllı."

"Sinir bozucu."

"Çay getirdim. Arsenikle bağlamalı mıyım?"

Jess başını çevirdiğinde büyük, ağır bir çay tepsisi olan ve kaşlarını daha da çatmış, sıırım gibi bir adam gördü.

"Kesinlikle senin arkadaşların," diye mırıldandı Derek, o kadar alçak sesle onu zar zor duydu ve odadaki kimsenin duymadığını biliyordu.

Onun gözlemine sırtıma dürtüsünü bastırdı ve Jeffreys'e döndü. "Bugünlerde uşakların çay getirdiğini bilmiyordum."

"Kafana dökme şansını kaçırmak istemedim." Jeffreys'in kaşları biraz yumuşadı. "Üç yıl, Jess. Senin öldüğünü düşündük."

"Yapmadım." Oturma odasındaki gruba bir kadın sesi katıldı. "Ölmeyecek kadar inatçı olduğunu biliyordum."

Marshington Düşesi Miranda, kalçasında küçük bir çocuk ve arkasında açık gri bir elbise giymiş sessiz bir kadınla odaya girdi.

Jess yutkundu ve reverans yaptı. "Majesteleri."

Düşes duraksadı ve yeşil gözleri genişlerken iki soluk kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bunu mu yapıyoruz?"

Jess kızardı. "Sanırım, belki de sana bir özür borçluyum." Büyük olasılıkla birkaç tane. Jess birkaç ay boyunca bu kadının hayatını zorlaştırmaktan oldukça zevk almıştı. Neden bu kadar baş belası olmaya kararlı olduğundan bile emin değildi. Kıskançlık değildi. Ryland'la ne kadar arkadaş canlısı olsalar da Jess, evli numarası yaptıklarında bile böyle düşüncelere kapılmamıştı.

Düşes, hakkını almak yerine kocasının yanına koştu. "Çabuk Ryland, bir doktor çağırt. Jess'te korkunç bir terslik var."

Dük kıkırdadı ve küçük kızı annesinin kollarından aldı. "Bu erken kalktı."

"Evet," dedi Miranda, muslin bir elbisenin altından dikizleyen çocuğun ayak parmaklarını çimdiklemek için uzanarak. "Henüz kahvaltısını yapmadı ama Henrietta'nın Jess'le tanışma şansı olmasını istedim." Düşes sırıttı. "Tekrar fırsat bulması üç yıl daha alabilir."

Jess'in böyle bir ifadeye nasıl cevap vermesi gerekiyordu? Bu kadın daha önce Jess'i hiç sevmemişti, sık sık Ryland'ın onu kovması ya da başka bir yerde çalışmaya göndermesi gerektiğinden yakınıyordu ve şimdi Jess'in kızıyla tanışmasını mı istiyordu?

Görünüşe göre Miranda, kızını kocasından geri alırken ve odayı geçip Jess'in önünde dururken.

Koyu kahverengi bukleler, Jess'e bir çocuğun kendine güvenen dolaysızlığıyla bakan parlak yeşil gözleri çerçeveliyordu.

Üç yıl önce bu, Jess'i bir kanepenin altında debelenmeye gönderirdi ama genç insanlar ve onların nasıl çalıştıkları hakkında bilgi edinmek için çok zamanı olmuştu. Yine de bu çocuğu görmek farklıydı. O, Jess'in hayatını kurtaran adamın kızıydı - kelimenin tam anlamıyla iki kez, ama sayısız başka şekilde de. Nasıl nefes alınacağını zar zor öğrendiğinde, onun amaç ve güç bulmasına yardım etmişti.

"Henrietta, bu, şey, Jess." Miranda içini çekti ve çocuklarının başının üzerinden kocasına baktı. "Sahip olduğun onca alışılmadık ilişkiye rağmen, ona görgü kurallarını öğretebilirsek bu bir mucize olacak. Tanıtıldığında mahkeme dışında alay konusu olacak."

Ryland duvara yaslandı ve omuz silkti. "Biraz öngörülemezlik olmadan hayat nedir?"

"Jesh," dedi küçük kız, bir parmağını ağzına sokup diğer elini saçlarının arasında döndürürken. "Yer tahtaları."

Miranda çileden çıkmış gözlerini tavana dikerken, Jess şaşkınlık ve ani bir kahkahayla boğuldu. Yüzündeki sırtış, hayal kırıklığına uğramış iniltisini yalanladı.

"Evet," dedi kızını kendine çekerek. "Döşeme tahtalarındaki kız bu."

Jess kollarını göğsünde kavuşturdu ve Ryland'ı düşünürken başını kaldırdı. Sadece hikayeler paylaşmıyordu, gerçekleri de paylaşıyordu. "Başarılarınızın iyi uyku vakti hikayeleri için yapıldığına karar verdiniz mi?"

Yine umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Bazıları."

Jess, O halde savaşın bitmesi iyi bir şey, diye mırıldandı.

"Sen şimdi git." Miranda kızı bekleyen bakıcıya uzattı ve ardından çay servisine koyuldu. Umarım senin de büyüleyici bir hikayen vardır, Jess. Ryland'ı yatıştırarak tek şey bu olabilir. Kaçtığın için sana biraz kırgın."

Jess bu kadarını beklemişti ama üç yıl önce beklemiyordu. O zamanlar, aralarındaki bağın bir sadakat ya da ortak bir deneyim olduğunu varsaymıştı. Ryland, Jeffreys ve diğer herkesin, yıllar boyunca karşılaştığı diğer insanlardan uzaklaştığı gibi geride bırakılabileceğini düşünmüştü. Kalbindeki koca deliğin korku, hatta can sıkıntısı olmadığını öğrendiğinde bile bu, sarıldığı bir yalandı . Yıllarca geriye bakmayı reddetmesi, hatırlamayı reddetmesi, numara yapmaya devam etmesine yardımcı olmuştu.

Şimdi burada, Ryland, Jeffreys ve hatta Miranda bile acılarını gizlemeye çalışmadan ona bakarken, artık numara yapamazdı.

Miranda bir fincan çay uzattı. "Bunun için oturmak mı istersin yoksa durduğun yerde yutmak mı istersin?"

Bacakları gevşeyip onu yere düşürmeden önce Jess kendini bir sandalyeye bıraktı. Misafir muamelesi görmek ne garip. Daha önce burada yaşadığında hoş karşılandı, eşit muamele gördü ama yine de bir pozisyonu vardı. Baş hizmetçi olarak hiçbir zaman boş durmamıştı ama şimdi... . Şimdi burada olması için Ryland ve Miranda'nın cömertliği ve Derek'in, günlüğü yorumlamak için resimlerin gerekli olduğuna dair tahmininden başka bir sebep yoktu.

Jess iri iri açılmış gözleriyle Derek'e baktı. Bundan ne anlam çıkarıyordu?

Bir noktada kendini kanepenin koluna dayamıştı, muhtemelen düşes içeri girdiğinde ve görgü kurallarına göre ayağa kalkması gerektiğinde. Şimdi koltuğa geri kayıyordu, biraz titrek görünüyordu, ama sadece fiziksel anlamda. Karşılık verdiği bakış kararlı ve onun okuyamadığı duygu dolu olduğundan zihni toparlanmış olmalıydı. Kızgınlık? Bilinç bulanıklığı, konfüzyon?

Sanki onun varlığı tamamen görmezden gelinebilirmiş gibi davranmaya çalışarak arkasını döndü. Peki kafası karışıksa? Zamanının çoğunu onun yanında anlamsız hissederek geçirdi. Tüm düşünceleri, mantığı ve bilgisi, onun kılık değiştirmelerinin ardından gördüğü şekilde. Biraz kaybolmuş hissetmek ona iyi gelecekti.

"Neden şimdiki zamandan başlayıp geriye doğru ilerlemiyoruz?" Ryland kendi sandalyesine oturdu ve çayından bir yudum aldı. "Arkadaşını düzgün bir şekilde tanıtarak başlayabilirsin. Şimdiden kulak kabarttı, bu yüzden ağzı açık bir adamı evime getirmeyeceğine güveniyorum.

Derek pek çok şeydi, bunların en küçüğü Jess'in başına bela değildi ama dedikodu yapmaya meyilli değildi. Bazen cümleleri bitirmeye bile meyletmezdi . Sanat ve tarihle ilgisi olmayan düşünceleri varsa da, onları her zaman kendine saklamayı seçmişti.

Şimdiye kadar Jess onun hakkında ne düşündüğünü umursamamıştı ya da en azından o umursamadığını düşünüyordu. Ryland ve diğerlerinin yarattığı savunmasızlıkla karşı karşıya kaldığında, kendine söylediği bir yalan daha olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Onuncu Bölüm

Derek, Marshington Dükü ve Düşesi, dükün uşağı ve kesinlikle önemli bilgileri saklayan münzevi bir kır evi aşçısıyla çay içiyordu.

Jess onu buna hazırlayabilirdi - yapmalıydı -. Belli ki o, onun kendisini düşünmesini istediği basit taşralı kız değildi, ama zaten bu fikre hiçbir zaman tam olarak inanmamıştı. Kendisiyle onun güveni arasındaki uçurumun çok büyük olduğunu biliyordu ama onun bu kadar büyük bir sır saklamasına neden olacak kadar büyük bir uçurum olduğunu hiç düşünmemişti.

Bu sabah, sabahın erken saatlerinde Londra'da yürürken sohbetleri neredeyse dostça geçmişti. Bunun, ortaklıklarında yeni bir yönün başlangıcı olduğunu düşünmüştü.

Aksini düşündüğü anlaşıyordu. Onu hiç tanımıyordu.

Ancak bu odadaki insanlar bunu yaptı ve William'ın yeni karısının aksine onun önünde konuşmakta hiç sorun yaşamadılar. Derek sessizce oturur ve ne kadar öğrenebileceğine bakardı.

Sonra Jess'i köşeye sıkıştırarak ve büyüyen soru listesi için cevaplar talep edecekti. Açıklamalar gelmeseydi çekip giderdi. O yapabilir. Sanat ve tarih sık sık dikkatini yer ve zaman farkındalığına zarar verecek şekilde çalmıştı, ancak şu anda içinde yürüdüğü geçmiş ve bugünün karışımı duygusal bir işkence gibiydi.

Ancak çekip gitmeden önce merakını gidermek için en azından birkaç ayrıntıya daha ihtiyacı olacaktı. Jess'in döşeme tahtalarındaki kız olarak tanınması gibi.

Çay ve bisküviler devrildi ama kimse sohbete geri dönmedi. Sadece yudumladılar, düşünceli bir şekilde birbirlerine baktılar ve ara sıra da bardağının derinliklerine bakan Jess'e dik dik baktılar.

Uşak Jeffreys bir bisküviyi ikiye böldü ve gergin sessizliği her şeyi daha da ağırlaştıran bir çıt sesiyle bozdu.

Sonra düğümledi ve Derek'e döndü.

Derek neredeyse çayını düşürüyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenebilmesi için Jess'i sorguya çekmeleri gerekiyordu.

"Nerelisiniz, Bay Thornbury?"

Jess düke ters ters bakmadan önce derin bir iç çekerek sandalyesinde daha da aşağı çöktü. "Haksız."

Düşes sırtışını bastırmaya zahmet etmedi. "Onu buraya sen getirdin."

Ön kamburda hissettiği korku, Derek düğün rahat duruşunu alırken geri döndü. Gözler gerçek rahatlatma eksikliğini ele veriyordu. Kabul ettiğinden çok daha fazlasını gördüğünü gösteren keskin bir algıya sahiptiler.

"Aslen Oxfordshire'daki Cowley'liyim, Majesteleri."

İri adam çay fincanını yakındaki bir masaya koyarken elini havada salladı. "'Majesteleri' ile uğraşmanıza gerek yok. Bana Marshington diyebilirsiniz."

Teklif muhtemelen Derek'i daha rahat hissettirmek için yapılmıştı.

Olmadı.

Adamın kendisine Derek demesine izin verilmesini teklif etmesi mi gerekiyordu? Yoksa Thornbury mi? Birçok yüksek rütbeli adamla omuz omuza olmuştu, ama her zaman eğitim ya da çalışma kapasitesindeydi. Ve bu pek sosyal hissettirmese de, Derek'in normal unsuru değildi.

"Evet." Derek yutkundu, adama bir şey dememeye karar verdi. "Teşekkür ederim."

"Peki sen ne ile meşgulsün?" Dük bir bisküvi aldı ve bir ısırık almadan önce üstte pişirilen deseni düşündü.

"Biraz ders veriyorum ama çoğunlukla eski eserler ve sanat üzerine çalışıyorum. Onları değerlendiriyorum, katalogluyorum."

Dük salonda etrafına bakındı. "İlginç. İçeriğin değerlendirilmesini hiç yaptırmadım. Burada değerli bir şey var mı?"

Derek odanın etrafına bakmak için can atıyordu ama bir kez olsun mobilyalardan çok oradakilerle ilgilenmesinin doğru olabileceğini düşündü. Bu belli ki bir tür testti, ama Derek etrafına bakma dürtüsüne teslim olurken geçebileceğine tam bir güven duyuyordu. Heykelleri ve resimleri anlamak insanlardan çok daha kolaydı.

Odayı kim dekore ettiyse, keskin bir tarz anlayışı ve bir zenginlik galerisi yerine güzel bir oda yaratma gözü vardı. Bir duvarda, tanımadığı ama Rembrandt'ın eserlerini incelemiş modern bir ressamdan geldiğini tahmin ettiği bir parçanın yanında bir Rembrandt asılıydı. Çalışmalar birlikte iyi görünüyordu, ancak biri açıkça üstün kalitedeydi.

Eh, kalite farkı Derek için açıktı. Muhtemelen odadaki diğer insanlar için çok fazla değil.

"Size tam bir rapor verebilmem için onları daha yakından incelemem gerekiyor, ama buradan en az iki önemli parça görebiliyorum."

Kara kaşlarından biri kalktı ve adam başını eğip tek kelime etmeden Derek'ten detaylandırmasını istedi.

En azından bu konuda Derek beceriksizce başarılı olabileceğini biliyordu. "Duvardaki Rembrandt çok değerli. Bu, onun az sayıdaki mitolojik parçasından biri ve eserlerinin birçok koleksiyoncusu arasında oldukça arzu edilen bir şey." Derek güçlkle yutkunarak pencerenin yanındaki masanın üzerindeki bronz heykeli işaret etti. Ne hakkında konuştuğunu bildiğini bilmesine rağmen dükün kesintisiz dikkati onu geriordu. "Yanılmıyorsam orada bir Giambologna parçası var, muhtemelen Medici ailesi için yaptığı parçalardan biri. Eğer gerçekse, bunun için büyük bir meblağ alabilirsin."

Dük yumuşak bir sesle, "Gerçek," dedi. "Bir takdir hediyesi."

Bu tek ifadeyle Derek, etrafındaki gizemin içine çekildi ve kalbi bir kez daha güm güm atmaya başladı. Neyse ki, çay fincanını çoktan yakındaki bir masaya koymuştu.

Dük böylesine pahalı bir şükran gösterisini hak edecek ne tür bir iş yapmış olabilir?
"Çok yardımcı olmuş olmalısın."

"Hmm."

Göz ucuyla bir hareket dikkatini çekti ve döndüğünde Jess'in düke bisküvi fırlatmaya hazırlandığını gördü. Kendi evinde bir adama yemek fırlatmayı düşünmesi bile yakın ilişkilerinin göstergesiydi. Herhangi bir yerde bir düke yiyecek fırlatmayı düşünmesi, cüretkarlığının bir göstergesiydi. Derek kendini neyin içine soktu?

"Jess ile nerede tanıştın?" diye sordu.

Jess homurdandı ve bisküviyi fırlatmak yerine ısırdı. "Sence nerede?" çiğnerken mırıldandı.

"Nasıl bilebilirim?" Dük, kısılmış gözlerini ona doğru çevirdi. "Nereye gittiğini kimseye söylemeyi uygun görmedin."

"İnsanlara nerede olduğunuzu söylerseniz saklanmak zor."

"Sırrını saklamam için bana güvenmedin mi? Tekrar dene, Jess."

Derek, dükün dolaysız ve rahatsız edici bakışlarından kurtulduğu için minnettar olsa da, cazibe kisvesi olmadan bakışların Jess'e çevrilmesinden memnun değildi.

Savunmasız anlar görmüştü - kısacık, evet ama onun incinebileceğini bilecek kadar. Bu durumla ilgili bir şey onu riske atmıştı.

"Onunla Wiltshire'da tanıştım," dedi Derek, ellerini kıpırdatmamak için kucağında sıkarak. Dikkatleri hiçbir zaman kendi üzerine çekmedi. Bilgisine ve uzmanlığına göre evet, ama kendisine asla. "Marquis of Chemsford için bir malikaneyi kataloglamaya çalışıyordum."

Dük'ün dikkati, gözlerinin çevresinde biraz daha rahatlamış görünen Derek'e döndü. "Yenisi mi eskisi mi?"

"Yenisinin olması için eskisinin ölmüş olması gerekmez mi?" karısı başını eğerek sordu.

"Evet," diye içini çekti dük, "ama oradan ayrılmadan önce Thornbury'yi burada tutabilirdi."

Görünüşe göre dükkelerin bir kişiye gayri resmi olarak hitap etmesi için izne ihtiyacı yokmuş.

"Ama o zaman yenisi için çalışıyor olurdu, değil mi? Parasını almadığı bir işi yapıyor olması pek mümkün değil."

Dük, düşese kaşlarını çatı. Jess öksürdü ve yüzünde bir sırıtişla çayına baktı. Şimdiye kadar sessizce oturup Jess'e doğru bakan Jeffreys hafifçe kıkırdadı.

"Pekâlâ," dedi Marshington, başını eğerek. "Yenisi için çalışıyor. Chemsford iyi bir adam. Biraz münzevi ama iyi."

William, bir tablosu olduğunu öğrendikten sonra Derek'in adına Dük'e yaklaşmaya gönüllü olmadığından, Derek, Dük'ün William'ı yalnızca itibarı veya şans eseri karşılaşması veya unvanına giren her erkeği gözlemlene alışkanlığı nedeniyle tanıdığını varsayabilirdi.

"Bu mülk," dedi dük. "Adı ne?"

"Şey, şey." Derek çayını aldı ve zaman kazanmak için büyük bir yudum aldı. Malikanenin adını bilmediğinden değildi ama son on iki yıldır büyük bir sır saklıyordu, Jess de bu sırrın bir parçasıydı. Artık her şey geçmişte kalmıştı ama Derek, daha önce çıkmamışsa eski haberi gün ışığına çıkaran kişi olmak istemiyordu. Araziye isim vermek, Düke Jess'in nelere bulaştığı hakkında bir şey söyler miydi?

Nerede olduğumu biliyorsun, dedi Jess. "Mesajı sen gönderdin."

Şimdi küçük kadına dik dik bakma sırası Derek'teydi. Aslında onu buna hazırlamalıydı.

"Evet," dedi dük, sesi bakışlarından bile daha buz gibiydi. "Mesajı gönderdim ve sen onu alman gerekenden yaklaşık altı ay sonra aldın. Nereye gittiğinizi bana söylemeyi uygun görseydiniz, kardeşinizden haber alır almaz size haber verirdik." Omuz silkti. "Ve seni hedef yapar yapmaz."

Jess'in gözleri kısıldı. "Kimin hedefi?"

"Muhtemelen herkesin. Kimin gerçekten neyi istediğine dair ayrıntılar belirsiz , ancak eski evinize ne olması gerektiği konusunda epeyce anlaşmazlık var."

"Saray?" diye sordu Jess, Derek'e kısa bir bakış atmadan önce. Günlüğe dayanarak onun bir şekilde kraliyet ailesine bağlı olduğunu düşünmüştü, yani bu haber değildi.

"Ülke," diye düzeltti düğ. "Nicolas savaştan sonra ortaya çıktı ve kendisini gerçek kral ilan etti ve Verbonne'un yeniden kendi egemen ulusu olması gerektiğini belirtti. Diğerleri aynı fikirde değil. Bazıları arazinin istikrarsız olduğunu ve bitişik ülkelerden birinin parçası olması gerektiğini söylüyor. Diğerleri onun egemen olması gerektiğini ama kardeşinin onu yönetmemesi gerektiğini söylüyor. Çok sayıda kapalı kapılar ardında siyasi çekişme var ve tüm oyuncuların kim olduğundan bile emin değiliz."

"Bunun Jess'le ne ilgisi var?" Derek kendini sormaktan alıkoyamadı, sonra keşke yapmasaydım diye düşündü, çünkü soru sadece Dük'ün değil herkesin dikkatini çekmişti.

"Çünkü Nicolas herkese onun soyunun kanıtına sahip olduğunu söyledi. Kraliçenin kaçıışı ve Verbonne'un kalbini nereye sakladığı hakkında bir günlük yazdığını ve bunun Nicolas'ın son hükümdarın varisi olduğunu kanıtladığını söyledi. Dük kısılmış bakışlarını Derek'ten tekrar Jess'e kaydırıldı. "Varlığından haberdar olmadığım bir günlük."

Jess, "Şu anda konumuz bu değil," diye mırıldandı.

"Tartışmalı," diye yanıtladı düğ. "Kanıtı elinde tuttuğunu ima etti, ki bu sözde çok değerli bir eser, ama o güvenli bir şekilde tahta çıkana ve sana istikrar sunana kadar saklandığın yerden çıkmayacaksın. Bunu o kadar çok dile getirdi ki, bu konudaki diğer güçler ona somut bir şeyler üretmesini ya da kenara çekilmesini söylediler. Ona verdikleri süre sınırına sadece bir ay kaldı.

"Başka biri günlüğü ya da Napolyon'un çaldıkları dışında ikna edici başka bir eseri üretmeyi başarsa, Verbonne'u ve limanını kontrol etmeleri gerektiğine dair güçlü bir iddiaları olacaktır."

Bu kesinlikle Jess'i bir hedef haline getirir. Derek yutkundu ve elini ceketinin cebindeki günlüğün ağırlığını birdenbire çok daha önemli hissettiği yan tarafına kaydırıldı.

Herkes bir an sessiz kaldı, sonra düğ, "Sorularınız var," dedi.

Evet, dedi Jess fısıltıyla. "Birçok."

"Ben de."

Jess ağzını sert bir çizgi haline getirdi. "Şu anda en önemlisi nerede olduğumu bilip bilmedikleri."

"HAYIR. Biri senin kim olduğunu bilse ve benim seni bir Fransız generalin bagajında bulmadığını bilse bile izini sürmek zor olur. Savaş Dairesi'ne benim için çalışmaya geldiğin söylenmedi. Resmi kayıtlar, iyileştikten sonra İskoçya sınırına taşındığınızı gösteriyor. Şu anda birisinin orayı araştırıyor olması, daha fazla bilgiye sahip olmamamın nedeni. Kiminle konuşmayı seçtiğim konusunda ihtiyatlı davrandım. Ama seni Marlborough'da gören adam benimki değildi. En yüksek teklifi verene satış yapmaktan çekindiği hiç bilinmedi."

Jess başını salladı ve fincanını masaya koymadan ve kendisinininkine uyan bir soğukkanlılıkla düke bakmadan önce omurgasını dikleştirdi. "Belki de sorgulamayı bırakıp tabloyu bulmaya başlamalıyız."

Tek kaşını kaldırdı. "Söz konusu eser günlüğün değil mi sence?"

"HAYIR." Jess derin bir nefes aldı ve uzun bir hızla verdi. "Bize nerede saklandığını söylediğini düşünüyorum."

Derek, Jess'i tutup sallamak, genel olarak odaya onun da soruları olduğunu haykırmak istedi ve asıl soru, burada dünyada olup bitenlerden ibaretti. Günlüğü Jess'in kucığına atıp kapıdan çıkmak istedi. Sahip olduğu azıcık şeyi hiç öğrenmemiş olmak istiyordu çünkü önündeki ciddiyet tehlikenin çok gerçek olduğunu gösteriyordu.

Bir ülkenin kaderinin buna bağlı olduğunu söylemişti. Abartmıyordu.

Dük'ün bakışları kısıldı. Artık kaybolmak yok, Jess. Sen onurlu bir kadınsın ve bir adım daha atmadan önce sözünü dinleyeceğim. Bir daha asla ortadan kaybolmayacaksın. Hayatını sırf inatla çöpe at diye kurtarmadım."

Sözüm var, diye ısırdı Jess. "Ama senden de bir söz alacağım."

Tehditkar soğukluğuyla Jess'ten çok daha rahat görünen dük, çayından bir yudum aldı ve kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki bir tane isteyebilirsin ama benden bir söz almaya zorlamayacaksın." Bardağı kenara koydu. "Ve hayatınız veya kişiniz tehlikedeyse, bu söz geçersiz olur."

Jess bir elinin parmaklarını düğümledi ama onun dışında hareketsiz kaldı. "Senin bir kızın var. Bir eş. Başlık. Beni korumadan önce onları koruyacağına söz vermeni istiyorum."

Küçük, keskin bir baş işareti yaptı.

"Sadece fiziksel korumadan bahsetmiyorum," diye ekledi Jess.

"Biliyorum," dedi dük sessizce. "Bu küçük arayışına katılmamı istemiyorsun."

"Yolumu bulmayı başarırlarsa, seninle olan ilişkim tam da niyet ettiğim gibi eski ve soğuk olacak. İzlenecek ama güvende olacaksın. Güvende olacaklar. Bunu tehlikeye atma."

Derek bacakları uyuştuğunda oturduğuna çok memnundu. Jess üç yıl önce bir acil durum planı mı yürürlüğe koymuştu? Belli ki geçmişi ondan çok daha büyüktü ve bu görev onun düşündüğünden çok daha önemliydi.

Dük bir süre daha sessizce Jess'i izledi, sonra karısına döndü ve elini ona uzattı. Aldı ve karşılığında küçük bir gülümseme vermeden önce sıktı.

Derek bu samimi andan gözlerini kaçırdı. Bunda ters bir şey olmamıştı ama sanki bütün bir özel konuşmaya tanık olmuş gibiydi. Birini bu kadar iyi tanımak nasıl olurdu? Bu kadar iyi tanınmak mı? Arkadaşları, meslektaşları ve özellikle de ailesi arasında bile her zaman bir muamma olmuştu. Bu onu yalnızlaştırmamıştı ama gerçekten anlaşıldığı çok nadirdi.

"Bir noktaya kadar bunun dışında kalmayı kabul edeceğim," dedi dük.

"Ryland," diye homurdandı Jess, Derek'in kafasındaki soruların ezici ağırlığına bir tuğla daha ekleyerek. Dükten Hristiyan adıyla bahsediyordu. Nasıl? Neden?

"Burada kalacağım." Dük, daha çok kendi koşullarını belirliyormuş gibi görünse de teslim olurmuş gibi iki elini de kaldırdı. "Ama sana yardım etmek istiyorum. Görmeniz gereken bu resimlerden biri bende varsa, geri kalanının ulaşılması imkansız yerlerde olması mantıklıdır. Senin için kapıları açabilirim."

"Onlar. Gelmek. Önce, dedi Jess, ağzı düz bir çizgi halinde düzleşmiş ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Dükün yarısı boyundaydı ve uzanıp ayak parmaklarının üzerinde durursa belki onu omzundan dürtebilirdi, ama ona dik dik bakmak için ters ters baktı.

Keskin bir baş selamı verdi. "Önce gelirler."

Sessizce bir tabak bisküviyi karıştıran Jeffreys, "Bu kadar mı? Birkaç bakış ve bir söz ve gece bir hırsız gibi kaçtığı için onu affedeceğiz, öyle mi?

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu düşes.

"Bir özür yemeği ya da en azından bir çay içmeliyiz," diye homurdandı sıırım gibi adam.

"Kefaretini mutfakta mı ödeteceksin?" diye sordu düşes. "Bunun sesini seviyorum."

"Coq au vin harika," dedi Derek, olabildiğince sessiz kalmaya niyetli olduğunu hatırlamadan önce.

Jess tavana bakarken üç şok olmuş yüz ona doğru döndü. "O yemekten nefret ettiğini sanıyordum," dedi.

"İltifat ettiğim her şeyi pişirmeyi bıraktığını görmek zor olmadı." Aslında utanç verici derecede açıktı. Daha sonra en sevdiği yemekler hakkında söylenmeye başladı, böylece daha sık ortaya çıktılar.

"Senin için yemek mi yaptı?" Jeffreys açık bir şaşkınlıkla sordu.

Derek odada etrafına bakınırken rahatsızlık içinde bir eliyle bacağını ovuşturdu. Acımasız, ciddi ifadelerin yerini merak almıştı. Burada aşçı Jess değil miydi? Haven Malikanesi'nde sahip olduğu efendi ve hizmetkar arasındaki dostane bağın aynısı değil miydi?

Görünüşe göre değil. Ayrıca, bu sabah bir şey öğrendiyse, o da Jess hakkında bir şeyler bildiğini varsaymanın tehlikeli olduğuydu. Boğazını temizledi. Chemsford malikanesinin aşçısı.

Dük güldü. Dizlerini desteklemek için öne doğru eğilmesine neden olan derin, dolu bir kahkaha. "Son üç yılı mutfakta mı geçirdin?"

"Evet. HAYIR." Jess içini çekti. "Karmaşık. Şimdi tabloya bakabilir miyiz?"

Dük başını sallarken hâlâ sırtıyordu. "Elbette. Umarım buradadır ve Marshington Abbey'de değildir. Hangi tablo?"

"Bilmiyoruz," diye homurdandı Jess, dükün bir kez daha kıkırdamasına neden olarak.

"Zorlaştırıyor" dedi.

Sohbet gerçek sanata geri dönerken, Derek konuşmak konusunda biraz daha özgüvenli hissetti. "Altı adlı bir grubun parçası olan Verbonnian bir ressamın tablosunu arıyoruz."

"Demek bir tablo arıyorsunuz ama adını, neye benzediğini, hatta kimin çizdiğini bilmiyorsunuz?" Dük, bir Jess'e, bir Derek'e ve sonra tekrar arkasına baktı. "Bunu nasıl bulacağız?"

Jess, Derek'e gülümseyerek onu neredeyse yeniden şoka sokacaktı. Daha önce ona hiç böyle bir gülümseme vermemişti. Onun kimseye böyle gülümsediğini hiç görmemişti. "Onu kullanıyoruz."

Bölüm Onbir

Montgomery House'daki başka bir odadan geçip Derek'in tabloları incelemesini izlerken Ryland, Jess'e büyülenmiş miyim, sıkılmış mıyım yoksa kendim hakkında düşündüğüm her şeyi mi sorguluyorum, diye fısıldadı.

Jess onu uyarmak istedi ama aynı şekilde mücadele ettiği için yapamadı. Evet, Derek'in bilgi zenginliğini ve kesinlikle her şeyi bilme yeteneğini hâlâ inanılmaz bir can sıkıntısı olarak görüyordu, ama bunun ötesine baktığında, onun saplantılı coşkusu biraz... . sevecen Salonda duyduğu onca şeyden sonra çılgınlık atarak evden kaçmamış olmasının muhtemelen onun yumuşacık tavrıyla biraz ilgisi vardı.

Onlardan birkaç adım ötede olan Derek, Miranda'ya sanatçıyı ve tasvir edilen koşulları anlatarak başka bir tabloyu işaret etti. Önünden geçtikleri her tabloyu bilmiyordu elbette ama yeterince biliyordu. Miranda, her iyi eğitilmiş hanımın yapacağı gibi hayranlık uyandıran, kibar ilgi sesleri çıkardı.

Bu tür kibar diplomasi, Jess'in hiç öğrenmediği bir şeydi. Dört odalı bir kulübeye ve bir ahıra sıkıştırılmış on üç kişiyle, annemin tevazu ve görgü kurallarını öğretme girişimlerini ciddiye almak zor olmuştu.

"Gerçekten dinlediğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Ryland yüzünü buruşturdu. "Bu gece beni bu konuda işkence dolu bir tartışmaya sokmaya yetecek kadar."

"Bu, katılabilmek için dinlemen gerektiği anlamına mı geliyor?" Jess gerçekten öyle olmadığını umuyordu. Ryland, kendisiyle sanat tartışması arasında büyüyen uçurumu kapatma ihtiyacı hissetseydi, Jess'in de onu takip etmesi gerekirdi.

"HAYIR. Cevapları hayal gücümden çıkarmak zorunda kalırsam, bunu çok daha eğlenceli bulacaktır.

Jess güldü. "Bunu on kat daha rahatsız edici bulacaktır, demek istiyorsun."

Omuz silkti. "O zaman daha eğlenceli bulurum."

Grup birinci kata çıkan merdivenleri çıkana kadar sessizce yürüdüler. Jess yolun yarısında durup cilalı tırabzanın ahşap damarlarına baktı. "Ağabeyim nasıl hayatta kaldı, Ryland? O gece o adamın yüzünü gördüm. Öfkesini hissettim. Ailemden kimseyi sağ bırakmaya niyeti yoktu."

"Hayır, yapmadı." Ryland, Jess'e merdivenlerin geri kalanında rehberlik etti ama en üstteki galeride duraksadı. "O akşam nasıl olduysa, hizmetlilerden biri Nicolas'la karıştırıldı. Masumiyetini ilan edecek kadar uzun yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz ama yaşadıysa da onu kaçırانlar ona inanmadı."

"Yani Nic uşak mı oldu?" Jess, böyle bir aldatmacanın beraberinde getirdiği zor işi biliyordu. En azından onu çalıştıranlarla yakın ilişkiler kurmanın avantajını yaşamıştı. Gururlu ağabeyi bundan nasıl kurtulmuştu?

"Evet," dedi Ryland. "Hizmetçilerden birkaçı sorguya çekildi ve sonra çalıştırıldı - ücretsiz veya karşılıksız elbette, ama en azından canları vardı. Nicolas, kimliği yanlış anlaşıldıktan sonra maskaralığa devam edecek kadar akli başındaydı."

Jess'in dilinden Ryland'ın Ismelde'nin yaşayanlardan biri olup olmadığını bilip bilmediğini sorması istendi, ama o soruyu dile getirmedi. Nazik Alman aşçının bir şekilde hayatta kaldığını varsaymak, Jess'in kadının gizli çavdar ekmeği tarifini hala yapan tek kişi olduğunu doğrulamaktan daha iyiydi.

Ryland, "Savaş ve zaman insanları unutkan yapıyor," diye devam etti. "Nihayetinde Nicolas başka bir sitede iş buldu. Gerçek iş. Savaş bitene kadar ortadan kayboldu."

Jess kaşlarını çattı. Güzel bir hikayeydi, savaşın geride bıraktığı kaosun ortasında umut uyandıran ama neredeyse fazla sevimli görünüyordu. "Gerçekten o olduğunu nereden biliyorlar?"

Ryland eliyle ensesini ovuşturdu. "Belgelenmiş bir doğum lekesi var ve sarayı ele geçirmek için ortaya çıktığında iyice sorgulandı. Bence sonunda herkesi ikna eden gizli hazine kasalarını açma yeteneğiyle."

Jess, "O halde artık bir sır değil," diye mırıldandı. Taht odasında bir yerde, zeminin altına gizlenmiş mahzeni biliyordu ama ona hiç gösterilmemişti. Kendi kendine bunun saraydan ayrıldıklarında çok genç olmasından kaynaklandığını söylemeye çalıştı ama buna pek inanmadı. Ülke için değeri hiç bu kadar büyük olmamıştı.

Tabii şimdiye kadar. Şimdi babasının, amcasının ve büyükbabasının hayalini kurduğu tahtı güvence altına alabilecek tek kişi oydu.

"Beni mi arıyordu?" diye sordu.

"Biraz geride kaldık," dedi Ryland, onun koluna girip koridorda yürümeye devam etti.

Jess, Ryland, dedi, öfkesi alev alevdi. "Ben şımartılmaya ihtiyacı olan bir çocuk ya da dünyanın papatyalar ve güneş ışığıyla dolu olduğunu sanan masum biri değilim. Neyi bana söylemiyorsun?"

Ryland kaşlarını çattı. "Biz -yani benim bağlantım- Nicolas'ın gerçekten senin yaşadığına inandığını düşünmüyoruz. O gecedan sana dair bir kayıt yok. Öldüğün varsayılıyordu ve senin gerçekte kim olduğunu kimseye söylemediğimiz için bu varsayım geçerliydi. Teyit edilmemiş kaderin, senin hakkında iddialarda bulunmasına ve biraz zaman kazanmasına izin verdi. Bir hükümet kurmaya yönelik jestler yapıyor ama aynı zamanda sarayı araştırmak için de zaman harcadı."

"Günlüğü arıyor," diye mırıldandı, düşüncelerini pratik tutmaya çalışarak. Nicolas, tek bir hayatta kalmanın mutlak bir mucize olduğunu varsayarsak, onun ölümünün yasını tuttuğu gibi uzun zaman önce onun yasını tutardı. Kardeşinin hayatta olabileceğine dair bir sezgisi olsaydı, Jess onu bulmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Ryland, "Daha çok eserin kendisi sayılabilecek bir şey arıyordur ," dedi. "Önemli Verbonnian geleneği ve efsanesi olduğunu iddia ettiği şeyi üretmek için bir ayı kaldı. Herkesi diyor efsanelerinin önemine ikna etmek için o kadar çaba sarf etti ki, eğer başka biri onlarla ilgili bir şey üretebilirse, muhtemelen tahta geçebilecek."

Jess'in derisi imalar karşısında kaşındı. Tüm hayatı boyunca, tahtı isteyen ve onu fena halde isteyen başka biri vardı, miras kalan gerçek soy olduklarını iddia etmişti. Hâlâ hayatta olsalardı, kesinlikle şimdi sahip çıkmaya çalışırlardı.

Ya günlükten daha az gizemli olan başka bir rehber varsa? Kraliçe Marguerite ipuçlarını tek başına bırakmamıştı. Diğer kişiler aynı yolu takip edip aynı bölgeleri araştırıyorsa, Jess'in kimliğinin bilinmemesi ve yıllarca görülmemesi onu korumaya yetmeyebilir.

Bu nedenle, başka biri bu avın sonunda ne olduğunu gerçekten bilebilir. Verbonne'un kalbi birçok şey olabilir.

Bulduğu her cevap bu durumu daha da karmaşık hale getiriyordu.

Köşeyi döndüklerinde Ryland sendeleyerek durdu ve Derek'i bir tablonun köşesini incelerken buldu.

"Öyle mi?" diye sordu.

Derek onlara baktı ve sonra tabloya geri döndü. Miranda'nın bakışı daha uzun ve çok daha suçlayıcıydı.

"Hayır," dedi Derek, "ama büyüleyici. Bu imzayı daha önce hiç görmemiştim. Daha sonra bakmak istiyorum."

"Bu tabloyu bulmak için acele etmesi gerekmez mi?" Ryland, Jess'e sert bir fısıltıyla sordu.

"Güven bana," diye yanıtladı Jess içini çekerek. "Onun için bu hızlı."

Alçak bir kıkırdama Ryland'ın omuzlarını sarstı. "Planlarımı her seferinde boşa çıkardığın ve kendi yönteminle yaptığın düşünülürse, bunun senin başına geldiğini görmek çok güzel."

Jess öksürdü. "Ne zamandan beri sevimli kelimesini kullanıyorsun?"

Sıkıntılı, yaşlı bir dük olduğundan beri, işine ve evlerine yerleştim ve görünüşe göre gizlilik ve tehlike meselelerini halletmekte beceriksizim. Bir adamın bu kadar kısa sürede bu kadar uzağa düşebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Jess, onun vereceği herhangi bir tepkinin, onun ihanetinden ya da onun ihaneti olarak gördüğü şeyden duyduğu üzüntüyü dile getirmesi için onu cesaretlendireceğini bildiğinden, inleme dürtüsüne direndi. Bunu bir hediye olarak düşünmüştü ve özellikle

son olaylar göz önüne alındığında hala böyle görüyordu. Tehlikesi ve riski ailesinden uzaklaştırılmıştı. Aynı zamanda Ryland'ın kontrolünden de çıkarılmıştı ki bu, tabii ki hazmedemediği bir şeydi.

Yine de onun niyetini takdir etmesi ona zarar vermezdi.

Sonunda, Derek yan odaya geçmeden önce diğer birkaç tabloya özlemle bakarak yoluna devam etti.

"Neden bu kadar sanatın var?" Jess homurdandı, geçmişteki tartışmadan uzaklaşmayı umuyordu.

"Bunlardan herhangi birini benim seçtiğimi mi düşünüyorsun?" Ryland alay etti. "Evlerimin duvarlarının nasıl görüldüğü umurunda bile değil." Gümüş grisi gözleri Jess'e değerlendirici bir bakış attı. "Ona ne söyledin?"

"Senin yaptığından daha az." Jess oturma odasında söylenen her şeyi açıklamaya can atmıyordu. Ziyaret de henüz bitmemişti.

"Pekala." Ryland abartılı bir şekilde içini çekti. "Bir insanın tercihlerini üç yıl boyunca görmezsen unutmak kolay olur sanırım."

Jess, "Bitti, Ryland," dedi düz bir sesle. Nasıl farklı olabilirdi diye düşünmeyi reddetti. Kapıyı suçluluk ve utanç duygusuna açarsa ve ne olabilirse, ardından gelen çığ onu diri diri gömecekti. Ryland'ın dikkatini dağıtacak kadar çekici bir konuya ihtiyacı vardı. "Beni nasıl buldun?"

"Billings seni Chemsford'un düğününde görmüş."

Jess, onu kilisenin arkasında gördüğünü sandı, ama onu tanımayacağını ummuştu, çünkü birbirlerini son gördüklerinde Almanca konuşup bir tavernada çalışıyordu. Yine de, Billings'in bilgileri en yüksek teklifi verene satmaya istekli olduğunu söylemek yetersiz kalıyordu. "Billings'e beni aradığını söyleyecek kadar güvendiğine inanamıyorum."

"Yapmadım. Geçerken bundan bahsetmişti. Değerli bilgilere sahip olduğunun farkında bile değildi."

Eh, en azından bu vardı.

"İtiraf etmeliyim ki," diye devam etti Ryland, "Londra'ya bu kadar yakın kalmana şaşırdım."

O da öyleydi. Asıl niyeti İrlanda'ya gitmekti ama sonra Londra'nın bir arka sokağında Kit'e rastlamış, aklından başka hiçbir şeyi olmayan bir grup sarhoş beyefendiyi durdurmuştu. Jess, elinde biraz daha fazla zekayla, olasılıkları eşitlemek için devreye girmişti. Jess diğer kadına birkaç savunma taktiği öğretmeyi teklif ettiğinde, Kit yeni bir hedef, tanıdığı herkesten bir sığınak sunmuştu.

Başka bir kadına gölgelerde güvenli bir şekilde yürümeyi öğretmek için birkaç ay kalması gereken süre üç yıla dönüşmüştü.

Ryland'ın mektubu gelmeseydi daha uzun sürerdi. Jess'in hiç ayrılmamış olması mümkündü.

Ancak bu iş bittikten sonra artık saklanması için bir sebep kalmayacaktı. Hayatı çok açık olacaktı.

Ne kadar korkunç.

Hayatta kalamama ihtimali her zaman vardı elbette. Böyle bir düşüncenin onu daha çok korkutmak yerine daha az korkutması, kafasının ne kadar karıştığını kanıtlıyordu.

"Yıllar önce," dedi Ryland, Jess'i hafızasından sıyrarak, "inşa etmeye çalıştığım yeni hayatı birisi tehdit ettiğinde bir durumu tek başıma halletmeme izin vermedin." Durdu ve ellerini onun omuzlarına doladı, gözlerinin içine bakmak için başını eğdi. Arkadaşlıktan akıl hocalığına geçerken aldığı pozisyon buydu. "Sana beni yalnız bırakmanı söyledim ve sen beni dinlemedin. Yapsaydın, Miranda ve ben ikimiz de ölmüş olabilirdik. O zaman haklıydın."

Jess, genellikle tavır değişikliğiyle birlikte gelen kınamaya hazırlanırken tuttuğu nefesini bıraktı. Eylemlerinin onaylanması bir sürprizdi.

"Bu sefer yanılıyorsun."

İşte oradaydı.

Ryland, Jess ona bakmak zorunda kalana veya bir yara oluşmasına neden olacak kadar baskı yapması için ona meydan okuyana kadar onun omuzlarını sıktı. "Bu sefer haklıyım ve yalnız gitmene izin vermeyi reddediyorum."

"Yalnız değilim," dedi Jess, kendini gösterişli bir gülümsemeye zorlayarak. "Derek Thornbury'nin beynine sahibim."

İkisi de durup odanın karşı tarafına baktılar, Derek'in Ryland'ın duvar halılarından birinin kökeni hakkındaki spekülasyonlarını dinlediler.

"Hiç değilse," dedi Ryland alaycı bir tavırla, "düşmanınızı aptal yerine koyarken bıçaklarınızı çekebileceksiniz."

"Yüne karşı derinlik oluşturmak için ipek kullanıyorlar," dedi Derek, goblenin bir alanını işaret ederek.

"O hep böyle midir?" diye sordu Ryland, duvardaki asılı duvara yaklaşırlarken, tonsuz bir fısıltıyla.

Jess ona kocaman açılmış bir bakış attı. "Hiçbir fikrin yok."

Derek onlara, konuşmalarından Jess'in düşündüğü kadar cahil olmadığını kanıtlayan bir bakış attı. "Bu yüzden buradayım." Elini duvar halısının kenarında gezdirdi. "Benim bildiğim her şeyi bilseydin, bana ihtiyacın olmazdı."

Ryland, "Yalnızca bir ayınız var," dedi.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Derek, dük yerine Jess'e bakarak. "Ama şu anda beynimi kullanmanı sana ödünç vermenin şahsım için gelen tehlikeye değip değmeyeceğine hâlâ karar veriyorum."

Aramasına devam etmek için koridora geri dönmeden önce bir cevap beklemedi.

Ryland, sanat tarihçisinin arkasına geçerken kıkırdadı.

"Niye gülüyorsun?" Jess ofladı.

"O senin için çok uygun."

"Ne?"

Ryland omuz silkti, artık karısına daha yakın dururlarken dikkati dağılmış gibiydi. İri adam, karısını izlediğinde her zaman biraz köpek yavrusu gibi görünürdü.

Jess başını salladı. "Çılgın geçmişinle başa çıkabilecek normal bir insan bulduğun için, geri kalanımızın da başa çıkabileceğini düşünüyorsun." Onun sevdalı ifadesine sırtıttı. "Senin romantik biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

Ellerini arkasında kavuşturdu ve bir kez daha omuz silkti. "Hayatı yaşamak kadar romantizmle ilgili olduğunu düşünmüyorum. Son birkaç yılda bunu yapmakla ilgili çok şey öğrendim. Senin varmi?"

Jess, aniden boş bir hayattan zevk alan bir adamın saçmalıkları olarak onun açıklamasını göz ardı etmek istese de, yapamadı. Haven Malikanesi, Daphne, Kit ve hatta çocuklar ve Martha'nın yanmış ekmeği, Jess'e karşılığında kendi saygılarından başka sunacak hiçbir şeyi olmayan insanları önemsemenin ne demek olduğunu göstermişti. Pratik şeylerin arkasına saklanmak, kendine söyleyecek yalan yoktu.

Ev artık gizli bir sığınak olmadığına bile bu yüzden kalmıştı.

Yaşamak bu muydu? Onları kaybetmeye dayanamadığınız için kendinizi ve başkalarını riske mi atıyorsunuz? Ryland bu aşkı düşündü mü?

Eğer öyleyse, aşk aptalca ve bencilceydi ve Jess, Ryland'ı, Jeffreys'i ve diğerlerini üç yıl önce terk etmekle akıllılık etmişti. Savaş bitmişti - ya da en azından herkes bittiğini düşünmüştü - ve onu ve ailesini avlayan insanlar İngiltere'ye dönmekte özgürdü. Güçlü bir adamın görünür hizmetçisi olarak, konumu çok fazla açığa çıkma riski taşıyordu. Londra'da kalmak kaderi cezbedebilirdi.

Tıpkı Haven Manor'da kalmak gibi. Yine de kendini yeniden kargaşaya atmaya istekli olmamıştı, kendini arkadaşlarından koparamazdı. Haven Malikanesi'nde ona Ryland, Jeffreys ve diğerlerinin hiç olmadığı kadar ihtiyaçları vardı.

Bu bencilce bir düşünceydi, değil mi? Her gün bütün gününü mutfakta geçirmesi anlamına gelse bile, kendisine ihtiyaç duyulduğu için kalmak iyi hissettiriyordu.

Bu, Marlborough'da birlikte kaldığı insanlardan çok Londra'da bıraktığı insanlara değer verdiği anlamına mı geliyordu?

Başını döndüren bir muammaydı.

Ryland, "'Herkesin kendi işine değil, herkesin başkalarınınkine de bak'" dedi.

Jess, dik dik bakma ve iç çekme dürtüsünden kaçınmak için bakışlarını ayak parmaklarına indirdi. Savaş sırasında Ryland'ın İncil'den sık sık yaptığı alıntılar ve dualarını anlamış ve hatta teşvik etmişti . Tanrı'nın müdahale etmesi için umutsuzca ihtiyaç duyduklarını anlamak için tek yapması gereken etrafına bakmaktı. Şimdi önlerindeki mesele kesinlikle ciddiydi ama henüz üstesinden gelemeyecekleri bir şey değildi.

Derek, düğün ve düşesin özel salonunun kapısında durduğunda, saçlarını alnından geriye doğru çekerken yüzünde bir huşu ve saygı ifadesiyle bir yanıt bulmak zorunda kalmaktan kurtuldu.

Ağız geniş bir sırıtışla kıvrılmadan önce, "Bulduk," dedi sessizce.

On İkinci Bölüm

Derek yaşamı boyunca pek çok sanat eseri görmüştü. Tablolar, heykeller, duvar halıları, insanların hem önemli hem de sıradan anları anmak için yaptığı her şey hayatını doldurmuştu.

Hiç böyle bir şey görmemişti.

Fournier ve öğrencilerinin resimleri, onları şahsen görmek için çok az fırsatı olmasına rağmen, onu her zaman duraksatmıştı. Altılar'dan birinin tablosunu ilk gördüğünde, tam yirmi dakika boyunca hayranlık dolu bir sessizlik içinde bakmıştı. İşlerinde öyle bir derinlik ve hayat vardı ki.

Şimdi önünde, birçok sanat akademisyenini hayrete düşüren bir resim fırçasının ustalıkla kullanılmasının en iyi örneği duruyordu. Yeteneğin ötesinde, tekniğin ötesinde bir şey daha vardı.

Hangi odaya girdiğini görmek için etrafına bile bakmadan odaya girerken kalçası kapı pervazına çarptı. Tek görebildiği resimdi. Göz kırpmak bile sinir bozucuydu.

Genç bir kadın, denizi ehlileştirmek amacıyla inşa edilmiş ve ancak kısmen başarılı olmuş kalın bir duvar olan, gelgitin yollarından aşınmış oyukları olan düz ve geniş bir kaya kümesinin üzerinde duruyordu. Dalgalar duvara çarparken etrafına su fışkırdı. Duvarın ötesinde, tek bir kaya oluşumu kargaşa ve kaosla çalkantılı bir okyanusa doğru uzanıyordu. Kara bulutlar ufka kadar uzanıyordu, denizi bir öfke kazanına çevirecek kadar güçlü bir fırtına.

Görüntü o kadar gerçek, o kadar canlıydı ki, Derek alnını silme ve tuz serpintisinden temizleme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Birisi boğazını temizleyip hayalini bozana kadar dakikalar mı yoksa saatler mi geçti, bilmiyordu. Göz kırptı ve partinin geri kalanına bakmak için bakışlarını tablodan çekti.

Yanında, evin turu boyunca olduğu gibi sessiz hanımefendi zarafetinin somut örneği olan düşes duruyordu. Dük onun diğer tarafında duruyordu, oturma odasında olduğundan biraz daha yumuşak görünüyordu ama şüphesiz yine de bir o kadar ölümcüldü. Gözden kaçırmak için aptal olmak gerekebilecek tasmalı bir güce sahipti.

Derek aptal değildi. Yutkundü ve Jess'i arayarak, Haven Malikanesi'nde sık sık takındığı küçümsemeyle ya da belki de aristokrat arkadaşlarının sessiz merakıyla kendisine bakmasını bekleyerek kafasını diğer yöne çevirdi.

O ikisini de bulamadı.

Gördüklerinden şüphesiz derinden etkilenmişti. Huşu, yüz hatlarını bir üzüntü işaretiyle doldurdu. Çalkantılı suya bakan, kaya duvardaki kadında inanılmaz derecede umutsuz bir şey vardı. Belki de Jess, sanatın gücünü, bir resmin bir insanı bir tarih kitabının asla yapamayacağı şekilde taşıyabilmesi gibi, görmeye başlıyordu.

"Tablo bu mu yani?" Dük'ün kısık sesi Derek'i ürküttü ve döndüğünde dükün Derek'in omzunun hemen ilerisindeki bir noktaya taşındığını ve onu diğer adamın profilini görmek için başını kaldırmaya zorladığını gördü.

"Ee, evet, Majesteleri, işte bu." Derek avuçlarını pantolonuna silme dürtüsüne direndi. Geçmişte birlikte çalıştığı güçlü adamlardan bazıları korkunç ve dengesizdi. Onu asla korkutucu dük, zayıf durum ve gizemli kadının birleşimi kadar gerginleştirmediler.

"Güzel," dedi dük başını sallayarak. "Bu her zaman favorilerimden biri olmuştur."

"Müthiş bir zevkin var," diye mırıldandı Derek, böyle bir cümlenin anlamsızlığına biraz irkilerek.

Şimdi ne yapmalı? Günlüğü Chemsford'da bırakırsa başına bir şey geleceğinden korkarak getirmişti, buna Jess'in gizlice odasına girip günlüğü geri alması ve onu her şeyin dışında bırakması da dahil. Diğer cebinde küçük bir eskiz defteri kalmıştı, bu da paltolarını her zaman biraz fazla büyük kestirmesinin bir nedeniydi. Yine de onlarla ne yapmalı? Günlüğü çıkarın ve karşılaştırma için uygun pasajı bulun. Jess'le daha sonra tartışabilmeleri için resmin özünü çizelim mi? İkisi birden?

Yön için Jess'e baktı. O ana kadar, bilgisi ve yetenekleri ona bu macerada üstünlük sağlamıştı, ancak asıl avda nasıl ilerleyeceğine dair ilk fikri yoktu.

Jess hâlâ tabloya bakıyordu ama yüzü değişmişti. Daha önceki ham duygu gitmişti. Şimdi yüz hatları pürüzsüz ve ifadesizdi, sanki kendisi de cilalanmış bir mermere dönüşmüştü.

Derek, nefes aldıkça kolları birbirine değecek kadar ona yaklaştı. Başını biraz daha yaklaştırdı ve sesini alçalttı. "İyi misin?"

Sesi transını bozdu ve ona doğru dönmeden önce hızla gözlerini kırptırdı. Gıcırtılı, kalın bir sesle, "Neden bize bundan bahsetmiyorsun?" diye sordu.

Neden o değildi. . . o ciddi miydi? Bu anın önemini anlamadı mı? Bu sadece Derek'in birine sahip oldukları sanat eserlerinden bahsetmesi değildi. Bu resim, daha büyük bir amaç için yapılmıştı ve ona bakılmasına çok büyük bir anlam veriyordu. İşte günlükte belirtilen gizli hazineye doğru atılan ilk adım buydu.

Şimdiye kadar her şey varsayımsaldı.

Tehlikenin gerçek olduğunu kabul etmişti ama bu tabloyu görene kadar hazine avının gerçek olduğundan emin değildi. Her şeyden uzaklaşmak artık eğlendiriyormuş gibi bile yapabileceği bir seçenek değildi. Tarih doğrudan onlarla konuşuyordu. Böyle bir şeyi deneyimlemek için başka bir şans asla olmayacaktı.

Yine de kör olmak bir seçenek değildi. Bunun için önemsiz görünebilecek , ancak hâlâ yaşayanlar arasında olduğunu gösterecek sıradan anları deneyimlemeye devam etmek istiyordu.

"Daha sonra seninle konuşacağız," dedi Derek sessizce, "neleri paylaşıp neyi paylaşmayacağımız hakkında. Böylece hazırlıklı olabilirsiniz, kabul etmeye niyetli olduğum tek cevap her şeyi paylaşmaktır. Zaten topuklarımın üzerinde başka bir duruma girmeyeceğim.

Jess kibirli bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Ne demek istediğini anlamadığıma eminim."

Derek omuz silkti. "Dükle bir ilişkin olduğu belli olduğu için -bu arada bunu açıklamamayı seçtin- bu konuşmayı burada yapmak istemeyeceğini tahmin etmiştim ama bunu şimdi konuşmayı tercih edersen, konuşmayı erteleyeceğim. dileklerin. Ne de olsa biz senin arkadaşların arasındayız."

Arkalarından hafif bir kıkırdama geldi. Derek omzunun üzerinden baktığında dükün sırttığını gördü.

Geniş, dişlerini gösterecek şekilde sırtışı, az önceki kaşlarını çatması kadar korkutucuydu.

Derek ceketinden günlüğü çıkardı. Sayfaların arasından fırlamış ve kaba yüne takılmış birkaç çeviri notu. Biraz kıpırdandıktan sonra tabloyla eşleştiğini düşündüğü geçide açıldı. "Bunun açıklanan en eski resimlerden biri olduğuna inanıyorum. Onlara asla isimleriyle seslenmez ama konu, yöntemler ve materyaller konusunda inanılmaz derecede açıklayıcıdır."

Kitabın ilk bölümünde, doğru suyu oluşturmak için gereken renk karışımını ve vuruş açılarını tartışan birkaç okyanus resmi vardı. Ancak yedinci pasaj farklıydı. Fırtınalı bir denizin derinliğinin ve kargaşasının nasıl yaratılacağı tartışıldı ama ayrıntılardan daha fazlası vardı. "Bunu öncekilerden farklı olarak tanımladığında tavrında bir değişiklik oluyor."

Başka bir sayfayı çevirdi ve içine sıkıştırdığı çeviri notlarını çıkardı. "Bunun evde okuduğumuz açılış pasajıyla uyumlu olduğuna inanıyorum. Bir gün açılacak olan gizli geçide doğru bakıyor; umut, onu çevreleyen fırtınada onun feneridir . Geçmişteki yanlışları düzeltmek için ihtiyaç duydukları her şeye sahip olana kadar, onun önderlik ettiği yere layık olanlar onu takip edecek."

"Bu bir harita." Dükün sesinde, günlükten tabloya, Jess'e ve Derek'e bakarken bir parça şaşkınlık vardı.

"Ne?" Derek notlarından başını kaldırıp tabloya baktı. İçinde görmediği bir görüntü var mıydı? Günlükteki ipucunu bitirmelerine yardımcı olacak bir şey mi?

"Gizli geçide baktığını söylüyor, yani o yönde olmalı, değil mi?" Dük çerçevenin ötesindeki duvarı işaret etti.

Eski metinleri yorumlarken başlamak için asla kötü bir yer olmayan, kelimelerin anlamı için en gerçek düşünce buydu. "Olabilir," dedi Derek sessizce, "ama eğer bu bir haritaysa, onu nasıl okuyacağıma dair hiçbir fikrim yok. Umuda doğru bakıyor. Belki nerede olduğunu bilseydik, nereye baktığını da bilirdik. Resimler, izlememiz gereken gerçek bir yolu gösterebilir mi?

"Bu okyanus," diye mırıldandı dük. "Bu her yerde olabilir."

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi, Derek'in ancak eleme ve yönlendirme yoluyla Jess'e atfedebileceği kısık bir ses.

Başını günlükten kaldırdı, onun görüldüğü kadar küçük görüldüğünü görünce şaşırdı. Kadının boyu her zaman kısaydı, başı Derek'in omzunu zar zor sıyrıyordu. O cüssesine rağmen, hiçbir zaman kendisinin küçücük olduğuna inanıyormuş gibi görünmemişti.

"Bunu yapamam." O kadar kısık sesle fısıldadı ki kelimeleri zar zor seçebiliyordu.

"Ağzından bu sözün çıktığını hiç duyduğumu sanmıyorum," dedi düğ, onun diğer tarafında durmak için hareket ederek.

Onun yönüne baktı ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti kıvrıldı. "Evet sende var. Çoğunlukla sana beni durduramayacağını söylediğimde."

"Doğru," dedi başını sallayarak. "Ve seni ben durduramıyorsam, bu yüz yıllık tablo da durdurmamalı."

Derek öksürdü. "Yüz elli altı."

"Ne?" Düğ ve Jess aynı anda sordular.

"Boyama." Derek duvara doğru başını salladı. "Yüz elli altı yaşında." Günlüğü kaldırdı. "Buna göre, en azından."

Doğru, dedi Jess.

Derek boğazını temizledi. "Bu ayarı biliyor musun?"

Başını salladı. "Verbonne sahili."

"Verbonne kıyı şeridi neredeyse tamamen Mermaison limanından oluşuyor. Gerisi saf beyaz kum." Derek kaşlarını çatı. "Bunun gibi bir kaya oluşumu, bir liman bölgesini mahveder."

Jess, "Kraliyet Sarayı'nın arkasında," dedi. "Bölgede daha fazla kaya vardı, ama onları çıkardılar ve sarayı inşa etmek için kullandılar." Tabloya başını salladı. "Ve duvar. Özel bahçelerden geçip kısa bir yoldan deniz seviyesine inmeniz gerekiyor."

Derek günlüğü kapattı ve elini ön taraftaki kraliyet armasının üzerinde gezdirdi. Jess'in gelişigüzel bir şekilde telif hakkıyla olan bağlantısından bahsettiğini duymak onu biraz şaşırttı.

Jess derin, titrek bir nefes aldı ama tekrar konuştuğunda sözleri değişmedi.
“Hikayeyi ilk duyduğumda aynı yerde duruyordum. İngiltere'ye bakıyor.”

"Sonunda kraliyet ailesinin bir üyesi olduğunu kabul etmeye hazır mısınız?" diye sordu Derek, her şeyi-biliyorum-ve-ne-bilmediğimi-öğreneceğim.

Jess bu sestten gerçekten nefret ediyordu.

Yine de kendinden ne kadarını açığa çıkarmak zorunda kalacağından nefret ettiği kadar değil. Hikayeler gerçekmiş gibi görünüyordu. Kraliçeler, Verbonne'un egemenliğinin önemli bir parçasını yanlarına almışlardı ve kraliyet ailesiyle veya en azından eski hükümetle bağlantısı olmayan hiç kimsenin onu bulmasını istemiyorlardı. Layık derken kastedilen buydu.

Kelimenin en uygun tanımını gibi görünmüyordu.

"Ben kraliyet değilim." Bu, gittiği yere kadar doğrudu. Kraliyet sarayının aile kanadında yaşamasına rağmen gerçekten kraliyet olarak kabul edilmemişti . Amcası kraldı, ama Fransız devriminden sonra geniş ailesini saraya taşımıştı, çünkü benzer duyguların sevgili küçük ülkesinin sınırından dışarı sızmasından korkuyordu.

Jess o duvarların içinde doğmuştu ve o sığınak bile tehdit edilene kadar tek bildiği bunlardı.

Ben asil değilim, diye tekrarlardı Jess, ama o öyle.

Resimdeki kadını işaret etti. Jess bu tabloyu daha önce hiç görmemişti, duymamıştı bile ama kadını görmüştü. Aynı kadın, aynı elbiseyi giymiş ve saçında aynı çiçek halkasıyla sarayın portre galerisinde asılı duruyordu.

"Bu Kraliçe Jessamine. Bana onun adı verildi." Ve adaşı hakkında, normalde azizler ve savaş kahramanları için ayrılmış, saygılı tonlarda anlatılan hikayelerle büyümüştü. "Birinci Leopold'un Kutsal Roma İmparatoru olduğu zamandı. O zamana kadar gücü azalıyordu, ancak yine de Verbonne'u devralacak kadar gücü vardı. Verbonne'un kalbiyle kaçtı ya da hikayeler öyle. Toprağı ele geçirebilir ama ruhu ele geçiremez."

Derek, "O zaman Fournier ve öğrencileri ülkeden kaçtı," dedi. "Fournier'nin tablosunda, ayrılışları gecenin köründedir ve balık ağlarına sarılmışlardır."

Jess başını salladı. "Yine de sadece bir balıkçı teknesi değildi. O sabah Verbonne'dan ayrılan dört kişi vardı, hepsi de tüm normal su trafiğinden uzakta, o kaya çıkıntısının yakınında demirlemiş daha büyük gemide toplanmak üzere.

"Dört tekne mi?" Derek kaşlarını çatı. "Ama resmi onu ve Altı olduğu varsayılan şeyi bir teknede toplanmış olarak gösteriyor."

"O halde sanat her zaman doğru bir temsil değildir sanırım. Veya belki de bir nesilden diğerine tutkuyu ateşlemek için tasarlanan hikayeler doğru değil. Omuz silkti. "Belki ikisi de."

Jess derin bir nefes aldı. Bunu yapabiliirdi. Ailesinin kadim geçmişini, bunu ona anlatan babasından ayırabiliirdi. Bunlar çoktan ölmüş insanların ve aslında bilmediği bir ülkenin hikayeleriydi. Onları yatmadan önce hikayeler anlatan, ona yıldızları gösteren ve son özgürlük nefesini onu güvenliğe itmek için kullanan adamdan ayırmak kolay olmalı .

Gerçeklere ya da kendisine gerçekler olduğu söylenenlere sadık kalacak ve gerçekten deneyimlediği her şeyden uzak duracaktı.

"Kraliçe Jessamine kaçtı ve kralın annesi ve genç prens de dahil olmak üzere kraliyet ailesinin çoğunu yanına aldı." Kendi hikayesine çok benziyordu, tüm aile çiftliğe çekildi ve Kral Gerard'ı ülkeyi tek başına yönetmesi için geride bıraktı. Ancak Jess'in erkek kardeşinin adını aldığı Kral Nicolas, amcasının aksine bir süredir ailesine katılamamıştı.

O gece ayrıldığında kraliçenin hamile olduğuna inananlar vardı ama kimse kesin olarak bilmiyordu. Jess günlüğe baktı. Kitap mı dedi? Tahtın gerçek haklarına sahip olduklarını söyleyerek ailesini avlayan insanların her şeye rağmen geçerli bir iddiaları olduğunu anlayacak mıydı?

Hikayenin bu kısmını kendine sakladı. Avla ilgili değildi.

"Geri dönmek güvenli olduğunda onu nasıl çağıracağına dair talimatlarla birlikte kocasına haber gönderdi. Yıllar sürdü ama Kral Nicolas sonunda imparatorla bir anlaşmaya vardı. Kral, Verbonne'un bekçisinden biraz daha fazlası olarak kaldı. Karısının dönmesi için haber gönderdi ama artık çok geçti.

Annesi, Kraliçe Jessamine ve küçük oğullarının öldüğü haberini yazdı. Daha sonra, Verbonne'un zafere döneceğine ve bir gün birinin gelip Verbonne'un kalbini alacağına hâlâ inandığını söyleyerek günlüğü ona gönderdi. En azından onun söylediğinin bu olduğunu düşünüyoruz. Kral, günlüğü saklamadan önce mektubu yaktı."

Jess, o doğmadan onu görmek için doğmadan önceki hayatın renkli tasvirleriyle hikayeyi süsleyen babasının bu sözleri söylediğini neredeyse duyabiliyordu. "Kral yeniden evlendi, bir gün Verbonne'un bağımsız bir ulus olarak yeniden kurulacağı umuduyla soyunu sürdürmeye kararlıydı. Günlükten en büyük oğlu dışında kimseye bahsetmedi ama karısının kahramanlık hikayelerini her yere yaydı.

"O çizgi amcama kadar devam etti. Savaş, Napolyon şeklinde Verbonne'un sınırlarını bir kez daha çaldığında oğulları çok gençti . Bu yüzden günlüğü kardeşine anlattı ve sırayla tüm çocuklarına anlattı, çünkü gelmekte olduğunu bildikleri savaştan kimin sağ çıkacağına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Jess orada konuşmayı keserek, arkadaşlarının onun cesur kraliçe ve günlüğün hikayesiyle büyüyen çocuklardan biri olduğu ve nesiller boyu kan yoluyla aktarılan bir miras olduğu sonucuna varmasına izin verdi. Bağlanmak şöyle dursun, zar zor hatırladığı bir ülke fikriyle büyümüştü.

Jess kendisiyle ilgili kişisel hiçbir şey paylaşmamış olsa da, kendini ham ve açıkta hissediyordu. Napolyon'un adamları onları bulamadan önce onları kurtarmak için gönderildiği için Ryland bunun bir kısmını biliyordu elbette. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun görüntüsünün bile dağılması, tüm Avrupa'yı savunmasız bırakmıştı. İngiltere, kral aracılığıyla Verbonne limanına erişimi sürdürmeyi umuyordu.

Derek günlüğü kaldırdı. "O halde bu neyin haritası?"

Jess, "Tahmin etmem gerekirse," dedi, "Kraliçe Jessamine'in taç giyme töreni kasesini nereye sakladığını gösteriyor. Evrart the Wanderer, krallığını kurduktan kısa bir süre sonra kaseyi yaptırdı. Merkezde su taşı var."

Ryland, "Nicolas'ın gerçek kral olduğunu kanıtlayacağını iddia ettiği şey bu olmalı," dedi. "Yüz yıldır orada olmayan bir şey bulmayı umarak sarayı yerle bir ediyor." Derek'in olduğu yöne baktı. "Üzgünüm. Yüz elli altı."

Jess başını salladı. "Verbonne'un kalbinin her zaman genç prens olduğunu varsaymıştık. Taç giyme töreni olduğunu bilmiyorduk. Her zaman bunun gizli kasada saklandığını düşünmüşümdür."

"Su taşı nedir?" diye sordu.

"Evrart'ın araziye talep ederken yanında durduğu kaynağın ağzından büyük bir opalin çıkarıldığı söyleniyor."

Derek kaşlarını çatı. "İnsanların opal bulduğu yer orası değil."

Jess omuz silkti. "Efsanelerin bunu pek umursadığını düşünmüyorum. Eski yasa, kralın su taşının üzerinde yuvarlanan suyla meshedilmesi gerektiğini ve taç giyme töreni sırasında kaseye sahip olan kraliyet soyundan herhangi bir tarafın gerçek kral olacağını belirtiyordu."

On Üçüncü Bölüm

Fournier ve öğrencisinin çalışmalarının Derek için bu kadar büyüleyici olmasının bir nedeni, inanılmaz becerilerinin ötesinde, onları çevreleyen gizemdi. Jess'in şu anda ona anlattıklarının çoğu hiçbir zaman bir tarih kitabı haline gelmemişti ve hepsini yazıp daha fazla ayrıntı için ona baskı yapma içgüdüsüne direnmek zorunda kaldı.

Kraliçe anne ressamlardan biri miydi? Duvardaki dalgalanan okyanusa baktı. Bunu o mu çizmişti? Diğer kraliyet ailesi üyeleri, Altı'nın bir parçası mıydı?

Jess'in aile geçmişi hakkında bildiklerini alıp bilinen diğer olayların parçalarıyla eşleştirerek, olanların tüm nüanslarını araştırmak için haftalar, aylar, hatta yıllar haralayabilirdi, ama şu anda ilerlemek muhtemelen anlamaktan daha önemliydi. Geçmiş. Geçmiş anlamak dışında ilerlemenin tek yolu buydu. Daha çok bir muammaydı.

"Baban günlüğü sana ne zaman verdi?" Derek, Jess'in kendisinin bu resme nasıl uyduğunu daha tam olarak anlamak istedi - buna ihtiyacı vardı. Belli ki avlanmak için değil, uzun zaman önce ölmüş olan günlük yazarının ipuçlarını yorumlamakla hangi atadan sorumlu olacağını bilmesinin hiçbir yolu olmayacağından, kendi iç huzuru için.

"Ölmeden önce."

Derek dişlerini gıcırdattı ve ona kadar saydı.

"Bu hızla bilgi dağıtıyorsan," dedi dük başını sallayarak, "senin için odalar hazırlarım."

"Odalarımız var," dedi Jess, kollarını göğsünde kavuşturup düke dik dik bakarak. "Chemsford'da."

Dük yeniden sırttı ve sanki bir savaşı kazanmak üzere olduğunu bilmek onun başını döndüren tek şeymiş gibi, adamın mutluluğunun tehditle karışık görünmesi karşısında Derek'in kıvrınmasına neden oldu. "Senin bagajın Chemsford'da yok."

Jess, "Ona gönderdikten sonra yapacak," diye karşılık verdi.

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Düşes, kocasının yanında belirdi ve kolunu onunkine doladı. Derek onun daha önce bulunduğu yere baktı. Nasıl bu kadar hızlı ve sessizce hareket etmişti?

Dük hafifçe homurdandı ve ardından karısına döndü, yüzü anında yumuşadı. "Beni çimdikledin mi?"

"Neden bana onun bir prenses olduğunu söylemedin?" düşes tısladı.

"Çünkü o değil," diye karşılık verdi dük, hiç de sessiz olmayan bir fısıltıyla. "O bir düşes."

"Ben o bile değildim," dedi Jess gözlerini devirerek. "Annem bir düşesti. Ben bir hanımefendiydim ama artık öyle olduğumdan bile şüpheliyim. Omuz silkti. "Ülke şu anda hangi durumda olursa olsun, benim bıraktığım gibi değil. Sanırım şimdilik, senin hizmetçin olarak biraz zaman geçiren Fransız çiftçi kızı olarak kalacağım."

Normalde, Derek sessizlikte oldukça başarılıydı, düşünmek için beyninin içine çekiliyor, ama şimdi özel salonu dolduran sessizlik, hiçbir şey olmuyormuş gibi görünse de, dikkat gerektiren türdendi.

Bu grupta, muhtemelen her zaman bir şeyler oluyordu.

Jess ve dük birbirlerinin genel yönüne doğru nefes almaktan başka bir şey yapmadıkları şu anda bile, Derek aralarında sessiz bir savaşın şiddetlendiğinden şüpheleniyordu. Önce Jess göz temasını kesti, bu yüzden aralarındaki tartışma ne olursa olsun onun kaybettiğini varsaymak zorunda kaldı.

Ona döndü, o altın bakış kapalı görünüyordu. "Çıkmak istersen anlarım. Tamamladığınız çeviri notlarını bırakabilirseniz çok sevinirim."

Derek onun teklifini görmezden gelerek, "Bu kase," dedi, "bu kaseye sahip olan kişi Verbonne'un kralı olur mu? Özgür bir ulusa hükmeden gerçek bir kral mı? Herkes bunu kabul etti mi?"

"Nicolas onları ülkenin önceki özgürlüğünden gelen eski yasaları korumaya ikna ettiyse, evet. Kâseye ve taşa sahip olmak, özellikle kraliyet kan bağıını kanıtlayabilirlerse, o kişinin lehine güçlü bir argüman olacaktır.

"Bu pek çok insanı cezbedebilir," diye mırıldandı Derek.

Jess, Dük'e baktı. "Kaç iddiada bulunuldu?"

"Herhangi bir ağırlık taşıyan sadece iki tanesi. Her ikisi de kanıt üretebileceklerini iddia ediyor, ancak Nicolas bilinen bir soyu olan tek kişi."

Jess'in başını sallaması böyle bir şeye şaşırmadığını gösteriyordu. "Geçen yüz yıldır başka bir varisin, gerçek kralın homurdanmaları var. Kanıt asla verilmedi, ancak soy, Verbonne'un kraliyet ailesi için sürekli bir sorun oldu.

Söylediklerinden daha fazlası olduğunu biliyordu Derek, çünkü ağzının köşeleri biraz gerildi. Yine de gönüllü olmadı ve Derek, paylaşmasını sağlamak için hangi soruyu soracağını bilmiyordu.

"Büyük Uçuş gecesinden beri kaseyi kimse görmedi. Birisi ona sahipse, kendi sınırlarını aştığını söyleyebilecek - bu, çürütülmesi zor bir iddia." Jess'in yüzü asıktı.

Bu önemliydi. Bu av, sonuçlar, ipuçlarının deşifre edilmesi, resimler, hepsi önemliydi. Bir gün, Verbonne'un yeni kralının taç giyme töreninin resimleri yapılacaktı. Tabii yeni bir kral olduğunu ve başka bir ülkenin bir ayın sonunda toprakları yutmadığını varsayarsak.

Derek bunun bir parçası olabilir. Bir insan ne sıklıkla kalıcı, gerçek tarihsel önemi olan bir şey yapar?

Ya Jess ve erkek kardeşinin aslında sahtekarlar olduğu ve diğer çizginin doğru olduğu ortaya çıkarsa? İpuçlarının geçerliliğini doğrulamak için dahil olmayan bir üçüncü tarafın olması her şeyin olması gerektiği gibi olmasını sağlar, değil mi?

İki yüz yıl sonra birileri onun hakkında bir şeyler okuyor ya da onu bir tabloda görüyor olabilir. Bu gerçekten baştan çıkarıcı bir fikirdi.

Bu da büyük bir riskti. Tarih, güç ve miras fikrine kapılan ve her şeyin korkunç bir şekilde ters gitmesine neden olan insanlarla doluydu.

Farkında ve tetikte kaldığı sürece, onu yolun aşağısında tasvir eden herhangi bir tablounun uyarıcı değil, kahramanca bir hikaye anlatmasını sağlayabilirdi.

Eskiz defterini çıkardı ve çizmeye başladı. "Bu resimlerin nasıl bir araya geldiğini veya bir tür sembolizm olup olmadığını henüz bilmiyoruz, bu yüzden ileride başvurmak üzere bir eskiz yapacağım."

"Tabloların geri kalanı ne olacak?" diye sordu düşes.

"Altı'nın tablolarının en eski hesaplarında, bunların çoğu, tek bir koleksiyonda yer alıyordu. Birlikte bakılmaları gerekiyordu." Derek içini çekti ve çizmeye devam etmeden önce sabırsız bir hareketle alnındaki saçı taradı. "O koleksiyon yirmi beş yıl önce müzayedede satıldı. Ne yazık ki müzayede evleri müşteri listelerinden kolay kolay vazgeçmiyor."

"Pekala," dedi dük yine o kurnazca sırtışlarla, "insanların düklere iyilik yapmayı

sevmesi iyi bir şey."

Dünyanın değerli sanat eserlerinin çoğu zengin ve güçlülerin evlerinde bulunduğundan, Derek birçok aristokrat evde bulunmuştu. Söz konusu aristokrat bir şeyin yapılmasını istediğinde, bunun mümkün olan en kısa sürede gerçekleştiğini kesinlikle bilecek kadar işin içindeydi.

Ancak Marshington Dükü'nün hizmetkarları mucize yaratıcılardı. Dük ve beklenmedik arkadaşları geç kahvaltılarını bitirmeden Jess ve Derek'in eşyalarını Lord Chemsford'un konağından başka nasıl alabilirlerdi? Derek, hizmetkarların William'ı her şeyi almalarına izin vermeye nasıl ikna ettiklerini düşünmek bile istemiyordu.

Daha ciddi ifadeleri ve rahatsız edici sessizliği örter gibi görünen boş gevezeliklerin bir karışımı olan yemekten sonra, Derek'e bir oda gösterildi, en güzel günlük kıyafetlerini giymesi ve saat ikide müzayede evine gitmeye hazır olması söylendi. sonra kendi haline bırakıldı.

Vücutuna tam olarak uyması için kestığı tek paltosunu giyip odadan çıktığında, geriye kalan tüm kararsız düşünceler susturuldu. Riske değdi. Almasaydı, hep merak ederdi. Jess'in yardımı olmadan kaseyi bir ay içinde bulma şansı zayıftı. Derek bir ülkenin, bir kültürün yok olmasının nedeni olma riskini göze alamazdı. Onlar

ilerledikçe Jess'in gerçek varisin kim olduğunu keşfetmeye niyetli olduğunu bilmesine gerek yoktu. Sır saklayabilen tek kişi o değildi.

Ona her şeyi anlatmayı kabul etmiş olabilirdi ama Derek onun gerçekten bunu yapmaya niyetli olduğuna inanacak kadar aptal değildi.

Dük ön salonda bekliyordu, daha önceki binicilik giysilerinin klasik, faydacı çizgileri, mükemmel dikilmiş bir giysinin ince terziliği ve gösterişli etkileyiciliğiyle değiştirildi. Kravatının ortasından bir pırlanta iğne parıldıyordu ve bir çift bozulmamış beyaz eldiveni takarken bacağına mücevher işlemeli bir baston dayanıyordu. Jeffreys çok pelerinli bir paltoyu dükün omuzlarına geçirerek döküşümü tamamladı.

Yanında, biraz bol olsa da uşağinkine çok benzeyen temiz, basit giysiler giymiş genç bir hizmetçi delikanlı duruyordu. Büyük olasılıkla, giysi başka bir hizmetçiden miras kalmıştı ve ocuk henüz tam anlamıyla ona alışmamıştı.

Hizmetçi dük şapkasını verirken Derek gözlerini kıstı. "İyi günler, Jess."

Başını hemen yukarı kaldırdı ve ne erkeksi ne de yeniyetme olan ama koyu renk saçlı bir tür peruğun üzerine taktığı bir şapkanın kenarıyla gölgelenmiş bir yüzü ortaya çıkardı. Soluk gözleri ona kısıldı, ama o hiçbir şey söylemedi.

Dük kıkırdadı. Parıldayan bastonuyla kapıyı işaret etmeden önce şapkasını başına yerleştirirken, "Mükemmel uyum," dedi. "Yapalım mı?"

Üçü bekleyen bir vagona yığıldı, Jess, gerçek bir hizmetkarın vagonda yolculuk ederken yapacağı gibi, arkası dökük bir şekilde koltuğa oturdu. Çatıya tırmanmamış ya da hileyi uzatmak için sırtını tutmamış olması bir mucizeydi.

Müzayedecinin ofisinde dük, onları karşılamaya ve paltolarını almaya çalışan uşağın yanından hızla geçti.

"Ceketimi tanımadığım bir uşağa asla emanet etmem," dedi dük sümüklü bir ses tonuyla, ardından kısa, keskin bir hoşnutsuzluk kokusu. Kendi paltomu getirdim. Bunu söyledikten sonra şapkasını Jess'in kafasına geçirerek kimsenin onun yüzünü görme girişimini daha da gizledi ve ceketini onun uzanmış kollarının üzerine örttü. "Yine de refakatimin ceketini alabilirsin. O benden daha az titiz."

Derek paltosunu omuz silkti ve adamın elindeki ince titremeyi ve dükün ona doğru kaçamak bakışlarını fark etmemiş gibi yaparak onu bekleyen uşağa verdi.

Müzayedeci Bay Ashley, ofisinde zenginlik, güç ve itibar sahibi bir dük olduğu için fazlasıyla mutluydu. "Ne hoş bir sürpriz, Majesteleri," dedi, biraz fazla eğilerek ve biraz fazla geniş gülümseyerek. "Sizin için ne yapabilirim?"

Dük tekrar burnunu çekti ve burnunu havaya kaldırdı. "Bir temaya ihtiyacım olduğuna karar verdim - evlat, her zaman görüş alanımda durmalısın, ama nefesinin kokusunu duyabileceğim kadar yakın olmaman gerektiğini söylüyorum. Oraya git." Kaşlarını çattı ve Jess'e odanın daha derinlerine gitmesini işaret etti ve kısa bir bitkinin yanında bir köşeye saklandı.

Dük küçümseyici bir alayla müzayedeciye döndü. "Dediğim gibi, özel salonum için bir temaya ihtiyacım var. Hayatımda tutarlılığı seviyorum. Zaten kullanmak istediğim bir sanat eserim var. Sanatçının daha fazla tablosunu bulmak istiyorum ve bu adam," - Derek'in olduğu yönü işaret etti- "nerede olduklarını bildiğine dair bana güvence veriyor."

Derek hem Jess'i hem de Marshington'ı boğacaktı. İçlerinden birinin dük olup olmaması umurunda değildi. Bir kez daha hiçbir açıklaması, uyarısı olmayan, hangi rolü oynayacağına dair hiçbir fikri olmayan bir duruma düşmüştü.

Derek gülümsedi -elbette çok büyük bir gülümseme değildi- ve müzayedeciye başını salladı, onun gülümsemesi Derek'in hissettiğinden çok daha samimi görünüyordu.

"Ona ne istediğimi söyle," dedi dük.

Derek gözlerini kırıştırdı ve Marshington'ın onunla konuştuğunu anlayana kadar sahte gülümsemesini sürdürdü.

Evet, Derek kesinlikle bir düke zarar verecekti. Umarım Avustralya'da bakılacak birkaç güzel tablo vardır.

Boğazını temizledi. "Şu anda mekanda bulunan tablo, Fournier'in öğrencilerinden birine ait. Bu evden yirmi beş yıl önce bir müzayedede satın alınmış. Dük, o zamanlar müzayedeye çıkarılan tablolardan daha fazlasını istiyor."

Bay Ashley tereddütle, "Müzayede sonuçlarımızı dağıtmayı alışkanlık haline getirmiyoruz," dedi. "Belki senin adına onlarla bağlantı kurabilirim."

Dük alay etti. "Eğer yapmamız gereken buysa. Listeyi al. Bekleyeceğim."

Müzayedecinin ağzı biraz açık kaldı ama çabucak toparlandı. İşinde muhtemelen pek çok talepkar ve bencil adam görmüş ve onları yatıştırmak için ne kadar çok şey vermesi

gerektiğini öğrenmişti. "Sen buradayken onlarla zar zor bağlantı kurabiliyorum, Annen..."

"Listeyi almazsan," diye ısırdı dük, Derek'in o sabah onda sezdiği sertliğin bir kısmını açığa vurarak, "Hangi tabloları arzuladığımı bilemeyeceğim." Dudağı bir kez daha alayla kıvrıldı. "Söz konusu öğeleri bellekten listeleyemezseniz."

Bay Ashley, "Evet, elbette, Majesteleri," diye mırıldandı çünkü gerçekten, başka ne yapacaktı? "Bir dakika."

Müzayecideci bir dosya dolabını karıştırdı ve yaklaşık on dakika sonra muzaffer bir edayla bir liste çıkardı. Tüm bu süre boyunca Jess, bir insan giysisi olarak pozisyonundan kıpırdamadı. Dük sadece başını hareket ettirdi ve beklerken odayı küçümseyerek inceledi. Tüm sıkıntının bir an önce bitmesini isteyen tek kişi Derek gibi görünüyordu.

Hazırlanan liste ile müzayecideci, müzayedede yer alan tabloların isimlerini paylaşmaya başladı. Ara sıra dük, adamı durdurmak için elini kaldırır ve Derek'e dönerdi. "Ne düşünüyorsun?"

Ne düşündü? Marshington ve Jess'in , eğer onu küçük oyunlarının ortasına iteceklerse, repliklerini ona söylemeleri gerektiğini düşündü . Müzayecidecinin onlar için temas kurması için zamanları yoktu. Ayrıca, tabloların değeri göz önüne alındığında, bir veya iki tanesi satmaya istekli olabilir, ancak tamamı kesinlikle satmaz.

Yanıtlarını basit tutarak tökezledi: "Evet, bu çok yakıştırdı" ve "The Six'in her tablosu inanılmaz olsa da, özellikle o tablo yarattığımız temaya uymuyordu." Tamamen saçmalıktı ama Bay Ashley bunu fark etmemiş gibiydi.

Dük aniden, "Şu," dedi, Derek'in omzunun üzerinden bakarak.

"Ne?" dedi Derek aptalca.

"Şu tablo," dedi dük, sesinde bir hayranlık tınısıyla. "Salonumda istediğim görünüm bu. Bana bundan bahset." Ayağa kalktı ve kendisini büyülemiş gibi görünen tabloya yaklaşmak için odanın diğer ucuna yürüdü.

Derek tam bir şaşkınlık içinde döndü. Müzayecidecinin ofisinde bir Verbonn tablosu asılı olamaz. Derek hemen fark ederdi.

Söz konusu tabloya bakmak, Derek'in kafa karışıklığını azaltmadı. Bir şey varsa, büyüdü. Duvarda tarihi, önemli ve hatta o kadar da iyi olmayan bir tablo vardı. Derek,

aynı nitelikteki diğer eserlere çok benzediği için sanatçıyı ayırt etmek için köşeye bakmak zorunda kaldı. Yine de, kulağa etkileyici geleceğini umarak genel olarak resim hakkında işe uygulanabilecek şeyler söylemeye başladı.

"Sen değil," diye homurdandı dük. "O." Müzayedeyi işaret etti ve adama el salladı. "Bana bu tablodan bahset."

Bay Ashley masasından kalkıp tabloya yaklaşırken yüzündeki kabartmayı okumak kolaydı. Söylediklerinin çoğu, Derek'in erkek kardeşinin çocukken yaptığı gibi boğulma sesleri çıkarmasına neden oldu. Açıkça görülüyor ki müzayedeci, aslında değersiz bir tabloyu satma ve onlarca yıllık satın almalar için önemli adamlarla iletişim kurmaktan kaçınma olasılığından heyecan duyuyordu.

"Bu," dedi dük homurdanarak. "Bu harika. Onu alacağım." Uzandı ve onu duvardan çıkarmaya başladı.

"Majesteleri, ben..." Müzayedeci, dük ona ters ters bakarken sendeleyerek durdu.

"Senin işin sanat eseri satmak, değil mi?" Dük daha ufak tefek olan adama sırtıttı. En azından Derek, Jess'in bu alışkanlığı nereden edindiğini artık görebiliyordu.

Bay Ashley kravatını düzeltti. "İyi evet."

"Bu eseri satın almak istiyorum." Dük kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

"Şey, uh, bir sorun yok Majesteleri."

"İyi." Dük, tabloyu Derek'in ellerine itti. "Avukatım size Bay Thornbury'nin makul bir fiyat olduğunu söylediği her şey için bir banka poliçesi gönderecek."

Derek müzayedeciye baktı ve adamın içini rahatlatmaya çalışarak ona gülümsedi ve göz kırptı. Marshington'ın ne göndermeye niyetli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Derek bunun müzayedeciye biraz haydut gibi hissettirmeye yeteceğinden emin olacaktı. Küçük bir intikamdı ama bunu düşünmek Derek'i daha iyi hissettirdi.

Yine de dük işini bitirmemişti. "Bana bu sanatçının başka resimlerini bulacaksın. Diğerlerinden herhangi birinin benimle bunun gibi konuşup konuşmadığını görmek istiyorum."

"BEN . . . Tabii ki, Majesteleri." Bay Ashley biraz sersemlemiş görünüyordu.

Dük sertçe başını salladı ve parmaklarını şaklattı. Jess, köşesinden güçlükle fırladı ve bu sırada bitkiyi neredeyse yere devirecekti. Dükün peşine düştü ve onu kapıdan dışarı

kadar takip etti. Marshington omzunun üzerinden, "İyi günler, Bay Ashley," dedi. "Seninle iş yapmak bir zevkti."

"Ve size, Majesteleri," diye seslendi Bay Ashley, dükün geri çekilmesine.

Derek, bir bakıma satın aldıkları tabloyla ön salona çıkmaya çabaladı. Dük dış giysilerini Jess'ten alırken, o hizmetçiden paltosunu aldı. Sonra Marshington kapıdan çıktı, burnu o kadar yukarıdaydı ki muhtemelen kendi ayaklarını göremiyordu.

Tabloyu tekrar eline alan Derek, biraz şaşkın, biraz kızgın ve biraz da şaşkına dönmüş halde dükü arabaya kadar takip etti. Az önce ne olmuştu?

On Dördüncü Bölüm

Jess, Ryland'ın arkasındaki arabadan fırladı ve çaresizce görünüşünü korumaya çalışarak kapıyı açmak için önüne koştu. Ryland kendini gizlemekte her zaman yeterince başarılıydı ama bazen takım yönünü unutuyordu. Kendi ön kapısından onu selamlarken ona bir bakış attı. Gülümseyerek ağzının bir tarafını yukarı kaldırdı.

Onu kapıdaki konumundan kurtarmak için bir uşak göründü ve Jess, Derek'in de aynı hizaya geldiğinden emin olmak için ayak seslerini dinleyerek Ryland'ı evin içinden çalışma odasına kadar takip etti. Akli olası sonraki adımlarla çalkalandı. Bu kadar çok soruyu cevaplamak için çok az zaman vardı.

Sadece kendini suçlayabileceği bir sorun. Kardeşinin hayatta kaldığı fikrinin tadını çıkaracak zamanı bile yoktu, eğer onun kaderini gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu tek şeyi bulmak istiyorsa.

Çalışma odasında, esaret görüntüsünü bir kenara bıraktı ve sönmüş şöminenin önündeki sandalyelere geçti. Oturmadı ama. Bunun yerine çizmeli bir ayağını ocağa dayadı ve soğuk, kömürleşmiş taşlara kör gözlerle bakarken başını dayamak için elini şöminenin üzerine koydu.

Bir homurtu ve bir gümbürtü, onu potansiyel gelecekte tam zamanında çekip çıkardı ve Derek'in tabloyu içinden geçirmeye çalışırken neredeyse çalışma odasının kapısından düşeceğini gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu küçük bir sırıtişla.

Tabloyu bir masaya dayadı ve ellerini kalçalarına dayamadan ve hafifçe hızlanan nefesiyle kaşlarını çatmaya çalışmadan önce kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Teknik olarak az önce çaldığımız bir tablo taşıyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Neden arabada bırakmadın?"

Ona gözlerini kırıştırdı, ağzını bir kez açıp kapadıktan sonra kaşlarını sertçe çattı.

"Kapıdan uzaklaş," dedi şömine rafından uzaklaşarak. Jeffreys her an çay getirebilir. Planın dışında bırakılmaya tahammülü yok."

Derek kapıdan uzaklaştı ve şapkasını ve paltosunu çıkardı, onları teslim edecek bir hizmetçi ya da asacakları bir askı olmadan ne yapacağına karar vermeye çalışırken kaşlarını çatarak şaşkına döndü.

Gülümsemesini gülümsemeye çevirmeye yetmişti. "Onları o masanın üzerinde bırakabilirsin."

Derek, yuvarlak gözlüğünün içinde kocaman açılmış gözlerle ona baktı. "Ne?"

"Ceketiniz ve şapkanız. Onları oradaki masanın üzerine koy. Hizmetçilerden biri daha sonra onları odanıza götürecektir." Tabloyu eğdiği masayı işaret etti. Sırf bu yüzden boştu. Ryland bir yerden döndüğünde çalışma odasına her zaman şapkasını ve paltosunu giymeyi alışkanlık haline getirmişti. Bu makaleler belirli bir hilenin parçası olduğunda bunu çok daha az belirgin hale getiriyordu.

Bugün gibi.

Jess, başarılarına bir kez daha sırtıttı.

Derek paltosunu masanın üzerine koydu, şapkasını nazikçe üzerine koydu. "Şimdi ne yapacağız? Beklemek?"

Ryland şapkasını Derek'in paltosuna taktı ve kendi paltosunu masaya götürdü. "Oturup baş parmaklarımı döndürmek için korkunç derecede çirkin bir tablo satın almadım."

"Yine de yapacağın şey bu," dedi Jess, Ryland onları rehin almaya karar vermeden önce masanın önüne geçip ceketin gizli iç cebinden kağıt destesini kaydırarak. "Yardımanız takdire şayan ama artık gerekli değil."

Ryland kaşlarını çatı. "Bunu zaten konuşmuştuk."

"Sen konuştun. Ben aynı fikirde değildim."

Ryland homurdandı ve Derek'e döndü. "O tablonun değeri ne kadar peki?"

Derek, Ryland'ın az önce masasına fırlattığı paltoyu bile karşılayamayacak bir meblağ söyledi. "Bay. Ashley muhtemelen şu anda kafanın biraz hafif olduğunu düşünüyor."

"Güzel," dedi Ryland. "Böylece daha sonra benden şüphelenmez."

"Bunun yerine kimden şüphelendiğini bilmek isterim," diye mırıldandı Jess, bir zamanlar sahip olduğu casus ve muhbir ağının parmaklarının ucunda olmasını ilk kez dileyerek.

"Hmm, evet, Jeffreys'e ofisi gözetlemesi, Ashley'nin kiminle bağlantı kurduğunu veya başka kimlerin ziyarete geldiğini öğrenmesi için birini göndermesini sağlayacağım."

Jess onu ne kadar geri çevirmek istese de, onu ve tüm insanlarını dahil etmemek, bugün çekip gitmek ve arkasına bakmamak istese de yapamadı. Aynı anda iki yerde olamazdı. "Hayır demek isterdim ama iznim var."

Ryland kuru bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi, "ama bunu ben istemedim."

"Tablolardan başka birinin haberi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Jess içini çekti ve elini saçlarının arasından geçirerek kısa, kahverengi saç peruğunu çıkardı. "Resmi yapan insanların bir tür harita oluşturdıklarını bildiklerini varsayarsak, kasenin saklanmasıyla ilgili en az sekiz kişi var. En azından birinin resimlerin önemi hakkında bir tür hikaye aktarmış olma şansı büyük ve büyük olasılıkla hangi aile taht için hak iddia etmeye karar verdiyse odur. Yani, evet, tabloları başka birinin aradığını veya arayacağını tahmin ediyorum."

Ryland, "Enstitü'yü de izleyen biri var, bu yüzden birisinin senin izlediğin yolu izleyip izlemediğini anlarız," dedi.

Bileceğim, dedi Jess toplayabildiği kadar sert bir sesle. "Yardıma kabul etmem gerekebilir ama bundan ben sorumlu olacağım, Ryland."

"Nasıl?" diye sordu, masaya yaslanıp öne doğru eğilerek. "Eğer onu tabloları görmeye götürüyorsanız, önünüzde çok uzun bir yolculuk var. Sizinle iletişim kurmak neredeyse imkansız olacak. Her şeyi koordine eden kişi olmak benim için mantıklı."

Jess de eğildi ve daha uzağa ulaşmak için parmak uçlarında yükseldi. "Ya sorun kapınıza geldiğinde ve karınızı ve bebeğinizi tehlikeye attığında?"

Omuz silkti. "Onları Kent'e göndereceğim."

"Sana bir şey olursa. . " O, başını salladı. "Onu kafama takmayacağım, Ryland."

"Ben bir dükküm Jess, açıkta yaşayan biriyim. Eksantrikim, evet ama görülmüşüm. Birinin bana bir şey yapması için çok cüretkar olması gerekir."

"Bazı insanlar bir ülke kazanmak için çok şey riske atabilir."

Affedersiniz, dedi Derek, öne doğru eğilip kolunu Jess'in omuzlarına dolayarak onu geri çekti ve tartışmayı fiziksel olarak ayırdı. "Yapıyor gibi görüldüğün bu harika planlara rağmen tabloları kimin satın aldığını bilmediğimizi hatırlatabilir miyim?"

Jess ve Ryland aynı anda, "Evet, biliyoruz," dediler.

Kâğıt destesini yukarı kaldırırken içini zafer doldurdu. En azından bu konuda yetenekli ve bilgili olan oydu. "İşte hepsi burada."

Derek'in yüzünde bir hayret ifadesi uçtu ve zafer duygusunu gurura benzer bir şeye dönüştürdü. Bir kez olsun başarılarıyla Derek'i şaşırtabilmek güzeldi.

Ve o kadar çabuk, gururu üzüntüye dönüştü. Dünyada gerçekten nereye ait olduğuna dair bir kanıtı ihtiyacı varsa, o kadardı. Parladığı tek yer gölgelerdi. Belki de her şey bittiğinde Savaş Dairesi'ne dönmeliydi. Evet, Napolyon yenilmişti ve eski kolonilerde olup bitenler sakinleşmiş gibiydi, ama İngiltere'nin dünyanın herhangi bir yerinde başka bir çatışmaya girmesi kesinlikle an meselesiydi.

Ancak bunu düşünmeden önce, elindeki sorunu çözmesi ve kimseye fark ettirmeden resimlere bakması için bir akademisyeni güvenli bir şekilde taşıması gerekiyordu.

Bu nedenle yarını düşünmeyin. . . . Onun şerri güne kadar yeter.

Jess başını salladı. Şimdi onu İncil ayetlerinde düşünüyorlardı. Belli ki Daphne ile üç yıl yaşamak onu düşündüğünden daha fazla etkilemişti. Elbette Jess'in o ayeti nerede bulacağı, bağlamın ne olduğu veya doğru bir şekilde alıntı yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden şu anda yararlılığı tartışmalıydı.

"Debrett'in bir kopyası sende var mı?" diye sordu Jess parmağını kağıtta gezdirirken, isimlere bakıp onlar hakkında bildiği her şeyi hatırlamaya çalışırken. Ölenlerin mirasçıları kimlerdi? Hangileri ağır kumarbazdı ya da başka bir mali sıkıntı içindeydi ve muhtemelen tabloyu sattı ya da takas etti? Kimin kasabada evi veya kırdaki malikanesi vardı?

Ryland kitaplığa doğru döndü ama Derek hâlâ kağıda bakıyordu. "Nasıl . . . Ne zaman . . ."

Kapı açıldı ve Jeffreys bir çay tepsisi getirdi, çoktan masanın etrafında döndüklerini fark edince kaşlarını çattı. Miranda arkasından girdi ve kapıyı hafifçe tıklatarak kapattı.

Yeni aldığı tabloyu görünce birden durdu. "O iğrenç şeyin burada ne işi var?" Başını kaldırıp Jess'e baktı. "Bunu bir çeşit özür hediyesi olarak getirdiyse, bize düğün hediyesi olarak verdiği çay seti ile aynı yere gideceğini bil. Bu da neredeyse şu çaydanlık kadar çirkin."

Ryland kıkırdadı.

"Majesteleri bunu müzayedecinin ofisinde görmüş," diye açıkladı Derek. "Onunla konuştuğunu söyledi."

"Öyle mi şimdi?" diye mırıldandı Miranda. "'Yak beni, lütfen!' mı diyordu?"

"Hayır," dedi Ryland kıkırdarak. "'Ben odanın diğer tarafındayım ve Jess birkaç kağıt ödünç alırken dikkatimi güzelce dağıtacağım' yazıyordu."

Derek, Jess'e baktı. "Ama hiç kıpırdamadın. Tüm zaman boyunca köşedeydin."

"Öyle miydin?" Jess mırıldandı. "İlginç." Onlar ayrılırken yaptığı gibi Ryland'ın paltosunu fabrikaya asmamak için dikkatli olması gerekmişti ama kağıtları masadan çıkarmak kolay olmuştu. Bay Ashley daha basit bir satış için onları terk etmekten fazlasıyla mutlu olmuştu.

Derek kağıtları Jess'ten aldı ve çevirdi. "Bu hırsızlıktır."

Jess gözlerini kırıştırarak baktı. "Onları geri vereceğim. Tabii ki hemen değil, ama her şey bittiğinde ve onları başka birinin görmesinin bir önemi kalmayacak. Gizlice

grip onları masayla duvar arasına kaydıracağım. Orada düştüklerini düşünecek. Bu arada onları burada ararsa, Ryland suçlamadan aşırı derecede rahatsız olmuş gibi davranabilir.

Ryland, "Bu bir savaş, Thornbury," dedi. "Kurallar biraz farklı."

"Savaşta değiliz," dedi Derek, sesindeki şaşkınlığı ve merakı yitirmişti. "Ve olsaydık bile, bu insan ahlakının kurallarını değiştirmemeli."

Sonunda ölmek istemiyorsan öyle, dedi Jess ama içinden biraz kıvrandı. Bu onun en büyük mücadelesi değil miydi? Geçmeye istekli olmadığı çizginin nerede olduğuna karar vermek zorunda mıydı? Diğerleri nehre her türlü baskıyı atmış ve işi bitirmek için ne gerekiyorsa yapmışlardı. Bunu yapmaya istekli değildi ama neyi saklayacağını seçmek ve seçmek zorundaydı.

Ya yanlış seçmişse? Ya daha fazla şeyi doğru ve kibar bir şekilde yapmak daha iyi bir sonuç getirseydi? Ya ailesi...

Hayır. Jess bu düşünceleri demir bir kapıyla kapattı. Yaptığı seçimleri ikinci kez tahmin etmeye başlayamadı. Değiştirilemezlerdi. Hiçbir pişmanlık geçmişi değiştiremezdi. Şu an bulunduğu yerden sadece ilerleyebiliyordu.

Derek olmadan ilerlemek zorunda kalacak mıydı? Yapabilirdi. İstemek. Her tablo üst kattaki gibi olsaydı, hangi yöne bakması gerektiğini bilecek kadar hızlı bir şekilde günlüğü çevirebilirdi.

Bu oldukça büyük bir eğerdi.

Derek birkaç dakika sessiz kaldı - uzun anlar, Jess'in kalbinin kimsenin görmesine izin vermeyeceği kadar hızlı attığı anlar. Ciğerlerinin yanmasına ve nefesinin kesilmesi için boğazının ağrmasına neden olmasına rağmen, nefesini düzenli ve yavaş kalmaya zorladı. Onu ve beynini gülünç derecede yetersiz hissettiren bilgilerle dolu bulmasına rağmen, onun kalmasını istiyordu.

Onun kalmasına ihtiyacı vardı.

Gözlerine düşen çok uzun saçlarını silkeledi ve içini çekti. "Müzayedelere genellikle küçük bir grup ciddi sanat koleksiyoncusu katılır." Elini uzattı. "İsimlerden herhangi birini tanıyıp tanımadığıma bir bakayım."

Jess, kağıtları ona verirken kalçasının hâlâ masaya dayalı olmasına çok sevindi. Tüm rahatlaması dizlerine yerleşerek onları birazdan fazla titretmişti.

Derek'in gözleri gazetede gezinirken, "Ayrıca hangi resimlerin hangi isimle gideceğini belirlemeye çalışabiliriz. Günlükte kraliçenin açıklamaları ayrıntılı. Her resmin bir ipucu olduğunu düşünmüyorum ama hangisinin önemli olduğunu nasıl bileceğime tam olarak karar vermiş değilim."

Jeffreys ve Miranda ile birlikte konuşmayı sessizce izleyen Ryland boğazını temizledi. "Bu biraz seyahat gerektirecek."

Jess derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Nicolas'ın bir ayı olduğunu söylemiştin?" Bu çok uzun değildi. Bu tablolardan bazıları taşra mülklerinde olabilirken olmaz. "Seyahat çok zaman alıyor."

"Ve para," diye ekledi Derek.

"Dahil olmaya kararlı olduğuna göre, Majestelerinin bu konuda yardım etmesine izin vereceğiz." Jess sırtıttı. "Biraz param var ama daha fazlasına hayır demem çünkü hareket halindeyken at kiralamamız gerekecek. En eski, işaretli arabayı ödünç alacağız."

Miranda kollarını kavuşturdu. "Ve bir refakatçi?"

Ryland kıkırdarken Jess gülümsemesini saklamak için dudağını ısırıldı. "Canım, refakatçiler gizlice dolaşırken birinin isteyeceği en son şeydir."

"Ve bu, birinin görüldüğünde fark edeceği ilk şey."

Jess'in gülümsemesi soldu. Miranda haklıydı. Rahat ve kaygısız görünmeyi başardığını umut eden Jess, tek omzunu silkti. "O halde evli bir çift olarak seyahat edeceğiz." Sol tarafından boğuk bir ses geldi ama o bunu duymazdan geldi. Haber vermeden seyahat etmek için kocam varmış gibi davrandığım ilk sefer olmayacak.

Hayır, bu ilk olmayacaktı ama Jess, Derek'e kirpiklerinin altından baktığında, bunun

en zoru olabileceğini kabul etmek zorunda kaldı.

Evli? Evli gibi davranmalarını mı istiyordu? Bu türden bir maskaralık tam olarak neyi gerektiriyordu?

Derek, bu fikri tartışmaya hazırlanan Jess'e baktı, ama bakışlarını Jesse açıklamasını yaptığı sırada incelemekte olduğu listeye çevirdi. Çizme, pantolon, gömlek ve dar yelekten oluşan hizmetçi kostümü hâlâ üzerindeydi. Pantolon, tam olarak üstesinden

gelemediği kısımdı. Onu dükün yanında dururken gördüğünde ona bol gelen giysiler, şimdi kadın masanın üzerine eğilirken üstüne tam oturmuş görünüyordu. Kadın formunun kat kat dökümlü kumaş giymesi gerektiğine kim karar vermişse, kesinlikle doğru fikre sahipti.

Jess'e bir elbise giymesini önermeye cesaret edemedi, eğer onun bir çift yerine kardeş olarak seyahat etmeleri gerektiğine karar vermesini istemiyorsa.

Çift fikrinin de işe yaramayacağından değil.

"Biz evlenemeyiz," dedi, günlüğün ayrıntılarını hatırlayacak ve hangi ismin hangi tanımla eşleştiğini tahmin edecek kadar boş düşünme kapasitesi bulamamasına rağmen, kağıttaki başlıkları bir kez daha okuyarak. Kâğıt, makul bir şekilde gözlerini Jess'ten uzak tutabilmesinin tek yoluydu.

"Bu gerçek değil Derek, sadece karşılaştığımız herkesin beni fazla merak etmesini engelleyen bir hikaye."

"Bana olan merakları ne olacak?" Hayal kırıklığı başını gazeteden kaldırıp bakışlarını onun yüzünde tutmasına izin verdi. Sorunu görmedi mi? "Bu insanlardan bazılarını tekrar göreceğim. Artık evli olmadığımında onlara ne diyeceğim?"

umursamaya karar verene kadar onu sallamak istemesine neden olan o sinir bozucu, kayıtsız omuz silkmeye omuz silkti . "Var olan ilk dul sen olamazsın."

boğuldu. "Lütfen söyle, nasıl öldün? Trajik ve ani bir kayıp mı çekmeliydim, yoksa senin hastalıktan ölmeni izlemenin ağır, acı verici ıstırabını mı çekmeliydim?"

"Pek umurumda değil."

"Jess," dedi Miranda usulca ama Jess onu duymazdan geldi.

"En sevdiğin trajik tabloyu seç ve bu benim başıma gelmiş gibi davran." Derek'ten uzaklaştı ve raflara doğru ilerledi. "Buralarda bir yerlerde bir soy kitabınız olmalı. Onu nerede tutuyorsun, Ryland?"

Bu muydu? Tartışma bitti mi? "Ya seni bir daha görürlerse? İngiltere büyüktür, kabul edilir, ancak tanıdığınız birini görmenin olduğu bilinmektedir.

"Beni tekrar göreceklerinden şüpheliyim. Başarılı olursak, bunun ne anlama geleceğinden emin değilim. Büyük olasılıkla Haven Malikanesi'ne döneceğim. Hayatımı yaşamak için her yer kadar iyi bir yer.

Hayatını yaşamak mı? Kaç yaşında olduğundan emin değildi ama henüz otuzuna yaklaşmış olsaydı şaşırırdı. Hayatını yaşamak biraz zaman alabilir.

"Aşçı olarak konumunu pek önemsemediğine daha önce inandırılmışım." Ne yaptığını öğrendiğinde herkesin tepkisi, rahatlığın üzerinde yalnızlığı seçtiğini kanıtladı. Bundan sonra farklı bir seçim yapabilecekti.

Kitap raflarından döndü ve ona doğru eğilebilmek için ellerini masanın üzerinde düzleştirdi. Sert yüzü ona dik dik bakmalıydı ama gözleri düzdü. Duygusuz. "Önemli değil. Bunun tehlikeli olduğunu anlamalısın. Seni elimden geldiğince koruyacağım, yardımın yüzünden sana zarar gelmeyeceğinden emin olacağım, ama gerçek şu ki, bunun ötesinde bir geleceğim olmayabilir. Ağabeyim, muhtemelen bilmeden sırtıma bir hedef çizdi. Başarılı olsak bile, geleceğim muhtemelen tamamen mevcut tefekkür alanının dışında bir şey olabilir. Planlama beyhude bir egzersizdir ve sonuçsuz çabalara katılmayı reddediyorum."

Derek buna ne diyeceğini bilemedi. Odanın diğer sakinleri de ne diyeceklerini biliyormuş gibi görünmüyordu . Birkaç dakika kimse kıpırdamadı, en azından ses çıkaracak şekilde. Derek onları göremedi, bakışları Jess'inkilere kilitlendi. Onu, onun söylediklerine gerçekten inandığına ikna eden şey, sakin soğukluğuuydu. Bir sonraki hedefinin ötesine bakmayacaktı.

Jeffreys, "Ben refakatçi olacağım," dedi. "Zaten bir sürücüye ihtiyacın olacak ve bu, kilit açmayı neredeyse senin kadar iyi bilen biri de olabilir."

"Kilitleri açacak mıyız?" diye sordu.

Jess'ten bir omuz silkme daha. Onlar bu işi bitirmeden omuzlarına bir kalas bağlayacaktı. "Bir şekilde evlere girmeliyiz."

Ryland, "Bu doğru," dedi ve masasına dönüp günlük ev olaylarını listelemeye başladığı bir kağıt çıkardı. "Çoğu ev oldukça basit bir programa göre çalışıyor. En iyi giriş noktanızın nerede ve ne zaman olacağını bilmek fazla gözlem gerektirmemeli."

"Neden sadece kapıyı çalmıyoruz?" diye sordu.

Jess, dükkân ve Jeffreys ona boş gözlerle baktılar. Miranda çay doldururken çıkan bardakların şingirtisi, odayı bir kez daha rahatsız edici bir sessizliğe bürünmekten alıkoyan tek şeydi.

Derek kıvrınma dürtüsüne direndi. "Belli ki Kasabada işe yaramayacak, ama taşrada, temizlikçilerin çoğu bir veya iki madeni para karşılığında bir tur vermekten mutluluk duyar."

Ryland kıkırdadı ve kalemini kağıdın üzerine fırlattı. "Bunu çok uzun zamandır yaptığımızı düşünüyorum, Jess."

"Ya da buna çok uzun süre ara verdik," diye karşılık verdi.

Jeffreys, "Bu sadece hangi evlerin ziyaret edileceğini belirlemeye kalıyor" dedi. "Sürekli yeni atlar kiralasanız bile bir ay içinde ziyaret edebileceğiniz çok fazla yer var."

"İsimlerle açıklamaları eşleştirebilecek misin?" diye sordu.

Derek başını salladı. "Yalnız bununla değil. Başka bir kaynağa ihtiyacım olacak, isimleri tablonun açıklamasıyla birlikte koyan bir şeye.

"Nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

Derin bir nefes aldı ve oturması için bir bahane verdiği için Miranda'nın çay dağıtmaya başlamasına minnettardı. Küçük bir yudum aldıktan sonra bardağını kenara koydu ve sonunda cevap verdi. "Evet. Böyle bir kitabın nerede olduğunu biliyorum."

"Harika. Önce oraya gideceğiz. Nerede?"

"Benim odamda," dedi Derek sessizce. "Oxfordshire'daki ailemin evinde."

On Beşinci Bölüm

Londra'dan uzaklaşan fayton yolculuğu, oraya götürdüklerinden kesinlikle farklıydı. Birincisi, araba küçük ve özeldi.

İkincisi, Jess kendisi gibi giyinmişti, soluk mor çiçeklerle kaplı basit bir muslin elbise ve mor bir spencer ceket.

Üç, vagonda tek oturanlar olan Jess ve Derek'in her birinin bacaklarını ara sıra esnetmek için yeterli alana sahip kendi rahat koltukları vardı.

Dördüncüsü, Jess'in bu yolculuğun öncekinden ne kadar farklı olduğunu listelemek dışında aklını meşgul edecek hiçbir şeyi yoktu.

Plan yapamıyordu çünkü bir sonraki varış yerlerinin ötesini bilmiyordu. Arabada yakın bir tehlike yoktu ve her tekmenin, çarpmanın ve itişmenin olası sonuçlarına dikkat etmenin bir gereklilik olduğuna kendini inandırmak imkansızdı.

Karşısında, Derek kucağında bir seyahat masası ve koltuğa dağılmış kağıtlarla günlük üzerinde çalışıyordu. Birkaçı yere düşmüştü. Jess onları ilk düştüklerinde kaldırmıştı ama o onları koltuğa geri koyar koymaz iki kişi daha kanat çırparak yere düşmüştü, bu yüzden onları rahat bırakmıştı.

Bir yere gidiyor gibiydiler. Tıpkı onun gibi bu vagonda sıkışıp kalmışlardı. Tek fark, bir amaçlarının olmasıydı. Şu anda işe yaramazdı. Ve sıkıldım.

Derek kısa, çelik uçlu kalemi seyahat masasının üzerindeki tutucusuna kaydırıp ve inleyerek omuzlarını çevirdi. Etrafındaki yığına ekleyebilmek için sayfadaki dağınık karalamaların kurumasını beklerken başını iki yana salladı.

"Yardım etmemin bir yolu var mı?" diye sordu.

Adam ona baktı, kaşları gözlüğünün üzerinden geçene kadar kalktı. "Günlüğü çevirmen çok uzun sürer diye burada olduğumu sanıyordum."

Bu doğruydü ama yapacak hiçbir şeyi olmadığından deliriyordu. On yıldır yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı. "Daha ne kadar sürer sence?"

Derek pencereye doğru eğildi ve geçen manzarayı seyretti. "Fazla değil bence. Birkaç saat daha." Yukarı baktı. "Belki Jeffreys'in kullandığı yoldan bir saat."

Bir saat. Bir saat yapabilirdi. Son bir buçuk güne kıyasla, bir saat hiçbir şeydi. Dünkü güneşin ilk ışıklarıyla Londra'dan ayrılmışlardı, ama Ryland taze atları ayarlamaları için hizmetkarlarını önden gönderse bile, yolculuğu tek bir günde başaramadılar.

Handa geçirdikleri gece olaysız geçmişti. Jess, nihayet kalkıp yolculuklarına yeniden başlamak için uygun bir saat olana kadar odasında uzanmış, huzursuz bir uykuya girip çıkıyordu.

Derek esnedi ve başını minderli koltuğa yasladı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Jess arabanın etrafına saçılmış kağıtların sayısına baktı, bir gün önce olduğundan çok daha fazlaydı. "Dün gece günlük üzerinde çalışırken kaç tane mum yaktın?"

"Dört." Derek bir eliyle yüzünü ovuşturdu ve gözlüğünü bir kulağından sarkacak şekilde yerinden çıkardı. Onları tekrar yerlerine kaydirdi ve tekrar manzaraya gözlerini kırptırdı. "Onlara evli olduğumuzu söyleyemeyiz."

Jess, ailesine ne söyleyeceklerini fazla düşünmemişti. İlgili kişilerin onu zaten tanıdığı veya bu durumda kiminle olduğunu bildiği durumlara girmeye alışık değildi. "Onlara ne söylemeliyiz sence?"

"Kesinlikle gerçek değil," dedi başını sallayarak. "İnanacaklarından değil."

"Ben hallederim." Jess ayağa kalkıp çömeldi ve elini arabanın tavanına vurdu. "Sadece bagajımdan bir şey almam gerekiyor."

"Kaplan olmayacaksın," diye homurdandı, sık sık arabaların sırtına binen ve yaya olarak hareket eden genç çocuklara atıfta bulunarak. "Aslında, tüm bu yolculuk boyunca bir kadın olarak kalman konusunda ısrar ediyorum. Bu maskaralığın kendi payıma düşen kısmıyla yeterince zor zamanlar geçiriyorum. Sen pantolon giymişken hata yapıp sana karım diyemem."

Jess onun hoşnutsuz surat asmasına gözlerini kırptırdı ve gülümsememek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. "Çok iyi. Ben bir kadın olarak kalacağım."

Derek, "Beni yalnız bırakabilirsin," diye homurdandı. "En başta neden bana eşlik etmen gerektiğini anlamıyorum."

Açık konuşabilir miyim? Jess içini çekerek sordu, teklifinden çoktan pişman olmuştu.

"Bu hoş bir değişiklik olurdu, evet."

"Marlborough'ya çok yakın olmamız dışında, yüzümü herhangi bir yerde rahatça gösteremem, sana güvenmiyorum."

"Kuyu." Boğazını temizleyip koltuğunda kıpırdandı. "Bu dürüsttü."

"Ya ailen nasıl cevaplayacağını bilmediğin sorular sorarsa? Ya korkarsan ve sabah bizimle buluşmazsan? Ya düşündüğümüz kadar güvende değilsek ve gecenin bir yarısı kaçmamız gerekiyorsa? Bu tür şeylerle nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun."

"O . . . oldukça farklı bir güven fikri gibi görünüyor."

Jess omuz silkti ve birkaç yıldır çok az tanıdığı bir kelimenin anlamını araştırmak istemediğinden, arabaya binerken yanında getirdiği küçük el çantasını karıştırmaya başladı.

Araba yuvarlanarak durdu ve çatıdaki gizli kapak açıldı ve Jeffreys'in sürücü koltuğundan geriye yaslandığını ortaya çıkardı. Yol tozuyla kaplıydı ama henüz biraz yorgun görünmüyordu. "Neden durduk?"

Jess orta sınıf spor ayakkabısını sıyırıp çıkardı ve çantasından çıkardığı sade, kahverengi pelisi giydi. "Derek'in ailesini ziyaret ederken seninle evleneceğim. Kendi ailemin evinin yakınına gideceğimiz için Chemsford'un gelmeme izin verdiğini söyleyeceğiz."

Jeffreys, "Biraz garip bir hikaye," dedi.

"Açıkça ifade edersek tutar."

Jeffreys başını salladı, arsız bir sırıtışla ona bir öpücük gönderdi ve ardından arabayı tekrar hareket ettirmeden önce kapağı kapattı.

Jess pelisi ilikledi ve sonra Derek'in onu incelediğini gördü, gözlüğünün camları kısılmış gözlerinin şaşılığını bozuyordu. "Ne?"

"Kaç tane sahte kocan oldu?"

Omuz silkti. "Belki on? On bir mi? Bunu çokça öneriyormuşum gibi görüldüğünün farkındayım ama çoğu zaman buna ihtiyacım olmuyor. Yoldaşlarımla olan bağımlı sorgulatacak bir kapasiteyle sık sık seyahat etmem ya da böyle bir kılık değiştirmeye ihtiyaç duyacak kadar bir yerde uzun süre kalmam.

"Senin için bir şey ifade ediyor mu?"

O ne demek istedi? Kendi yalanlarının duygusallığına kapıldığını mı düşündü? "Bu sadece bir kılık değiştirme, Derek. Ceketimi değiştirmek gibi. İnsanların daha yakından bakmasını engelliyor."

"Gerçekten evlendiğin zaman bunun senin için daha az şey ifade edeceğini mi sanıyorsun?"

Paslı bir bıçağı onun ruhuna saplıyordu. Adamın zekasını dürten şifreli bir yorum yapmak dilinin ucundaydı ama yapamadı. Dün gece handa kendisi ve karısı için oda isterken nasıl tökezlediğini hatırladı. Derek doğuştan dürüst bir insandı. Sadece onun gerçekten meraklı görünmesi ve hiç de yargılayıcı olmaması gerçeği, onun ona dürüstçe cevap vermesine izin verdi. Özel hayatında ona verebileceği en azından birazcık dürüstlüktü.

"Evleneceğimden şüpheliyim," dedi.

Kısık gözlerle ona bakmak için başını eğdi. "Neden?"

"Boyadan ve tuvalden yapılmadığıma göre, benim sıradan bir kadın olmadığımı muhtemelen fark etmemişsindir." Jess, ne kadar ileri gitmeleri gerektiğini belirleme bahanesiyle pencereden dışarı baktı.

Bildiğinden değil. Ülkenin bu kısmı ona Amerika kadar yabancıydı. Pencereden dışarı bakmak, onun onu incelemesini izlemekten daha iyiydi. Çoğu zaman garip olmak onu rahatsız etmiyordu. İşler planlandığı gibi gitmediğinde insanı satın alma telaşına sokan lüks hayatındansa, her durumda kendi başının çaresine bakabilecek yeteneklere ve zekaya sahip olmayı tercih ederdi.

Yine de, herkesin iyi olarak görmeyeceği bir şekilde onu farklı kıldı. Uzun süre hayatına girmesine izin verdiği kişiler, onun tuhaflığında bir sorun görmüyordu, ancak hayatı, evliliğin gerektirdiği türden bir yakınlığa uygun değildi. Evlilik ona maddi olarak hiçbir şey kazandırmayacağından, arkadaşlık onun tek cazibesiydi.

Derek, "Her erkek geleneksel bir eş istemez," dedi. "Lady Chemsford tipik bir markiz değil."

"Lord Chemsford'un aradığı türden biri de değildi."

Jess pencereye biraz daha yaklaştı. Daphne, aristokrat bir eşin tüm tipik kadınsı zarafetlerine sahip olmayabilir, ancak bir sorun çıkarsa, kendini kocasının eteklerinin arkasına sokardı. Jess, etrafta dolanmak ve onu arkadan bıçaklamak için pencereden dışarı çıkardı. Hiçbir erkek karısında bunu istemezdi, gerçekten değil.

Derek homurdanmayla gerçek sözcük arasında bir ses mırıldandı. Jess bunu, onun amacını gördüğü ve kabul ettiği anlamına geldi.

Anlaşmasından duyduğu rahatsızlık dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Gerçeği kabul etmesini rahatsız edici bulduğu için kendine duyduğu sinir, onu tekrar araba koltuğuna oturttu ve onu rahatsız bir konuma fırlattı.

"Senden ne haber?" diye sordu. "Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsun?"

Sanki bu fikir hiç aklına gelmemiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Bana uyan biriyle tanıştığında, sanırım. Oldukça rahatım ama çok fazla servet biriktirmiyorum ve en büyük oğul değilim, bu yüzden evlenmem o kadar da zorunlu değil.

"Ama benim?" Jess, onun kendisine fırlattığı hançerleri zihninde hissedebileceğini umarak tek kaşını kaldırdı.

Koltuğunda kıpırdandı ve pencereden dışarı baktı. Neredeyse geldik. Muhtemelen bu kağıtları bir düzene sokmaya çalışmalıyım.

Jess içini çekti ve başını koltuğa yasladı. Belki de günlükteki yardımına karşılık ona verebileceği buydu. Bu yolculuk tamamlandığında, Derek Thornbury nasıl

dayanacağını bilecekti.

Garip anlar, Derek'in ailesi için yeni bir şey değildi. Derek, uzaktan alakalı tarih parçalarını fışkırtmaya eğilimli; her şeyi bir atletizm yarışmasına dönüştürmeye çalışan ağabeyi Lewis; kız kardeşlerinin büyüğü Mary, babalarının alaycı şakalarının her birinin ardındaki anlamı kaçırır; ve en küçük kız kardeşi Jacqueline, herkesin kafasına çiçek peri taçları yerleştirirken, aile ilişkileri en hafif tabirle çalkantılıydı.

Kimsenin tam olarak açıklayamadığı bir çiftin varlığı, tüm gürültülü aileyi şaşkın bir sessizliğe boğdu. Derek'in Jess'in Jeffreys'le evli olması gerektiğini unutmuş olması ve onu annesiyle önce Bayan Smith olarak tanıştırmış olması meselelere yardımcı olmadı. Jess, "Aslında Bayan Smith. Ne kadar güzel bir bahçeniz olduğunu söyleyebilir miyim?"

Derek cehennemi kadının adını hâlâ bilmediği gerçeğini suçladı ama gerçekte bu an onu biraz korkutmuştu. Sözde hikayelerini düz tutmanın bir yolunu bulamazsa, onları öldürtecek ya da aynı derecede korkunç bir şey yapacaktı.

Bu, elbette, bu tek akşamı evde akıl sağlığı bozulmadan atlatmayı başardığı varsayılarak yapılıyordu.

"Hepiniz Lord Chemsford için mi çalışıyorsunuz?" diye sordu Derek'in babası, annem toplantıda çay dağıtırken. Bilinmeyen araba kapıya geldiğinde tüm ailenin evde olması sadece Derek'in şansydı. En azından ablasının köyün diğer tarafındaki kendi evinde olmasını umuyordu , ama hayır, o, papaz kocası ve her iki çocuğu da akşam yemeğine gelmişlerdi.

Her şeyi duyana kadar hiçbir şey onları eve döndüremezdi.

Jess bir fincan çayı alırken, "Bir dayatma olmak istemiyoruz," dedi. "Bay. Smith ve ben bu gece için bir han bulabilir ve yarın Bay Thornbury için dönebiliriz.

Derek, Jess'e gözlerini kısarak baktı. Arabadaki tartışmaları göz önüne alındığında, teklifin onun evliliği kadar sahte olduğunu biliyordu. Teklifini geri çevirmek için ailesinin merakına bağlıydı.

Ve hepsinden öte, Derek hilenin işe yarayacağını biliyordu.

"Saçma," dedi babası, çünkü o adam böyle bir akşamın geçmesine izin vermeyecekti. Bu akşamın gidişatıyla yıllarca şaka yapacaktı. "Burada yeterince yerimiz var. Bir geceden fazla kalamaz mısın? Derek'i Lord Chemsford için çalışmaya gitmeden önce yalnızca bir iki hafta gördük.

Jeffreys, pişman görünmekle takdire şayan bir iş çıkardı. "Korkarım oyalanamayız. Eve dönmeden önce almamız gereken başka şeyler var ve Bayan Smith burada ailesini iyi bir zamanda yakalamak istiyorsa uymamız gereken çok katı bir program var.

Derek, evlilik kısmı dışında, Jess ve Jeffreys'in aslında yalan olan hiçbir şey söylemeden konuşmanın çoğuna katılmayı başardıkları gerçeğine hayran kalmalıydı. Yanıltıcı, evet, ama yalan değil. Bu, Derek'in ayak uydurmasını daha da zorlaştırdı. Neyi paylaşması gerekiyordu? Neyi sakladı? Jess ona, başka bir şeyi kastettiğini düşünmesi için onu kasıtlı olarak yanıltacak şekilde hazırlanmış hangi gerçekleri söylemişti?

Belki de Jess'in onun buraya tek başına gelmesine izin vermemesi iyi bir şeydi.

"Lord Chemsford'un koleksiyonunu katalogladığını sanıyordum. Kitaplarına neden ihtiyacın var?" Lewis, Derek'e sordu. Ağabeyi, Derek'in ne iş yaptığını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Ailesinden kimse yapmadı.

Derek yutkundu. Dürüst bir kaçamak yapma sırası ondaydı. "Kitaplarımın, ee, salonda karşılaştığım bir, ee, eşyanın anlamını tam olarak kavramasına ihtiyacım var.

Bunun, şeyle bağlantısı -koltuğunda kıpırdandı ve Jess'e bakmamak için bilinçli bir çaba sarf etmesi gerekti- "belirli bir sanat sınıfının önemi üzerinde önemli bir etkisi olabilir."

Tam bir sessizlik onun ifadesini karşıladı. Kimse çay fincanını bile kıpırdatmadı.

"Bunu kimse anlamadı, değil mi?" diye sordu. "Sadece ben değil miydim?"

Kocasını elini okşadı ama hiçbir şey söylemedi.

"Sadece sen değil," diye mırıldandı Lewis.

Evet, eğer bu macerada ölürlerse, suçun Derek olacağı kesindi.

"Neden size odalarınızı göstermiyorum?" diye sordu. "Biraz tazelenebilirsiniz."

Bu harika olurdu, teşekkürler, dedi Jess, sesinin tatlı tonu tuhaf bir şekilde doğal geliyordu. Güzel kelimesini ne zaman kullanmaya başladı? Daha iyisini bilmeseydi, onun hep böyle davrandığına inanırdı.

Daha iyi mi biliyordu? Ya bu onun doğal haliyse ve ona Napoli bisküvisi pişirmeyi reddeden huysuz kadın sahte bir kişilikse?

Derek'in oturduğu yerden geçerken ayak parmağına sertçe bastı ve annesini odadan takip etmeden önce ona uyarı niteliğinde bir bakış attı. Ağrıyan parmağını kıpırdatırken rahat bir nefes aldı.

Görünüşe göre onun hakkında tamamen yanılmamış.

Jeffreys başını sallayarak ve hafifçe kıkırdayarak onu takip etti.

Ayak seslerinin yumuşak sesleri ve gevezelikleri merdivenlerden çıkar çıkmaz, oturma odası ailesinin sorularıyla gümbürdüyordu.

Burada gerçekten neler oluyor, Derek? Başın belaya girse bize haber verirdin, değil mi?"

Lord Chemsford için ne yapıyorlar? Onlar hizmetçi mi? Annem onları misafir odasına mı koymalı?

"Bir parmağının eksik olması atları sürmeyi zorlaştırıyor mu sence?"

"Ormana sürüklenip kendi başımın çaresine bakmaya terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

"Baba," diye inledi Derek. "Beni ormanda bırakmayacaklar."

Babası omuz silkti. "Orman, bir köyün ortası, deniz kenarındaki uçurum. . . üzerinde biraz para bulundurduğundan emin olsan iyi edersin."

Mary kocasının elini tuttu. "Baba, gerçekten Derek'e zarar vermek istediklerini mi düşünüyorsun?"

Derek, ailesini susturmak için iki elini de kaldırdı. Kimse bana zarar vermek istemiyor. Bu yolculukta karşılaşılabileceği herhangi bir zarar Jess'e yönelik olacaktı ve bu onu biraz boğan bir ihtimaldi. "Kitapları almak için buraya kadar geldim çünkü kendi merakımı gidermek istiyordum. William" -babasının kaşlarını kaldırdı ve Derek hemen düzeltti- "Lord Chemsford'un bu ayrıntılarla özel bir ilgisi yok, bu yüzden ziyaretim kısa olacak çünkü onun için değil."

Bu yorucuydu. Derek'in babası, aileyi rahat ettiren ve köyün sosyetesinde ve bazen de Oxford yakınlarında dolaşmasına izin veren bir mülkü olan toprak sahibi bir beyefendiydi. Unvanlı bir adamla pek çok kişiye omuz vermiş ve elbette oğullarını onlarla birlikte üniversiteye göndermişti, ancak Derek'in tanıştığı birkaç üst sınıf insanla olan yakınlığını asla onaylamamış ve anlamamıştı. yıllar sonra.

Derek, kiminle ilişki kuracağını seçmeye geldiğinde, bir adamın unvanının neden karakterinden daha önemli olduğunu hiçbir zaman anlamamıştı. Zamanla, basitçe bunun hakkında konuşmamayı öğrenmişti. Derek zaten birlikte çalıştığı sanat hakkında konuşmayı tercih ettiğinden, bu gerçekten zor bir karar olmamıştı.

On beş dakika sonra, Derek nihayet ailesini rahatlatmıştı ama sonra annesi oturma odasına döndü ve yeniden başlamak zorunda kaldı. Kendi odasına kaçtığında bitkin düşmüştü. Yine de yanına yedek bir mum aldı, çünkü kitapları bulmadan uyuyamayacağını biliyordu.

Üst kattaki koridorda yalnız olduğu için geçerken misafir odasının kapısını hafifçe tıklattı.

Jess'i ortaya çıkarmak için açıldı. Üzerinde hâlâ gezici elbisesi vardı ama saçları taranmış ve örülmüş, ona daha yumuşak bir görünüm vermişti. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Derek. "Ben ... idim . . . Neden kapıyı çaldığımdan emin değilim. Sanırım bu gece bir şey yapmamıza gerek olmadığından emin oluyorum."

"Ailenle işin bitti mi?"

Yüzündeki şaşkınlık, Derek'in içinde bir suçluluk dalgası uyandırdı. O zamanlar pek çok mektup değiş tokuş etmelerine rağmen onları aylardır görmemişti. Aralarındaki büyük farklılıklara rağmen ailesi yakındı. Belki de sorun buydu. "Onlara yalan söylemekte pek iyi olmadığımı anlıyorum. Bu iş bittiğinde geri dönüp düzgün bir ziyaret yapacağım."

Bakışları kısa bir süre sağa döndü ve ona dönüp çenesini biraz kaldırdı. "Sizi en kısa sürede buraya geri getireceğiz."

Başarısız olsalar bile, inanılmaz bir tehlikeyi ortadan kaldırarak bir ay içinde geri dönecekti. Yine de bahsetmedi. Jess'in tüm pratikliğine rağmen başarısız olabileceği fikrine kapılmadığını fark etmişti.

Jess, "Yarın en erken kibar zamanda yola çıkacağız," diye devam etti. "Nereye gideceğimize karar verir vermez."

Derek elindeki yanan muma ve fazladan mumu başıyla işaret etti. "Şimdi bunun üzerinde çalışıyorum. Günlüğü ne kadar çabuk çözersek o kadar iyi."

"Ben yardım edeceğim." Jess kapıdan içeri girdi, hafifçe kendi alanına girdi ve arkasından çekip kapattı.

"Yardım?" Derek boğuldu.

"Okumayı biliyorum, Derek." Jess ona ters ters baktı. "Kitaplarınızın İngilizce olduğunu varsayıyorum?"

"Şey, evet, ama... ." Boğazını temizledi. "Benim odamdalar."

Gözlerini devirdi. "Yatak örtülerinizi karıştırmamaya çalışacağım. Önden buyur."

"Jeffreys alalım mı?" Jess, diğer adamı partilerinin başka bir üyesi olarak görse de, Derek onu, onları tam bir uygunsuzluktan koruyan refakatçi olarak görüyordu. Onlara katılırsa, Jess'in odasında olması daha az garip hissettirirdi. Umutla.

"HAYIR." Jess başını hızla kapıya doğru salladı. "Zaten uyuyor. Daha ben söze gireceğim deme fırsatı bulamadan yatak örtüsünü çıkardı ve kendine bir palet yaptı. Horlaması herhangi bir belirtiyse, zemin onu hiç rahatsız etmiyordur. Onu şimdi uyandırmayacağım. Atları sürerken uyumayı göze alamaz. Sen ve ben her zaman vagona şekerleme yapabiliriz."

Bu mantığı çürütecek bir şey yoktu. Derek kapalı kapıya bir göz attı ve bu maskaralığın beklenmedik bir yönünü düşünmeye zorlandı. Jess ile aynı odayı mı

paylaşacaktı? Aynı yatakta olmasa bile, bu kadar özel bir alanda kitaplara bakma fikrini bile kaldıramıyordu.

Belki de gizlice dışarı çıkıp nerede uyursa yatsın Jeffreys'e katılması gerekecekti.

Yine de bu, gelecek için bir sorundu. Çok uzak bir gelecekte değil, ama bu gece değil. "Sabah kitaplara bakabiliriz."

Jess'in omuzları gerildi ve bakışları kısıldı. "O zaman bana mumları ver."

"Ne?"

"Mumlar." Ellerinizi uzattı. "Bu gece kitaplara bakmayacaksan, onlara ihtiyacın olmayacak."

"Sana mumları vermiyorum," diye kekeledi Derek, bir yanı onları kolayca teslim edip aşağı inip daha fazlasını alabileceğini kabul ederken bile. İşin prensibi buydu. Jess, küçük bir çocukken annesinin yaptığı gibi mumlarını alıp odasına gizlice sokmaya ve gece geç saatlere kadar okumaya çalışmayacaktı.

Benden bilgi saklamana izin vermeyeceğim, dedi Jess, ışıksız mumuyla onu şişlemeye hazır görünüyordu. Ya da belki yanan olanı bile.

Asla niyetim yoktu, dedi Derek. Hiç kimseyle, en azından sanat ve onun tarihsel sonuçları dışında bir konuda tartışma dürtüsü hissetmemişti. Yine de Jess, tamamen anlamadığı bir şekilde onu kızdırdı. Onu hayal kırıklığına uğrattı ve gizemli bir tablo ya da bilinmeyen bir heykelin aksine, onun neden olduğu kafa karışıklığını hiçbir araştırma gideremeyecekti.

"Öyleyse neden kitapları görmeme izin vermiyorsun?"

"Onlar. Are. İçinde. Benim. Yatak odası." Derek fısıldadığı her kelimeyle biraz daha yaklaştı. "Hiç mi terbiye anlayışın yok? Babamın evindeyiz, senin başka bir adamla evli olduğunu ve akşamı benim yatak odamda geçirmek istediğini düşünüyor. Özür dilerim ama ben senin gibi normalliği hiçe saymıyorum."

Sözlerinde bir şeyler onun için bir anlam ifade ediyordu çünkü aniden geri çekildi ve tüm saldırganlığı vücudundan ve yüzünden döküldü. "Haklısın," dedi yumuşak bir sesle. "Sabah görüşürüz."

Yeni tavrına alışmadan, odaya geri girmiş ve kapıyı kapatmıştı.

Derek, elindeki mumdan bir damla balmumu başparmağına sıçrayıp onu daldığı dalgınlıktan çekip çıkarana kadar ona baktı. Kitabın. Gidip kafasını kitaplara gömerdi. En azından orada her şey mantıklıydı.

On Altıncı Bölüm

Ertesi sabah Derek kahvaltı salonuna girdiğinde Jess yumurtadan narin ısırmalar alıyor ve Bayan Thornbury'nin söylediği her şeye gülümsüyordu. Alnına düşen bir tutam saça ek olarak, artık başının arkasından bir tutam saç da yükseliyordu. Gözlükleri sadece gözlerinin yorgunluğunu vurguluyordu. Dün giydiği giysiler, biraz daha kırışmış olsa da hâlâ vücudundan sarkıyordu ve yanık donyağının hafif kokusu üzerine yapışmıştı.

Yemeğini çoktan yemiş olan ve şimdi atlarla ilgilenen Jeffreys, Derek'in odasına gidip yatağını kullanmalıydı. Belli ki bütün gece boştu.

Bayan Thornbury, hizmetçiden kahve getirmesini istemeden önce sadece dilini şaklattı ve başını salladı. "Kaç tane mum var?"

"Sadece iki," diye yanıtladı, ellerini yüzünde gezdirerek.

"Bugün hizmetçinin yukarı çıkıp duvardaki ve masadaki yanık izlerini temizlemesini sağlayacağım."

Derek kaşlarını çatı. "Mum fitilini budamayı öğrendim anne. Duman tabii ki duvarda bir iz bıraktı ama buna engel olunamadı."

Jess, "Akıllı biri gibi yatağa gitmemiş olsaydın," dedi o kadar alçak sesle, kahvaltı masasında yanına oturmuş olan Derek dışında kimse onu duymazdı.

Derek, onun küçük yorumunu gerçekten de duyduğunu belirterek ona kaşlarını çatı. Ancak tek cevabı tost ekmeğinden bir ısırık almak oldu.

Lewis birkaç dakika sonra onlara katıldı ve Derek'in görünüşü hakkında alaycı birkaç yorum yaptı. Küçük erkek kardeş cevap vermeyince, büyük olan kısa süre sonra annesiyle konuşmaya başladı.

Sonunda Jess şüphe çekmeden masada daha fazla kalamadı. Bayan Thornbury ve en büyük oğlunun, yemek yerken Derek'le konuşması için Jess'i bırakıp günlerine devam etmelerini ummuştu. Şansa inanan biri olsaydı, şansının çoktan tükendiğini düşünürdü.

Jess, arkadaşı Daphne gibi görünmeye ve davranmaya çalışarak tatlı bir gülümsemeyle, "Sanırım bütün gün kendimi bir arabaya tıkmadan önce güzel bahçenizde bir tur atmak istiyorum," dedi. Kadın markiz olmadan önce bile öyleydi. . . Güzel. Basit bir kelimeydi ama gerçek çok daha zordu.

Jess bunu yalnızca birkaç saattir deniyordu ve işi yorucu bulmuştu. Olduğundan biraz daha sert olmasını gerektiren kılık değiştirmeler çok daha kolaydı. Bu veya tam ve tam koyun beyni. Onlardan da oldukça zevk aldı. Bununla birlikte, kibar dünyanın çoğunda memnuniyetle karşılanan türden, basit, zarif, hoş bir kız, tüm kimliklerin en zorlusuydu.

Bahçeye kaçarken, kahvaltıda yaptığı tüm yumuşak gülümsemeden ağrıyan yanaklarına masaj yapmak için elini kaldırdı. Kapı arkasından açıldı ve Jess maskeyi yerine takmadan önce sessizce içini çekti. Derek'in kendisine doğru geldiğini ve rahatladığını görünce döndü. "Dün gece ne öğrendin?"

Omuzlarını silkti ve boynunu ovuşturdu.

Jess güldü. "Masa başında bir sandalyede uyumanın asla iyi sonuçlanmayacağı gerçeği dışında."

Derek, "Bu dersi uzun zaman önce öğrendim," diye yanıtladı. "Sadece düzenli olarak görmezden gelmeyi seçiyorum."

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Onayladı. "Başlangıç için çok uzak değil. Oxford'a gidiyoruz. Koleksiyonlarında bir kitap var."

"Daha fazla kitap?" Jess başını salladı. "Derek, kitaplara değil tablolara ihtiyacımız var."

"Bu bir resim kitabı ya da en azından resimlerin gravürleri. The Six'in resim koleksiyonunun açıklamalarını okurken, bu kitapta bir resim gördüğümü hatırladım. Tablolarından bir diğeri de Ashmolean'da asılı duruyor."

Birlikte çalışabileceği. Gün bitmeden sadece bir değil iki tablo bulma olasılığı, Jess'e eksik olduğunu itiraf etmekten nefret ettiği bir parça umut verdi. "Ashmolean'a girmek için ne yapmamız gerekiyor?"

Derek'in kaşları kalktı. "Merdivenleri çıkmak? Halka açık. Her zaman olmuştur. Ben çocukken büyükannem beni oraya götürürdü. Orada gördüklerim, dünyada ne kadar çok şey olduğunu anlamamı sağladı. Çoğu insan böyle harikaları asla göremez. Bir kez görüldükten sonra, bazıları hala tam olarak anlam ifade etmiyor."

"Örneğin?"

"Orada doldurulmuş bir kuş var, çok tuhaf görünüyor. Büyük uzun gaga, çömelmiş bacaklar. Bir dodo kuşu, denir. Onu sergide görünce nasıl yaşayacağını söylemek imkansız ama Mauritius'taki hayatın eskizlerini görünce daha mantıklı geliyor."

"O halde Oxford ve Ashmolean'a," dedi keskin bir şekilde başını sallayarak. Jess, onunla aynı fikirde olduğunu bilmese de, ifadeleri en azından belirli bir düzeyde Jess'e mantıklı geldi. Sanat sinir bozucu olmaktan başka bir şey değildi. Her zaman orada olmayanı, sonra ne olacağını bilmek isterdi. Görünüşe göre Altılar ve kraliçe farklı hissetmişlerdi, bu yüzden Jess'in Derek'e ihtiyacı vardı - keşke onu odaklanmasını sağlayabilseydi. "Vedalaşalım."

Başını salladı ve eve döndü. "Hiç dodo kuşu kalmadı, biliyorsun. Hollandalılar oraya yerleştğinde hepsi öldü. Geriye sadece fotoğraflar kaldı."

Jess başını salladı, ama o kuşlar hakkında konuşmaya devam ederken ağzına bir tomar keten tıkmak yerine eğlendiğini fark etti. En azından arabaya doğru ilerliyordu, çevresinde hiç kimsenin umursamadığı, bilmediği en küçük şey hakkındaki tüm karanlık gerçekleri anlatmaktan kendini alamasa bile .

Ailesiyle vedalaştılar, hepsi hâlâ Jess ve Jeffreys'i, sanki açıklamalarına daha sonra yargıç ihtiyaç duyabilirmiş gibi izliyorlardı ve arabaya bindiler, Derek hâlâ Ashmolean'da görülecek harikaları tartışıyordu.

Derek kitap kokusuna bayılırdı. Kağıt, mürekkep, deri ve toz, kendisini her zaman evinde hissettiren bir aroma yarattı. Bu kütüphanede rafları dolaşarak, kitapları inceleyerek ve yeni bilgiler öğrenerek saatler geçirebilirdi.

Yapabilirdi, ama arkasından sessizce sürünen iki kişi muhtemelen burayı yakmakla tehdit edecekti.

"İşte burada," dedi Derek, alt raftan büyük bir kitap çekip koyu renkli ahşap rafların arasından uzanan masanın üzerine nazikçe koydu.

"Onu nasıl bulacağız?" diye sordu Jeffreys, kitaba uzanarak.

Derek kitabı ulaşamayacağı bir yere kaydırды ve kitabın üzerine eğilerek sayfaları nazikçe çevirdi. Resmin burada olduğunu biliyordu, ama sayfalarca ustaca sanat eserlerini yeniden yaratma girişimleri ters çevrildikçe, arkadaşlarının gergin beklentisini hissedebiliyordu.

"Ashmolean'daki tabloyu arıyor olabilirsin," dedi, omzunun üzerinden bakmayı bırakmalarını umarak.

"Bunun ne yararı olacak?" diye sordu. "Görsem bilemezdim, görsem bile ne arayacağımı bilemezdim."

Derek onlara nereye gideceklerini söyleyebilirdi ama ne arayacağını da bilmiyordu ve bu yolculuktaki tek amacının o yönü sağlamak olduğunu hatırlatılması, endişesini artırıyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyor ve bir sayfa daha çevirip durduğunda eli titriyordu, nefesi ciğerlerinde durmuştu. "Buldum."

Hemen diğer ikisi yanına toplandı. Jess soldan bastırırken Jeffreys sağdan eğildi. Küçük eli onun omzunun üzerinden kıvrıldı ve Derek, normalde şahsen görmeyi hayal ettiği ender bir tabloyu görmekten kaynaklanan küçük bir heyecan hissetti. Boğazını temizleyip kitabı işaret etti. "Asla Olmayan Günü buldum."

"Günlükte mi?"

Derek çantasını masaya doğru çekti, bunu yaparken Jess'in elini düşürmemeye dikkat etti. Oradan hoşlanıyordu, kolayca kendi başına ayakta durabilecek olmasına rağmen, onun ona yaslanması, ona bağlı olması fikri hoşuna gitmişti. "Evet. Hiçbir şey adıyla listelenmemiş olsa da, iyi tanımlanmış." El çantasını açtı ve söz konusu sayfayı

çıkarmadan önce notlarını gözden geçirdi. "Gerçek olanın ayrıntılarından ve büyüünden yoksun olduğu için bu gerçek bir yorumlama değil."

Fournier ve The Six'in çalışmalarından ne kadar büyülenmiş olsa da, bu, şahsen hiç görmemeyi umduğu bir resimdi. Kitaptaki blok baskı onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktürüyordu. Gerçek olan muhtemelen kalbini yerinden sökerdi. Arkadaşları onu ilk kez görüyordu. Nasıl etkilenmeden kaldılar?

Belki de Jess'in ona düşündüğünden daha çok ihtiyacı vardı.

"Günlük, geçmişini bulmak için ileriye yolculuk etmekten bahsediyor. Bir harita üzerinde kontrol etmem gerekecek, ama oryantasyona göre bu yolun Kent'teki Brookland'ın kuzeydoğusuna gittiğini tahmin ediyorum.

Jess ona baktı ve sonra kitaba daha da yaklaştı. "Bunun Brookland'ı tasvir ettiğini nasıl bilebilirsin? Sadece bir köy."

"Kilise." Derek insanlara bakmadan St. Augustine Kilisesi çan kulesinin benzersiz açılı yapısına odaklanmaya çalışarak resmi işaret etti. Bir gelin partisi, bir grup cenaze yashısından uzaklaştı. Biberiye dalları taze bir mezarın üzerinde uzanıyordu ve gelin yolda başı öne eğik yürürken arkasından buğday ve çiçek çiçekleri geliyordu.

Derek eskiz defterini çıkardı ve sahneyi çizmeye başladı.

Ayrıntıları görmek zordu ve hızlı bir eskizde yakalamak neredeyse imkansızdı ama önemli olanın kilise olduğundan neredeyse emindi. Dünyada bir benzeri daha yoktu. Çan kulesi, üst üste dizilmiş koniler gibi, açılı üç katmandan oluşuyordu. Belirgin sundurma ve kaba kaya duvarlar oradan uzanıyordu.

Diğerleri omzunun üzerinden kitaba bakarken, sessizlik onu bastırdı. Çizerken konuştu. "Romney Bataklığı'nda otlayan koyunların eti ve yünü için yetiştirildiğini biliyor muydunuz? En iyi uzun lifli yünün bir kısmı oradan geliyor."

İki kafa yavaşça ona doğru döndü.

"Aynı zamanda bilinen bir kaçakçı inişi," dedi Jess. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Kilise. Brookland, Romney Bataklığı'nda." Derek, geri çekilen düşün partisinde birkaç koyunun başıboş dolaştığı resmi işaret etti. "Resimde koyun var."

"Bu bize ne anlama geldiğini söylüyor mu?" diye sordu.

Derek onların yüzlerine baktı ama onlar sadece kitaba boş boş baktılar. Önlerindeki hikayeyi göremiyorlar mıydı? Gelin, onunla evlenmek yerine damadını gömüyor mu? Hâlâ hayatta olduğu için çekip gitmek mi? Jess'in kayıp bir ülkeyi yeniden canlandırmak için savaşı bir kraliçe hakkında anlattığı hikayeye o kadar iyi uyuyordu ki, Derek beceri ve imgelere sadece hayranlıkla bakabildi.

Onun hayranlığını paylaşıyor gibi görünmüyorlardı.

"Öyle düşünmüyorum." Derek boğazını temizledi. "Koyunların tablonun sadece bir parçası olduğunu düşünüyorum. Tahminime göre, konumu belirlemeye yardımcı olmak için oradalar. Resim, The Grace of Oceans Breaking gibi bir nokta ve yön. Durdurdu. "Bence."

Elindeki en iyi tahmin buydu. Teori şimdiye kadar işe yaradı.

Jess ayağa kalktı ve kütüphaneye baktı. "Burada bir harita kitabı var mı?"

"Ryland'ın İngiltere haritasını getirdim. Arabada. Jeffreys, "Bu teori doğru çıkarsa, yolu takip etmek için bu kopyayı kullanabiliriz" dedi.

"O halde arabaya dönerken diğer tabloya da baksak iyi olur." Jess kapıya doğru ilerledi, yürürken eteklerinden hışırtı bile gelmiyordu.

Derek onun önüne geçmek için acele etmeden önce kitabı hızla rafa koydu. Onları kütüphanenin arkasına kaydırduğunda kimseyi görmemişlerdi ama bu, koridorların boş kaldığı anlamına gelmiyordu. Yetkisiz ziyaretçilerin varlığını açıklamak zorunda kalmayacağını anlayan kadar rahat nefes alamayacaktı .

Ashmoleon'a giden kısa mesafeyi yürürlerken, güneş ışığının özgürlüğü adımlarını biraz daha güçlendirdi. Açıkçası, Jess'in düzenli olarak yaptığı her neyse onun gibi bir yaşam sürmeye niyetli değildi.

"Bu hangisi?" diye sordu kısa bir süre sonra tablonun önünde dururken Jess.

"Tamamlanan Bir Çalışma." Derek bu tabloyu küçüklüğünden beri izliyordu, diğer ikisinin önemine uyan hiçbir şey hatırlamasa, onu ezberden çizebileceğini söylerdi. Sahneyi kaydetmek için eskiz defterini çıkardığında bile hepsinin nasıl birbirine uyduğunu göremedi.

Yığılmış saman tarlasında tanımlanabilir hiçbir şey yoktu. Yığınlardan birinin üzerine bir çiftçi otururken, bir kadın bardağına su doldurdu.

Tablonun içine uzanıp suyu hissetmek dışında, resimde özellikle dikkat çekici hiçbir şey yoktu. Yine de çizdi.

Arabaya dönünce, Jeffreys bagajından haritalar kitabını çıkardı ve onları içeride birleştirdi. Dizlerini masa gibi kullanarak kitabı açtılar.

Jess deri çantasından kurdeleler çıkardı. İngiltere'nin dibine sarı bir tane koydu. "Aslında Kraliçe Jessamine'in Ryland'ın tablosunda baktığı yön bu olurdu."

Derek ondan mavi bir kurdele aldı ve kitaptaki resmin işaret ettiğini düşündüğü yere koydu.

"Buluşmuyorlar," dedi Jess kaşlarını çatarak. "O saman yığınlarının nerede olduğunu nasıl bileceğiz?"

Saman yığınlarının önemli olduğunu düşünmüyorum, dedi Derek notlarını çıkarırken. "Resimlerin hepsi aynı şekilde yazılmıyor. The Grace of Oceans Breaking ve The Day That Never Was'a ek olarak seyahat veya ayrılıştan bahseden dört, belki daha fazla kitap daha var. Geçmiş ve gelecek hakkında konuşan birkaç tane daha var ki bu hikaye düşünüldüğünde mantıklı geliyor."

"Tablolardan bazılarının yanlış bir ipucu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bence de." Daha fazla not çıkardı ve haritaya yaydı. "Dün gece bazı yazıların daha iyi bir terim olmadığı için daha şiirsel olduğunu fark ettim. Bence önemli olanlar bunlar."

"Yani hepsini bulmamız gerekmiyor mu?" diye sordu.

"HAYIR."

Jess'in bacakları hareket edip kitabı sallarken kağıtlar biraz titredi. "Bunu gerçekten yapabileceğimizi söylüyorsun. Günlüğü resimlere bağlamak ve taç giyme töreni kasesini bulmak için gerçekten zaman olabilir."

O ana kadar, William'ın oturma odasında bir an için gördüğü savunmasızlığın bir kez daha ortaya çıkmasıyla, Derek onun şüpheleri olduğunu fark etmemişti. Başarısızlığı asla düşünmediğini düşünmüştü. "Evet," dedi, hissettiğinden emin olmadığı bir güvenle sesini yükselterek. "Tabloları görebilsek haritayı çözebiliriz."

Jeffreys, "Hepsi bu kadar kolay olmayacak," dedi.

"O zaman başlasak iyi olur." Jess, Derek'in dağınık notlarına başını salladı.
"Görmemiz gereken tablolar kimde?"

On Yedinci Bölüm

Tesadüf eseri, bir sonraki tabloyu bulmak, Derek'le evli numarası yapmaktan çok daha kolay çıktı. Birkaç han, birkaç ev ziyareti ve daha sonra bir Verbonnian tablosu, tüm bu maskaralığın dünyada nasıl işlemesi gerektiğini merak etmeye geri döndü.

Jess camdan dışarı, yaklaşmakta oldukları sarmaşıklarla kaplı malikaneye baktı ve kendisini bombardımana tutmak üzere olan dehşet ve işe yaramazlık için kendini hazırladı.

Korku tanıdıktı. Benzer bir duygu, hayatının yarısını kaçınarak geçirdiği anıların, karıştırma kabındaki malzemeler kadar kesin bir şekilde karıştırılacağı bir mutfağa her girişinden önce geliyordu. Ancak işe yaramazlık yeniydi ve hiç hoş karşılanmıyordu.

Yine de inkar eden yoktu. Derek'in onu evlere sokması için ona ihtiyacı yoktu. Gezgin kılığına girip öylece yürüyüp içeri girmeyi talep etmeleri yönündeki önerisi, düşündüğünden çok daha iyi sonuç verdi.

"Burası Westmore, Bristford Kontu'nun mülklerinden biri, değil mi?" diye sordu.
"Hangi tabloya sahip?"

"Göklerin Yükselişi." Derek üzerine oturmayan ceketini çekti. "Kesinlikle tanımlayamadığım birkaç kişiden biri. Bu bir ziyaretin boşa gitmesi olabilir."

resimleri saklayabilecekleri birden fazla evi olduğu gerçeği göz önüne alındığında, hepsi olabilir . Bakmadan bilemeyiz.” Gezdikleri ikinci ev tam bir hayal kırıklığı olmuştı. Doğru sahip, yanlış yer.

Aramanın ikinci haftasına girdiklerinde, kıkırdayan bir endişe olarak başlayan şey daha da güçlendi ve o onu uzaklaştırmak için çaresiz hale geliyordu. Ne zaman ağabeyinin ne yapıyor olabileceğini düşündüğünde kendine hatırlattığı için endişelenmek anlamsız ve sonuçsuzdu. Bu tür düşünceler onu felç etmekten başka bir şey yapamazdı ve şu anda ilerlemeye odaklanması gerekiyordu.

Bayan Lancaster'ın her gün kendi başına yeterince endişe duyduğuna dair bir mısra söyleyip gerisini Tanrı'nın halletmesine izin vermesinin hatırası aklının diğer ucuna dürttü ama Jess bunu da bir kenara itti.

Marlborough'lu yaşlı kadın, bir anne figürü gibi davranma kararlılığı, kucaklamalar ve bilgelik dağıtma ve Jess'in her zaman görüldüğü kadar kendinden emin olmadığını biliyormuş gibi ona bakma kararlılığıyla Jess'i korkuttu.

Jess omuzlarını silkti ve kendini şimdiki zamana getirmek için görevini zihninde defalarca tekrarladı. Önemli olan tek şey bu eve girip şüphe uyandırmadan tablonun burada olup olmadığını görmekti.

İlk önce Derek atladı ve Jess'in inmesine yardım etmek için elini kaldırdı. Ona izin verdi, ama sadece birinin evden izliyor olması mümkün olduğu için.

Elini dirseğine sıkıştırıp onu yanına çekti.

İçgüdü, ona hafifçe kalkmış kaşlarla bakana kadar onu geri çekti.

Sağ. Kırsal kesimde ender bir tatilin tadını çıkaran sevgili karısı olması gerekiyordu.

Ryland, uzun süredir evliymiş gibi davrandığı tek erkekti. Her ikisinin de sahte evliliklerini örnek alacakları özellikle düşkün ve sevgi dolu ebeveynleri olmadığından, bu kesinlikle iş gibi olmuştı.

Derek'in ailesi, kendi gözleriyle gördüğü gibi, öyle değildi. Her evde ve her hanın umumi odasında oradaydı . Sürekli ona kolunu uzatmak, onu rahatlatmak, o kadar kibar ve uzlaşmacı olmak onu huzursuz ediyordu. Hatırladığı kadarıyla, hiç kimse ona yürüyüş hızlarından memnun olup olmadığını sormamıştı ya da alçak gri bulutların serinlediği bir günde ateşe daha yakın oturabilmek için bir masanın etrafındaki sandalyeleri değiştirip değiştirmemişti. Akşam yemeği geldiğinde en seçkin yemek lokmalarının tabağında bittiğine emindi.

Sahte kocası tüm bunları ve daha fazlasını yapmıştı.

Kapıya yaklaşıp kapıyı çaldıklarında onu bir kez daha yanına çekmesine izin verdi.

Kâhya geldi ve Derek, seyahatleri sırasında hakkında çok şey duydukları göz alıcı malikaneyi biraz görmek istediğiyle ilgili hikayesine başladı. Ustaca bir madeni para uzattı. Kâhya gülümseyerek aldı ve kapıyı daha geniş açtı.

Eve girdiklerinde Jess kaşlarını çatmamaya çalıştı. Ne tür aptal insanlar sırf kapıyı çaldıkları, gülümsedikleri ve bozuk para uzattıkları için yabancıların evlerine girmesine izin verirdi? Para sahibine bile gitmiyordu.

Bu, onlara giriş izni veren üçüncü evdi ve eğer Jess hırsız türden olsaydı, küçük, değerli ıvır zıvırlarla kaçabileceği ya da daha büyük hırsızlıklar için daha sonra geri dönebileceği birçok yolu görmüş olduğundan şimdi çok daha zengin olurdu.

Kimsenin Haven Malikanesi'ne çıkıp bir tur istemesi pek olası değildi ama Jess, Chemsford'un diğer evlerinde böyle saçmalıklara izin vermediğinden emin olmak için aklına bir not aldı.

Kahya onları bir odadan geçirirken, "Sabah odası tamamen Chippendale kataloğundan döşenmiş," dedi.

Derek'in elinin altındaki kolu gerilerek Jess'in gülme isteğini uyandırdı ve gülümsemesini biraz daha doğal hale getirdi. Belli ki adam mobilyalarla ilgili yakıcı bir gerçeği biliyordu, özellikle onun tanımaya başlayamadığı güzel bir sanat eseri gördü ya da odadaki bir şey aslında Chippendale değildi.

Üçünden hangisi olursa olsun, Derek bundan fazlasıyla rahatsız olmuştu çünkü kolu her zamanki gibi yavaşça gevşememişti. Kâhya onları gezdirirken , Jess eğilip Derek'le biraz dalga geçmekten kendini alamadı. "Masaydı, değil mi?"

Kafasını ona doğru salladı. "Ne?"

"Sabah odasında. Masa mıydı?"

Gözleri genişledi, ela benekleri gözlüklerinin arasından parıldadı. Başını biraz daha yaklaştırdı ve "Nasıl bildin?" diye fısıldadı.

Neşesi küçük, soluk soluğa bir kahkahaya dönüştü. "Yapmadım. Tam bir tahmindir."

"Ah." Kâhyanın peşinden devam ederlerken somurtup doğruldu. Birkaç adım sonra, "Bacaklar yanılttı," diye mırıldandı.

"Tabii ki öyleydiler." Boşta kalan elini tuttu ve koluna vurdu.

Eli yan tarafına düştüğünde, parmaklarını avucunun içinde kıvırdı. Bu maskaralığı onun yarattığı modda oynamayı bu kadar kolay bulması ne tuhaftı. Adımları artık hiç düşünmeden onunkine göre ayarlandı ve kol kola yürümeyi kolay bir başarı haline getirdi. Onun karı-koca versiyonu olarak girdikleri ilk handa, yanında yürümeye çalışırken neredeyse sandalyeyi kıracaktı. Küçük dokunuşlarına ve bakışlarına bile karşılık vermek kolaylaşıyordu.

Kâhya onları uzun bir galeriden geçirirken onlara gülümsedi. "Nereden olduğunu söylemiştin?"

Jess onu susturmak için kolunu çimdikledi, bu yakınlığının sağladığı bir avantajdı. "Derbyshire," dedi, bir sonraki ilçenin adını vererek, tatil için makul bir mesafeydi ama insan bu geziyi yapma yeteneklerine şaşılacak kadar da uzak değildi.

Kâhya, "Orası güzel bir ülke," dedi. "Bir aşk maçı görmek güzel." Tüm tur boyunca henüz başka bir ruh görmemiş olmalarına rağmen, sanki biri onlara kulak misafiri olacakmış gibi etrafına bakındı. "Efendimle hanımın bugünlerde pek bir ilgisi yok, eminim sana evden bahsettiklerinde duymuşsundur. Bu oda oldukça iyi biliniyor."

Bunun üzerine kahya bir salonun kapısını açtı ve Jess ağzının açık kalmaması için uğraşmak zorunda kaldı.

Oda ikiye bölünmüştü. İki duvar yeşil, ikisi krem rengindeydi ve mobilyalar iki köşede farklı gruplaşmalar oluşturunuyordu. Jess'in karısının tarafı olduğunu varsaydığı yerde, muhtemelen böyle bir oda yaratacak herhangi biri hakkında varsayımlarda bulunmaması gerekse de, mobilyalar uçuk maviydi ve kıvrımlı, narin hatlara sahipti. Pencereyi şeffaf beyaz perdeler kaplıyordu.

Pürüzsüz, soluk kahverengi ahşap mobilyalar diğer köşeyi dolduruyordu. Her ikisinde de yazı masası ve küçük bir sohbet grubu vardı, ancak bir alanda oturan bir kişi diğerinde oturan biriyle asla kolayca sohbet edemezdi.

"Akşamları en iyi ışığı aldığı için bu odayı kimin kullanması gerektiği konusunda büyük bir tartışma vardı." Kâhya odanın ortasına geldi ve ağırbaşlı bir tavırla durdu, belli ki görmeye geldikleri odanın burası olduğunu ve oraya bakmak için biraz zaman ayırmaları gerekeceğini umuyordu.

Derek'in kolu tekrar gerildi ve Jess hemen alarma geçti. Odaya başka birinin girdiğine dair işaretleri dinlemek için kulaklarını ayarladı ama hiçbir şey yoktu.

Sonra Derek, onu odanın efendiler tarafına doğru yönlendiriyordu. "İşte," diye fısıldadı.

Yukarı baktı ve bulutların arasından tökezleyen meleklerin resmini gördü. Bulut ve gökyüzünün narin, köpüklü demetleriyle diğer köşeye çok daha uygundu. Kocası muhtemelen karısı görmesin diye inadına onu buraya asmıştı.

"Düşündüğün şey bu muydu?" diye fısıldadı Jess.

Derek başını salladı ve oda yerine tabloya baktıkları belli olmasın diye onu hareket ettirdi. "HAYIR. Bence yanlış ipuçlarından biri daha olabilir.

Jess'in umudu tükendi. Yanlış ipuçlarının peşine düşmeyi göze alamadılar. Derek'i suçladığından değil. O kadar çok kırık bilgi parçasını bir araya getirmek zorunda kalıyorlardı ki, bir veya iki yanlış adım olması kaçınılmazdı. Sonuçta kraliçe, elinde günlüğü olan birinin önemli parçaları seçip resmi bir araya getirebilmesi için koleksiyonun bir arada kalmasını amaçlamıştı.

Suçluluk duygusu, aklının ucundaki endişeye katıldı. Kısa süre tahsisleri tamamen onun hatasıydı. Keşke Ryland'a söylemiş olsaydı, hayır. Jess bunu düşünmedi.

Aranacak tablo olmadan, Jess turun geri kalanında neye konsantre olacağından emin değildi. Öylece dönüp gidemezlerdi, bu yüzden Jess, görev bilinciyle Derek'in ipuçlarını takip ederek arazinin ve görünüşe göre zarif taç pervazının manzarasını gördü.

Bu, zihnini onu canlı canlı yemeyi bekleyen zararlı duygulardan uzaklaştırmaya yetmedi. Oyalamak için elindeki tek seçenek ev ya da Derek'ti. Ev onu ilgilendirecek, çok daha önemli bir şey söylemeyecek olduğundan, düşüncelerini Derek'e çevirdi.

Başını kaldırıp adamın profiline baktı, gözlükler sivri bir çenenin üzerindeki uzun düz bir burnun üzerine konmuştu, hepsinin tepesinde hiçbir zaman tam olarak koyduğu yerde durmuyormuş gibi görünen o saçlar vardı. Neden kesmedi ya da pomad almadı? Sürekli gözlerine düşmesi hoşuna gitti mi? Sanki bir noktada beyni o kadar hızlı olgunlaşmıştı ki geri kalanı ayak uydurmayı unutmuş gibiydi.

Yapabiliriz, dedi Derek gülerek onu düşüncelerinden sıyrarak. "Ama bu, hava kararmadan hanımıza dönmemizi zorlaştırır." Bakışlarını Jess'e çevirdi, belli ki kahyayla yaptığı konuşmaya onun da katılmasını istiyordu. Bunun yerine, onun kendisine baktığını yakalayınca gözleri onunkilerle buluştu.

Jess, kulaklarının üzerinde gezinen ısıyı hissederek sersemlemiş halde yüzünü başka yöne çevirdi. Kızarıyor muydu? En son ne zaman kızardığını hatırlamıyordu.

Bu ev turunun bitmesi gerekiyordu. Şimdi.

Derek'e bakmadan ön kapıya geri döndü, sonra eşiği geçer geçmez neredeyse evden kaçtı. Onu yanında tutan tek şey, Derek'in kolunu tutan elinin sıkı tutuşuydu. Uzun, ince parmakları onun küçük parmaklarını tamamen kaplıyordu, bu da geri çekilmek istiyorsa önce olay çıkarması gerektiği anlamına geliyordu.

Son sözlerini söyledi ve onu ıstırap verecek kadar ılımlı bir hızla arabaya götürdü.

Jeffreys orada bekliyordu, dizginleri sağlam elinde tutarken beceriksizce kapıyı onlar için açık tutacak şekilde eğilmişti. Ryland'ın bekçi köpeği, Jess'in ağırbaşlı küçük bir eş gibi Derek'in peşinden gitmesini izlerken sırtışını gizleyemedi.

Jess'e göre ikisi de kafalarını bir kovaya sokabilirlerdi.

Hem onları yola çıkarmak hem de kendisini halkın gözünden uzaklaştırmak için arabaya bindi. Kimse onları göremezse, Derek'in onu yakınında tutması veya aşırı dikkatli olması için hiçbir neden kalmazdı. Özel hayatında ona kendisini rahat bırakmasını söyleyebilirdi.

Derek onun ardından arabaya bindi ve durakladı, kapı eşiğinde eğildi ve sessizce ona baktı.

Kaşlarını çattı ve ona baktı. Neden girmiyordu? Karşısındaki koltuğa anlamlı bir bakış attı. Başını eğmekle yetindi.

Bir beyefendinin her zaman bir hanımefendiye teklif edeceği öne bakan koltuğa geçerken Jess'in yüzüne daha fazla sıcaklık yayıldı. Meraklı gözler olmadan bile, ona öyle davranmak konusunda ısrar etti. O hiçbir zaman bir hanımefendi olmamıştı, gerçekten değil. Çiftlik kızları, casuslar ve hizmetkarlar farklı bir muamele gördüler.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Derek, arka koltuğa oturup çantasından eskiz defterini çıkarırken. Araba ilerlerken az önce gördükleri tablonun çizgilerini çizdi.

Jess, o konuşmayı bitirene kadar bekledi. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Ne? Çizmek mi? Bence akıllıca. O resim düşündüğüm gibi olmasa da, içinde daha sonra ihtiyacımız olacak bir detay olabilir."

Jess, bir grup oynak meleş İngiltere haritasına nasıl sığdıracaklarını düşünmek bile istemiyordu. "Koltuklarla uğraşmanıza gerek yok." Aralarında işaret etti. "Bu vagonda sadece sen ve ben varız. Nerede oturduğumuzu kimse bilmeyecek."

"Bileceğim," dedi Derek gerçekçi bir sesle.

"Ben de öyle, ama önemli değil diyorum. Geri geri sürmek beni rahatsız etmiyor."

Onun yaptığı gibi değil.

Jess kollarını kavuşturmuş arkasına yaslandı ve geçen hafta olduğu gibi kırların akıp gitmesini izledi. Yarısında sessizce at sürdüler, yarısında o, çalışmalarında öğrendiği, onun asla anlamayı ya da beynine sıkıştırmayı ummadığı şeyler hakkında gevezelik etti ve yarısında, onu anlamaya çalışmak için dürttü ve dürttü. onun kadar zavallı, sadece yetenekli bir boksörün zarafetiyle vuruşundan kaçması için.

Ve evet, üç yarımın bir bütünden daha büyük olduğunun gayet iyi farkındaydı. Matematik öğretilmesini tamamen özlememişti. Bu bitmez tükenmez yolculuğun ona hissettirdiği tam da buydu.

Belki de günlüğü ve Derek'in sanatta aradığını düşündüğü şeyi öğrenmek için bu araba gezilerini kullanırsa, Derek'i serbest bırakabilirdi.

Tek yapması gereken, onun kendisinden daha zeki olmasının hiçbir anlam ifade etmediğine kendini ikna etmektir. Tüm hayatı, kendisinden daha fazlasını bilen insanlarla çevrili olarak geçmişti ve şimdiye kadar bunu bir avantaj olarak görmüştü. Onlardan ihtiyacı olanı toplayacak ve sonra yoluna devam edecekti. Dilleri, dövüşmeyi ve diğer birçok beceriyi bu şekilde öğrenmişti.

Şimdi böyle yapmanın, onun duygularına getirdiği rahatsızlığı ortadan kaldırma gibi ek bir yararı varsa, öyle olsun.

"On yedinci yüzyılın daha ayrıntılı tablolarından bazılarının sarımsakla ovulmuş ince bakır levhalara yapıldığını biliyor muydunuz?" dedi Derek başını kaldırıp bakarken.

Hayır, bunu bilmiyordu. Bunu neden biliyordu? Neden birinin bunu bilmesi gerekiyordu? Bitmek bilmeyen "biliyor muydunuz" soruları, onunla küçük bir vagonda mahsur kalmanın kesinlikle en kötü yanıydı. Hiç bilmiyordu. Durmadan. Tarih, mimari ya da hayatını okuyarak geçirdiği diğer her şey hakkında işe yaramaz gerçekleri bilmiyordu.

bir hedeften ne kadar uzakta olduğunu ve dolayısıyla bıçağının kaç dönüş yapması gerektiğini tahmin etme konusundaki oldukça iyi yeteneği dışında, matematiksel becerilerinin kapsamı buydu. onlara ulaştı.

Bu iyi bir yetenektir. Derek'in bunu bilmediğine bahse girerdi. Kendi "biliyor muydun" oyununu oynayabilir ve dayanılmaz miktarda acıya neden olacak şekilde bir erkeğin başparmağını hangi açıda çekmesi gerektiğini bilip bilmediğini görebilir ve böylece rakibinin, onun yarısı kadar bile olsa kaçmasına izin verebilirdi. .

Sadece, onunkinden daha iyi bir teknikten alıntı yapmasına izin veren belirsiz bir tablo görmüş olabileceği gerçeği, onu sessiz tuttu.

Boğazını temizledi ve ona "biliyor muydun?" son sekiz gün için. "Hayır, bunu bilmiyordum."

Başını salladı ve bu konuda daha fazla ayrıntıya girdi.

Sakinleşmeye başladığında, konuşmayı günlüğe geri getirdi. "Çevirilerden başka bir şey öğrendin mi?"

Derek metodik olarak her satırda geriye doğru çalışıyordu. Yazının şifreli doğası göz önüne alındığında, yalnızca genel bir fikre sahip olmayı göze alamadılar. Tam olarak ne söylendiğini bilmeleri gerekiyordu.

Çantaya uzandı ve kitabı çıkardı, kaşlarını çattı ama açmadı.

"Ailen . . . efsane, daha iyi bir kelime olmadığı için. Kraliçe Jessamine'in nasıl öldüğünü söylüyor mu?"

Jess başını salladı. "Eğer öyleyse, bunu hiç bilmiyordum. Bu muhtemelen yapbozun aktarılacak hayati bir parçası olarak görülmedi. Nasıl öldüğü önemli değildi. Artık kraliyet soyunun bir parçası bile değildi."

Boğazını temizledi ve koltuğunda kıpırdandı, rahatsız görünüyordu, bu onun için ender bir olaydı. Tuhaf benliği olmaktan her zaman son derece mutlu görünüyordu. Ve neden olmasın? Adamın arkadaşları, ailesi ve sevdiği bir kariyeri vardı. Mutsuz olması için hiçbir nedeni yoktu.

Parmağını günlüğün sırtında gezdirdi. "Tahta hak iddia eden diğer insanlar, senden sonra kim olabilir, onlar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Sadece bir tahmin," dedi yumuşak bir sesle. Gerisini düşünmek istemiyordu, ne yalnızken, ne de dizlerinin arasında sadece birkaç santimlik bir yuvarlanan kutunun

yakın sınırlarında onunlayken. Ancak bunu çözmek istiyorsa anılarına ihtiyacı vardı. Bir çocuğun zihniyetiyle hatırladığı herhangi bir şeye nasıl güvenebilirdi? Bir yetişkin olarak hikayeleri yeniden ele almak, babasını gerçekte olduğu gibi görmeye çalışmak, her şeyi sorgulamaya yöneltti.

"Verbonne'un Kutsal Roma İmparatorluğu'na katılmasından birkaç yıl sonra, krallık ikinci eşi tarafından Kral Nicolas'ın en büyük oğluna ve ardından ikinci oğlu Johannes'e geçtiğinde, birincisi sadece kızlarıyla öldükten sonra, başka bir adam geldi ve onun onun olduğunu iddia etti. tahtın gerçek iddiasına sahipti. Kraliçe Jessamine'in Verbonne'dan ayrıldığında hamile olduğunu ve o oğlunun oğlu olduğunu iddia etti.

"İmparator, Kral Johannes'i araya girenden daha çok sevdi ve bu nedenle iddiasının geçersiz ve temelsiz olduğunu ilan etti. Adam birkaç yılda bir, imparator onu idam ettirene kadar tekrar denedi. Beş yıl sonra oğlu tahta hak iddia etti."

Derek yüzünü buruşturdu. "Artık bir kez daha özgür bir ülke olduğuna göre, o torunların orayı tekrar sahiplenmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Mümkün. Eski bir günlükteki ipuçlarının peşinde ülke çapında koşuşturuyor olmamız, aile mirasının güçlü bir şey olabileceğinin yeterince kanıtı. Bir sonraki nesle yeterince tutku aktarın ve ölmeyin." Jess tırnağını avucuna batırdı ve teninin renk değiştirmesini izledi. "On yıl önce hala umursuyorlardı. Napolyon'un yükselişi umutlarını tazeledi sanırım. Onunla güçlerini birleştirdiler, bu yüzden Verbonne hayatta kalmak için barışçıl bir şekilde imparatorlukları değiştirmeye hazır olsa da ailem saklanmak zorunda kaldı. Napolyon ailemi hain ilan etti ve diğer iddiayı kabul etti. Ailemin peşine düşeceğine ve gelecekte neden olabilecekleri sorunları sona erdireceğine söz verdi."

Jess, eğlenmesine izin vermediği düşünceleri bastırmaya çalışarak güçlkle yutkundu. Onun zihninde Verbonne kaybolmuştu. Savaşta sağ salim kurtulursa, diğer hattın kontrolü ele geçireceğini ve ülkeyi geleceğe taşımadan önce tarihi yeniden yazacağını varsaymıştı . Şimdi, savaş bitmiş olsa bile, hala verilecek bir savaş varmış gibi görünüyordu. Hatlardan biri silinmeden bunun bitmesi mümkün müydü?

"Neden soruyorsun?" Jess, düşüncelerini olması gereken yere, buraya ve şimdiye getirdi.

Derek elini kitabın kapağında gezdirdi. "Çünkü dün gece bir bölümü daha bitirdim. Bu girişi doğru bir şekilde okursanız, kraliçe doğum sırasında ölmüş olabilir.

Jess buna ne diyeceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi.

O da yapmadı.

Sessizlik beş dakika sürebilecek ama bir saate yakın hissedilen bir süre boyunca devam etti.

"Bunu biliyor muydun-"

"Hayır," Jess, Derek'in sözünü kesti. "Hayır, bilmiyordum, muhtemelen senden başka kimse bilmiyor ve şu anda pek umurumda değil."

Babasının tüm hayatı boyunca uğrunda çalıştığı, uğruna öldüğü her şeyin bir yalan olması mümkün müydü? Kraliçe İngiltere'deyken gerçek varisi doğurmuş muydu? Diğer taht iddiası meşru muydu?

Bir çocuk olsaydı, onu kim büyötmüştü? Kral Nicolas biliyor muydu? Yaktığı mektupta mıydı?

Derek'in pasajdan bahsetme konusundaki tereddütü göz önüne alındığında, Jess, günlüğün bu soruların hiçbirini yanıtlamadığını varsaymak zorunda kaldı. Bakışları Derek'in yanındaki koltukta duran kitaba kaydı. Ne yazdığını öğrenmek istiyordu ama ya eğer... .

Ya kaybı değersiz olsaydı? Ya bildiğı her şey yanlışsa? Yanlıştan daha kötü. çalıntı

Sonra tekrar, daha fazlası ne anlama geliyordu? Kan mı, doğum mu? Diğer soydan hiçbir i Verbonne'da yaşamamıştı. Onu düzgün bir şekilde yönetecek kadar sevebilirler mi?

Bunların herhangi bir önemi var mıydı şimdi? Ülke fiilen baştan başlamak zorundaydı.

"Ne diyor?" sessizce sordu.

Derek ona baktı, kahverengi saçları alnından hafifçe savrulup gözlerinin içine dalmıştı, öyle ki sabırsız bir eliyle saçlarını geriye atmak zorunda kaldı. Günlüğü kucağında açarak düzeltti . "Kitabın geri kalanının sembolizmiyle bir şey söylemek zor. Kraliçenin ölümünden bahsettiğinde, insanın yapamadığını doğanın başardığını yazıyor. Ama sonra ölümde bile parlak ve şanlı bir geleceğe öncülük ettiğini söylüyor.

Derek kitabı kenara koydu ve bir mendille silmek için gözlüğünü çıkardı. "Bir çocuk olabilir ya da sadece bu yolculuğun başlangıç noktası olduğu için olabilir. Kitabın çoğu, sanki çeşitli yolları seçen omuş gibi yazılmıştır. Kraliçe annenin gelinine hayran olduğu çok açık."

Jess'in adını aldığı ama gerçekte akraba olmadığı kişi.

Kraliçe Marguerite, oğlunun ikinci karısıyla ya da bu birlikteliğin doğurduğu çocukların hiçbiriyle tanışmamıştı. Günlerini İngiltere'de geirmışti, muhtemelen Jessamine'den daha gerçek bir kahramandı. lmnn bildirimi, günlükten sonra Verbonne'a geri gönderilen diğer tek mesajdı. Kraliçe anne Verbonne'u geride bırakmış, ona son bir hediye vermiş ve kucaklayarak veda etmişti. Herkesin bildiği kadarıyla, asla arkasına bakmamıştı.

Belki de onun yerine Jess'e onun adı verilmeliydi.

"Bir bebek olduğunu düşünüyor musun?"

"Günlük net değil, bu yüzden bilmiyorum. Günlüğün Verbonne'a geri gönderilmesi gerçeğinin, gerçek varisin orada olduğunu düşündüğünü gösterdiğini düşünmek zorundayım."

Jess'in tarihten ve skolastik düşünceden nefret etmesinin nedeni buydu. Çok griydi, çok utangatı. Kesin cevaplar yoktu. Jess'in hayatında genellikle evet ya da hayır şeklindeydi. Hayatta kalmak ve o anda seçimler yapmak ve onlarla birlikte yaşamakla ilgiliydi.

Jess gergin bir şekilde, Ne yapacağımı bilmiyorum, diye itiraf etti.

Derek pencereyi işaret etti. "Bir şeyler atıştırmayı, sonra da bu handa yatmayı öneriyorum."

"Yemek ve uyku bunu zmeyecek, Derek."

Ona göz kırptı. "Onlar da acımayacak."

Derek, kaseler dolusu güveç ve tır tır ekmek yerken, yemek pişirmenin tarihi hakkında bildiklerini kendine sakladı. Bu gece sadece o ve Jess vardı. Çoğu gece üçü çok fazla dikkat çekmeden birlikte yemek yiyebiliyordu ama bu han diğerlerinden daha güzeldi ve şoförleriyle yemek yemek dikkatleri üzerine çekerti. Jeffreys, bir grup diğer seyis ve şoförle yemek yedi ve Jess ile Derek'i yalnız yemek zorunda bıraktı.

Jess'in kendisi dışındaki herkese ve her şeye baktığı beş dakikalık sessizliğin ardından Derek gözlemlerini dile getirmeye başladı. Gerçekleri kafasından çıkarmaktan biraz daha zordu ama aynı zamanda etraflarındaki insanları gözlemlemek ve canlanmış bir tablo gibi detayları belirtmek de keyifliydi.

Yirmi dakika sonra Jess ona katıldı.

Gözlemleri onunkine hiç benzemiyordu. İnsanların ne giydiğini veya taşıdığını fark ettiğinde, saçları yakın zamanda kesilmişse veya çantaları birkaç kez çok fazla yamanmışsa, Jess bir hareket gördü. O kişi topalladı, ama sadece birinin onu görebileceğini düşündüğünde. Bir adam, odaya olası tüm girişleri görebilecek şekilde oturmuştu. Bir başkası bardağının üzerine çökmüşü, ama gözleri servisçi kızın ziyaret ettiği masaya takılıp duruyordu.

"Dünyaya farklı bakıyoruz, sen ve ben," dedi.

Gerildi. "Evet, sanırım öyle."

Güveçten bir ısırık aldı ve onu inceledi. İnsanların da birer sanat olduğunu neden daha önce öğrenmemişti ? Bir başkasının bir anın yorumundan öğrenilecek bu kadar çok şey varsa, kendisinininkinden öğrenilecek daha çok şey yok muydu?

Sanat becerilerinin sıradanlığı, kafasındaki görüntüyü asla tatmin edici bir şekilde tuvale aktaramadığı anlamına geliyordu. Fırçalarından uzaklaştığında, etrafındaki hayatı gözlemlemekten de uzaklaşmış mıydı? Bu yüzden ne kadarını kaçırmıştı?

Bu sahneyi, bu anı resmetseydi nasıl görünürdü? Jess, keskin açılar ve derin gölgelerle kesinlikle sert bir şekilde çizilirdi. Sandalyenin oturağını daha yüksek ve biraz daha geniş yaparak ona arkasına yaslanıp saklanabileceği bir yer verirdi. Odak noktası çerçevenin dışında bir yerde, belki de izleyicinin arkasında olacak ve birisinin arkalarında oyalanıp onları izleyip izlemediğini görmek için başlarını çevirene kadar omuzlarının arasındaki kaşıntıyı gösterecekti.

Savunma yapacaktı. Mesafe. Korumalı.

Ekmeğini aldı ve dikkatlice bir parça koparıırken ona baktı ve aynı masada otururken ona elinden geldiğince mahremiyet sağladı. "Dünyayı farklı görmemizin kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Değil mi?"

Omuzlarını silkerek ekmeği ağzına attı ve çiğneyip yutarken umumi salona bakmak için döndü. Sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Öyle düşünmüyorum."

"Seninle aynı fikirde olmayan başkaları da var," dedi, ona kibirli bir bakış atarak ve insanlar hakkında ondan daha çok şey bildiğini anlatmaya çalışan bir sırtışıla.

Belki de insanlar hakkında daha çok şey biliyordu, en azından modern insanlar hakkında, ama o öyle düşünmüyordu. Giysiler değiştiğinde bile insanlar insandı. Tarzların ve ortamların değişmesine rağmen, yüzyıllar boyunca insanlığın akışını görmek kolaydı. Aşk, keder, öfke, hırs. Hiçbiri yeni değildi; sadece kendini farklı şekillerde gösterdi.

"Görüşlerle ilgili ilginç bir şey," dedi, kollarını masaya dayadı ve içini biraz titretse de kendini onun bakışlarını tutmaya zorlayarak. "Kişiden kişiye değişme eğilimindedirler. Olmasaydı, gerçek olurdu."

Sırtışı kaşlarını çatmaya dönüştü ve Derek sırtıma arzusuyla mücadele etti. Bir kelimenin tanımının ifadesiyle tartışmak zordu. Ama bunu yapmanın bir yolunu bulabilecek biri varsa, bu Jess olurdu.

Şaşırtıcı bir şekilde, konuşmayı bir tartışmaya dönüştürmek yerine devam ettirme eğiliminde görünüyordu. "O halde kimin fikri beni etkilemeli?"

Derek sırtışını bastırmayı bıraktı. "Bu bir fikir meselesi."

Gözlerini tavana dikti ve sandalyesine oturmadan önce başını hafifçe salladı, dudakları sırtımak yerine bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Konunun neresinde duruyorsun?"

"Sanırım önce kendi fikrim geliyor. Tanrı'nın düşünceleri elbette fikir mi gerçek mi tartışılabilir. Bunu biliyor muydun?"

Elini kaldırdı. "Konuyla kal, Derek."

Boğazını temizledi. "Sağ. Günün sonunda, kararlarımı yön veren sadece benim fikrim. Bu görüş sanırım Tanrı'dan, ailemden ve arkadaşlarımdan, meslektaşlarımdan etkileniyor.

"Daha Fazlası." Jess çenesini onlara güveçlerini servis eden genç kıza doğru eğdi. "O. Onun hakkında ne düşünüyorsun? Şimdi oluşturduğun değil, zaten sahip olduğun bir tane.

Bir an duraksadı, onun talimatlarını yerine getirmeye ve hemen aklına gelen düşünceleri susturmaya çalıştı. "Benim yoktu."

"Açık olarak. O bir hizmetçi kız - görünmeyen, fark edilmeyen. Biliyorum. Birçok ülkede hizmetçi kız oldum. Bilgi toplamanın en iyi yolu budur. Kimse seni görmüyor veya fark etmiyor. Mobilya gibisin."

Devam etmeden önce kasesini itti ve bakışlarını masanın üzerine saçılmış kırıntılara çevirdi. "Normal bir şekilde düşünmüyorum ya da davranmıyorum. Bu ait olduğum yeri sınırlar. Görüşler gerçek olmayabilir, ancak yalnızca sizin eseriniz de değildir. Onlar şartlandırılmış."

Derek, hiç bakmadığı için Jess'in bu tarafını hiç görmemiş miydi, yoksa savunması ilk kez mi bu, onun ortaya çıkmasına izin verecek kadar alçalmıştı? "Senin bir filozof olduğunu hiç bilmiyordum, Jess."

Gerildi, yüzü boş maskesine geri döndü. "Değilim."

"Neden?" O sordu.

"Felsefe, kitaplarda ve gazetelerde bulunan karmaşık saçmalıkların tümü. Bir tabloyla yaptığınız şey, hikayeyi ve sanatçının amacını görmek için tüm bilgileri bir araya getirmektir." Jess başını salladı. "O ben değilim."

Derek'in zihnindeki resimdeki gölgeler değişti. Artık Jess'in etrafında değildiler, hançer benzeri açılar ve kenarlar oluşturunlardı. Bunun yerine, sanki gölgeyi kendisi değil de, kendisi ile dünyanın geri kalanı arasına diktığı bir tür görünmez kalkanmış gibi, onunla odanın geri kalanı arasındaki karanlığı derinleştirdi.

Şu anda kalkanın kenarlarından bakmasına izin veriliyordu ve bu, onu nasıl gördüğüne dair her şeyi değiştiriyordu.

"Sen bir düşünürsün, Jess."

Tek kaşını kaldırdı ve sırtışı geri döndü. "Birlikte çalıştığım herkes buna itiraz ederdi. Bir plan geliştirmek yerine içgüdüsel bir karara katılmamla tanınırım. Aralarında ve sonra odaya işaret etti. "Bu şimdiye kadar uyguladığımdan çok daha fazla bir plan. Normalde önce harekete geçerim ve sonra ne olacağını görürüm.

"Senin için nasıl gidiyor?"

"Hala hayattayım." Omuz silkti. "İçgüdülerim henüz beni yanıltmadı."

Parmağını ona doğrulttu. "Çünkü sen bir düşünürsün. Hızlı bir tane, eminim. Hizmetçi kız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Burada çalışmayı seviyor." Jess başını eğdi. "Zorla mutluluk ile gerçek mutluluk arasında fark vardır. Bunu insanların yürüme ve kendilerini tutma biçiminde görürsünüz. Gerçek mutluluk her yere yayılırken, sahte mutluluk yüz ve ayaklarla sınırlıdır."

Derek kıkırdadı ve birasına uzanan eli durdurdu. "Ayaklar?"

Başını salladı. "Sıçrama ve gülümseme eğilimindeler. Ama eller hala gevşek, göğüs hala düşük." Bakışları odadaki kızı takip etti. "O öyle değil. Neredeyse masalar arasında dans ediyor, insanlara el sallıyor, hizmet etmeyenlerle sohbet ediyor. O mutlu."

"Nerede büyüdü?" diye sordu.

"Neden soruyorsun?"

"Görüşler şartlandırılmışsa, sizinkilerin nerede şekillendiğini merak ediyorum."

"Her yerden biraz sanırım." Uzaklara baktı. "Sekiz yaşındayken Verbonne'dan ayrıldım. O zamana kadar sadece ayrıcalık ve rahatlığı biliyordum. Saklanma ve gergin durum bir şoktu ama çocuklar uyum sağlayabilir. Ryland beni on beşimde kurtardı. O zamandan beri her yerdeyim. Hırs adına korkunç şeyler yapan ve hatta barış peşinde koşan daha da korkunç şeyler yapan insanlar gördüm. Bazen bu şeylerin olmasına yardım ettim.

Ellerini kupasına sardı. "Bir cenazede insanların gülümsediğini de gördüm. Savaşın ortasında neşe gördüm. Beni kınaması gereken insanlardan lütuf gördüm."

"Yani dünyayı farklı görmek kötü bir şey değil." Derek masanın üzerinden uzanıp onun elini tutmamak için parmaklarını sıkıca birbirine doladı. Onun önünde hiç böyle bir zorlama hissetmemişti ama ikinci han ile ikinci ev arasında bir yerde, ona ulaşmak

evli oldukları fikrini yansıtmaktan çok, aralarındaki imkansız gibi görünen engeli aşmanın bir yolunu bulmaya dönüşmüştü. onlara.

Bu tümene saldırmak, onu gerçekten görmek, onu anlamaya çalışmak için zaman ayırmasını gerektiriyordu. Biri diğerinin doğal bir uzantısı mıydı? Onunla zihinsel düzeyde bağlantı kurma girişimleri, bir şekilde fiziksel olarak da uzanma dürtüsünde mi kendini gösterdi?

Bu daha sonra düşünülecek bir şeydi ama şimdilik kendisiyle ilgili daha önce hiç sahip olmadığı ayrıntıları paylaşıyordu. Elini tutarak bunu durdurma riskini alamazdı. Devam etti. "O halde dünya için neyi seçerdin? Herkes hizmetçi kız kadar mutlu mu olmalı, yoksa orada acılarını biraya boğan adam kadar asık suratlı mı ? Herkes aynı olsaydı, mutluluğu üzüntüden nasıl anlarız?"

Başını salladı ama kaşlarını çatmaya başladı, kenarları biraz yukarı doğru kıvrılmaya başladı. "Bence siz Bay Thornbury, artık filozofsunuz."

"Öyleyse daha önce öyle olduğunu kabul ediyorsun."

Eli, sanki adamın kafasına fırlatmayı düşünüyormuş gibi, kalan ekmek parçasını kavradı.

Zihnindeki görüntü biraz daha değişirken sırtı, gölgeler yer değiştirip küçük, gizli bir ışık parıltısına izin verdi. O, her açıdan yeni bir şeyi ortaya çıkaran, canlanan bir tabloydu. Ortaya çıkarmayı başardığı her sır, üç tane daha ortaya çıkardı. "Bana deneyimlediğin insanlardan biraz daha bahset. İyi ve kötü. Fikirlerini neyin şartlandırıldığını göster bana."

"Bir kez İspanya'ya gittim." Elindeki kırıntıları masanın etrafında yuvarladı. "İsyan çıkarmaya yardımcı oldu." Kehribar rengi gözleri kirpiklerinin arasından ona baktı. "Bunda oldukça iyiyim ama bunun bana gerçekten ihtiyacı yoktu." Dikkati tekrar kırıntılara kaydı. "Pek çok insan öldü ama bu savaşı değiştirdi. Sonunda birçok insanı serbest bıraktı."

Derek, "Mayısın 2'si, 1808," dedi.

Jess'in kaşlarından biri kalktı. "Tarih kitaplarınızdan biri haline getirmek için neredeyse hiç zamanı olmadı."

"İki yıl önce İspanyol ressam Goya o geceyi ve ertesi günü resmetmiş. Tabloları hiç görmedim tabii. Çok azı var. İspanya'daki bir meslektaşım bana bir mektup

göndererek, onları kralın emriyle paketleyip depoya koymamı söyledi. Yine de resimlerle ilgili açıklamaları akılda kalıcıydı. Oradaydın?"

Jess başını salladı. "Başlangıçta. Sinirler yükselince ayrıldım."

Kısa, kesin gerçeklerle sınırlı ilgisini anlatmaya devam ederken sesi donuktu. "Bu tür şeyleri sık sık yapmazdım. Başlıca becerilerim görünmeyen yerlere girip çıkmaktı. Bilgilerini paylaşmaya istekli birçok İngiliz sempatizanı ve muhbiri vardı . Gidip onlardan aldım. Çoğu zaman çatışmanın yakınında değildim."

"Ya sen ne zaman?"

"Elimden geldiğince çabuk çıktım. Bir saldırgana karşı kendimi savunabilirim ama tek başıma bir orduyu alt edemem." Bir kırıntı aldı ve başparmağı ile işaret parmağı arasında toz haline getirdi. "Bir zamanlar bir kız vardı. Savaştan çıkana kadar onu yanımda götürdüm. Bir damla su ile zorlukla akan bir dere yatağına ulaştık, ancak yerin derinliklerine indik. Ona alçalmasını ve kaçmasını söyledim. Hayatta kalıp kalmadığını asla bilemedim."

Jess ellerinin tozunu aldı ve bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı, gözlerini kırpıştırırken gözlerinin etrafındaki gerginliğin bir kısmı kaçtı. "İtalyanca öğrendim ve o bölgede çok zaman geçirdim. Napolyon'un kontrolü, burayı konaklaması kolay bir yer olmaktan çıkardı." Dudaklarına buruk bir sırıtış dokundu. "Yine de, beni bir soruna yol açacak kadar kötü yaralayan, İngilizlerin biraz ayak basmasıydı. Ryland beni bir İngiliz savaş gemisinin ambarında eve götürmeyi başardı. İyileşmesi biraz zaman aldı."

Arkadaşlık anını sürdürmek isteyen Derek, gerçekler ve dünya tarihiyle ilgili değil, en sevdiği resimlerle ve çalışmalarında karşılaştığı insanlarla ilgili kendi anılarını paylaştı. O konuşurken, topladığını hiç fark etmediği o insanlarla ilgili ayrıntılar ortaya çıktı.

Belki de düşündüğünden daha fazla dikkat etmişti. Belki de sanat zevkleri, onun onlara bakışını etkilemişti. İnsanları neden belirli şekillerde gördüğü sorusu şimdi onu çıldırtacaktı.

Jess, İngilizlerin Adriyatik kıyısını işgali sırasında yanlış yerde yakalandığını ve elinin neredeyse bilinçsizce koluna kaydığını söylediğinde bir şey netleşmeye başladı. Tüm hikayelerinde bir umut ışığı vardı. Umarım sonunda yaptığı şey iyi çıkar, birini kurtarabilir, karanlıkta yürümesinin başka birinin, belki de dere yatağındaki o kızın zorunda kalmaması anlamına geleceğini umarız.

Derek'in ona bakışını değiştirdi. Kahkahası taverna kalabalığının kaotik gürültüsünü bastırarak kadar yükseldiğinde, garson kıza baktı. Herkese bakışını değiştiriyordu. Belki de insanlara dikkat etmenin getirdiğı çılgınlık o kadar da kötü değildi.

Sonunda umumi salon boşaldı ve yukarı çıktılar. Bu yolculukta ilk kez, tek kişilik bir oda tutmak zorunda kalmışlardı.

İçeride, Jess yatak örtülerinden bazılarını toplamaya ve yere bir palet yapmaya başladı.

"Orada uyuyacağım," dedi Derek, ceketini silkerek ve anormal konum nedeniyle hareketin pek bir önemi olmadığını kendi kendine söyleyerek.

Yine de farklı hissettirdi. Maruz kaldığını hissetti. Botlarını çıkarmayı yeniden düşünmesini sağladı.

Jess güldü ve paletin üzerine bir yastık fırlattı. "Hiç yerde uyudun mu, Derek?"

"Hayır," dedi, battaniyeyi kaldırmasını engellemek için öne çıkarak, "ama birçok masada uyudum. Zemin daha iyi olmalı."

Gerek yok, dedi Jess, sesi biraz daha gergindi. "Daha önce birçok kez yaptım."

"Bu, bu gece yapman gerektiğı anlamına gelmez."

Neden fısıldaşıyorlardı? İnce duvarlara rağmen kimse onları duyacak gibi değildi. Daha önce neredeyse hiç bağırıyorlardı.

Yanlarında getirdikleri tek mum, yatağın yanındaki masanın üzerinde duruyordu, ancak onun soluk saçlarının parlaklığını ve yüzünün şeklini görmesine yetecek kadar ışık veriyordu. Bu anın onun için kimin nerede uyuyacağı tartışmasının ötesinde bir şey ifade ettiğine dair hiçbir ayrıntı, hiçbir işaret yoktu, ama bu ona çok önemli geliyordu.

Aşağıdaki tavernada değişmişler, ilişkilerini isteksiz ortaklardan daha fazla bir şeye çevirmişlerdi. O, sandığı kişi değildi ve şimdi, önceki küskünlüğünün yerini onun önceki davranışlarını anlaması aldığından, onu ne anlayacağını bilmiyordu.

Uzanıp ona dokunma dürtüsü içinde yeniden canlandı ama pes etmedi. Burada seyirci yoktu, performans yoktu. Burada gerçekten evli olmadıklarını hatırlaması gerekiyordu. Umarım, bu geceden sonra en azından arkadaş olabilirler.

"Yerde yatacağım," dedi ve kendini paletin üzerine bıraktı.

Birkaç dakika sonra, onun yatağa girdiğini duydu ve mumun soluk ışığı kayboldu.

Kısa süre sonra nefesi düzene girdi ama Derek'in uyuyabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. Zemin ciddi anlamda rahatsızdı.

Ondokuzuncu Bölüm

Sabah ışığı, bir önceki gecenin hatalarının neden olduğu çatlakları bulmanın bir yolunu buldu ve ertesi sabah erkenden gelen şafak da farklı değildi. Jess, elbisesinin içinde uyuduğu ve ayakkabılarını giymekten biraz daha fazlasını yapması gerektiği için uzun sürmeyen sabah hazırlıklarını aceleyle yaptı. Derek'in yan tarafına kıvrılmış olduğu, düzenli nefes alıp vermesiyle omzunun inip kalktığı yerdeki topluluğa bir göz attı.

Onu dün gece o konuşmaya katılmaya ikna etmesine nasıl izin verebilirdi? Hiç bu kadar çok konuşmamıştı. Eğer düşman için çalışıyor olsaydı, onun tarafı ölmüş sayılırdı. Kendi tarafını kimin oluşturduğundan ve haklı olup olmadıklarından emin olmaması konu dışıydı.

Verbonne onun için bir peri masalıydı. Uzak bir anı ve yatmadan önce bir hikaye. İngiltere, amacına uygun olarak Jess'i yanına almıştı. Bunun ortasında bir yerde, onu büyüten, içine büyük olasılıkla bir yalan üzerine inşa edilebilecek bir fikir aşıl原因 ailesi vardı.

Kesin olarak öğrenmeyi beklerken mevcut planını sürdürecekti. Yine de yapmak için sabırsızlandığı bir şey, gece geç saatlerde yaptığı itirafların yarattığı güvenlik açıklarını desteklemektir.

Hanın duvarları içinde Derek'le yüzleşmeyi reddederek arabaya kaçtı. O handa olan her şey orada kalabilirdi.

Jeffreys ahıra vardığında atları dizginlemeye yeni başlıyordu.

"Erkencisin. Oradaki kayışı tut, olur mu?"

Kiralık atları arabaya bağlamak için gereken daha küçük tokaları çabucak devraldı. Bunu asla kabul etmeyecekti ama eksik parmağı, bunları daha da zorlaştırmalıydı. "Bir sonraki eve bugün ulaşacak mıyız?"

Jeffreys başını salladı. "Kuzeyde güzel bir yolculuk. Bu Altı resimden birine sahip olmanın, umumi salonlarda sergilenmeye değer bir darbe olması bir şans."

Jess kısa bir kahkaha attı. "Marshington Dükü değilseniz."

"Başka kimsenin Marshington Dükü olmadığını güvenle varsayabiliriz sanırım." Jeffreys son kayışı sıkarken başını salladı.

"Günaydın," dedi Derek arabaya yaklaşırken.

Jess selamlamak için yarı yolda ona doğru dönerken gülümsemesi anında dudaklarından döküldü. Onu kabul edecek kadar, ama bakışlarını karşılamaya yetecek kadar değil. Geri döndüğünde, Jeffreys ona garip bir bakış attı.

Uşağa dönüşen arabacı dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki de bugün neyi aradığınızı daha iyi anlayabilmek için elimizdekilere bir göz atmalıyız."

Jess ona kısa bir bakış attı. Dünkü duraktan önce bildiklerini gözden geçirmişlerdi. Birdenbire öncekinden daha fazla bilgiye sahip olmuşlar gibi değildi.

"Elbette." Derek valizini arabanın arkasına bağladı ve sonra içeri girdi.

Tırmanmamak kaçınılmaz olanı geciktireceği için Jess, Derek'e katıldı. Jeffreys, atlara kulak vermek için kapı eşiğine eğildi.

Derek eskiz defterini ve günlük notlarını çıkarırken Jess, araba koltuğunun altından İngiltere haritasını çıkardı. Haritaya hiçbirisi onlara bir şey ifade etmeyen üç şerit tutturmuşlardı.

"Son resim başka bir kurdele eklemiyor, değil mi?" diye sordu.

Jess başını salladı. "Bir meleğin cüppesinin eteğinin sağa doğru dalgalanışında önemli bir şey olsa bile, bir grup bulutun nerede olması gerektiğini bilmemizin hiçbir yolu yok."

Derek ve Jeffreys ona baktılar. Jeffreys endişeyle, Derek istifa etmekle suçlanıyor.

Oturduğu yerde kıvrandı.

Jeffreys'in eli uzandı ve ilk eve ekledikleri yeşil kurdeleyi işaret etti. "O yerden emin miyiz?"

"Hiç de değil," diye mırıldandı Derek. "Bir malikaneydi. Her yerde olabilir. Arkasındaki tepelerde görülebilenlere dayanarak en iyi tahminimiz buydu. Evin ön cephedeki o ayırt edici fiskiye kaldırarak şekilde yeniden düzenlenmediğinden emin olsak bile, ona öylece rastlamayı umut edemedik."

"Kır evi partilerine sık sık katılan birini tanıyor musun?" Jeffreys gülerek sordu.

Jess yüzünü buruşturdu. Pek çok ev partisine giden birini tanıyordu ama bunu söylemekten fazlasıyla çekiniyordu. Daha fazla insanı tehlikeye atmak söz konusu bile olamazdı. Derek'i yavaş ve metodik yöntemleriyle bu duruma getirmesi yeterince kötüydü. Arkadaşı Kit'in yeni kocası İskoçya'nın güneyindeki her büyük malikanede bir ev partisine katılmış olsa bile, herkese göz kulak olamazdı.

Jess harita kitabını kapattı, yastığın altına itti ve üzerine oturdu. Jeffreys'e doğru kaşlarını kaldırarak ona meydan okumaya cesaret etti.

En ufak bir fikri olmadığı bir konuda ona meydan okuyun, ama damarlarında dolaşan huzursuzluğu dindirmek için her şeyi memnuniyetle karşılar.

Jeffreys bir ona bir Derek'e baktı. "Hakkında bilmem gereken bir şey mi var?"

Jess, iri ve heybetli görünmek için kollarını göğsünde kavuşturarak, "Yeni bir şey bilmediğimizi zaten belirledik," dedi. "Evi bizden daha iyi tanımlayamazsan, üç gün önce olduğumuz yerdeyiz."

Dilini şaklattı. "Tam olarak değil. Üç gün önce, siz ikiniz dost denilebilecek yabancılardınız. Jess'ten Derek'e ve tekrar geri işaret etti. "Bu sabah ona bakmayacaksın ve o da senden başka hiçbir yere bakmayacak."

Jess, Derek'in onu gerçekten de tel gözlüklerinin arkasından incelemekte olduğunu anlamak için başını çevirdi. Göz kırptı ama bakışlarını kaçırmadı. Ne görüyordu? Neyi hatırlıyordu?

Muhtemelen söylediği her kelime. Neredeyse yaşayan bir tarih kitabı olmuştu.

Derek, "Arkadaş olduğumuzu düşünmek isterim," dedi.

Jess tek omzunu silkti. "Bu bir fikir meselesi."

Sanki ona yumruk atmış gibi irkildi.

İçinde Jeffreys'i bir kenara itip en yakın dinlenme odasına koşmak istemesine neden olan midesindeki çalkantıyı gizlemek için kendini zorladı. "Bu kadar uzun sürdüğü için hayal kırıklığına uğradım. Verbonne'da neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Sonunda, Derek bakışlarını kaçırdı. Ondan uzağa, Jeffreys'ten uzağa ve ahırın yanından başka hiçbir şeyin görünmediği karşı pencereye. "Elbette. Gitmeliyiz.

"Doğru," dedi Jeffreys, sesi alçak, yavaş ve spekülasyon doluydu.

Atlar handan ayrılırken, Jess kendini karakterlerinden birine sokmaya çalıştı. Neşeli ve iyimser biriydi. Hatta coşkulu. Yavaş da olsa ilerleme kaydediyorlardı ve dün geceki yanlış yargısına rağmen, Derek bu yeni bilgisini ona zarar vermek için kullanmayacaktı.

Bir süre sonra Derek'in duruşu değişti ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle koltuğa iyice yerleşti. Yolda gittikleri yolun kenarındaki ağaçlara dikkat çektiğinde kıkırdadı.

Kendi kendine sormamasını söyledi. Masum ve yüzeysel bir düzeyde bile olsa, sohbeti yeniden kişisel hale getirmekle hiçbir şey kazanılmaz. Yine de onu izlemeye ve sırtmaya devam ederken, onunla yüzleşme dürtüsü onu alt etti.

"Moralin yerinde görünüyor," dedi, ses tonunu partilerde insanların kaçınmayı tercih ettikleri biriyle konuşmak zorunda kaldıklarında kullandıkları buz gibi bir kibarlıkla koruyarak.

"Evet," dedi Derek. "Mizahımın büyük ölçüde geliştiğini görüyorum."

"Neden?"

"Çünkü" - öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı, gülümsemesi sırtmaya dönüşürken onu dikkatle izledi - "ellerin üzgün."

Sonra arkasına yaslandı, pencereden dışarı baktı ve ağaçlara baktı.

Greenwood Park'ta ters giden bir şeyler vardı. Derek, kahya onlara izin verdiği anda bunu hissetti ama nedenini anlaması için tam üç odayı dolaşması gerekti. O kadar barizdi ki kendini aptal gibi hissetmemek için dikkatini dağıtan Jess'i suçlaması gerekiyordu.

Tüm sanat Fransızdı.

Hepsini.

Kötü bir sanat değildi ama bir İngiliz evinde bu ayırım tuhaftı, özellikle de ülkenin içinden geçtiği uzun savaştan sonra. Charles Le Brun, Antoine Watteau ve Georges de La Tour duvarları süslerken, Antoine Coysevox, Claude Michel ve Jean-Baptiste Lemoyne'nin heykelleri köşelerde, kitap raflarında ve masalarda duruyordu. Bu rastgele bir tesadüf değildi. Özenle seçilmiş bir koleksiyondu.

Evin kendisine verilen genel ihmal duygusu göz önüne alındığında, aile kasasını biraz zenginleştirmek için ayrılması gereken bir koleksiyon.

İlk odadan geçtikten sonra elini kolundan çeken Jess'e, "Bir sorun var," diye fısıldadı.

Sadece başını salladı ve kahyaya halıyı sordu.

Derek daha da gerildi. Asla halıları sormadı, hiçbir şey sormadı ama eşiği geçtikleri andan itibaren, Jess'in gezici kişiliği farklı olmuştu.

O sıırttı.

Bunun için başka bir kelime yoktu. Onunla ilk karşılaşmalarında bu şekilde karşılaşsaydı, kafasında tek bir tutarlı düşünce olmadığına tamamen ikna olurdu . Hayranlık uyandıracak gülünç şeyler seçti ve kaliteli bir evde büyümüş bir çocuğun cevaplayabileceği sorular sordu.

Birisi kurnaz, zeki bir casus arıyorsa, kahya evinde casus olmadığına yemin ederdi. Kötü bir kılık değiştirme değildi ama Jess bu fikri aşırı uçlara götürüyordu. Yürüyen bir karikatürdü.

Portre galerisinde sanat daha standart görünmeye başladı. Ünlü on altıncı yüzyıl İngiliz sanatçılarının portreleri çizgiye başladı, ardından bir dizi diğer tanınabilir stiller geldi.

Ancak modern tablolara yaklaştıkça, İngiliz Rokoko'sunun ayrıntılı gerçekçiliği, yerini stilin Fransız mucitlerinin daha yumuşak hatlarına bıraktı. Evin dekorunun

kesinlikle bir tesadüf olmadığına ve sahibinin Napolyon'un son yenilgisinden muhtemelen memnun olmadığına dair bir başka işaret.

Sıradaki son portre, yüksek alnı, ince bir yara izi ve kalın, kıvrıkcık siyah sakalı olan bir adama aitti.

Jess'in aralıksız gevezeliği bir anlığına sessizliğe büründü ve Jess'in aralarında tuttuğu küçük alanda ondan yayılan gerilimi hissedebiliyordu. için elini uzattı. . . ile . . . Ne? Onu rahatlat? Onu sakinleştirmek mi? Onunla olduğuna dair güvence verdin mi?

Elini Spencer ceketinin arkasına koyduğunda, kumaşın üzerinden vücudunun sıcaklığını hissetmedi. Dört sert sırt hissetti. Bunlar neydi? Elini biraz kaydırды. Uzun ve pürüzsüzdü, bir uçları diğerinden daha yuvarlaklı. Neredeyse hissettiler. . . bıçaklar?

Pencereye geçmek için ondan uzaklaştı ve eli tekrar yanına düştü. Neredeyse yüzünü pencereye dayayarak nefesi kesildi ve "Bu bir göl mü? Her büyük oda göl manzaralı olmalıdır."

Kahya cevap veremeden, Jess mandalı çevirdi ve kafasını dışarı çıkarmak için pencereyi itti. Rüzgâr, bonesinin şeritlerini dövdü ve pencereden biraz daha dışarı eğilmeden önce onu çözüp başından aldı.

Hizmetçi koştu ve pencereyi içeri çekerek Jess'i eve geri girmeye zorladı. Bir an için somurttu, sonra omuz silkip gülümsedi ve aile portrelerine geri döndü. "Şu anki sahibi bu mu yani? Lord Bradford?"

"Evet, hanımefendi," dedi kahya sertçe. Muhtemelen bu salakla geçirilen bir öğleden sonranın ona verdikleri paraya değip değmeyeceğini tartışıyordu.

Evde mi? Onu görecektir miyiz?" Jess heyecanlı bir çocuk gibi parmak uçlarında zıpladı. Ne oluyordu? Jess aniden boş kafadan düpedüz sinir bozucu hale geldi. Hangi rolü oynayacaktı? Kocası olsaydı ne yapardı?

Hiçbir fikri yoktu. Akıllıca konuşamayacağı biriyle evlenmek aklının ucundan bile geçmezdi. Yine de onun kardeşiymiş gibi davranabilirdi. Derek'in en küçük kız kardeşi Jacqueline de neredeyse bu kadar heyecanlı, aptal ve çileden çıkarıcıydı.

Tabii o da on iki yaşındaydı.

"Canım," dedi, yeri aşır onun anlamsızlığını seviyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Bunun hakkında konuştuk. İnsanları değil evi görmeye geldik."

Somurttu. "Sormaktan zarar gelmez."

Kâhya yaklaştı ve başını eğdi. "Aslına bakarsan, lord hazretleri bölgede ama bu akşama kadar evde olması beklenmiyor." Gülümseme girişimi olabilecek bir tavırla dudaklarını düzleştirdi ama korkunç bir şekilde kısaldı. "Belki de bu turu biraz kısa kessek daha iyi olur. Belki de ayrılmadan önce misafir odası?"

Derek itiraz etmek için ağzını açtı. Evin mümkün olduğunca çoğunu görmeleri gerekiyordu. Ancak o daha konuşmadan Jess, Ah, kulağa çok hoş geliyor. Yemek odası oraya yakın mı? Nerede yemek yediğini görmek isterim. O zaman arazide yürümek için zamanımız olur, değil mi?"

Kâhya hemen, "Evet, yemek odası şu merdivenlerin altında," dedi. "Ve arazi kesinlikle zamanınızı geçirmek istediğiniz yer. Evin park alanından uzak manzaraları muhteşem."

Jess sırtıttı ve kolunu Derek'in omzuna atıp onu bileğinin üzerinden sertçe çimdiklemeden önce kafasını salladı.

Gördükleri endişe vericiydi ama Jess'in fark ettiği her ne ise, sorunun Derek'in sandığından daha acil olduğunu açıkça ima ediyordu. Tabloyu görmemek anlamına gelse bile onları bu evden bir an önce çıkarma ihtiyacı hissetti.

Tehlikeden bahsetmişlerdi ve o da onlara inanmıştı ama bunu ilk kez hissediyordu. Şimdiye kadar her şey aptalca kılık değiştirmeler ve sinsi hilelerdi. Hile, ama tehlike değil.

Kâhya onları merdivenlerden aşağı indirip, daha uygun bir şekilde bir tür ziyafet salonu olarak adlandırılabilir büyük bir yemek odasına götürürken kulaklarında kan çıtırdıyordu. Yüksek tavanlar ve geniş, uzun bir masanın üzerindeki büyük bir avize, odaya hakim bir duruş kazandırıyordu.

Masanın başucundaki duvarda resim vardı.

Gelecek Talih Bayramı.

Tablodaki insan topluluğu taç takıyordu ve kadife cüppeleri ile parlak terliklerinin üzerine mücevherler damlıyordu. Toplantı odalarının bir duvarı boyunca bir ziyafet masası uzanıyordu ama tüm gümüş ve altın tabaklar boştu. Dans ederken herkes havada altın kupalar tutuyordu. Daha yakından incelendiğinde, Derek taçlarının ve kemerlerinin mücevhersiz olduğunu gördü, ancak mücevher takmak için boşluklar kaldı.

Derek tabloya doğru ilerledi, gözleri her ayrıntıyı kemiriyordu. Odayla ilgili ayırt edici hiçbir şey yoktu ama grubun arkasındaki duvarda bir tablo vardı. Ya da belki bir pencereydi? Daha iyi görebilmek için masanın etrafından dolandı.

Jess onu tabloya kadar takip etmedi. Bunun yerine cam kapılara gitti ve dışarı baktı. "Bu bahçeye gerçekten bakmalıyız aşkım."

Derek gözlerini kırıştırdı. Aşkım? Arabadaki mesafesinin ardından, kelimeler kulaklarında çınladı ve ortasından gırtlığına boğucu bir bıçak sapladı.

"Mmm-hmmm," dışarı çıkmayı başardı. Sesine güvenmiyordu. Jess kesinlikle onların bu evden çıkmasını istiyordu.

"Bu kapılardan çıkabilecek miyiz?" Kâhyaya parlak, mutlu bir gülümseme gönderdi. "Bahçelerden geçip arabamıza geri dönebiliriz." Somurttu. "Yatak odalarını göremediğimiz için özel salonların pencerelerine baksak iyi olur."

Kâhya, onlar için kapıyı açmak için acele ederken, "Turunuzu daha keyifli kılan ne ise," dedi.

Jess hemen kapıdan içeri girdi ve başını gün ışığına doğru kaldırdı. O takip ettikçe Derek'in kafası karıştı. Artık evin arka tarafındaydılar. Arabaya daha hızlı ulaşmak için oturma odasına ve ön kapıya devam etmek daha mantıklı olmaz mıydı?

Sinsiliği bazen aşırıya kaçıyordu ama şu ana kadar her zaman mantıklı görünmüştü.

Kapı arkasından o kadar hızlı kapandı ki neredeyse çizmesinin topuğuna çarpıyordu. Yoldan atladı ve Jess'i takip ederek taş terastan bahçeye çıkan merdivenlerden indi.

Hemen sağa döndü ve bahçede daha fazla dolaşmak yerine onları evin temellerine yakın tuttu. Bonesinin kenarlarını geriye katlayıp eldivenlerini elbisesinin korsesine sıkıştırırken çocuksu kişiliği gitmişti.

"Biz ne yapıyoruz?" fısıldadı.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Ayrılıyor."

Evin arka tarafında sürünerek gölgelere ve çalılıklara yakın durdular. Köşede evin etrafına baktı ve tekrar kaskatı kesildi. Bir eli göğsünü iterek onu duvara yasladı, diğer eli ise sırtına ve kısa spencer ceketinin altına kaydırıldı. Bir an sonra, ince, narin parmaklarının arasına sıkıştırdığı bir bıçakla ortaya çıktı.

Derek bunu bir resimde görmüş olsaydı, sanatçıyı daha inandırıcı bir şey yapmadığı için azarlardı. Yine de gözlerinin önündeydi. Onu düşmanlarına karşı savunmaya hazır bıçaklı bir orman perisi.

Düşmanları her kimse.

Sonra birdenbire bıçak gitti, eli yerinde tutmak için hafifçe kıvrık şekilde yeninden yukarı kaydı.

Bir an sonra fısıldadı, "Oradaki ağaçlar. Onları geçerek şeride geçeceğiz. Jeffreys bizimle orada buluşacak."

"Nasıl bilecek?"

Jess ona cevap vermedi, sadece talimatlarına devam etti. "Bir şey olursa bensiz devam et. Jeffreys'e söyle. Ne yaparsan yap, kahraman olmaya çalışma. Seni ve kendimi kurtaramam."

Kurtarılmaya ihtiyaçları olacak mıydı? Zaten kurtarılmaya ihtiyaçları var mıydı?

Derek'in kalbi sanki çoktan koşmaya başlamış gibi çarpmaya başladı. Bulutsuz gökyüzünden parıldayan güneşe rağmen tenine bir ürperti yayıldı.

Bir yanı protesto etmek, Jess ile yakın görünen tehlikenin arasına girmesi konusunda ısrar etmek istiyordu. Bıçağı kolaylıkla çekmesi -hatta o bıçağa sahip olması bile- bu özel durumdaki yetkinliğinin adamın centilmenlik onuruna ağır bastığının kanıtıydı.

Başıyla onayladı, dilini ağzının çatısından çıkaramadı. Karşılığında başını salladı ve bonesini bir kez daha düzeltti, kurdeleleri yeniden bağlarken iki parmağını bıçağın etrafına sarmıştı.

Bunu daha önce yaptığı belliydi.

Dirseğiyle onun yan tarafını dürttü ve ona göz kırptı. "Hadi gidelim."

Sonra atlamaya başladı.

Yanında kalarak ama evin içinde tasvir ettiği zayıf kocası gibi görünmeye çalışarak onun peşinden yürüdü - kasıtlı olarak değil, kafa karışıklığıyla. Tahtadan başka bir yere bakmıyordu ama o aynı şeyi yapmayı beceremiyordu. Sağ tarafına, onları açık çimenlik alana götürmeden önce baktığı yere baktı.

Kapısında solmuş bir sorguç bulunan eski bir vagon gibi, ön sürücünün bir kısmı da görülebiliyordu. Bir noktada, son derece güzel bir araba olarak kabul edilirdi. Ev gibi, o da çoktan geçmiş ama şimdi gitmiş olan paradan bahsediyordu.

Lord Bradford'a mı aitti?

Atların başında bir seyis durmuş, onlara bakıyor ve yakındaki bir uşağa bir şey söylemeden önce başını sallıyordu.

Uşak onlara doğru yürümeye başladı.

Derek, uşak onlara ulaşmadan önce ormana ulaşip ulaşamayacakları konusunda hızlı bir tahminde bulundu. Yakın olacaktı.

Jess atladı. Başını güneşe doğru kaldırdı ve kollarını açtı, tasasız ve hayata aşık görünüyordu. Onu gerçekten bu kadar mutlu görmek nasıl olurdu?

Yaklaşan uşağın acil endişesi, onu bu olasılığı uzun süre düşünmekten alıkoydu.

"Merhaba," diye seslendi uşak. "Senin burada ne işin var?"

Derek, Jess'in bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bir an bekledi. Sendeleyerek durdu ama sessiz kaldı. Derek derin bir nefes aldı ve onun görünürdeki ilgisizliğine uymaya çalıştı. "Şey, kahyaya evi ve bahçeyi görmesi için ricada bulunduk."

Adam soğuk bir şekilde gülümsedi ve eve baktı. "Peki sana izin verdi mi?"

"Sadece birkaç oda," dedi Derek, neden olduğundan emin olmasa da hizmetçinin başını belaya sokmak istemiyordu. Girmemesi gerekirken insanların girmesine izin verdiyse, bırakılması gerekirdi.

Jess ona sokuldu, yüzü dikkatli bir şekilde eğildi, böylece başlığın kenarı yüzünü gizledi, bıçağı tutan eli, onun yanında gevşek bir şekilde sarkıyordu. "Ağaçları görmek istiyorum." Son sözü uzun süre ve hafif bir sızlanma ile tuttu.

Uşak yüzünü buruşturdu. "Buraya nasıl geldin?"

Jess ayağını uzattı ve çizmesini oynattı. "Yürüdük. Şimdi eve yürüyoruz."

"Yakınlarda mı yaşıyorsun?" Gözleri kısıldı.

Ah hayır, dedi Jess kıkırdarak.

"Köydeki han," dedi Derek ve Jess onun kolunu çimdikledi.

"Sanırım devam etmen gerekecek o halde." Onlara gidemeyeceklerini söylemek ister gibiydi ama aynı zamanda onları orada istemiyordu.

Orman beş adım ötedeydi. On dakika sonra gözden kaybolabilirler.

Derek bu adamın gözünden kaybolmayı çok isterdi.

"Burada neler oluyor?" başka bir ses arabadan seslendi.

Damat dönerken Jess, Derek'i itmeye başladı. "Ziyaretçiler, lordum. Daha yeni gidiyorlardı."

Derek, birisi onları kovalamadan ne kadar hızlı yürüyebileceklerini bileceğini varsayarsak, Jess'in elinin baskısını zar zor hissedecek kadar hızlı yürüdü. Ormanın kenarında, daha sert itti ve adam daha hızlı adım attı.

Arkasından sesler geliyordu ama çıkaramıyordu. Tek duyabildiği, sert nefesi ve kalbinin hızla çarpmasıydı.

Birkaç adım daha atınca Jess onu itekledi ve koşmaya başladı. Kısa süre sonra liderliği ele geçirdi ve onları, Jeffreys'in tepeye tünediği ve ormanı hedef alan bir gafla birlikte arabalarının beklediği bir taşra yolundaki bir dönüşe götürdü.

"Ateş edecek kimse yok," dedi Jess, kapıyı açıp içeri girerken, Derek de peşinden daldı. Kapıyı kapatmak için uzandı. "Bizi buradan çıkar."

Araba yalpalayarak Derek'i banklardan birine oturtamadığı için yere fırlattı.

Arabanın tavanındaki gizli kapak gürültüyle açıldı.

"Ne oldu?" Jeffreys aradı.

Adını bilmesem de Lord Bradford'u tanıyorum, dedi Jess, az önce çıktıkları ormana bakmak için yüzünü pencereye dayadı. "Napolyon ile çalıştı."

Jess kendini koltuğa attı ve bıçağı ceketinin altındaki tutucuya yerleştirmek için döndü. "Babamı aldı."

Bölüm Yirmi

O portreyi görünce ve tam olarak kimin evinde olduğunu anlayınca Jess'in duygularını tarif etmeye hiçbir dilde yeterli kelime yoktu. Karanlık, o portreye bakmak döşeme tahtalarının arasından yukarıya bakmak gibi olana kadar görüşünün kenarları boyunca süzüldü.

Çocuksu korku, savaşmayı öğrenmiş kadının direnciyle yarıştı. Koşmak istemiş, bıçağını kapıp resim gidene kadar tabloyu yarıp geçmek istemiş, ağlamak istemiş, çok istemiş... . . yapmayı istedi . . . O kadar çok savaşan arzu vardı ki, ne yapmak istediğini bile bilmiyordu.

Neyse ki, ne yapması gerektiğini biliyordu. Her şeyden önce, Derek'i o evden uzaklaştırması gerekiyordu.

Şimdi, onun geri geri gitmesine izin verdiği gerçeği bir göstergeyse, tüm deneyimle iyice sarsılmış bir halde, onun karşısına oturdu. Saçlarını alnından itti ve gözlüğünü yeniden yerleştirdi.

Tavandaki açık kapak sayesinde, şerit boyunca kırpışan arabanın takırtısı ve gürültüsü boşluğu doldurdu.

"Kimseyle görüşmüyorum," diye seslendi Jeffreys. "Gittiğimde de kimse beni takip etmedi, ama tuhaf bakışlar aldım. Birden fazla bahçıvan bunu hatırlayacaktır."

"Yola çıkacağını nasıl bildin?" diye sordu Derek, koltuğun kenarına tüneyip atların üzerinden sesini duyurmak için bağırarak.

Jeffreys, "Jess bana sinyali verdi," diye karşılık verdi.

Jess, beklediği suçlayıcı bakışı bulmak için Derek'e bakarak içini çekti. Jeffreys'le birlikte bu yolculuk için aldıkları tüm güvenlik önlemlerini öğrenmek istiyorsa, çok uzun bir konuşma olacaktı. Şimdi bile, bir sonraki orijinal varış noktasına değil,

Jeffrey'nin eski bir iş arkadaşının muhtemelen çok fazla soru sormadan onlara kalacak bir yer vereceği yakınlardaki bir köye gidiyorlardı. Bir ahır veya boş bir çiftçi kulübesi veya hatta bir çatı katı olabilir. Jess, böyle anlarda her türden yeri kullanmıştı ve o ve Jeffreys yola çıktıklarında birkaç seçenek belirlemişlerdi.

Derek'in bunu asla öğrenmemesini ummuştu.

"Bir sinyal var mı?" dedi Derek, sesini Jess'in Jeffreys'le değil de onunla konuştuğunu anlamasına yetecek kadar alçaltarak.

"Evet, bir sinyal var. Ortağımın yerleşik bir iletişim biçimi olmadan asla bilinmeyen bir duruma girmem.

Gözleri kısıldı ve ağzı düzleşti. "Senin ortağın olduğumu sanıyordum."

Jess kıvrınma dürtüsüne direndi. Neyse ki, dışarıdaki gürültü Jeffreys'in bağırmanın ötesinde bir şey duymasını engelledi, yoksa araya girerek bu tartışmayı daha da karmaşık hale getirecekti. Benimle birlikteydin.

"Ve görünüşe göre hakkında hiçbir fikrim olmayan bir tehlikede." Kollarını kavuşturdu ve ona baktı, bir şey söylemeden sadece düşündüğü belliydi.

Hep düşünüyordu. O da öyle olduğunu iddia etmişti ama o onun gibi düşünmüyordu.

Ne kadar çok bakarsa, içinde kıvrınma arzusu o kadar arttı ve o da kendini hareketsiz kalmaya ve soğukkanlı görünmeye o kadar çok zorladı. Düşmana asla zayıflık işareti vermeyin.

Derek'i düşmanı olarak gördüğünden değil elbette. Onu daha çok bir . . . olarak . . . Elmacık kemiklerine bir sıcaklık yayıldı ve pencereden dışarı bakmak için döndü, hatta tehditkar kızarmaya karşı koymak için bir yanağını soğuk cama dayadı.

"Pencere," dedi Derek, onun yeni konumunu düşünmek için başını eğerek. "Pencerede kaputla ilgili tüm iş. İşte o zaman gitmemiz gerektiğini biliyordun."

Cildi bir kez daha normale dönerken, onunla yüzleşmek için arkasını döndü. "Evet. Neyse ki portre galerisi evin ön tarafına bakıyordu."

"Ve senin liderliğini takip edeceğimi kesin olarak mı kabul ettin? Evi daha fazla görmek için ısrar etmeyeceğimi veya tuhaf davranışlarını sormayacağımı mı? Ayaklarını genişçe dikti ve ona doğru eğildi, elleri dizlerinin üzerinde, dirsekleri dışarı

doğru çıkıntılıydı. "Bu oldukça büyük bir risk. O halde ben senin uysal evcil hayvanın mıyım, senin kaprisinle ortalıkta koşturuyor muyum?"

"Senin işin sanata bakmak. Benimki bizi güvende tutmak," dedi sertçe. Adamın kızmaya hakkı yoktu. "Bugüne kadar hiçbir şey yapmamış olmam bunun önemini azaltmaz. İster öfkeli ister uysal olun, sizden gelecek herhangi bir normal tepkiyi kaldırılabildim. Kahyanın gözünü bile kırpmaz. Ancak sinirsel bir korku olurdu. Kendimizi çalıntı ıvır zıvırları ararken bulurduk."

"Bizi daha fazla tehlikeye atacak kadar aptal olduğuma inandığını mı söylüyorsun?"

"Senin bir yük olduğunu söylüyorum." Dilediği sözleri söyler söylemez, onları geri alabilmeyi diledi. Onları kastetmedi. Tam olarak değil. O bir sorumluluk değildi. Şimdiye kadar onun kendini idare etme şekinden etkilenmişti - ağır yolculuk, Jess'in çeşitli karakterleri kahya hakkında izlenim edindiği anı seçti ve hatta onlar kaçarken sakın kalıp yönergeleri takip etme şekli bile. ev.

Muhtemelen onu bu yolculuğa sadece Jeffreys ile gönderebilirdi ve o iyi olurdu. Bugün ciddi bir tehlike içinde olmalarının tek nedeni onun varlığıydı.

Kendi kendine ne söylerse söylesin cümleyi geri alacak, özür dileyecek ya da o anın hararetiyle söylendiğini iddia edecek sözcükleri oluşturamıyordu. Gerekli olmasını istedi - hayır, gerekliydi. Derek, Verbonne'u kurtardıysa, bu onu nerede bıraktı? Hala döşeme tahtalarındaki işe yaramaz, çaresiz ve ailesini kurtaramayan çocuk olacaktı.

"Anlıyorum." Sırtını koltuğa bırakırken vücudundaki gerginlik azaldı ama yüzündeki öfke hâlâ yerindeydi. "O halde bunu bensiz yapabilmen için sana beynimi ödünç veremem ne kadar yazık."

"Bu daha kolay olur," diye onayladı, kendinden biraz daha nefret ederek. İnsanlara yanıldıklarını kolayca söylemesi ya da aptal gibi davranmasıyla ünlüydü ama bu, kendisinde göremediği bir pislik düzeyiydi.

Burnundan üç derin nefes aldı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ya yemek odası?" diye sordu, sesi normalden biraz daha alçak olsa da şaşırtıcı derecede düzgündü. "Tablonun orada olduğunu nasıl bildin?"

"Başlığın içinde ziyafet kelimesi vardı, bu yüzden makul bir kumar gibi göründü," diye mırıldandı Jess. Bunun gülünç olduğunu biliyordu, sanatçı ruhlu insanların bu şekilde düşünmediğini veya bu tür bağlantılar kurmadığını biliyordu ama evin daha fazla aranmasına izin vermeye istekli değildi. Bir kez daha içgüdülerine ya da Ryland'ın

Kutsal Ruh'un dürtüsü olduğunu iddia ettiği şeye ya da son yıllarda ona rehberlik eden her şeye teşekkür edebilirdi.

"Bayram? Başlık..." Derek ağzını kapattı ve başını salladı.

Yüzü pencereye dönüktü, ama o bir şey gördüğünü sanmıyordu. Arabanın içini gergin bir sessizlikten koruyan tek şey, yuvarlanan aracın gürültüsüydü.

Bunun yerine sadece gergindi.

Jess'in normal insanların kırılgan ya da kızgın hissettiklerinde yaptığına alışık olduğu hiçbir şeyi yapmıyor, bağırıyor, övmüyor ya da yapmıyordu. Bu duygulardan biri ya da her ikisi onun şu anki davranışını açıklıyordu, bu yüzden bir tür saldırı beklemişti.

Ama o sadece pencereden dışarı baktı, yüzü sertti, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Onu çok dikkatli izlediği için, onun aklından çıkıp arabaya döndüğü anı gördü. O ela gözleri kırıştırdı ve ağzının sert, acımasız çizgisi kaşlarını çattı.

"Nereye gidiyoruz? Lincolnshire'a giden yol bu değil." Bakışlarını ona çevirerek onu oturduğu yere sabitledi. "Acil durum planınızın başka bir parçası, sanırım?"

Jess yutkundu. Ona söylememe kararı muhtemelen sorgulanmayı hak edecek olsa bile, en azından bu konuda kendine güveniyordu. "Evet. Akşam için güvenli bir yerde saklanacağız ve planımızın geri kalanını değiştirmemiz veya devam etmemiz gerekip gerekmediğini değerlendireceğiz.

"Hmm." Bakışlarını yere indirmeden önce kendi koltuğuna ve ardından onunkine anlamlı bir bakış attı.

Jess içini çekti ve hareket halindeki bir vagonda biraz garip bir şekilde koltuk değiştirmeye hazırlanırken eteklerini topladı ama hareket etmedi. Başını koltuğun arkasına koymadan, gözlerini kapatmadan ve uyumadan önce bakışları kısa bir süre onunkilere takıldı.

"Önceki katılımına dayanarak, onun taht üzerindeki diğer iddianın bir parçası olduğunu varsaymalıyız. Kaçanlarla bir bağlantıları olmalı, bu yüzden resimlerin bir şekilde önemli olduğunu bildiğini de varsaymalıyız.

Derek, Jess'i artan bir hayranlık duygusuyla dinledi. Sesi düz, sakın ve gerçekçiydi. Konuşurken ses tonunda ne gerginlik, ne endişe, ne de telaş vardı.

"Pes ettiyse," diye devam etti Jess, "planlarımızda bir değişiklik yapmanın bir önemi kalmayacak. Yapmadıysa, elinden geldiğince resimleri bizim ulaşamayacağımız bir yere koymak için harekete geçecek. Büyük olasılıkla bağlantılı olduğu kişilere öncelik vermeliyiz ve boşlukları doldurabileceğimizi ummalıyız.

Jess ve Jeffreys bir ahırın samanlığında bir masanın üzerine eğilirken, Derek sert bir battaniyeyle örtülü bir saman yığınının üzerine uzandı. Dikkatle dinliyordu ama şu ana kadar sunabileceği bir yardım yoktu. Her şey strateji ve potansiyel problemlerle ilgiliydi.

Derek sırtına saplanan bir saman parçasını düzeltmek için kıpırdandı. Daha önce hiç samanlıkta bulunmamıştı ama çoğunun böyle olmadığını hayal etmişti. Battaniyeler, bir masa, dört sandalye, üç kalkış yöntemi, iki silah ve bilinen en yakın kaçakçı limanlarına en hızlı rotaların gösterildiği bir İngiltere haritası, ortalama samanlık envanteri gibi görünmüyordu.

Jeffreys bazen bir casus için en güvenli yerin anavatanı olmadığını açıkladıktan sonra bile bu son madde anlamsızdı.

Jess hiçbir şeyi açıklamaya istekli olmamıştı. Günlük çevirileriyle birlikte haritalarını masaya yaydı ve işe koyuldu.

"Yardım almanın zamanı gelmedi mi?" diye sordu. "Bu resimlere başka insanları da gönderebiliriz."

Derek, Jess'in cevabını kaçırmamak için biraz daha yaklaştı. Doğruydı. Ne aradıkları konusunda bir fikirleri vardı. Midesindeki ani bir rahatsızlık, elini karnına bastırmasına neden oldu. Bunun bir parçası olmaya devam etmeme ihtimali onu hayal kırıklığına uğrattı mı? Bu öğleden sonra çimenlikte yaptığı kısa yürüyüşte kalbi neredeyse yerinden çıkacakmış gibi olduktan sonra, eve gitme fikrine sevinmesi gerekirdi.

Her şey ortamı yerleştirmek ve bir yön belirlemekle ilgiliyse, bu, sanat, sembolizm veya başka herhangi bir şey hakkında daha derin bir anlayış gerektirmezdi. Normal varoluşuna dönebilir ve sonunda bu sessizce savaşılan savaşı kazanan tarafın gerçekten kazanması gereken taraf olup olmadığı konusunda endişelenmezdi.

Hayır, artık ne aradıklarını bildiklerine göre ona ihtiyaçları yoktu.

Ancak bugünkü resim aynı değildi. Diğer resimlerde barızdı - bir yer, bir patika, bir yolculuk. Gelecek Kader Ziyafeti bir binanın içinde geçmişti. Kimse bir yere gitmiyordu.

Yine de bunun haritanın bir parçası olduğunu biliyordu. Tüm günlük kayıtları arasında en net olan buydu. Belli ki resimlerde aradıkları şey söz konusu olduğunda bir şeyleri kaçırmıştı.

Gözlerini kapadı ve tabloyu canlandırdı: mücevhersiz taçlar, çıplak tabaklar, çeşitli açılarda eğilmiş ve servis kaseleri kadar boş olan kızartma kapları.

Ayrıntılar zihninde henüz tazeyken ve batan güneşin ışığını kaybetmeden önce onu çizmesi gerekiyordu. Jess ve Jeffreys'in masanın köşesinde duran feneri yakmaya niyetlenmeleri pek olası değildi. Derek bile geceleri ahırdaki ışığın dikkat çekebileceğini biliyordu.

Kalemi kağıdın üzerinde gezinirken, diğerleri gibi bu resmin de onları bir yere gönderdiğini gösteren çizgiler aradı.

Hiçbir şey yoktu.

Altı'nın nereden ve neden geldiğine dair yeni bilgisiyle, bu tablonun bir umut olduğunu varsaymak zorunda kaldı. Anavatanlarının gelecekteki özgürlüğünü kutluyorlardı. Resimdeki insanlar Altı mıydı? Derek hiç Fournier'in bir portresini görmüş müydü?

Belki de Jess insanlardan birini tanımıştı.

Her şeyi toplayıp yarın Londra'ya doğru izleyecekleri yolu planladıklarını görmek için masaya doğru baktı.

Jeffreys, kollarını başının üzerine uzatarak, "İlk nöbeti ben tutacağım," dedi. "Böylece araba kullanmak zorunda kalmadan önce uyuyabilirim."

Jess başını salladı. "Üç bölme daha iyi. Birinci ve üçüncüyü alacağım. Yarın arabada uyuyabilirim."

Jess güya çevreyi gözetlemek için ana merdiveni indirip aşağı inerken, güneş ışığının son kenarları samanlığın uzak tarafındaki pencere pervazından da kaydı.

Derek, "Kimsenin bizi takip ettiğini düşünmemiştim," dedi.

Jeffreys omuz silkti ve Derek'inkinin yanındaki samanlığa gitmeden önce iki battaniye topladı. "Gördüğümüzden değil. Bizi bulma ihtimalleri çok düşük, ama genellikle gardını düşüren şey, gardındaki ufak bir çatlaktır."

Derek başını salladı ama o daha söyleyecek bir şey bulamadan diğer adam bir battaniyeyi samanların üzerine atmış, uzanmış ve ikincisini üzerine örtmüştü. Dakikalar içinde, nefesi uykunun pürüzsüz akışına dönüştü.

Derek'in kalemmini ve eskiz defterini toplayacak vakti bile olmamıştı.

Saman yığınınından kalktı ve aşağı bakmak için pencereye gitti. Tabii ki Jess'i göremedi. Ne yaptığını, bunun olmasına izin veremeyecek kadar iyi biliyordu. Ayrıca ahırın diğer tarafında da olabilir.

Pencereden geri çekilerek Jeffreys olan gölgeli yumruya baktı. O ve Jess, sanki tek bir akli paylaşıyorlarmış gibi birlikte iyi çalıştılar. Jeffreys, Jess'ten biraz daha yaşlı görünmesine rağmen onun için Derek'ten çok daha iyi bir eş olurdu.

Umursaması gerektiğinden değil. Umursamadı. Jess'in ona ihtiyacı olmaması pek de sürpriz olmadı. İhtiyacı olan tek şey, İtalyanca'yı tercüme edebilen yürüyen bir tarih kitabıydı. Elverişli olan oydu.

Olabildiğince sessizce eskiz defterini topladı ve vücudunun protesto inlemesini bastırmak için dudağını ısırarak samanların üzerine yerleşti. Sonunda, biraz rahat bir pozisyona geldi ve uyuyakaldı, ama o kadar derin değildi ki, Jess'in merdivenden çıktığını ve nazikçe Jeffreys'i uyandırdığını duymadı. Şoför merdivene doğru ilerlerken ve Jess terk edilmiş saman yatağına yerleşirken, fısıltılar belirsiz gölgelere eşlik etti.

Derek, o uykuya dalmadan önce, "Bir dönüş yapabilirim," dedi. Üç vardiya ve üç kişi vardı. Jess'in hiç almadığı halde iki tane alması doğru değildi.

Kıkırdadı. "Birini bulsan ne yapardın?"

Bu çok iyi bir soruydu. "Çığlık at, sanırım."

Saman kıpırdanırken buruştu. "Bu, Jeffreys ve benim kaçmamıza izin verirdi. Biz sana ulaşana kadar ölmüş ya da yakalanmış olurdun elbette, o yüzden sadece kağıtları alıp kaçardık.

"Bu kulağa iyi bir takım arkadaşlığı gibi gelmiyor."

"Hepimiz ölürsek kimseye yardım etmeyiz."

Ölüme pragmatik bakışı, Derek'in merakını o kadar çekti ki, saman yığnında kıpırdanıp, karanlığın değişen tonlarından başka görülecek bir şey olmasa bile ona doğru döndü. "Şu anda yardım ettiğimden emin değilim."

Yanıldığı konusunda ona hemen güvence vermedi.

Bir saman parçası burnunu gıdıkladı ve onu tutup parmağının etrafında döndürdü. Jess'in arabada bahsettiği gibi, işi resimleri yorumlamaktı. Hayatı boyunca bugünkü resimde yön bulamamıştı.

Bu, birdenbire bir ay önce olduğundan biraz daha fazla anlam taşıyan bir ifadeydi.

"Sen."

Sesi o kadar şaşırmıştı ki adam sarsıldı, neredeyse samanlarından düşüyordu. Buna gerçekten inanıyor muydu? "Jeffreys haklıydı. Başkalarını gönderebilirsin."

"Hayır," dedi hızla. Bir süre sessizlikten sonra tekrar konuştu. "Eksiğimiz bir şey var. Yazı bu kadar basit olamayacak kadar şiirsel."

Derek'in kalbinin atışları biraz azaldı. Bu, Jess'ten gelen sağlam bir güvenceydi. Bir süre bunun üzerinde dinlenebilirdi, değil mi? Yapabiliyorken uyuması gerektiğini bildiğinden sessizliğin geri gelmesine izin verdi.

"Sana sormak istediğim bir şey var."

"Elbette," dedi Derek otomatik olarak. Jess, uyumak yerine bir kavga başlatamayacak kadar pratikti, bu yüzden ona soracağı her ne ise, gecenin güvenliği ve benzersiz koşullar nedeniyle bir süredir aklını kurcalıyor olmalıydı.

"Ben olduğumu nasıl anladın? Tüm kılık değiştirmelerimde, nasıl bildin? Ryland bile beni görmüyor."

Dük, onu kimin iyi tanıdığı konusunda mihenk taşıydı? Üç yıldır görmediği biri mi? "Sana bir tablo gibi baktım. Anlam, sanatta en küçük ayrıntılarda gizlidir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanat hayattan bir dilim değil, gerçek hayattan da değil zaten. Onun bir yorumudur. Ne olduğunu ve aynı zamanda etkilerini de görüyorsunuz ya da belki de bir rüya, arzu ya da korku gibi bir duygunun temsili."

Sırtüstü döndü ve karanlık tavana baktı. "Senden önce insanlara böyle bakmayı hiç düşünmemiştim. Yine de Londra'ya giden o vagonda bir şey beni rahatsız etmeye devam etti. Sen handaki hizmetçi kızı gösterene kadar anlamadım . Benim için insanları değiştirdi."

Gülüşü hafifti. "Bu iyi bir şey mi?"

"Sanırım." Sırıttı. "Yine de kesinlikle uygun değil."

Samanlık yine sessizliğe büründü. Bu kez Derek konuşmayı uzattı. "Sen de yapabilirsin, biliyorsun. İnsanlara baktığınız gibi resimlere de bakabilirsiniz."

"Tablolar hareket etmez," diye mırıldandı. "İnsanların nereye gittiğini göremiyorum."

"Denedin mi?"

Derin bir nefes alıp, "Hayır," diye itiraf etmeden önce uzun bir sessizlik oldu.

Derek'in içinden, özellikle kavgacı bir tablo bulduktan sonra hissettiği türden bir zafer dalgası geçti. "Sana öğretebilirim."

"Pek iyi bir öğrenci değilim."

Bu ifadede bir bahaneden daha fazlası vardı. Derek onu görebilmeyi, ayrıntıları inceleyebilmeyi, onun söylemediklerini ona anlatan küçük nüansları bulabilmeyi diledi. Karanlıkta onun sözlerinin arkasında ne olduğunu ancak tahmin edebildi ve bu onu hayal kırıklığına uğrattı.

Bundan şüpheliyim, dedi. "Eminim daha önce elinde tuttuğun bıçağı nasıl tutacağını biri sana öğretmiştir."

"Bu farklı," diye fısıldadı.

"Tam olarak değil. Akıl bir alettir, tıpkı bir bıçak gibi. Bu öğleden sonra yaptığın gibi o şeyi çevirdiğimi hayal et.

Kıkırdaması onu gülümsetti. "Muhtemelen kendi parmağını keserdin."

"Benim bir bıçak öğrencisi yapacağımdan daha iyi bir sanat öğrencisi olacağımı hissediyorum."

"Görmek ister misin?" diye sordu.

"Ne?"

"Sen ve ben. Dersleri değiş tokuş edeceğiz. Bana sanattan bahset, ben de sana nasıl gizlice girileceğini öğreteyim. Bir vagonda bıçak dersleri biraz zor olabilir."

Jess'in dünyası hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyor muydu? Bu soruyu yanıtlayan olumlu özlem onu şaşırttı.

"Evet," dedi, "ama bir şartla."

"Ne?"

"Biz ortağız. Bunu birlikte yapıyoruz. Sen bana öğretirsin, ben sana öğretirim ve bu taç giyme törenini birlikte buluruz."

Cevap vermesi için on beş kalp atışı beklemesi gerekti. Bu çabanın bir parçası olarak yaptığı sonuncusu olup olmayacağını merak ederek her bir gerginliği saydı.

"Bir anlaşman var. Yarın Londra'ya gidiyoruz. Tablo sahiplerinden herhangi biri Lord Bradford'un kohortuysa, Kont Rashido olacaktır. O Rusya'dan bir büyükelçi. Hiçbir zaman alçakça bir şey yaparken yakalanmamış olmasına rağmen, ona tamamen güvenilmez. İzledi."

"Repertuarınızdaki dillerden birinin Rusça olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Ya robaryu tolka shtobyi ostatsa v jhivyix."

Bunun, onların öldürölmelerini engelleyecek kadar bilgi sahibi olduğu anlamına geldiğini umuyordu.

Bölüm Yirmi Bir

Sözüne sadık kalan Jess, Londra yolculuğunu planlarını paylaşarak geçirdi, ancak Londra'ya dönüşleri ve bulunduğunda kaseyi Verbonne'a geri götürme niyeti dışında hiçbir şey kesin değildi.

Kuşkusuz, Derek'in zihinsel olarak biraz üstün hissettiği zamanlar olmuştu, ancak bir sonraki virajda ne bulacağına bağlı olan birçok açıyı ve beklenmedik durumu tartışırken bu fikir öldü. Bir soru sorması için yeterince uzun süre durakladığında, biraz huşu içinde kaldı.

"Kaseyi Verbonne'a tek başına mı götürmeyi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Bir kişiyi gizlice bir gemiye bindirip sonra da bir ülkeye sokmak yeterince zor."

Derek her nasılsa kaseyi bulduklarında Jess'e yönelik tehlikenin sona ereceğini düşünmüştü, çünkü o zaman onun rolü tamamlanabilirdi. Ancak onun için tehlike daha yeni başlıyordu. Sadece haritaya değil, hazineye de sahip olacaktı.

Bununla tek başına yüzleşmesine izin verilemezdi. Bunun olmasına izin vermeden önce kendi yolcu biletini alırdı.

Jess, yeni bulduğu kararlılığının farkında olmadan devam etti. "Sanat sınavını bana ne kadar çabuk öğretebileceğini düşünüyorsun?"

Derek kaşlarını çatı, zihnini şimdiki zamana sürükledi. "Neden?"

İçini çekti. "Çünkü bu tehlikeli, Derek."

"Tahmin ettiğimden çok daha fazla," diye onayladı, "ama benden kurtulamıyorsun."

Bunu yapmaya çalışıyor olması acı veriyordu. Peki ya kaçırdıkları bir şey daha? Peki ya ona ihtiyaç duymak? Dün gece söylediği her şey, onlar hâlâ Lord Bradford'a dönebilecek kadar yakinken onu yatıştırmak için miydi?

"Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

"Becerilerine ve yeteneklerine rağmen nasıl başa çıkacağımı bildikleri bir tehlikeye karşı çıkan ve kaybeden kaç kişi tanırıyorsunuz? Birinin savaşa gidip de arkadaşlarını kaybetmeyeceğini sanmıyorum."

Yutkundu ve bakışlarını yere indirdi. "Hayır, yapamazsın."

"Bana ne dersen onu yapacağım. Ben aptal değilim. Bir kahraman olabileceğime dair yanlış bir fikirle seninle hasmın arasında durmayacağım ama arkamı kollayacağım. Yanında olmayı o kadar çok istiyordu ki. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, onu The Grace of Oceans Breaking'deki kayaların üzerinde, okyanusu kargaşaya sürükleyen fırtınayı izleyen o kadın olarak daha çok hayal etti. Yalnız, çaresiz ama bir şekilde hala umutlu.

Artık yalnız kalmasını istemiyordu ama o onu istemese bile güvende kalmasına ihtiyacı vardı. "Ben değilsem, Jeffreys'i al."

Homurdandı. "Ve seni yalnız mı bırakacağım? Öyle düşünmüyorum."

"Kimse için bir tehdit değilim."

"Bradford veya beni arayan herhangi biri bunu bilmiyor. Bana yardım eden herkes tehlikede. Fiziksel olarak en zayıf halka sizsiniz ve bu her zaman çekmesi en kolay olanıdır." Yüzündeki üzüntü, onun günlerinde kaç tane zayıf halka kurduğunu merak etmesine neden oldu. Bakışları pencereye kaydı. "Değer verdiğim başka birini alıp götürmelerini izlemeyeceğim."

Derek, Jess'in önemseyişini itiraf etmesine gülümsedi ve sonra dudaklarını yukarı kaldırarak sırttı çünkü arabayı dolduran maudlin duygusu, ondan almaya alışkın olduğu ya da fazlasıyla aşına olmak istediği bir duygu değildi.

içinde bulunduğu ağır, karanlık duygudan uzaklaştıracığını umarak . "Senin için bu kadar önemli olduğumu bilmiyordum."

İnledi ama o bakış, ona içinde hâlâ kayıp bir çocuğun pusuda beklediğini hatırlatan o bakış, aklından silindi. Onun yerine, tuttuğunu kabul etmekten korktuğu bir umut olabileceğini düşündüğü bir ifade vardı. O umudu beslemek istiyordu.

"Bunların hepsi bittiğinde ve artık arkana bakmana gerek kalmadığında ne yapacaksın?"

Yüzü ifadesizleşti ve onun tasasız, normal bir hayat hayal etmenin onun ruh halini daha da hafifleteceği fikrini geçersiz kıldı. Bunun yerine, bir tür şok yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir zamanlar böyle bir günü hayal etmemiş miydi? Yaptığı şeyin amacı bu değil miydi?

"Bilmiyorum."

Yalan söylediğine dair bir işaret için yüzünü aradı. Eğer oradaysa, göremediği kadar iyi gizlenmişti. Jess'in her zaman kendi geleceğini üstlenmiş olması, şimdiki andan fazla öteye geçmemiş olması ihtimali, ikisi de kendi düşüncelerine dalmış halde hana varana

kadar aklından çıkmadı.

Jess, Derek'e karşı dürüst olmaya çalışıyordu -gerçekten öyleydi- ama bir ömür boyu sır saklamak bunu biraz zorlaştırdı.

Ona açılmak onu düşündüğünden daha savunmasız bırakmıştı. Onun dünyasında kimse geleceği sormadı. Hepsi bunun garanti olmadığını biliyordu. Sahip olduğu tek şey önündeki görevdi, dolayısıyla dikkatini oraya yöneltecekti.

Şu anki görevi, büyükelçinin evine girmenin bir yolunu belirlemektir. Savaş sırasında, diğer birkaç şüpheli kişinin konutuyla birlikte sürekli izlendi. Büyükelçinin evinde hiç istenmeyen bir şey olmamıştı. Orada pek bir şey olmadı.

Hiç kimsenin girmesine izin verilmedi.

Londra'nın hemen dışında durdukları küçük han daha iyi işletmelerden biri değildi ama onun amaçlarına uygundu. Ortak salonda, perişan giyimli hayvan çobanları hikayeler ve bira paylaştı. Üst kattaki odaları kimin tuttuğu kimsenin umurunda bile değildi.

Bu odaların en az yarısı boştu ama Jess ve Derek şüphe çekmemek için sadece bir tanesini almışlardı. Yine de aynı odayı paylaşmak Derek'i biraz rahatsız gösteriyordu ve küçük sandığını teslim ettikten sonra Jeffreys'e atları taşımasına yardım etmek için aşağı inmişti.

Jess, kaşlarını çatarak bagajı karıştırdı. Bu gece için bir plan hazırlamıştı ama görünüşe göre gerekli kılık değiştirmeyi yapmamıştı. Ryland'dan alması gerekecekti.

İyi arkadaşının düşüncesi, kafatasının dibinde bir acının zonklamasına neden oldu. Kabul etmekten nefret ediyordu ama haklıydı. Jess'in yardıma ihtiyacı vardı.

Derek'e her şeyi kendi başına yapabileceğini iddia etmesine rağmen, Lord Bradford'un potansiyel baskısı ve hızla yaklaşan teslim tarihi nedeniyle, bu mümkün değildi. Yıllar boyunca kendisine ait olduğunu garanti ettikleri bu iyilikleri kimin vermeye gerçekten istekli olduğunu görmenin zamanı gelmişti.

"Tabii ki resimlerde dışını gördüm ama içini hiç görmedim. Çok özel insanlar." Kaşlarını çatı. "Evli olmayan erkeklerin ve kadınların onlara tek başlarına binmesine izin veriyorlar mı merak ediyorum."

Derek, diye araya girdi Jess, gülmemeye çalışarak. "Odayı evli bir çift olarak aldık. Kimse bir şey düşünmeyecek."

Oturacak bir yer arar gibi odanın içinde tökezledi. Seçenekleri yatak ve yerle sınırlıydı ama bu seçimi kendi başına yapmasına izin vermişti.

Sahte evliliklerinin hatırlatılması, düşüncelerini Derek'in ağabeyinin yanına döndükten sonra ne yapmaya niyetli olduğu sorusuna yöneltmişti.

Onun evlenmesini bekler miydi? Onunla birlikte yaşamak ve yeni bir normallik fikri yaratmak için mi? Evlilik, asla deneyimlemeyi planlamadığı bir şeydi, ama ya bir olasılık haline gelirse? Gelecekteki kocası, güvenlik ve kılık değiştirme uğruna evli numarası yaptığı tüm erkekler hakkında ne düşünürdü?

İkinci bir kağıt yaprağını koyarken kendi kendine homurdandı. Sahte evlilikler, muhtemelen geçmişinin açıklaması en kolay kısmı olacaktır.

Derek nihayet yatağın kenarına tünemeyi seçti, sırtı düz ve ayakları yere basacak şekilde oturdu. Bir erkeğin geçmişi hakkında ne düşüneceğine dair fikrini sormak için ağzını açtı ama aynı hızla ağzını kapattı.

Aralarındaki iletişim hatları daha açıktı ama düşüncelerini onun üzerine bulaştırmasına gerek yoktu. Özellikle de onlara nasıl hitap edeceğinden emin olmadığında. Yıllardır -eğer hiç yaşamamışsa- hissetmediği duyguları hissediyordu. Derek tahmin ettiğinden daha değerli biri olmuştu. Hayatta kalmak ya da hedeflerinin başarısı için gerekli olmayan başka bir tuhaf ana onu çekmesini hak etmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Derek, onu zihninin sürünerek aşağı indiği pis yoldan kurtararak.

Jess katlanmış bir mesajı kaldırdı. Birkaç iyilik rica ediyorum. Benim - bizim - biraz yardıma ihtiyacımız olduğunu kabul etmenin zamanı geldi. Derin bir nefes aldı. "Ne tür bir yardım en yararlı olur?" diye sordu Derek'e, ağzı açık kalması için onu şaşırtarak.

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Sanırım bu, arkadaşlarının hangi yeteneklere sahip olduğuna bağlı."

İletişim kurduğu bazı insanlar için muhtemelen arkadaşlar doğru terim değildi, ama onu düzeltmedi. Aklına asla gelmeyecek mantıklı ve faydalı düşünceler önerdi. Bu fikirler birkaç yabancı kelime ve minyatür bir tarih dersi ile aktarıldıysa, Derek'le konuşmaktan gelen buydu.

Sonunda tüy kalemını yere attı ve son sözlerini bitirirken kasılan elini uzattı.

"Üç istek," dedi mektupları kaldırarak. "Şimdi kimsenin onları teslim etmek için Londra'da dolanıp durduğumu görmemesini ummalıyım."

Derek saçını alnından itti. "Neden Penny Post'u kullanmıyorsun ? Birisi oraya bir mektup bıraktığınızı görse bile nereye gittiğini bilemez. Mektuplar akşama kadar teslim edilecek."

Jess itiraz etmeye başladı ve sonra durdu. Tam olarak ihtiyaç duyduğu şeyi yapmak için halihazırda yürürlükte olan bir sistemi kullanmaktan daha mantıklı ve gizli ne olabilir? Birisi onu Londra'ya kadar takip etmiş olsa bile postayı durdurmanın bir yolunu bulmaya zamanları olmayacaktı.

"Bu. . . iyi bir fikir," dedi yavaşça.

Derek gülümsedi ve ellerini ovuşturdu. "Tamamen?"

"Evet," dedi cevap veren bir sırıtışla. Coşkusu bulaşıcıydı ve Nadir rastlanan baş döndürücü keşif anını yakaladı.

Hafif bir yemek yediler ve sonra Jess mektupları Penny Post'a götürdü ve ardından kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için amaçsızca ortalıkta dolaşmaya başladı.

Sonra Jeffreys'e, o geceki planı için ihtiyaç duyduğu şeyi alması için onu Ryland'ın evine götürmesini sağladı. Kaçıp Derek'i handa bırakmış olsa da, Derek tüm bu süre boyunca aklında kaldı.

Onu koruyabilir, onu almak için hana dönmeden akşam planlarına devam edebilirdi. Kızacaktı ama aynı zamanda güvende olacaktı. Hayatını kurtarmak için başka bir ihanetle onu incitmeye istekli miydi?

Yirmi İkinci Bölüm

Derek, odadaki en garip kişi olmaya alışmıştı. Alışılmadık ölçüde bol ceketler giyyordu, genellikle sosyal açıdan beceriksizdi ve saçını kestirmeyi asla tam olarak hatırlayamıyor gibiydi. Yine de, bir etkinlikte en kötü giyinen adam olup olmaması onun için pek önemli değildi, çünkü muhtemelen tüm zaman boyunca duvarlara bakacaktı.

Odadaki en iyi giyinen adam olmak - odadaki tek erkek olsa bile - onu beceriksizliğin ötesinde bir tür beceriksizliğe gönderdi. Normal kıyafetleri içinde en azından kim olduğunu biliyordu, ama tam bir takım incelikle dikilmiş, zarif gece kıyafeti içinde? Hiçbir fikri yoktu.

Kıyafet bir saat önce gelmişti ve onu giydiğinden beri küçük odada volta atıyor, bir tür lavabo görevi gören terk edilmiş masanın üzerindeki alacalı camdaki yansımaları kontrol ediyor, notu yeniden okuyordu. giysilere eşlik etmiş ve yabancı ipek çorapları ayarlamak için oturmuştu.

Ahırın yanındaki saate bakmak için pencereye gitti. On beş dakika daha.

Devre yeniden başladı.

Gelmek istiyorsan bunu giy. 7'de arka merdivenlerden aşağı. Sessiz ol.

Derek'in masaya gidip Jess'in notunu tekrar okumasına gerek yoktu. Ezberlemesi oldukça kolaydı. Dışarıdan sıvışıp onu bütün öğleden sonra süssüz duvarlara bakmaya terk etmesine sinirlenmiş olsa da, onu bu gece her ne yapıyorsa onu büyükelçinin evine girmek için getirmesinden memnundu.

Yine de bilmek istediği, olası cevaplar onu biraz korkutsa da, onun kıyafetleri nereden aldığı ve onun bedenini nasıl bildiğiydi.

Bir yerlerde bir hendeğe bağlanmış bir züppe mi vardı? Derek'i uykusunda ölçmüş ve yerel bir terziye onun için başka birinin siparişini değiştirmesi için baskı yapmış mıydı?

Derek tekrar küçük aynanın görüş alanına girdi ve kravatını bir kez daha kontrol etti. Biraz yamuktu, ama yeniden yapma ve gevşemesini ya da çok fazla kırık göstermesini göze alamazdı. Eğik, dağınık olmaktan daha iyiydi.

En azından öyle olduğunu varsayıyordu. Biraz fazla içmiş ve bunun için daha da kötü görünen bir adam gibi davranmayacaksa. Seven bunun için akşamın oldukça erken saatleriydi ama sosyeteyle olan deneyimi çoğunlukla akademik salon toplantılarıyla sınırlı olduğundan, Jess'in yargısına boyun eğerdi.

Saatin ilk zili onu neredeyse kapıya koşturacaktı. Oraya vardıda derin bir nefes aldı ve içeri girmeden önce kapıyı yavaşça açtı.

Arka merdivenlere doğru giderken arkasında biri varsa, bunu bilmiyordu. Jess bir keresinde göz ardı edilme sanatının yarısının ne yaptığını biliyormuş gibi görünmek olduğunu söylemişti, bu yüzden Derek etrafına bakmadı. Merdivenlerde duvara yakın durdu; bu, Jess'in bir başka tavsiyesiydi. Görünüşe göre basamakların oradan gıcırdaması daha az olasıydı.

Birkaç hafta önce, böyle bir ayrıntıyı bilmeye ihtiyaç duyacağını hayal bile edemezdi.

Çıkış olduğunu tahmin ettiği kapı merdivenlerin sonundaydı. Tek yapması gereken mutfağa giden koridoru geçmekti. Koridorun boş kalması için dua eden Derek, kendini atıkların ve hayvanların iğrenç kokularına hazırladı ve dışarı çıktı. Eşiği geçer geçmez koku ona çarptı ama etkisi, mülkün arka kısmındaki pisliğin yanında oturan göz alıcı bir arabanın görüntüsüyle karşılaştırıldııda hiçbir şeydi.

Jeffreys, neredeyse Derek'inki kadar güzel giysiler giyerek tepeye tünemişti. Arabanın kapısı açıktı, kapının içini kaplayan kadifeyi ve pencerenin üzerindeki pervazı görmesine izin veriyordu.

Arabanın içinden alçak bir ses, "Bin," dedi.

Hala biraz şokta olan Derek, tökezleyerek arabaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yolculuk için ödünç aldıkları araba eski püskü olmasa da, bunlar kadar rahat koltukları

yoktu. Karanlıkta, gölgeli sınırlar içinde ellerini bankta ve duvarda gezdirdi. Marie Antoinette'i mutlu bir kadın yapmaya yetecek kadar kadife ve dökümlü brokar vardı.

İçerinin loşluğuna rağmen, karşısındaki koltukta oturan arkadaşı parıldadı, parıldaayan mücevherler onun da kendisi kadar şık giyindiğini kanıtlıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Tabloyu görmek için. Büyükelçi The Inspired Change of Desire'ı satın aldı."

"Evet ve giriş oldukça belirsiz." Derek oturduğu yerde kıpırdandı. "'Bütün arzular tahtındaki gerçek kralı işaret eder' diyen kısım olmasaydı, bunun yanlış ipuçlarından biri olduğunu düşünürdüm."

Araba bir köşeyi dönerken Jess kıpırdandı. Parlak bir ay ışığı huzmesi yüzüne düştü. "Yaklaşık otuz yıldır burada yaşıyor, anavatanına nadiren gidiyor. Umarım tablo binada kalmıştır."

Derek düşünceli bir şekilde, "Onun sahibi olduğunu ya da bir zamanlar sahibi olduğunu biliyoruz, ama onu hiç asıp asmadığını bilmiyoruz," dedi. "Depoya sarılmış olabilir. İçeri girip öğrenmemizi nasıl beklersiniz?"

Jess pencereden döndü ve ona göz kırptı. Ağzının bir kenarından bir gülümsemenin geçtiğine neredeyse yemin edebilirdi ama bu ışık eksikliği yüzünden emin olamıyordu.

"Bir partiye gidiyoruz."

Derek yutkundu. "Büyükelçinin evinde mi? Bu kadar çok insan gizlice dolaşmayı zorlaştırmaz mı?"

"Partiler aslında yerleri araştırmak için ideal ama büyükelçi parti vermiyor. Herhangi bir eğlence çeşidiyle pek ilgilenmiyor ." Yanındaki koltuktan küçük kare bir parşömen aldı. "Ancak komşusu farklı bir hikaye."

Araba, bir trafik denizine girdiğini gösteren sürünen bir hızla yavaşladı. Ağır perdelerle kapatılmış pencerelerden daha fazla ışık süzülüyor, arabalar ve fenerleri hareket ettikçe titriyor ve sarsılıyordu.

Sonunda araba durdu ve kapı açıldı.

Sessiz ol ve beni takip et, dedi Jess sessizce.

Sanki başka bir şey yapacakmış gibi.

Jess başını eğdi ve arabadan inmesine yardım etmesi için uşağı kolunu uzattı. Işığın adımını attığında, küçük mücevherlerle serpiştirilmiş sarı ipek bir elbisenin üzerine koyu gri bir pelerin giydiğini gördü. Kapüşonu sırtından aşağı sarkıyordu, incilerle ve sarı ipek kurdelelerle sarılı soluk sarı bukleleri ortaya çıkıyordu.

Derek sahip olduğu zarafetle araçtan inerken bu dönüşüme ağzı açık bakmamaya çalıştı. Ayakları yerde, bir an için kıyafetlerini kontrol etti ve alışılmadık kıyafetin olması gerektiği gibi olduğundan emin oldu.

Ardından, sonraki adımları hakkında bir fikir edinmek için Jess'in yüzüne baktı.

Daha doğrusu, yüzünün normalde olduğu yere baktı.

Sivri çenesinin ve keskin elmacık kemiklerinin köşeleri yerine, olması gerekenden biraz daha iyi donanımlı olduğundan oldukça emin olduğu, mücevherlerle süslü korsajının narin kıvrımını gördü.

Hiç baktığından değil. Veya fark edildi. Her neyse, saf akademik gözlemin ötesinde.

Bakışları, onun yüzünü bulana kadar yukarı kaydı, gözleri normalde bulundukları yerden en az on beş santim yukarıdaydı.

Kehribar rengi gözlerin altındaki hafif sırtış, onun gerçekten de Jess'in yanında durduğuna ve bir tür yetişkin değiştirici olmadığına dair güvence veren tek şeydi. Mistik varlıklar gerçek olsalar bile o ifadenin kibrini kopyalayamazlardı.

Normalde hareket ettiğinden tamamen farklı olan küçük, zarif adımlarla ilerledi. Derek onun yanına çöktü ve en iyi tahmini merdivenlerden çıkan insan akışını takip etmek olmasına rağmen, sanki önde gidiyormuş gibi kolunu uzattı. Oradan nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun da bilmesi gerekmediğini öğreniyordu. Onun plan fikri genellikle bir başlangıç noktasından biraz fazlasıydı. Diğer her şeyi giderken uydurdu.

Girdikleri ev parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, her yerde mumlar ve fenerler vardı. Buna karşılık, büyükelçinin soldaki evi karanlıktı ve neredeyse terk edilmiş gibi görünüyordu. Gecenin havailiği için uygun yer hakkında hiç şüphe yoktu.

Jess, kartı bir uşak'a gösterdi ve onları karşılama hattına taşıdı.

Derek'in paniği arttıkça merakı da azaldı. O neredeydi? Kimi görmek üzereydi? Onun kim olduğunu düşündüler? Birisi onunla konuşursa ne söylemeli? Jess'in bu gece onu gönüllü olarak dahil etmesine ne kadar sevinse de, nasıl bir şey uyduracağını

bilmiyordu. Saçma sapan saçmalıkları değil, gerçekleri ve tarihi ortaya çıkaracak donanımına sahipti.

Yavaşladılar, Jess yavaş, zarif ve yanında anlaşılmaz bir şekilde uzundu, ta ki mavi bir elbise giymiş bir kadın onlara bakana kadar, Jess'e bir Derek'e ve tekrar geriye bakarken gülümsemesi soldu.

"Mia cara, Charlotte," diye cıvıladı Jess, Derek bir penguenden olduğu kadar normal sesinden de farklı, hareketli bir İtalyan aksanıyla. "Davetinizi aldığımı çok memnun oldum. Çok uzun zaman oldu! Beni daha sonra bulmalı ve bana her şeyi anlatmalısın. George'un Harrow'da ne durumda olduğunu bilmeliyim. Geçen sene onun için çok endişelenmiştin.

Derek, hostesin endişeli kaşlarını çatmış şaşkın bir gülümsemeye dönüşmesini hayranlıkla izledi. Kadına yarım bir reverans yaptı ve Jess'in peşinden koşarak, el ele tutuşarak ve uzun süredir kayıp olan bir arkadaşının yurtdışından yıllar sonra nihayet eve dönmesi gibi sevincini ilan ederek sıranın aşağısına doğru ilerlerken onu takip etti.

, Jess'in bir kez daha garip vücut bulmuş hali karşısında hayrete düşse de, karşılama hattından ayrılıp balo salonunun kenarında büyüyen bir insan kalabalığına karışana kadar gergindi. Daha sonra, George'u nasıl bildiğini ve söylediği diğer her şeyi kendisine anlatması için onu ikna edecekti, ama şu anda konuşmalardan uzakta olduğu için mutluydu.

Kendilerini balo salonunun diğer tarafında bulana kadar diğer çiftlerin arasında sürüklendiler, Jess onları yan kapıdan çıkarıp bahçenin ışıksız bir bölümüne götürdü. Evin duvarına yaslanan Jess'in sahte, sırttan gülümsemesi silindi ve çenesini ileri geri çalıştırdı, sanki geniş gülümsemesinin gücü onları incitmiş gibi bir elini yanaklarına masaj yapmak için kaldırdı.

Derek gülmemeye çalıştı. Çoğunlukla başarılıydı.

Ona kaşlarını çatı ve elbisesinin arkasındaki bir şeyi çekistirmek için arkasına uzandı. Elbisesinin korsajına bir daha bakmamak için büyük bir çaba gösterse de, tüm şey kayıp öne doğru eğilirken, üst kısım şeklini koruyarak gerçekten de yastıklı olduğunu kanıtladığından imkansız hale geldi. Bir omuz silkme, birkaç çekistirme ve ısıltılı elbisenin tamamı düşerek, cüretkar bir şekilde düşük yakası dışında bir hizmetçi için çok daha uygun olabilecek gri bir elbiseyi ortaya çıkardı.

Sarı elbise, dar şekilli korsajın dışında, inanılmayacak kadar küçük bir halka oluşturacak şekilde bir araya toplanmıştı. Jess daireden çıktı ve ekstra inçlerinin sırrını ortaya çıkardı.

Ayaklarına dev kumaş kaplı platformlar bağlanmıştı. Derek onları incelemek için çömeldi.

"Aşağıdayken şu bağları çöz, olur mu?" diye sordu.

Parmakları şimdiden merakla ayakkabılara doğru ilerliyordu, bu yüzden yayı topuğuna takıp çekiştirmek yeterince kolaydı. Normal çizmesini giymişti ama onu eski bir ayakkabının kumaş sargısının içine sokmuştu. Platformlardan biri ayağından kurtulmuş ve güvenli bir şekilde ellerindeyken, Derek onu incelemek için ayağa kalktı.

"İnanılmaz. Nereden buldun? Yüz yıldır kimsenin buna benzer bir şey kullandığını sanmıyorum."

Jess diğer ayağını çekmek için diz çöktü. Kucağında diğer ayakkabı ve elbiseyle ayağa kalkarken, "Kullanılmamış ama unutulmamış," dedi . "Daha sonra biri beni hatırlarsa, beni asla tanıyamaz."

Derek, gizlemediği haline baktı. Normal gözlüklerini bile takmıştı. "Ya ben?"

"Adam bir moda hakemi ya da siyasi hünerli bir adam olmadığı sürece, kimse bunu fark etmez."

Daha fazla hareket ve çekiş, Derek'in bakışlarını belini çevreleyen geniş bir deri kayışa çekti. Jess, bacaklarının arkasından sarkan ve elbiseye ek bir şekil veren el çantası serbest kalana kadar kıvrandı.

Derek, elbiseyi küçük, katlanmış bir dikdörtgen şeklinde demet haline getirip ayakkabılarla birlikte çantaya tıkarken sadece bakabildi.

Kanadını çevirip kapattıktan ve çantasını askı göğsünden geçecek şekilde sabitledikten sonra ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Benimle gel."

Derek, tek kelime etmeden, karanlık bahçeyi geçip uzun bir çite doğru ilerlerken onun arkasına geçti. Çizmelerinden birini küçük bir çalıya soktu ve güvenli görüne kadar çevirdi. Sonra Jess kendini yukarı çekmeden önce çitin tepesini tuttu. Ay ışığında parıldayan beyaz bir sırtışıla ona baktı. "Takip edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Hala düztaban dururken parmaklarının çitin tepesini sıyrabileceği gerçeği göz önüne alındığında, aynı sağlam çalının yardımıyla tepeye çıkabileceğinden oldukça emindi.

Yine de, girişimi pek de zarif olmama ihtimaline karşı, tüm yolu bitirene kadar bekledi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Chopinler, Jess'i ortalama ve akılda kalıcı bir yüksekliğe yükselttiklerinde birden fazla kez işe yaramıştı, ancak ayaklarına on beş santimlik bloklarla yürümek kolay bir iş değildi ve Jesse, ayaklarının tekrar sağlam bastığı için fazlasıyla mutluydu. zemin.

Derek'i yeni boyuyla şaşırtmak yine de eğlenceliydi.

İyi ki Jess, kararlarından pişmanlık duymak için zihninde hiçbir zaman değerli bir yer bırakmamıştı, çünkü Derek'e kıyafetleri gönderip göndermeme konusunda tartışırken verdiği mücadele bir gösterge olsaydı, şu an sahip olduğu ikinci düşünceler olurdu. zayıflatıcı olurdu.

Özellikle de kendisini kaba bir şekilde çitin üzerinden yukarı kaldırıp yuvarlanarak onun yanında yere düşerken.

Bir tekneden atlayan bir balığa benzese de, adam seslenmeden bir şekilde ayağa kalkmayı başardı, bu yüzden Jess bunu aferin olarak kabul edecekti. Her iki şekilde de bir şey söyleyeceğinden değil. Derek her şeye rağmen ona ayak uyduruyordu ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de, bu gece onun yanında olduğu için oldukça mutluydu.

Hem ev hem de bahçe karanlıktı ve grubun uğultuları eve girerken çıkardıkları hafif gürültüyü bastırdı. Şimdiye kadar, daha iyi olmasa da her şey plana göre gitmişti. Kabul hattı kısıydı ama boş değildi, bu da onların hızlı bir şekilde geçmesine izin veriyordu ama oyalanmamak için bir bahane vardı.

Evin arka tarafında kilitli olmayan bir kapı bulurlarsa, Jess'in belki de, sadece belki de Tanrı'nın Jess'in geçmişiyle yüzleşmeye yaptığı zorunlu yolculuğun olabildiğince acısız

olmasını istediğini kabul etmesi gerekecekti. Ryland, Jess elbiseyi almak için evine gittiğinde aynı şeyi söylemişti. O zamanlar bu ifadeye pek değer vermemiştir.

Hizmetçilerin kapıları muhtemelen açık olsa da, Jess evin o kısmına yaklaşımdan kaçındı. Kaynakları, özellikle komşuları eğleniyorsa, büyükelçinin her akşamı kulüpte geçirdiğini söyledi. Efendi uzaktayken, fareler uyuma eğilimindeydiler ya da kendi eğlencelerine yöneldiler, bu nedenle ana katlar insanlardan arındırılmış olmalı.

Arka terasa çıkan merdivenlerden yukarı çıkarken, görünen her köşe bucağa baktı. Orada herhangi bir personel varsa, hareketsiz kalmakta ustaydılar. Derek, ona manevra yapması için yer veriyor gibi görünse de, onun hissedebildiği sabit, sağlam bir varlık olarak hemen arkasında kaldı.

En karanlık teras köşesinden başlayarak kapıları ve pencereleri kontrol ederek kolay erişim aradı. Pencerelerden biri, araştıran parmaklarının altından kırıldığında, o tanıdık heyecan, korku ve merak bileşimi içinden kaydı. Savaşla ve savaştaki rolüyle ilgili her şeyden nefret etmeye başlamış olsa da, bu tür meydan okumaların başarısı ona hâlâ heyecan veriyordu.

Pencereyi sonuna kadar çekti. Bir kapı kadar iyi değildi ama kilidi açmak için gereken zamanı kazandırıyordu.

Bir eliyle pencere çerçevesine tutunurken, diğer eliyle de içinden geçmeye hazırlanırken eteğini yukarı çekti. Arkasından boğuk bir öksürük sesi geldi. Bu, Derek'in çite tırmandığından beri çıkardığı ilk sestir ve Jess hemen dikkatleri üzerine çekmişti. Birini duymuş muydu? Bir şey mi gördün?

Etrafında dönerek bir eli beline yakın bir kının içine sıkıştırılmış bıcağa gitti, ama arkadaşı sürpriz bir düşmana bakmıyordu. Hayır, bacaklarının açıkta kalan kısmına bakıyordu.

Jess gözlerini devirdi ve tonsuz bir fısıltıyla, "Onları daha önce gördün," dedi.

"Pantolonlu," diye tısladı, onun kadar alçak değildi. "Ben de bakmamaya çalıştım."

"Öyleyse şimdi bakma."

Kadın başını sallayarak pencereye döndüğünde, neden birdenbire göğsünün biraz daha sıkı hissettiğinden ve nefes almasının biraz daha zor olduğundan emin olamayarak bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Açıkta kalan bacaklarından rahatsız olmadığı kesindi. Dar bir alandan geçebilmek için hanımefendiden biraz daha az olmak

zorunda kaldığı ilk sefer değildi. Yine de, pencereden tırmanırken eteğini biraz daha dıştaki bacağının üzerine indirdi.

"Benimle gel."

Pencere onları bir müzik odasına atmıştı, süslü ve şatafatlıydı, ama Verbonnian tablosu olduğunu düşündüğü hiçbir şey yoktu, gerçi onu gördüğünde bilecek kadar kendine güvenmiyordu.

Arkasından homurdanması, arkadaşının etekleri olmamasına rağmen pencereden tırmanmayı biraz zor bulduğunu gösterdi. Adamın mırıldanan oof'u, halı kaplı zemine düşen dizinin donuk gümbürtüsünden önce gelirken, diğer gülümsemenin etrafındaki karanlıkta kaybolmasına izin verdi.

Omzunun üzerinden baktı. "İstersen önden dolaşıp tokmağı kullanabiliriz."

Ayağa kalktı ve gözlüğünü düzeltti. Gece ceketinin klapaları hâlâ çarpıktı ama o bunu fark etmişe benzemiyordu. "Buna gerek kalmayacak."

Evin içinde koşan ayak sesleri veya meraklı aramalar yoktu, bu nedenle yumuşak gümbürtü muhtemelen duyulmamıştı. "Tabloyu nerede sakladığına dair bir fikriniz olduğunu sanmıyorum?"

"Müzayede evleri tam olarak teşhir niyeti istemiyor." Sesini alçak tuttu ama tonunun sertleştiğine ve iğneleyici olduğuna şüphe yoktu. Onu etkilemeye başlamıştı. Bu iyi miydi, kötü müydü? "Başka her yerde yaptığımız gibi oda oda gitmemiz gerekecek."

Sorusunun biraz saçma olduğunu kabul ederek homurdandı. Karşılık verme konusundaki küçük dürtüsü söndürülmeyi reddediyordu. "Başka bir şeye bakmak için durmak yok. Bizim tablomuz değilse, yolumuza devam ederiz."

Müzik odasından çıktıktan sonra Jess, Derek'i güvende tutma sorumluluğunun ağırlığını hissetti.

Arkasına iyice sokuldu ve arabada ve bahçede görmezlikten gelebildiği sabun kokusu onu sardı. Kılık değiştirmeden önce etrafı toparlamak için zaman ayırmış olması, onun içinde bir şeyleri çarpıtmıştı. Bunu onun için mi yapmıştı? Sonunda koklamayı bırakacağını biliyordu ama o noktaya gelene kadar gerçekten de dikkat dağıtıcıydı.

Oda oda, zayıf zeminleri test etti ve yavaşça ilerlemeden önce dinlemek ve bakmak için kapı eşiklerinde durdu. Zemin kat, hızla aranabilen büyük umumi odalarla

doluydu. Jess'in bazılarının pek de onurlu olmayan yollardan elde edilmiş olabileceğinden şüphelendiği hazineler bol olsa da aradıkları tablo aralarında değildi.

Bu, merdivenlerden yukarı çıkmaları gerektiği anlamına geliyordu. Yaklaşan tehlikeleri artarken kaçma seçenekleri azaldı. Jess'in kalbi yavaş bir güm güm atmaya başladı. Nefesi sessiz bir ritme büründü.

Ve bir erkek eli dirseğine dolandı ve sıkıca sarıldı.

Bıkkınlıkla gözlerini tavana çevirdiğinde bile, devam edecek kadar ona güvendiği için mutluydu. Elinde hiçbir tereddüt yoktu, sadece onları yakınında tutma arzusu vardı. Ona merdivenler hakkında öğrettiklerini hatırlamasını umarak yukarı çıktı.

Üç oda sonra, aşağıdaki oturma odasından çok daha az gösterişli olan özel bir salonda buldular.

Jess'in bunu bilmesi için Derek'in ani sıkışmasına ihtiyacı yoktu ama kendi başına sıvışıp kaçmayı düşünmediği için mutluydu. Tablo muazzamdı, neredeyse onun boyu kadar genişti. Diğer resimlerin hiçbirisi bu kadar büyük olmamıştı. Altılardan biri diğerlerinden daha hırslı olmalı.

Derek'i tablonun önünde bırakan Jess, perdeleri açmak için odayı geçti. Karanlık evin içinde mum olmadan yürüyorlardı ama artık sadece gölgeleri ve şekilleri görmek yeterli olmayacaktı.

Ay ışığı odayı gümüşü bir pusla aydınlattı.

Derek tabloyu yakından inceledi ama Jess ona katılmadı. Durduğu yerden hiçbir ayrıntıyı seçemiyordu ama temel sahneyi görebiliyordu, içindeki muazzam sayıda insanı görebiliyordu - çocuklar, anneler, babalar.

"Bir şey tanıyor musun?" Derek kısık, huşu dolu bir ses tonuyla sordu. "Sanırım diğer resimlerde Verbonne'la ilgili bir şeyi gözden kaçırıyoruz."

Mantıklıydı. Bu, günlükte bahsedilenlerin ötesini görmeleri için tek şanslarının Jess olduğu anlamına geliyordu. Odayı geçip tabloya bakmalı, çocukluğunu hatırlamaya çalışmalı.

Hatırlamak istemiyordu, bu görevi olduğundan daha kişisel hale getirmek istemiyordu. İşler kişisel olduğunda, insanlar çok maliyetli hatalar yapma eğilimindeydiler.

Ama bakmamak korkaklığın zirvesi olurdu. Bu, Jess'in kim olduğunun bir parçası olamazdı, olamazdı. Sahip olduğu tek şey cesareti ve dayanıklılığıydı, bu yüzden odanın diğer tarafına geçti ve gözlerini tuvalin üzerinde gezdirdi. Figürler en az bakmak istediği yerdı, bu yüzden bakışlarını oraya gitmeye zorladı.

Güzel giyimli bir grup insan, bir ağacın altında toplanmış, yağmur keyifli bir piknik gezisinin tüm unsurlarını alt üst etmişti. Diğer figürler arka planda koşuşturuyordu, muhtemelen hizmetkarlar eşyaları toplamaya çalışıyordu. Ayarla ilgili dikkate değer dikkate değer hiçbir şey yoktu. Ağaçlar ve bir alan. Muhtemelen bir göl ve bir ev gibi görünen uzaktaki soluk nesneler ona daha fazlasını anlatmış olabilirdi, ama onları gerçekten göremeyecek kadar loştu.

Bu bir sorun olacaktı. Tabloların sırrının, nereye yerleştirildiklerini bilmek olduğunu belirlememişler miydi?

"Bence-"

Duyularına başka bir şey sızlarken, Jess eliyle Derek'in ağzını kapattı. Nefesini tuttu ve sonra tekrar duydu. Hareket. Duyulup duyulmadığına aldırmadan merdivenlerden çıkan insanlar ve bu nedenle davetle orada olmaları muhtemeldir.

Bir kaçış yolu arayarak odaya göz gezdirdi. Girdikleri kapı bir seçenek değildi. Doğrudan merdivenlerin tepesine yakın sahanlığa açılıyordu. Ancak odada iki kapı daha vardı, her ikisi de sahanlıktan ve dolayısıyla insanlardan uzaktaki odalara açılıyordu. Umarım hizmetlilerin merdivenlerini oradan bulabilirler.

Derek'in kolundan tuttu ve onu iki kapıdan en yakınına doğru çekti, kapıyı açıp onu itmeden önce arkasından izledi ve kapattı.

Burnu Derek'in sırtına çarptı ve Derek sessizce homurdandı.

Kullanabileceğim bir balta yoksa daha fazla ileri gidemem, diye fısıldadı Derek. "Ve insanlığının herhangi bir köşesinden balta çıkarmadan önce seni uyarmam gerektiğini hissediyorum, sessizce odun kesme yeteneğim yok."

Jess yüzünü buruşturdu. Kısa cümleler. Adam bir şey bilmiyor muydu? Tehlike anında, gerekli bilgileri mümkün olduğunca az kelimeyle dağıtın. Ancak bu durumda sorunun ne olduğunu anlamak için kelimelere ihtiyacı bile yoktu.

Onunla yüz yüze gelene kadar etrafında döndü ve kadın boynunu uzatmasına rağmen hiçbir şey göremedi. Derin, karanlık üzerlerine bastırdı.

İkisini de dolaba çekmişti.

Oldukça etkili bir şekilde tuzığa düşürüldüler.

Bölüm Yirmi Dört

İçini bir endişe dalgası kapladı ama aldığı derin nefes hemen bastırdı. Derek'in sabununun zihin uyuşturan kokusu, sakinleştirici nefesiyle birlikte doldu. Hayal kırıklığıyla ofladı. Şu anda ihtiyacı olan şey bu değildi.

Odak. Değer biçmek. Plan. Daha kötü durumlara düşmüştü ve çıkmayı başardı. Yakalanmayan kızdı. Durmadan.

Şu an için en iyi senaryo, yaklaşan kişinin evde gezinen bir uşak ya da uşak olmasıydı. Birkaç dakika saklandıktan sonra dolaptan çıkıp tabloyu inceleyecek ve planladıkları gibi çıkabileceklerdi.

Olasılık ölçeğinin diğer tarafında, Lord Bradford'un Londra'ya haber göndermiş ya da daha kötüsü, kendisinin daha fazla tablo görmemesini sağlamak için haber göndermiş olması ihtimali vardı. Tek bir ses, bir kapının açılması yeterliydi ve Jess ile Derek sabaha kadar kendilerini iplere sarılmış ve işkenceye katlanmış halde bulabilirdi.

Jess, en kötü olasılığı riske atmayı asla sevmezdi.

Derek'in yarı dönmüş vücudunu daha da itti ve arkasından kilitlendiğinden emin olmak için elini kapı çerçevesi boyunca kaydırды. Vardı; kapı olabildiğince güvenliydi. Tek sorun içeride mandal olmamasıydı. Bu dolaptan çıkmak ilginç bir çaba olacaktı.

Neredeyse bir salonun neden bir dolabı olduğunu düşünmek kadar ilginç.

Ama kapı dışarıdan açıldığında ne yapması gerektiği kadar ilginç değildi. Sonraki birkaç dakika hayatta kalırlarsa, kapıyı açmanın bir yolunu bulacaktı. Bu onun sorunlarının en küçüğüydü.

Kalbinin çarpmasına ve kaslarını sıkıştıran yanmaya karşı koymak için nefesini yavaş, düzenli ve sessiz kalmaya zorladı. Casusluğun bir parçası olarak saklanmak, izinsiz girmek kadar eğlenceli değildi. Sessiz kaldıkları sürece kimsenin onları bu dolapta aramasına gerek yoktu.

Tabii onun ve Derek'in evde olduğundan şüphelenmiyorlarsa.

Omzunu Derek'in göğsüne daha da yaklaştırdı ve daha uzun soluklu bir fısıltı yapmaya kalkışması ihtimaline karşı elini ağzını kapatmak için kaydırdı.

Avucundaki keskin bir kesik, elini sessiz bir öfkeyle kendi tarafına geri çekmesine neden oldu. Karanlığın içinden gözlerini kısmaya çalışarak başını kaldırdı.

Yararsızdı. Hiçbir şey göremiyordu, ama bir şekilde onun kendisine olan kızgınlığını hissetti, neredeyse ona dik dik baktığını hayal edebiliyordu. Adam onu ısırmişti ve yanlış bir şey yapmış gibi bakma küstahlığını mı göstermişti?

Nefesi boğuk bir hırıltıyla çıktı ve Derek'in kıpırdanıp elini ağzına bastırmasına neden oldu. Uzun parmakları hafifçe çenesine ve yanağına bastırdı. Dar alanda zor ve tehlikeliydi çünkü tek bir yanlış hareket burada yığılmış her şeyi yere devirebilirdi.

Dolap kapısının ötesinden gelen bir ses, hareketlerini sakinleştirmesine ve önceliklerini hatırlamasına neden oldu. Canlı bir şekilde çıkmak. Sonra sanat aliminin kulaklarını düşene kadar kabartın.

Tek bir kişi için kapının ötesinde çok fazla gürültü vardı. Etrafta dolaşan uşak olduğu için bu kadar.

Kapının kenarlarından sızan ışık, Jess'in kendini savunmasız hissetmesine neden oluyordu, oysa dolap, ötedeki odaya bir saniye öncekinden farklı görünmüyordu.

Grup hızlı Fransızca konuşuyordu ve birden fazla konuşma Jess'in etkili bir şekilde dinlemesini zorlaştırıyordu. Bu sosyal bir görüşme olsaydı, o ve Derek çok uzun bir süre bu dolapta kalacaklardı.

Bu sosyal bir görüşme olmasaydı, sesleri birbirinden ayırt edip en önemli konuşmayı takip edebilseydi öğreneceği çok şey olabilirdi.

Konuşmanın bir kısmını kahkahalar kaplarken Jess'in kasları biraz gevşedi. Grup rahat, gevşemiş ve ilgisizdi, araya giren şüphelileri aramıyordu.

Tek yapması gereken beklemektir.

Bir erkek eliyle ağzını kapatarak.

Onunla bu konuda kavga etmeyi göze alamayacak olması sinir bozucuydu. Yine de, dolabın dışında olup bitenlerle ilgili anlık gevşemesinin, dolabın içinde olup bitenlere dair farkındalığını artırması kadar rahatsız edici değil.

Kendini korumak adına bir erkek vücuduna ilk kez bastırılışı değildi, ama kendini kapalı alanlara itmek genellikle kendi başına yaptığı bir şeydi. Küçük olmanın avantajları vardı. Masaların altına, yatakların altına, dolapların üstüne ve hatta duvarların içine saklanmıştı.

Bu farklıydı. İlişkilerinin her zamanki gibi olduğunu düşünmek için elinden geleni yapmıştı ama o anda yapılan konuşma ve samanlıkta geçen gece her şeyi değiştirmişti.

Şimdi, onları güvende tutmanın kendi sorumluluğu olmasına rağmen, ona sokulmak, kolunun altına girmek, onun sıcaklığına kıvrılmak ve hem her şey hem de hiçbir şey hakkında fısıltıyla konuşmak gibi saçma bir dürtü duyuyordu.

Bu saçmalıktı.

Her ne kadar ölmek üzere olmadığını bilmenin verdiği rahatlama olarak adlandırmak istese de, dışarıdaki konuşma muhtemelen yandaki partiye katılıp katılmayacağı ve belirli bir bayanın katılıp katılmayacağı etrafında döndüğü için daha iyi biliyordu.

Daha önce de çekicilik hissetmişti ama şimdiye kadar bu hep ilk buluşmada olmuştu. Ryland bile, onu tanıyana kadar birkaç sinirli kişiye ilham vermişti. Arkadaşlıktan başka bir şey düşüncesinin onu ürpertmesi uzun sürmemişti. Yine de Derek'le tanıştığına hissettiği son şey çekicilik olmuştu.

Öyleyse neden şimdi, aylar sonra ortaya çıksın?

Derek hafifçe kıpırdandı ve alçak, tonsuz kelimelerle fısıldamak için ağzını kulağına götürdü, "Ne diyorlar?"

Cevabı, elinin hâlâ ağzının üzerinde olması gerçeğiyle kesildi. Avucunu ısırmayı düşündü ama bunu ona yapmıştı ve onu taklit etmek istemiyordu. Muhtemelen böyle bir saldırı bekliyordu.

Onu yalayabilirdi, diye düşündü. Bu, elini bir an için onun yüzünden çekecek kadar iğrenç olurdu.

"Neredeyse bir parti gibi geliyor," diye devam etti alçak fısıltı. "Korkarım Fransızcam bu kadar karışık bir konuşmayı anlayacak kadar yetenekli değil."

Onun da konuşmanın kontrolünü kaybettiğini fark etmesi, onda bir şeyleri tekmelemek istedi. Tercihen kendi poposu.

Özellikle de duygular gibi yararsız bir şeyle dikkatinin dağılmasına nasıl izin verecek kadar aptal olabilirdi? Hayatları pekala onun o kapının diğer tarafında söylenenleri bilmesine bağlı olabilirdi.

Elini yüzünden çekmek için uzandı ve omuzlarını onun göğsünün sıcaklığından uzaklaştırdı. Kaybı hissetmiş olsa bile, beyni böyle bir zamanda ondan beklediği şeyi yapmaya geri döndü.

Artık partiden bahsetmiyorlardı. Artık kesinlikle sanat eseriyle ilgileniyorlardı, gölgelendirmeye, vuruşlara, incelikli derinliklere hayran kalıyorlardı.

Başka birinin yarattığı bir şeye bakıp arkasındaki anlamı aramanın büyüsunü paylaşmadığı için onda kırık bir şeyler mi vardı? Bir elma resmi, bir elma resmiydi.

Tabii, onun büyük-büyük-büyük- annesinin Verbonnian ressam arkadaşlarından biri değilseniz, ki bu durumda sizin bir elma resminiz aslında güneşin yüzeyinin St. ve gerçekten aradığınız şeyin Londra'nın doğu yakasında bir yerde olduğunu söyledim.

Ya da buna benzer başka bir saçmalık.

Derek'in kolu onun üzerinden kaydı ve omzuna konarak varlığıyla onu etkili bir şekilde çevreledi.

Bundan nefret etmesi gerekirdi ama yapmadı. Kişisel alanını kıskançlıkla koruyan normal içgüdüleri devrildi ve tam olarak tanımlayamadığı başka bir duyguyla birlikte nihayet kabul ettiği o çekiciliğe yenik düştü. Her ne ise, cildinin gerildiğini ve nefesinin ciğerlerinden kaçmaya kararlı olduğunu hissettiriyordu.

Aniden bu dolabın içinde de dışı kadar tehlike varmış gibi göründü.

Çekişi o da hissetti mi? Bu yüzden mi onu tutuyordu? Yoksa onun koruyucusu olmak gibi yanlış anlaşılan bir düşünce miydi? Onu kurtarmaya mı çalışıyordu? Sanki o dolap kapısı açılınca yapabilecekleri bir şey varmış gibi. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Birlikte nefes almak zorunda kalacakları ya da diğerinin dengesini bozma riskini göze alacakları kadar sıkı bir şekilde birbirine bastırılana kadar ona yaklaştı.

Odaklanmak için savaştı, gruba katılan başka bir sesin hâlâ Fransızca ama biraz yabancı aksanıyla konuşmasını dinledi. Tahmin etmesi gerekirse büyükelçi. Yüksek bir sürtünme sesi ve ardından döşeme tahtalarının arasından hissedilebilen bir gümlleme, keşiften düşündüğü kadar güvenli olup olmadıklarını merak etmesine neden oldu.

Dişlerini gıcırdatarak yüzünü Derek'ten uzaklaştırdı, gözlerini kapattı ve konsantre oldu. Kapı ile adamların birbirleriyle konuşma biçimleri arasında, konuşmanın yalnızca küçük bir kısmını duyabiliyordu.

“... ne için olduğundan emin değilim. .”

“... eğer isterse. .”

“... zaman kaybı . .”

“... sanatına sahip olabilir. .”

“... tacı aldığımızda. .”

Jess gerildi. Odadaki seslerin dolaptaki araya girenlerle ilgisi olmadığını ummak için çok fazla.

Lord Bradford'un sesi odadakilerin arasında değildi. Aradan geçen yıllara rağmen, bunu fark ederdi. Ya adamları bu tabloya getiren şeyin bir parçası değilse? Diğer insanların, hatta İngiliz hükümetinin bile Verbonne'u istediği doğrudur. Güvendiği birinin ona sırt çevirmesi mümkün müydü?

Nefesini yavaş ve sıkı tutmak için gereken çaba, ne kadar sessizce nefes alabildiğini yeniden düşünene kadar arttı.

Tabloya ya da tabloya her ne yapıyorlarsa onu durduramadı, bu yüzden dolabı açarlarsa ne yapacağını planlamak yerine tabloyla ilgili tüm düşüncelerinden vazgeçti. Böyle bir olay, Jess ve Derek'in hayatlarının sonu anlamına gelebilir.

Sırları ve hatta kasenin kendisini bile elinde tuttuğuna inandıkları için onunkini bağışlayabilirlerdi, ama Derek'i daha büyük bir tehdit ve harcanabilir olarak göreceklerdi.

Özgürlüğü için pazarlık yapabilir miydi? Muhtemelen kalıcı bir şekilde değil. Ne yaparsa yapsın, onun tek değerinin ona istediklerini yaptırmak olduğunu

düşüneceklerdi. Ona işkence edecekler, onu sakat bırakacaklar, onu teslim olmaya ikna edeceğini düşündükleri her şey.

Ama bir kez yaptığında, onu öldürürlerdi.

Bu fikir karşısında panik omurgasını tırmaladı. Bir an hiç nefes alamadı. Dolaptaki havanın son damlasına kadar gitmişti ve onlar bir şekilde hiçliğin içinde boğulmadan önce kapıyı açmak zorunda kalacaktı.

Omzunun etrafındaki kol onu geri çekerek sıkılaştırdı. Çenesi başının üstüne dayandı ve bacaklarından biri ayağı onunkinin önüne gelene kadar hareket etti. Onu içine aldı, sıcaklığına ve sabununun kokusuna sarıldı.

O sabunu bulup hana döner dönmez fırlatacaktı.

Yine de panik beyninden sızıyor, vücudunda ince bir titreme yayılıyordu. Aklı bir kez daha kendisine aitti ve en iyi yaptığı şeyi yapabiliyordu. Değer biçmek. Plan. Hayatta kalmak.

Onu ve Derek'i aramıyorlardı. Burada olduklarından haberleri yoktu.

Bu sıyrık, muhtemelen duvardaki devasa çerçeveyi alan onlardı. Umarım Derek görmesi gereken her şeyi görmüştür. Kesin olmak gerekirse sinir bozucu bir kayıptı ama kaçınılmazdı, bu yüzden Jess bunu dikkate almadı.

Dolapları güvendeydi, en azından nispeten öyleydi. Tek yapmaları gereken beklemektir.

Büyükelçi veya başka biri dolabı açarsa, fenerin ışığı Jess ve Derek'in gözlerini kör ederdi. Kapının etrafından sızan küçük ışık, görüşlerinin ayarlanması için yeterli değildi. Saldırganların yüzlerini bile görmeden yakalanacaklardı.

Aklında senaryo canlanır canlanmaz, ne yapacağını biliyordu.

Derek'i kurtaracaktı. Günlük ve resim, ülkesi ve ailesi gibi önemliydi ama belirsizdi. Zar zor anladığı bir kavram.

Derek onlar için feda edilmeyecekti.

Bu, onları Derek için feda etmeye istekli olduğu anlamına mı geliyordu? Bu, başka bir zaman düşünmek zorunda kalacağı rahatsız edici bir düşünceydi. Şimdilik kararını kabul edecek ve motivasyonu için daha sonra endişelenecekti.

Yine de evlat edindiği ülke uğruna hayatını, uzuvlarını, kimliğini ve hatta bazen akıl sağlığını riske atan bir kadının, dünyayı kurtarmak için doğduğu ülkeyi kurtların eline atacağını bilmek biraz rahatsız ediciydi. adam onun yanında.

Derin bir nefes aldı ve omzunu Derek'in göğsüne daha da bastırdı.

Onu daha sıkı sardı ve kapı açılırsa savunmasız ve savunmasız kalacak şekilde omuzlarını eğdi.

Tecrübeli, cesur, sayamayacağı kadar çok kez hayatı için saklanmış olan oydu ve yine de bu sanat bilgini onu korumaya çalışıyordu.

İçinde bir şeyler eridi. Evet, onu kurtarmak için Verbonne'u feda ederdi ve sonra bu konuda zerre kadar suçluluk duymazdı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Derek'in tehlike ve gerilim dolu bir hayata hazır olmadığına dair bir kanıtı ihtiyaı varsa, gömleğinin vücuduna yapışması ve terli saçlarının kafasına yapışmış olması yeterliydi. Gzlğnden bir damla ter süzüldü ve gözüne düştü. Canı yanıyordu ama bu konuda bir şey yapmaya cesaret edemiyordu.

Jess kolunun altında kıpırdandı, geriliyor ve sonra tekrar gevşiyordu. İkiisi arasında dolaplarda saklanma konusunda çok daha fazla deneyime sahipti, bu yüzden gerilim anlarının endişeden mi, korkudan mı yoksa her şeyin bitmek üzere olduğu heyecanından mı kaynaklandığından emin değildi. İçinden hangi duygu geçerse geçsin, Derek ona güvenli olduğunu söyleyene kadar hareket etmiyordu.

Kendi zamanlamalarında ortaya çıkabildiklerini varsayarsak.

Daha önce titrediğinde, o kadar olduğunu, evde davetsiz misafirlerin olduğunu bildiklerine dair bir işaret olduğunu düşünmüştü. Ağırlığını verdiği anda bunun aptalca olduğunu bilmesine rağmen, içgüdüsel olarak yanındaki kadını korumak için harekete geçmişti. Bir dolabın içindeydiler. Yapmayı umabileceği en iyi şey, kapı ardına kadar açıldığında kendini onun önüne itmek ve belki de kızın kaçmasına yetecek kadar dikkatini dağıtmaktı.

Jess koşacağından değil. Sırtında daha fazla bıçak taşımadığını bilecek kadar ona bastırılmıştı. Muhtemelen yanında asılı duran çantanın içindeydiler ama onlara ulaşması ne kadar sürerdi?

Derek, onun herhangi bir şekilde etkili bir dövüşçü olacağı yanılsamasına kapılmamıştı, ama belki de ona, kurduğu planı gerçekleştirmesi için biraz zaman kazandırabilirdi. Kendini başka bir kişinin üzerine atmaktan ve onların toplam ağırlığının onları yere düşürmesini ummaktan başka yapabileceği pek bir şey yoktu. Muhtemelen etkilidir, ancak kullanımda oldukça sınırlıdır.

Sesler uzaklaştı ve karanlık küçük sığınaklarına geri döndü ama yine de beklediler. Derek bir süre saniyeleri sayarak ne kadar zaman geçtiğini hesaplamaya çalıştı, ancak bunalmış beyni kırk dokuzdan sonra kırka gerilemeye devam etti.

Küçük, güçlü bir el onun elini kavrayıp o kadar uzun süredir tuttuğu omzundan çekerken, küçük alanı yumuşak bir kıkırdama doldurdu, parmakları biraz kasılmıştı.

Jess, "Artık bırakabilirsin," dedi, sesi onun duyduğunu hatırladığından çok daha nazikti.

"Ne? Oh evet. Elbette." Ancak doğrulup kollarını ve bacaklarını kendi alanına çekerken ona ne kadar dolanmış olmayı başardığını fark etti.

Neyse ki, dolabın zifiri karanlığı, onun yüzüne hücum eden sıcaklığı göremeyeceği anlamına geliyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Buradan olabildiğince sessiz ve hızlı bir şekilde uzaklaşın." İlerledi ve çok geçmeden tahtanın üzerindeki derinin sıyrılması mandalı aradığını gösterdi.

Dolapların içeriden mandalları var mıydı? Belli ki hayır, çünkü hareket etmeye devam etti ve kapı kapalı kaldı.

"Salonda neden bir dolap var?" diye sordu Derek, elini arka duvarda gezdirerek. Ne bulmayı umduğundan emin değildi ama tehlike geçtikçe merakı arttı. Bazıları boş ve diğerleri bir tür giysiyle örtülü bir dizi kancayla karşılaştı.

"Ben de aynı şeyi düşündüm ama daha çok tabloların önemli olduğunu nasıl bildikleriyle ilgileniyorum."

Derek aramasına ara verdi. "Neden öyle diyorsun?"

Kendini yere doğru indirdi ve kolu onun bacağını sıyırdı. "Resimlere benden önce varmak istediklerini söylediler. Diğer hattın resimler hakkında her şeyi olmasa da bir şeyler bildiğini varsaydık ama kimse Lord Bradford'dan bahsetmedi. Tabloların önemi diğer ilgililer tarafından bilinirse, kaseyi bulmak neredeyse imkansız hale geliyor."

"O halde bu adamların Bradford'la işbirliği içinde olduğunu varsayalım." Derek bir eliyle boynunu ovuşturdu. "Bu kaseyi bulmanın kan davasını bitireceğini düşünüyor musun?"

Bir an donakaldı ve kısık bir sesle, "Umarım öyledir," dedi.

Ayağa kalktı, kapının ahşabı, dış mandal serbest kalana ve kapı hızla açılana kadar yavaşça inledi.

Soluk ay ışığında gözlerini kırıştırdı, ta ki kadının yüzü kendisine sırtıttığını görebileceği kadar odaklanana kadar. Ellerinden biri kaldırıp alına düşen saçlarını düzeltti. Sonra elini sıktı ve kıkırdayarak eteğine sildi. Gergin miydin?

"Bu dolapta çok sıcaktı." Ve öyleydi ama onu Serpentine'de smaç yemiş gibi gösterecek kadar değildi. Bakışlarını diğer elindeki düz metal çubuğa indirdi. "Bunu nereden aldın?"

Metali içeri kaydırmadan önce kalçasına dayalı deri çantaya hafifçe vurdu. "Onsuz bir eve asla girmediğim birkaç alet var."

"Düzenli olarak evlere mi giriyorsun?"

"En iyi sırlar oradadır." Kapıyı daha fazla itti ve odaya yarım adım attıktan sonra dönüp dolaba baktı. "Sırlardan bahsetmişken, o adamların evde birinin olmasından endişe duyduklarını sanmıyorum. Biraz zamanımız var. Neye rastladığımızı öğrenelim."

Derek biraz endişeyle ama çok daha fazla merakla saklandıkları yeri incelemek için döndü. Çoğu boştu. Daha önce karşılaştığı giysiler, arka duvardaki son dört kancaya sınımsıkı asılmış paltolardı. Dolabın diğer tarafında, ucunda gelişigüzel bir şekilde yığılmış garip bir eşya yığını olan bir sandık duruyordu. Bunların arasında bir tarafında yuvarlak bir uzantısı olan büyük siyah bir küp vardı.

"Bakalım burada neyimiz varmış?" dedi Jess.

Bunlardan birini hiç görmemiş miydi? Savaş onun çocukluğunu bu kadar etkilemiş miydi? "Bu sihirli bir fener," diye açıkladı Derek. "İçine bir mum koyuyorsunuz ve sonra bu tüpe bir slayt yerleştiriyorsunuz ve resmi duvara yansıtıyor." Omuz silkti. "Sıradan bir salon oyunu."

"Ne olduğunu biliyorum," dedi ona sırtarak, solgun ay ışığı yüz hatlarını kesiyor ve onları daha keskin gösteriyordu. "Ama neden burada böyle saklanıyor?"

Kalkık sandıktaki diğer eşyaları karıştırırken yüzü başka tarafa döndü. Sonra elini çantasına soktu ve içinden bir sicim ile bağlanmış bir çakmaktaşı ve bir vurucuyla bir mum çıkardı. Dakikalar içinde kutudaki mumu aldı ve yaktı. "Sihirli fenerlerle ilgili ilginç olan şey," dedi kapağı kapatırken ve yuvarlak açıklıktan mum ışığı parlarken, "ışığın yalnızca bir yönden çıkması. Küçük bir alanı ihtiyatlı bir şekilde aydınlatmanın harika bir yolu."

Onu çağırdı ve o da dolabın kapı eşiğinde ona katılmak için adım attı. "Salonlara kim palto getirir?" diye mırıldandı Jess.

Derek, "Marshington onunkini çalışma odasına götürüyor," dedi.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Jess, paltoları doğru ilerleyerek. "Çünkü bir şeyi saklamanın en kolay yolu bu."

Paltoları aşağı indirmeye başladığında, duvardaki daha küçük başka bir kapıyı ortaya çıkarmak için ayrıldılar; bu, genellikle tavan arasındaki veya çatının bir bölümündeki mertek alanına erişim sağlayan türdendi.

Çatıya yakın bir yerde değillerdi.

Kapı açıldı ve sihirli fenerin ışığı, pürüzsüz beyaz bir kağıtla kaplı olan kapının iç tarafını aydınlattı. Kapının arkasındaki alan küçüktü, içinde bir bardak kalem ve iki sepet dolusu sihirli fener kaydırağı vardı.

Jess bir tane aldı ve sihirli fenerin içine kaydırды. Slayt uzundu ve üç fotoğraf vardı.

Kâğıdın üzerinde zayıf bir resim belirdi: bir hanımefendinin alelade bir resmi. Resim çizilmiş ve lekelenmişti ama başlangıçta özel bir şeymiş gibi görünmüyordu.

Jess, slaytı bir sonraki resme kaydırды.

Benzerdi. Bahçede bir kadının çizilmiş ve hasar görmüş bir tablosu.

Jess, feneri Derek'e vermeden önce, "Dahice," diye fısıldadı, kapının yanında diz çöküp bir kalem kaptı. Her çentiği ve kazımayı hızla işaretledi. "Birincisine geri dön."

Derek resmi düzeltti ve kağıdı yeniden işaretledi. Slaydı üçüncü resme kaydardı ve artık işaretler kaba harfler oluşturmaya başladı.

Ortaya çıkan kısa cümle, en azından Derek için o kadar da heyecan verici değildi. Romney Marsh'ın ardından tarih, saat ve ad gelir.

"Kaçakçılar," diye mırıldandı Jess, arkasını dönüp gazeteye bakarken. Derek bir sepet dolusu sihirli fener kaydıracağını ona doğru çekti. Hepsinin üstü çizildi mi? Gizli bir kodu iletmek amacıyla yapılmış olsalar bile, bozulan sanatı görmek içini acıtiyordu. Sepetin dibine yakın bir yerde, slaytların üzerinde yalnızca bir resim vardı ve diğer kaba resimlerden çok daha özenle boyanmıştı.

Biri belli belirsiz tanıdık geliyordu ama minyatür hali göz önüne alındığında nedenini tam olarak anlayamıyordu.

Sormadan sürgüyü fenerin üzerine koydu.

"Derek," diye uyardı Jess, "ne yapıyorsun?"

Derek cevap veremedi, şimdi kağıdın üzerindeki resmi işaret ederken zar zor nefes alabiliyordu.

Az önce gördükleri tablonun basit bir temsiliydi. Arka plandaki hizmetliler ve yağan yağmurun derinliği gibi detaylar belli ki kaybolmuştu ama resmin özü oradaydı.

Sence daha var mı? diye sordu sepeti karıştırırken.

"Varsa, bundan daha iyi bir ışıkla bakmak istiyoruz." Jess kapıdaki kağıdı yırttı ve ikinci küçük sepet sepetini aldı, ardından küçük kapıyı kapatıp emniyete aldı ve paltoları hareket ettirerek varlığını bir kez daha gizledi.

Hareketleri o kadar hızlıydı ki, bitene kadar ne yaptığını anlayamadı, ama birkaç dakika içinde elbisesi beline bağlandı, askılar askılardan bağlandı ve bacağından asmak için derme çatma kemerden ilmeklendi. ve deri çantaya sıkıştırılmış slayt sepetleri. Mumu üfledi, balmumu havuzunu yere silkeledi ve tekrar çantaya koymadan önce vurucuyu yeniden sardı. Her şeyi güvence altına aldıktan sonra dolaptan çıktı ve onu takip etmesi için işaret etti.

Onun peşinden koşmaya çalışırken neredeyse tökezleyecekti ama çok geçmeden merdivenlerden aşağı iniyorlardı. Müzik odasına geri dönme zahmetine girmede, onun

yerine onu içinde bir kapı olan ilk odaya götürdü ve sanki dünya umurunda değilmiş gibi orada gezindi.

Eve girdikleri arka terasın diğer ucundaydılar. Yan taraftaki parti bazılarını susturmuştu. Oraya geri dönmeleri gerekiyor muydu? Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve yüzünü buruşturdu. Hiç kimse onun gösterişsiz görünümünü kesinlikle fark ederdi ve Jess bir tür gezici serseri gibi görünüyordu. Elbisesinin parlak sarı kuşağı koyu gri elbisesinin üzerinde böylesine keskin bir şekilde durmasa, sokaklarda pek dikkat çekmezdi.

Çalılara yakın durdu ve onu arazinin arkasına doğru götürdü. "Umarım o ayakkabılar rahattır."

Giymeye alışık olduğu botlara hiç benzemeyen gece terliklerine baktı. Normalde, sadece akşam yemeğine ve ardından konuk odasına gitmek için bu tür ayakkabılar giymesi yeterliydi. "Pek değil."

"Hmm." Bir ara sokakta yürümeye başladı.

Takip etti. "Jeffreys nerede?"

Adamın küçümsemesinin bir başlangıcı olarak düşünmeye başladığı o kaşını kaldırdı, ama bu sefer yüzündeki korkuyu azaltan hafif bir gülümsemeye geldi. "Yatağa gittiğini hayal ediyorum. Ya da belki bir kitap okuyordur."

Önceden ayarlanmış bir buluşma yerinde beklemiyor muydu? Gösterişli, gösterişli arabayı çok daha az göze çarpan bir arabayla değiştirmemiş miydin?

Şaşkın bakışı karşısında omuz silkti. "O evden en iyi çıkış noktasının ne olacağını veya ne zaman ayrılmamız gerektiğini muhtemelen bilemezdim." Elbisenin bağlarını çözdü ve yumruyu kolunun altına sıkıştırmadan önce ayakkabıların etrafına sardı. "Üstelik burası Londra. Yeterince uzağa yürü ve kiralayacak bir bilgisayar korsanı bulacaksın."

"Bir bilgisayar korsanı tutma riskini alabilir miyiz?"

Gülüştü onun üzerine yuvarlandı. Onda aniden daha özgür bir şey vardı. Hatta iyi huylu bir şekilde omzuyla onu dürttü. "Lord Bradford'un Londra'daki her hırsızını kendi sürücüleriyle değiştirecek zamanı olduğunu mu düşünüyorsun? Bu, iki günden çok daha fazla zaman alıyor ve neredeyse imkansız." Jess başını salladı, usta sarı bukleleri akşamki maceralardan sonra biraz solmuş görünüyordu.

Beğendi. Bukleler ve inciler ne kadar güzel olsa da, Jess'e benzememişlerdi. Sonra, onu Haven Malikanesi'nde de giydiği o kalın topuzla hatırlamakta güçlük çekiyordu. Bu rahat ama bir şekilde sınırlı tarz ona daha çok yakışıyordu.

"Öyleyse bir korsanı selamlamalı mıyım?" Tamamen kaybolana kadar onu bir ara sokaklar ağında takip etmişti - en başta Londra'da yolunu pek bildiği söylenemezdi.

"HAYIR." Yine güldü. "Chemsford'un evi sadece üç sokak ötede. Geç oldu ama sanırım bizi içeri alacak.

"Değilse, baca temizleyicisi olduğunu iddia edebilir, çantandan bir fırça çıkarabilir, bacadan gizlice girip beni arka kapıdan içeri alabilirsin," diye homurdandı Derek başını sallayarak.

Başı biraz düştü. Baktı . . . mağlup mu? Kesinlikle hayır.

"Seni rahatsız ediyorlar mı yani? Kılık değiştirmeler mi?"

İçinden bir ses evet, bundan sonra ne olacağını bilmemeye dayanamayacağını söylüyordu ama cevap vermeden önce duraksadı. Değişen görünüşlerden gerçekten o kadar rahatsız mıydı? Yaşlı kadın eğlenceliydi ve sanat öğrencisine duyduğu öfke, içeri gizlice girme yeteneğinden çok onun aldatmacasına yönelikti. Hayır, onu rahatsız eden kılık değiştirmelerin kendisi değildi.

"Hangisi Sensin?" O sordu.

Başını kaldırdı ve ona bakarken tökezledi. "Ne demek istiyorsun?"

Farkına vardıkça sesi biraz daha güçlenerek devam etti. "Kılık değiştirmeler sadece vitrin süsü - uyum sağlayacak yeni bir görünüm. Yine de seninle gerçekten tanışıp tanışmadığımı merak etmeye başlıyorum. Her an oynadığın bir rol oldu mu?"

Cevabı, Londra'nın gece gürültüleri arasında güçlkle fark edilebilen alçak bir fısıltıydı. "Önemli mi?"

"Evet," dedi, "önemli. Senden hoşlanıyorum -en azından sevdiğimi sanıyorum- ama sadece bir kişiliğinden hoşlanıp hoşlanmadığımı merak ediyorum. Seramiklere bir kez daha bakmak için aşağı inersem beni mutfağın duvarına mızraklamakla tehdit eden o huysuz, tartışmacı kadın mısın, yoksa samanlıkta benimle konuşan kadın mısın?"

"Neden ikisi de olamıyorum?"

"Bilmiyorum. Belki yapabilirsin." Bu fikir cesaretini kırmıştı ama nedenini ona söylemek istemiyordu.

Haven Malikanesi'ndeki kadın ondan hiç hoşlanmamış, gitmesini istemiş ve paçayı sıyracağını düşünürse kahvaltısını arsenikle süslemekten mutlu olacaktı. Samanlıktaki kadın, onu yanında istiyormuş gibi görünüyordu.

Sadece onun yardımına ihtiyacı olduğu için miydi? Gerçek Jess'i tanımaya başladığına güvenebilir miydi? Yoksa ondan hâlâ nefret mi ediyordu?

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi sessizce, adamın belli belirsiz tanıdığı bir sokağa çıktıklarında. "Bekleliyordum ama bekliyorum." Durdu ve ona baktı. "Sen iyi bir adamsın, Derek Thornbury."

O cevap veremeden, ağır ön kapıyı çalmak için merdivenlerden yukarı çıktı.

İtirafının kulağa neden biraz üzücüden daha fazla geldiğini merak ederek yavaşça takip etti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bana oturma odamda neden bir düğ olduğunu şimdi açıklayacaksın" -Daphne ön salonun köşesindeki uzun saate bakmak için duraksadı- "sabahın üçte." Kollarını kavuşturdu ve sert görünmeye çalıştı ama "Lütfen" diyerek etkiyi bozdu.

Ön kapı arkasından kapanırken Jess açıkça perişan haldeki arkadaşının yüzüne gülmemeye çalıştı. Yine de yüzünde gülümseme belirtisi yoktu.

Daphne dişlerini gıcırdatarak, "Bu hiç komik değil," dedi. "O bir dük."

"Sen bir markizsin."

"Gerçek değil. Böyle değil. O korkutucu. Buraya bir saat önce geldi ve William'ı ziyaret ediyor. Bayan Hopkins bir çay tepsisi almak istiyor ama ne sevdiğini ya da aç olup olmadığını bilmediğimiz için ona izin vermedim. Endişelenmeyi bırakmazsam işi bırakabileceğini düşünüyorum."

Jess dudağını ısırды. Dükün Ryland olduğunu ancak tahmin edebilirdi. Elbiseyi almak ve Derek'in gece kıyafetlerini temin etmek için yardımını almak için evine gittiğinden, onun Londra'ya döndüğünü belli ki biliyordu. Daha sonra buraya geleceğini ona söylememişti. Belli ki Jeffreys'in elinde bir muhbir vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Jess, Daphne'ye sordu.

"William bana sizin ve Bay Thornbury'nin burada olduğunuzu ama bir hizmetçinin sandıklarınızı almaya geldiğini ve o zamandan beri hiçbir şey duymadığını yazdı." Defne burnunu çekti. "Endişelendim."

"İki haftadır Londra'da mısınız?" Daphne'nin yüzünde arkadaşının rahatsız olduğuna dair herhangi bir işaret ararken Jess'in yüzündeki gülümseme silindi. Daphne kalabalıktan nefret ederdi. İnsan gruplarının ilgisinin onu panik içinde bayılttığı biliniyordu. Jess için endişelendiği için gönüllü olarak Londra'da birkaç günden fazla zaman geçirmesi gerçekten de küçük düşürücü bir düşünceydi.

"Daph, o tencerede sudan başka bir şey olmaması umurumda değil, çay tepsisini hemen buraya getir, yoksa ben... ah. Sonunda ortaya çıkmaya karar verdin, değil mi?"

Jess, Kit'in sesini tanıdığında başını salladı. Onu görmek, Daphne'yi görmekten daha da şaşırtıcıydı. Ne de olsa burası Daphne'nin kocasının eviydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Jess, düşüncelerine bir dizi endişe sızdı. Kit, yeni kocasıyla İngiltere hakkında o kadar meşguldü ki, Jess başına gelebilecek her şeye karşı güvende olduğunu düşünmüştü. Daphne bile Haven Malikanesi'nde Jess'in endişelenmesine gerek kalmayacak kadar mesafeli davranmıştı.

Şimdi ikisi de burada, Londra'daydı. Jess'in ihtiyaç duyduğu son şey, tehlikeden uzak durmaya ikna etmesi gereken daha fazla insandı. Daphne'yi halletmek yeterince kolay olurdu. Kit farklı bir konuydu.

"Ben?" Kit elini onun göğsüne bastırdı. "Londra'dan geçerken sık sık yaptığım gibi, bir arkadaşımı ziyaret ediyorum. Graham ve ben her zaman Daphne'nin Kasaba'da olup olmadığını kontrol ederiz." Bakışları kısıldı ve ellerini beline dayadı. "Ve Daphne'nin sorusundan kaçyorsun."

Aslında değilim, dedi Jess, bohçasını diğer kalçasına denk gelecek şekilde kaydırarak. "Bana bir soru sormadı, sadece bir açıklama istedi. Ancak bu oldukça sinir bozucu gece yarısı toplantısını hızlandırmak adına Ryland her şeyi yiyecek ve her türlü siyah çayı içecektir. Elinizde ne varsa. Şikayet etmeyecek."

Daphne'nin rengi soldu. "Marshington Dükü Ryland'a mı diyorsun?"

"Çoğu zaman evet, ama şu anda Karıştıran Mamie'ye benzer bir şey kullanmayı düşünüyorum."

Arkadaşları şaşkın bir sessizlik içinde ona baktılar. Kit, "Sonunda senin hakkında ne kadar çok şey bilmediğimizi anlıyorum," diye fısıldadı.

"Evet, peki, sen daha iyisin. Oturma odasında, dedin mi?"

"Şey, evet," dedi Daphne başını sallayarak. "Çayı yukarı göndereceğim."

Jess, Kit'i misafir odasına kadar takip etmek için döndü ve Derek'i salonun kenarında durmuş, bir mendille gözlüğünü yavaşça silerken başını yana eğmiş, onu izlerken buldu. Daphne'nin geri çekilen sırtına bakarken alnı kalkık kaşlarından dolayı hafifçe kırıışmıştı.

Bu kontrolden çıkıyordu. Ondan uzak durmayı reddederlerse, tüm bu insanları nasıl koruyacaktı?

Normalde bilincinin kenarlarında oyalanan bir şey olan duygu, içinde tanınmaz, kontrol edilemez bir dalgayla hareket ediyordu. Görünüşe göre on yıllık ılık duygularını tek bir gecede telafi etmeye karar vermişti. Onsuz yapabilirdi, çok teşekkür ederim. Bütün bu karmaşa, onda bir şeye saldırmak, bir şeye saldırmak, sorunu bir şey hakkında, kendisinden başka biri hakkında yapmak istemesine neden oldu.

Belki de Ryland'ın varlığıyla ilgili uygun bir şeyler vardı.

Jess, Kit'in yanından geçti ve oturma odasına doğru ağır adımlarla yürüdü. Ryland onun geldiğini duyardı ve kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi, bu düşünceyle titrerdi.

O oturma odasına girip çantasını ve giysi paketini bir sandalyenin üzerine bırakırken iki adam da sessizce onu izledi. Yavaşça ayağa kalktılar ama Jess, Jess'in birkaç adım arkasından onu takip eden Kit'e bu nezaketin gösterildiğini hissetti.

Umursamamalıydı ama Derek'in son iki haftadaki muamelesi ve üstlenmek zorunda kaldığı pek çok rol onu biraz karıştırmıştı. Tedirginlik, onu casusluk hayatından çekildiğini unutmuş bir dükle karşı karşıya gelmek için mükemmel bir ruh haline soktu.

"Kendini tehlikeye atmaya kararlısın, değil mi?"

Ryland tek kaşını kaldırdı ve oturma odasına göz attı. "Buraya gelerek Chemsford ve karısını isteyerek tehlikeye attığını mı söylüyorsun?"

Tabii ki hayır, dedi Jess. Onu çürütmek için mantık kullandığında nefret ediyordu. Yıllar boyunca ondan mantıksal düşünme hakkında çok şey öğrenmiş olmasına rağmen, yine de ondan biraz önde olmayı başardı.

"Jeffreys bana oyunun değiştiğini söyledi," diye devam etti. "Nerede olduğunuzu bilmeyebilirler ama nerede olduğunuzu ve muhtemelen nereye gideceğinizi biliyorlar."

"Tabloların geri kalanını da görmemiz gerekiyor," dedi. "Haritayı belirleyecek kadar bilgimiz yok."

Ryland, Derek'i işaret etmeden önce sessizce, "Hiçbir şey görmek zorunda değilsin," dedi. "O yapıyor."

"O kendini tehlikeye atarken benden burada oturup bisküvi yememi istemiyorsun. Böyle bir şey önermediğini biliyorum."

Ses tonu soğuktu, o kadar soğuktu ki o bile sözlerinin altında ima edilen tehdit karşısında biraz şaşırmişti. Gerçek arkadaş olarak gördüğü pek fazla insan yoktu ama çoğu şu anda bu evdeydi. En son sevdiği herkes aynı yerdeyken, kapı kırılmış ve her biri potansiyel ölüme sürüklenmişti.

"Hayır," dedi Ryland, hayvanlara ve korkmuş seyircilere ayırdığı sesi kullanarak nazıkçe. "Bunu önermiyorum. Ben sadece aradıkları kişinin sen olduğunu söylüyorum. Görünmeyen sensin."

"Ben hiç görülmedim."

"Onun hayatını buna yatırmaya hazır mısın?"

Soru, odayı sessizliğe sokan bir kaya gibiydi. O değildi, tabii ki değildi. Ama o gitmezse kim giderdi? Hala başka birinden onun için kendini riske atmasını istiyor olurdu. Bunu da yapamadı. Buna değmezdi. O anda Verbonne'un buna değip değmeyeceğinden bile emin değildi.

"Gerekmeyebilir," dedi Derek, onun yanına gelerek. Ayağa kalktı, sağlam bir destek duvarı olan kolunu onunkine bastırdı.

Yüzleşme konusunda gergin olduğuna dair bir işaret bulmak için ter görmeyi veya titrediğini hissetmeyi umarak ona göz ucuyla baktı. Hiçbiri yoktu. Daha önceki maceralarından dolayı darmadağınktı ama dürüst olmak gerekirse bu onu daha çok kendisi gibi gösteriyordu. Sanattan ve olası bulgulardan bahsederken Haven Malikanesi'ndeki gibi görünüyordu. Kendinden emin görünüyordu.

"Açıkla," diye talep etti Ryland.

Kâhya elinde bir çay tepsisiyle içeri girdi, telaşlı ve çileden çıkmış görünüyordu. Daphne ikinci bir tepsiyle onun peşinden gitti.

Jess gülümsedi. Elinde değildi. Muhtemelen şu anda mutfaklarda buhar nöbetlerine yenik düşen hizmetçiler vardı, tıpkı bir markizin kendi çay tepsisini taşımayı düşünmesi kahya kadar dehşete kapılmıştı.

Ryland koltuğunda kıpırdandı ve Daphne koşuşturup çay fincanlarını dağıtırken Derek sabırla bekledi. Sonra Derek arkasına döndü. "William, sihirli fenerin var mı acaba?"

Derek, bir sanat eserinin ne kadar büyüleyici olduğu hakkında konuşmaya başladığında hissettikleri buysa, tanıştığı herkese çok özür borçluydu.

Görünüşe göre, yıllardır kimse kullanmamış olmasına rağmen, William'ın gerçekten de sihirli bir feneri vardı. İçerideki Argand lambası, dolaptaki mumdan çok daha parlak bir ışık huzmesi sağlıyordu.

Derek'in yapacağını varsaydığı gibi resimlerin slaytlarına bakmak yerine, Jess ve Dük takıntılı bir şekilde kodlanmış slaytlar arasında ilerliyor, böyle bir yöntemin yaratıcılığına ve aynı zamanda kırılğanlığına hayret ediyorlardı. Ortaya çıkan her kodla birlikte, olası önemi üzerine bir tartışmaya girdiler.

Jess, şifresi çözülmüş bir mesaj içeren başka bir kağıdı alırken, "Çoğunun toplantı saatleri olduğu açık," dedi. "Slaytları okuduktan sonra neden yok etmiyorsunuz?"

"Onları gönderen kişiye güvenmemiş ve bir şeyler ters giderse diye elinde tutmak istemiş olabilir." Dük , sanki sadece bakarak ilginç bir mesaj içerebileceklerini anlayabilirmiş gibi, birkaç boyalı cam daha çevirdi.

"Belki," dedi Derek yavaşça, "resimler olabilecek slaytlara bakmak iyi bir fikir olabilir? Elbette bu buluşma zamanlarının çoğu geçmişte kaldı, oysa resimlerin gizemi biraz daha acil." Dük'ün gri gözleri ağır ağır ona takılınca yutkundu. "Marshington."

Son karşılaşmalarında Dük Marshington'ı araması söylenmiş olmasına rağmen, sosyal açıdan bu kadar uygunsuz bir şey yapması garip, hatta yanlış geliyordu.

Bu akşamla ilgili hiçbir şey normal kabul edilemezdi.

Belki de rüya görüyordu. Bu onu açıklar.

Aslında hayır olmazdı. Aklına bu geceki olaylar dizisini asla getiremezdi.

Adama bir şey dememe kararına geri dönebilirdi. Odadaki diğer adamlar uyuduğuna göre yapması yeterince basit olmalı.

Eşler uzun zaman önce yataklarını aramak için ayrılmışlardı, William ve Lord Wharton ise, her halükarda her şeyin doğal düzenine boyun eğmek üzere kalmışlardı. Başları sandalyelere yaslanmıştı. İçlerinden biri hafif bir horlama yaptı.

Dük, şifreli slaytlarla dolu sepeti bırakıp ikinci sepeti kendisine doğru çekerken, Derek'in kendi adını kullanmasına aldırmıyor gibiydi. "Tablolar burada mı?"

Derek sepetten bir slayt çıkardı ve sihirli fenerin içine kaydırды. "Aradığımız resimler olup olmadığından emin değilim."

Duvarда büyükelçinin resminin basitleştirilmiş bir temsili belirdi. Slaydın boyutu göz önüne alındığında, çok fazla ayrıntı tuttu. Resmi kim yaptıysa, olabildiğince dikkatli davranmış.

Jess yaklaştı, bir eliyle kolunu aşağı yukarı ovuşturdu. "Neyin önemli olduğunu hatırlamalıydım."

Sesi sakindi, suçluydu. Derek, onunla tamamen aynı fikirde olmasına rağmen, olabildiğince umursamaz bir tavırla omuz silkmeye çalıştı. " Sanırım bu daha çok bir

tablonun dikkatimi dağıtmasına benziyor. Olur. Neyse ki aynı şeyler dikkatimizi dağıtmıyor."

"Hayır, değiliz." Sesi alçaktı, neredeyse fısıltı gibiydi. "Sanırım bu bizi iyi bir takım yapıyor."

O tepki veremeden, duvara yaklaşıp tabloya bakmak için onun yanından geçti. "Tabloların bir anlamı olduğunu biliyorlar. Görünüşe göre onlar da yıllardır görüntüleri toplamaya çalışıyorlar."

Derek duvardaki resme bakmak için ona katıldı. "Bu, onları belgelemenin garip bir yolu gibi görünüyor. Neden sadece eskiz tutmuyorsunuz? Çok daha fazla ayrıntıya izin veriyorlar."

"Slaytları saklamak ve muhtemelen onları elde etmek için zaten bir sistem vardı. Bu yöntemlere devam etmek daha az şüpheli."

Dük sürgüyü çekti ve bir tane daha yerleştirdi. "Peki buna ne dersin?"

Derek, "Bu, Lord Bradford'un evindeki tablo," dedi. "Onları karşılaştırmak için eskiz defterimi almam gerekecek ama bence arka plandaki resim önemli. Başka hiçbir şey bir yere özgü olamaz."

Tablo kayboldu, yerini bir an için sert, parlak bir ışık çemberi aldı. Jess'in yanaklarının köşelerinden taşıtı ve gözlerinin altında yalnızca doğrudan bir ışık kaynağının ürünü olmayan derin gölgeler ortaya çıkardı.

Hepsinin uyumaya ihtiyacı vardı. Ayrıca, hizmetkarların yakında ayağa kalkması ve mahremiyet umutlarını yok etmesi muhtemeldi.

Bir sonraki resim duvar boyunca kaydı. Derek'in daha önce gördüğü bir tablo değildi ve stilini ve ayrıntılarını görmeden, çalışmanın Altı'dan biri tarafından yapıldığını kesin olarak söyleyemezdi. Bununla birlikte, çoğunlukla gördükleri resimlerin yöntemine uyuyordu.

Ormanın yanında belirsiz bir lekeden biraz daha fazlası olan bir hayvana doğru uçan oklu bir okçu, resmin ön planını aldı. Bu kesinlikle bir yön göstergesiydi. Arkada muhtemelen ayırt edici bir şato vardı, ancak kaydırakta sadece bir dizi kule vardı.

"Birkaç kule olabilir," dedi dük. "Hepsi bir tepenin üzerinde oturuyor ve benzer bir şekle sahipler."

Derek kaşlarını çatı. Bu diğer resimlere uymuyor gibiydi. Kesinlikle eksik ayrıntılar olsa da, bu tanımlayıcı ayrıntının nerede olacağına dair herhangi bir belirti göremedi. Belki de tuzaklardan biri buydu.

İki tabloya daha baktılar, bunlardan biri kesinlikle bir tuzak tabloydu, diğeri ise iki yanında yüksek dağlar olan ve tepelerinden geçen bir kuş sürüsü olan bir arabaydı.

Ya Cheddar Gorge ya da Peaks, dedi Jess. "Söylemesi zor."

Derek, "İkisi de geniş alanlar," dedi. "Tam olarak nerede olduğunu belirlemek ve yönü bulmak zor olacak."

Son tablo duvara kaydı.

Derek, "Bu onlardan biri değil," dedi. "Bu, John Michael Wright'a ait. Onu gördüm. İmzalandı. Aynı zaman dilimi ama kesinlikle The Six tarafından değil.

"Yani aradığımız kişilerden biri değil mi?" diye sordu.

Hayır, dedi Derek başını sallayarak. "Ama aynı zamanda ne aradıklarını da gerçekten bilmedikleri anlamına geliyor."

"Eh," dedi düğ, "bu küçük bir iyilik."

"Bu bir resim daha," dedi Jess slaytları toplamaya başlarken. "Belki iki. Diğerlerine ne kadar ihtiyacımız var?"

"Şimdiye kadar belirlediklerimin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmadığına göre, onlara oldukça ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirim." Derek elini saçlarından geçirdi ve neredeyse parmakları düğümlemiş dağınıklığa sıkışacaktı.

Gerçekten bir düzeltmeye ihtiyacı vardı.

"Gezici bir çift arıyor olacaklar," dedi düğ çenesini ovuşturarak. "Başka kim özel tutulan tabloları görmek için içeri girebilir?"

Jess güldü, ama neşesi ağır ve kalın geliyordu. "Yeterince cesareti ve biraz bozuk parası olan herkes kapıyı çalabilir. Olduğu gibi, ben zaten hallettim.

Derek kafasını Jess'e doğru salladı. Ne demek istedi?

Boğazını temizledi ve zaten düzgün olan slayt yığını düzeltmekle meşguldü. "Bugün - eh, dün - resim yapabilen adamlara birkaç mesaj gönderdim." Bakışları

Derek'inkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Öğrenciyken bir sürü tabloya baktığını söylemiştin, değil mi?"

Derek başını salladı. Kendisinin de bir sanatçı olabileceğini düşündüğünde, belirli tabloları incelemek için bir veya iki eve girmek için dilekçe vermişti. O zaman bile kendi eserlerinden çok ustaların eserlerine ilgi duymuştu. Bu, hayatında gerçekten ne yapmak istediğine dair bir ipucu olmalıydı.

"Kendini mi savunuyorsun?" diye sordu Marshington, belli ki biraz huşu içinde.

Derek, Jess ve Dük arasında gidip geldi. "Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Daha çok anneme benziyorum. Beni tanımaları riskini alamam." Yuttu. "Benim de zamanım tükeniyor."

Marshington, "Zamanımız azalıyor," diye düzeltti.

"Dünya kadar vaktin var," diye homurdandı Jess, "çünkü kişisel olarak bu işe karışmıyorsun, unuttun mu?"

Derek boğazını temizledi. "Ne hakkında konuşuyoruz?"

Jess'in kaşı kalktı, ama sadece biraz, bu onun sorusuna şaşırdığının ama henüz onun tam bir aptal olduğunu düşünmediğinin bir göstergesiydi. "Tablolara bakmaları için başkalarını göndermek."

Dük, "Bir kişi, özellikle atları defalarca değiştiriyorsa, ata arabadan daha hızlı binebilir," diye ekledi.

Hala ihtiyacımız var... Jess cümlesinin ortasında esnemek ve başını hafifçe sallamak için durdu. "Yakalanacak en önemli ayrıntıları bildiklerinden emin olmak için onlarla görüşmemiz gerekiyor ve benim de onları nereye göndereceğimi bilmem gerekiyor. Hepsi cevap verirse bende üç tane var."

"Cevap verecekler," dedi Marshington kesin bir güvenle. "Ama bu gece kimseyi göndermiyorsun. Biraz uyu." Dük, rahatsız sandalyelerde sırtüstü yığılmış iki adama baktı. "Sanırım onları uyandırmalıyız."

Jess homurdandı. "Onları iki saat önce uyandırmalıydık."

Derek başını salladı. "O zaman yatağa gitmezlerdi."

Dük ona değerlendirci bir bakış attı. "Doğru. Pekala, şimdi hepimiz biraz uyumak için yola çıktık. Siz ikiniz içinde ceset olmayan birkaç yatak bulun."

Jess, "Başka birinin evini teklif etmen ne incelik," diye mırıldandı.

"Uyanık olsa teklif etmezmiş gibi." Marshington elini William'a doğru salladı.

"Uygun bir varsayım."

"Savaşın kurallarını biliyorsun, Jess. Sen ihtiyacın olanı al."

Jess onun değerlendirmesine katılmadı ama bu konuda pek de rahat görünmüyordu.

Gerçeği söylemek gerekirse, Derek de değildi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Daphne'nin hizmetçisi işi bırakmanın eşiğine geldiği için ve Ryland'ın kahvaltıdan önce Jess'i takip edip akıl sağlığını çalmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığı için, duruşmayı Montgomery House'a taşımaları konusunda ısrar etti.

Bunun Kit ve Daphne'nin onaylamayan bakışlarıyla arasına biraz mesafe koyacağını düşündüyse, yanılmıştı. Toplandılar ve diğer herkesle birlikte geldiler.

Aniden gelen ziyaretçi akını, hatta birkaç sokak ötede kendi evleri olanlar bile, Miranda'nın veya hizmetçisinin gözünü kırpmasına neden olmadı. Tabii ki, kahya bir zamanlar kocasının orduya katılması için erkek kılığına girmiş, her iki tarafın şehit

askerlerinin cephanelerini alıp yoldaşlarına dağıtmak için düzenli olarak ilerliyordu, ta ki kocası ölenlerden biri olana kadar, bu yüzden sakinleşmesi zordu. çingirak

Miranda'ya gelince, o olmayı seçtiği zaman mükemmel bir kadındı.

Elbette, istediği zaman bir hain de olabilirdi. O ve Jess hiçbir zaman iyi anlaşmamışlardı ama Jess bunun çoğunun kendi hatası olduğunu kabul etmek zorundaydı. Muhtemelen biraz geç kalmıştı ama şimdi bunu telafi etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Bize yer ayırdığınız için teşekkür ederiz. Burada fazla kalmayacağız, dedi Jess, Miranda ona konuk odalarından birini gösterirken. Jess'in istediğinden daha uzun süre burada kalacaklardı . Bağlantılarının eskizlerini alması için beklerken gidecek hiçbir yeri yoktu.

Düşes zarif bir şekilde, "İhtiyacın olduğu kadar kal," dedi. Jess'e başıyla selam verdi ve sonra dönüp kapıya doğru kayd.

"Üzgünüm," diye ağzından kaçırdı Jess, bunu sohbete sert bir şekilde dahil etmesi karşısında yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Zor olduğum için üzgünüm. İlk başta sadece Ryland'ı hata yapmaktan korumaya çalışıyordum. Onu olduğu gibi kabul edebileceğini düşünmemiştim."

Miranda'nın ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Ve sonra bu bir alışkanlık haline mi geldi?"

"Evet." Hayır. Sonra konu kıskançlığa dönüştü. Bu, Jess'in itiraf etmek istediği bir şey değildi - kendine ve kesinlikle Miranda'ya. Anlamazdı.

Jess evlenmek istemiyordu ve özellikle Jess Ryland'la evlenmek istemiyordu ama Miranda'nın kim olduğu konusunda o kadar anlayışlı olmasını kıskanıyordu ki gerçekten bir hanımefendi olabilirdi ama bu kuralların ne zaman olduğunu bilirdi. gerekli değildi.

"Yine de seninle gerçekten tanışıp tanışmadığımı merak etmeye başlıyorum."

Belki de Derek haklıydı. Belki de Jess, başka hiçbir şey yokmuş gibi görüldüğünde kucakladığı hiçliği örten bir dizi maskeden başka bir şey değildi.

Kendini tekrar kontrol altına almak için kısa bir süreliğine oradan çıkması gereken Jess, Miranda'yı takip ederek odadan çıktı ve Derek ile Jeffreys'i bulmaya gitti. Şimdilik Montgomery House'da yaşayacaklarsa eşyalarını handan boşaltmaları ve onun

yolladığı adamlarla görüşmeleri gerekiyordu. Onlara buluşmaları için zaman ve yer vermişti. Umarım ortaya çıkarlardı.

Derek'le birlikte arabaya binmek tanıdık geldi ve yıpranmış koltuğa yaslanırken derin bir iç çekti.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Hareketsiz kalma fikri beni tedirgin ediyor, diye yalan söyledi Jess. "Beklemekten nefret ederim."

En azından bu ikinci kısım doğruydı.

Bir yüzleşme olacaktı, bu kesindi. Bir noktada, o ve Lord Bradford'la çalışan insanlar yüz yüze geleceklerdi. Kaçınılmazdı. Asıl soru şuydu, bu gerçekleştiğinde üstünlük kimin olacaktı? Jess olduğundan emin olmak için bir süre saklanıp beklemesi gerekecekti.

Bu, ondan hoşlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, bu araçla günde kilometre kat etmemeyi dört gözle bekliyorum." Derek yüzünü buruşturarak yanındaki mindere vurdu. "Bu arabanın sahip olduğu -bu arada, sürüşü olabileceğinden çok daha iyi hale getiren- eliptik yayların icadından önce arabaların deriyle asıldığını biliyor muydunuz? Tüm bu ağırlığı dört cimri deri şerit üzerinde hayal edin.

Jess sırtıttı. Bir aks pimini nasıl çıkaracağını ve bir lastiği tekerleğinden nasıl çıkaracağını biliyordu, ama bir arabanın gövdesine bakmak hiç aklına gelmemişti. "Bunu neden biliyorsun?"

"Resimlerde arabaların şeklinin neden birdenbire değışmeye başladığını merak ettim. Style makul bir açıklama gibi görünmüyordu. Daha eski olanlar, muhtemelen gerekli süspansiyonu gizlemek için önemli ölçüde daha süslüydü. Sonra, tabii ki..." Durdu ve başını salladı. "Yine yapıyorum, değil mi?"

"Evet," dedi Jess gülerek, "ama umurumda değil."

Şaşırtıcıydı ama doğruydı. Ölmelerini isteyebilecek insanlardan saklanırken onları paylaşmadığı sürece, kendisinin bilmediği gerçekleri bildiğini artık umursuyordu. Aptal olduğunu düşündüğü için değil, ilginç olduğunu düşündüğü için söylüyordu. Bilgi onu heyecanlandırdı ve gerçekler bir şekilde ortaya çıktı.

Onunla kendisinden bir şeyler paylaşıyordu ve o bundan şikayet edecek gücü kendisinde bulamıyordu. Nasıl çalıştığını görmesine izin veriyor, onu tanımasını teklif ediyordu.

"Söğüt kabuğunun saç kahverengi yapmak için kullanılabileceğini biliyor muydun?" dedi, dili biraz kalınlaştı.

Bir an ona baktı ve sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı, dar yanaklarına gamzeler çizdi. "Kullandın mı?"

"Evet, ama çoğu zaman perukları daha iyi buluyorum. Değiştirmek daha hızlı ve daha kolay." Sırıttı. "Söğüt kabuğunu saatlerce sıkışık pozisyonlarda saklanmaktan kaynaklanan ağrılar ve ağrılar için saklıyorum."

"Güzel," dedi ve ardından yüzünü buruşturdu. "Acı çekiyor olman iyi değil elbette ama saçını değiştirmemen iyi. Ya da ben sarışını severim."

Bu ifadeye ya da bunun sonucu olarak göğsüne yayılan sıcaklığa nasıl tepki vermeliydi? Bu, çekimden, arkadaşlıktan, bildiği her şeyden farklıydı.

Bu onun kendini savunmasız hissetmesine neden oldu.

Bu korkunçtu.

Neyse ki, araba hana yanaştı. Montgomery House'a taşınmanın iyi bir yanı, o ve Derek'in yeniden ayrı odalarda olacak olmalarıydı. Belli ki, uzun süre özel olarak maruz kalmaları onu etkilemeye başlamıştı.

Artık tanımadığı bir erkek kardeşine yaklaşmak için beş yıl sonra ilk kez Manş Denizi'ni geçme olasılığı, içinde çingirdayan bir sürü duygu uyandırıyordu. Derek'in karıştırdığı şeye de ihtiyacı yoktu. Eğer duygu onu ele geçirirse, kendisi ve başkaları için bir tehlike oluşturabilirdi.

Bu onu geride bırakmak anlamına gelse bile, kafasını boşaltması ve odaklanması gerekiyordu.

İlk görüşme iyi geçti. Langley, bilmesi gerekenin ötesinde herhangi bir soru sormadı, Derek'in kim olduğunu veya Jess'in eskize neden ihtiyacı olduğunu sormadı. Ona bu kadar güvenilmesi alçakgönüllüydü. O ve Langley yıllardır birlikte çalışmamışlardı ve Langley hâlâ onun sözüne zımnen güveniyordu.

Derek'in Langley'in ne aradığını açıklaması ve Jess'in nelere dikkat etmesi gerektiği konusunda onu uyarması sadece yarım saat sürdü - sonra adam gitti.

Mathis birkaç soru daha sorsa da ikinci toplantı hemen hemen aynı şekilde geçti. O ve Jess aynı çatışmada yaralanmışlardı ama eve varması biraz daha uzun sürmüştü ve şimdi topallayarak yürüyordu. Jess, ondan yapmasını istediği ata binmenin uzunluğuyla ilgili endişelerini dile getirmek istemiş ama dilini ısırmişti. Yeteneklerini biliyordu ve temas kurduğu üç adam arasında en iyi sanatçı olarak, onun çekip gitmesini göze alamazdı.

Jess'in artan güvenini sarsan üçüncü görüşmeydi.

Hâlâ Savaş Dairesi için çalışan, temas kurduğu tek adam olan Leonard Merkins, buluşacakları parktaki bir ağaca geri döndü ve yakındaki bir kuşa bir ekmek kabuğu fırlattı. "Bu resim diğerlerinin yanına nasıl sığacak?"

Jess ayak parmağıyla bir taşı dürtmeyi bıraktı ve bakışlarını kısıtı. "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç ay önce bizimle temasa geçen Richard Buchanan adında bir adam vardı, bazı resimler hakkında bize bir şeyler anlatmaya çalışıyordu." Merkins omuz silkti. "Şu ana kadar saçma sapan şeyler olduğunu düşünmüştüm ama bu tabloları da arıyorsan, onda bir şeyler olmalı."

"Ne dedi?" diye sordu Jess, midesi bulanarak. Lord Bradford, Napolyon'la yaptığı teklif başarısız olunca İngiliz hükümetine başvurmuş muydu?

"Kan davası devam ederse ne olacağından korktuğunu ve bunu bitirmek istediğini söyledi. Tabloları bulmasına yardım edersek Verbonne tahtına doğru adamı oturtabilir." Merkins'in bakışları Jess'inkilerle buluştu. "İngiltere, Verbonne'un bir taht sahibi olmasıyla pek ilgilenmediği için, adam gönderildi. Sanki bizim bildiğimizden çok daha fazlasını bildiğimizi düşünüyormuş gibi konuştu."

"Onu tanıyor musun?" Muhtemelen Lord Bradford olsaydı, birisi onu teşhis edebilirdi. Adam bir akrandı sonuçta.

"HAYIR. Kuzeyde küçük bir çiftliği var. Bir sürü tabloyu pek umursamayacağını düşündüğüm türden bir adam değil."

Hayır, Jess'in de beklediği tanım bu değildi.

Merkins ekmeğinin son parçasını ağzına attı ve Jess'e uzun uzun baktı. "Verbonne'a ne olduğunun senin için ne önemi var? Kraliyete sadıksın, değil mi?"

Jess, Diyelim ki eski bir sözümü geri ödüyorum, dedi. Öldüğünü ve gittiğini sandığı hisleri ve anıları bugünlerde her şeyi sorgulamasına neden oluyordu. "Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?"

"Sana yardım edeceğim," dedi Merkins, "ama bu bizi eşitliyor."

Sanki ondan başka bir şey isteyecekmiş gibi. Sadece bunu istemek, en yakın çalılara doğru yalpalayarak kahvaltısını tekrar yapmak istemesine neden oldu. "Kabul."

"İngiltere'yi tehdit eden bir şey bulursam, senin iyiliğin için sessiz kalmayacağım ama senin adını bunun dışında tutacağım." Ayağa kalktı ve Derek'e baştan aşağı baktı. "Yanında olan garip bir tane. Bahsettiği tek şey resim."

Jess, Merkins ve Derek'in arasına girdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ondan bilmen gereken tek şey bu."

Merkins ona baktı. "Sen her zaman bir tuhaftın. Bu tablo uzakta değil. Üç-dört gün içinde dönerim."

"Teşekkürler," dedi Jess, pek içten olmasa da.

Merkins son bir kez başını sallayarak uzaklaştı, aklında hiçbir şey olmayan ve hiçbir yerde acele etmeyen bir adam gibi görünüyordu. Jess ve Derek ters yönde hareket ettiler.

Jess, "Ryland'ın bağlantılarının Richard Buchanan hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğini merak ediyorum," diye düşündü. Resimlerin sırrını kaç kişi biliyordu?

"Arkadaşın pek neşeli değil," diye yanıtladı Derek.

"Arkadaşım da değil." Jess içini çekti. "Bu bir işlemdi, başka bir şey değil. Kredi ve ödeme."

"Sana neden borçluydu?"

"Bazı belgeleri nakletmekle görevlendirilmişti, ama özensiz davrandı ve bunlara el konuldu ve Napolyon'un adamlarından biri tarafından bir sandığa kilitlendi."

Derek ona sırtıttı. "Onları geri aldın."

"Evet. Anahtar bulabileceğim bir yere bırakılana kadar günün büyük bir bölümünde bir yatağın altına saklanmak zorunda kaldım. Daha da önemlisi, kimseye söylemedim.

O zaman bile bunu onun için yapmamıştı. O ve Merkins hiçbir zaman arkadaş olmamıştı. İlerlemenin en iyi yolu olduğu için bunu yapmıştı . Merkins, belgeleri ihanetle kaybetmemişti; hala İngiltere'ye sadıktı ve çoğu zaman yaptığı işte iyiydi. Onu ihbar etmek mantıklı değildi.

O mantıklı yanı nereye gitmişti? Belki kaseyi bulduğunda kendini de bulabilirdi. Her şey yoluna girene kadar düşüncelere dalmayı göze alamazdı. Bu arada, onu pes etmeye teşvik eden her şeyden uzak durmalı ve Derek Thornbury de dahil olmak üzere onu ele geçirmesine izin vermeliydi.

Üç gün sonra Jess, misafirler de dahil olmak üzere Ryland'ın evindeki herkesi boğmaya hazırды.

Özellikle misafirler.

Her biri iğrenç bir şekilde onlardan biriyle mutlu bir şekilde evlendi.

Ryland, Derek'in Jess için "uygun" olduğu teorisini paylaşmak için gece geç saatlerde sohbet etmek için hepsini toplamış mıydı, yoksa sadece hepsi mutlu evlilikler yapmayı başardıkları için mi onun olmasını istiyorlardı? Peki?

Her ne ise, Jess kendisini savaşa geri dönmüş gibi hissediyordu, insanlar yaklaştığında masaların altına ve girintilere sığınıyor, her bir yere gittiğinde farklı rotalar izliyor ve rahatlamak için çatı katı saçaklarına çekiliyordu. Jess ve Derek'in aynı alanı paylaşmalarını sağlamak için sohbetlerden kaçmak ve planlarını mahvetmek yorucuydu ama en azından ona yapacak bir şey verdi.

Jess, günlük giyinmeyi bitirirken boynunu ve omuzlarını esnetti. Jess, Derek'ten hoşlanmıyordu, aslında tam tersiydi. Jess, Derek'i oldukça seviyordu ve arkadaşılığından keyif alıyordu, ancak bunun çiçekler, soneler ve sizi başladığınız yere geri getirmekten başka hiçbir işe yaramayan anlamsız yolculuklarla mahvolmasını istemiyordu. Kur yapmaya vakti olsa bile, o kişiyle hayatın gerçekte nasıl olacağıyla hiçbir ilgisi olmayan tüm bu saçmalıkların anlamı neydi?

Hepsinin fark etmeyi reddettiği şey, Derek'in çabalarını onun adına kullanmaya meyilli görünmediğiydi. Bunu Jeffreys'e açıklamaya çalışmıştı, çünkü o huysuz bekar

herif bile ona karşı komplo kuruyordu ama o sadece omuz silkip, "Yalnız kalmak bir erkek ya da kadın için iyi değil," demişti. Bunu İyi Kitap'ta söylüyor.

Fırçasının son çekişi öncekilerden biraz daha güçlüydü. Neden kutsal kitaplardan alıntı yapmaya devam ettiler? Elbette savaş sırasında iyi ve yardımcı olmuştu. Ryland, birlikte geçirdikleri süre boyunca bunun epey bir kısmını paylaşmıştı.

İsa'nın hikayeleri ve böylesi bir kaosun ortasında barış fikri onu kendine çekmişti. O huzura ihtiyacı vardı ve kimsenin kapısından geçip götüremeyeceği Birisine tutunmaktan fazlasıyla mutluydu. Kıtada kendisine ihtiyaç duyulan her yere giderken kaç kez dua ettiğini veya Ryland'dan ona İncil'den bir hikaye anlatmasını kaç kez istediğini saymak mümkün değildi.

Ama şimdi veya en azından yakın zamana kadar her şey iyiydi. Tanrı'nın çabalarını onun bir zamanlar olduğu kadar çaresiz olan insanlara odaklaması gerekmez mi? Hâlâ tüm bu çile onun üstesinden gelemeyeceği bir hal aldığında Tanrı'nın orada olacağına inanıyordu - biliyordu - ama o noktaya gelmemişti. Bu, henüz O'na ihtiyacı olmadığını anlamına geliyordu. değil mi

Jess fırçayı yere fırlatıp topuzunu iki iğneyle daha tuttururken fırça tuvalet masasına çarptı.

Cevap verme ümidi olmayan sorular üzerine kafa yormak faydasız bir çabaydı. Zamanı ve beyni için daha iyi kullanımlar vardı. Yapacak bir işi, çözmesi gereken gizli bir şifre vardı ve Verbonne'un tarihi ve Kraliçe Jessamine efsanesi hakkında bildiklerini alıp aramaya uygulama zamanı gelmişti.

Romantik fikirlerini ona empoze etmekte ısrar eden herkes, çayında ipekac olduğunu görebilirdi.

Derek'in notları ve eskizleri, önceden belirledikleri harita ve kurdelelerle birlikte Ryland'ın çalışma odasına yayılmıştı. Eh, zaten tahmin etmiş olanlar. Hala günlüğü tamamen yanlış yorumluyor olabilirlerdi, gizli bir hazine yoktu, harita bir araya gelmeyecekti ve yaşlı kraliçe uçarı bir şair olmuştu.

Çatı katındaki odalardan geçip üç hizmetçiyi ürküttükten sonra Jess, Kit ve Daphne'nin ara sıra oturmaktan hoşlandıkları özel salondan kaçınmak için hizmetlilerin merdivenlerinden aşağı indi. Sonra Miranda'nın soyunma odasına daldı, kadının çoktan giyinmiş olduğunu ve kahyayla buluşacağını biliyordu. Oradan ana merdivenlere ve ön salona inmek yeterince kolaydı.

Çalışma odasındaki hemen hemen herkes, arayışlarında yeni bir şeyler bulabilecekmiş gibi davranarak güne başlasa da, muhtemelen hâlâ evin arka tarafında kahvaltı ediyorlardı. Jess, odasına bir tepsi gönderilmesini istemişti ve Miranda, özellikle de bazı hizmetçiler bir zamanlar yanlarında çalışmış olan kıza hâlâ oldukça sadık oldukları için, bu isteği reddedecek kadar manipülatif bir tavır içinde değildi.

İki kez döndükten ve bir pencerede dengede durmayı ve bacaklarını perdenin arkasına kıvrımayı içeren kısa bir aradan sonra çalışma odasına ulaştı.

O geldiğinde Derek zaten içerideydi ama son iki gündür olduğu gibi masanın üzerine eğilmiş değildi - bu, Jess'e göre Derek'in etraflarındaki entrikalardan habersiz olduğunu ya da onları olduğu gibi savuşturmaya kararlı olduğunu yeniden doğruluyordu. o idi. Ama şimdi şöminenin iki yanında bulunan sandalyelerden birine oturdu. Soğuğa ve rutubete boyun eğen ocakta kısık alevler titreşiyordu. Yakında seyahat etmek daha zor hale gelecekti.

Odaya şöyle bir göz atıldığında, üzerinde emek harcadıkları malzemelerin düzgün bir şekilde istiflenip bir kenara bırakılmış olduğu ortaya çıktı.

Jess yavaşça ateşe yaklaştı. Ne yapıyordu? Ne düşünüyordu? Geldiğini fark etmeden gitmeli miydi? Başka biri de gelene kadar gizlensin mi?

Herkesin Jess'i Derek'le yalnız bırakma saplantısı göz önüne alındığında, güne kendi seçimiyle böyle başlasaydı ne düşüneceklerini ancak tahmin edebilirdi.

"Güzel, buradasın." Derek koltuktan fırladı ve Jess'i küçük bir soluk alıp ondan atlayacak kadar ürküttü. Ellerini birbirine sürttü, yüzünde baş döndürücü bir beklenti ifadesi vardı.

"Evet benim. Herkes nerede?"

Etrafına bakınırken yüz hatlarında bir an için kafa karışıklığı oluştu. Yalnız olduğunu gerçekten fark etmemiş miydi? "Bilmiyorum. Daha önce buradaydılar. Onlara bu sabah ara verdiğimi çünkü sen ve ben haftalardır bundan başka bir şey düşünmediğimizi ve belli ki bir şeyleri kaçırdığımızı söyledim.

"Elbette," dedi Jess sessizce, inlememeye çalışarak. Hiçbirinin burada olmamasına şaşmamalı. Böyle bir ifadenin olası sonuçlarını, şeker tutan bir çocuk eli ile kavrarlardı.

Derek, "Bir evde çalışırken bu yüzden çok hareket ediyorum," diye devam etti. "Taze bakışlar en çok şey anlatır. Sadece daha önce gördüklerini görmeyi bıraktığında yeni bir şey görürsün."

Mantıklıydı ama Jess bu fiyaskodan uzaklaşmak için muhtemelen planladığı şeyi içermeyen pek çok yol düşünebilirdi. Ona ayrı ayrı mola verebileceklerini söylemek için ağzını açtı ama adamın sırtışı onu durdurdu. Kızarmış bifteğinin nadir bulunan bir çömlek parçası üzerinde servis edildiğini düşündüğünden ve daha fazlasını bulmak için mutfağını alt üst etmeye çalıştığından beri onu bu kadar heyecanlı görmemişti.

Gülümsemesini hemen bastırmıştı. Şimdi bunu yapacak yüreği yoktu. Onun adına bazı korkunç deneyimler yaşamıştı. Bir sabah acı çekebilirdi. "Biz ne yapıyoruz?"

Gösterişli bir tavırla kenara çekildi ve ayaklarının dibinde duran bir sepeti işaret etti. "Bu!"

Oh lütfen, hayır, piknik olmasın.

Diz çöktü ve ortaya çıkarmak için sepeti açtı. . . Jess öksürdü. "İp mi bu?"

"Evet." Zafer dolu bir sırtışla ayağa kalktı. "Sana örgü örmeyi öğreteceğim."

"İle . . . örgü örmek?" Jess kendini çimdikledi. Rüya görüyordu, değil mi? Muhtemelen Ryland'ın çalışma odasında ona örgü örmeyi öğreteceği için heyecanlı bir adam yoktu.

Kolundaki iğne aksini söylüyordu.

Şey, onunla bir sabah geçirebileceğine karar vermişti. Zevk aldığı sürece aktivitenin ne önemi vardı?

"Evet, ör." Derek oturup içindekileri sandalyelerin arasındaki bir masaya boşaltmaya başladığında sepetten iğneler ve iplik döküldü. "Bana posta arabasında bir sorun olduğunu söyleyen buydu. Gerçekten örgü örmüyordun. Örgü örmeyi gerçekten biliyorsan, yaşlı kadın kılık değiştirmen çok daha güçlü olur."

Jess dondu, bir eli ikinci sandalyenin arkasındaydı. Onun için bu etkinliği seçmişti. Onun için ne tuhaf, beklenmedik ve düşünceli bir şey.

"Pekala," dedi, kendini yavaşça ikinci koltuğa bırakarak. "Bana örgü örmeyi öğret."

"Yaptığın şey için özellikle zor bir şey öğrenmene gerek yok. Basit bir dikiş yeterli olacaktır." Bir iğne seti ve bir parça iplik aldı. "İğneleri iyi tutuyorsun elbette, yoksa hile daha açık olurdu, ama iplik bu şekilde tutuluyor."

Uygun pozisyonu gösterdi ve Jess onu kopyalamaya çalıştı.

"Hayır, iplik böyle geçiyor." Sandalyesinin önünde diz çöktü ve tutuşunu düzeltti.

Büyükelçinin dolabında üzerine çökmüş olan çekim duygusu geri döndü. Onları bastırmak için yakın bir tehlike olmadan, onları bir kenara itmek daha zordu. O da hissetti mi? Teması uzatma dürtüsü? Bunu sürdürmek için gerekli olan bahaneyi oluşturmak için mi?

Elleri sürekli olarak onun tutuşunu ve hareketlerini düzeltiyordu, bu yüzden muhtemelen aynı şeyi hissetmiyordu. Bu iyi oldu. Eğer yapmazsa, o zaman bunu görmezden gelmenin bir yolunu bulabilir, önemli olmadığına kendini inandırabilirdi.

Onaylamak için bakışlarını onunkine kaldırdı.

İpliğe bakmıyordu.

Bunun yerine yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Gülümsemesi ilk bakışta görüldüğünden daha büyükmüş gibi, gözlerinin etrafındaki alanı ince çizgiler kırıştırdı. Sanki o da tıpkı onun hissettiği gibi hissediyormuş gibi, ancak ardından gelen korku olmadan, ifadesinde bir merak duygusu parladı.

Güçlkle yutkundu. O korkmasaydı, o da olmazdı. Ölümle, hapisle ve savaşla hiç çekinmeden yüzleşmişti. Örgü örmek ve çekicilik, şimdiye kadar girdiği tüm kavgalardan çok daha tehlikeli olduğunu hissetseler bile, kaçmasına neden olan şey olmayacaktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Derek, sanat bağlamında romantik ara dönemleri ve bunun tarih boyunca insanları çeşitli biçimlerde etkilediğini incelemişti ama şimdi gerçek hayattan bir örnekle karşı karşıya kaldığında birçok sorusu vardı.

Çekim diğer duygulardan gelebilir mi? Beden, korku ve endişeyi maskeleyerek veya dikkati dağıtmak için bu duyguyu gösterebilir mi? Ciğerlerinin gerçekten nefes almayı bırakması mümkün müydü? Göğsü sanki artık genişleme ve daralma yeteneğine sahip değilmiş gibi sağlamdı.

Bu sabah ona örgü örmeyi öğretmek, o anın gerilimle dolu olmadığı ya da yaklaşan kıyametin ağırlığı altında ezilmediği zamanlarda bu çekiciliğin hâlâ var olup olmadığını görmek için çok mantıklı gelmişti. Şimdi o kadar emin değildi. Ne daha iyiydi? Bu kadın için gerçekten bir şeyler hissedip hissetmediğini bilmemek ya da bu konuda yapabileceği bir şey olup olmayacağını bilmemek?

"Onu nazıkçe tutmalısın," dedi, onunla olduğu kadar kendi kendisiyle de konuşarak. İpliği bırakıp sadece elini tutmak istese de, hiçbir zaman dürtülerine kapılmış bir adam olmamıştı. "İpliğin gerektiği gibi hareket etmesine izin verin."

Ellerini bir kez daha düzeltti ve uygun gevşekliği göstermek için bir parmağını ipliğin kenarında gezdirdi. Elleri küçük ama güçlüydü, hayatında mutfak işlerinden çok daha fazlasını yaptığını doğrulayacak şekilde pürüzlüydü.

Şimdilik ipi düzgün tutuyordu, bu yüzden onun ayaklarının dibinde kalıp onun alanına eğilmek için hiçbir mazereti yoktu. Koltuğuna geri döndü ve iğnelerini aldı. Örme, kalıbı bir kez kavradıktan sonra oldukça basitti, ancak ilk başta garipti. Muhtemelen tutuşunu tekrar ayarlamak zorunda kalacaktı, ama onun küçük ellerini ellerinde hissetmek için yapay bir sebep yaratmayı reddetti. Zamanı değildi.

Hiç zamanı olmayabilir.

Hareketlerini yavaş tutarak temel dikişi gösterdi. Birkaç dakika daha geçmesi ve onun tarafından bir avuç düzeltme yapması gerekti, ama çok geçmeden - dürüst olmak gerekirse, onun isteyeceğinden çok daha hızlı bir şekilde - alıştı.

"Çözmek biraz daha zor." İlmeklerini çıkarmak için ipi tuttu. "İki set dikişe ihtiyacın olabilir, böylece birini özersin ve ilerledikçe diğerini çözersin."

Sabah geçip giderken orada oturdular, örgü ördüler ve çözdüler. Hareketleri daha yumuşak hale geldi ve sonunda daha gelişmiş dikişlerini göstermeye başladı.

"Örgü örmeyi nasıl öğrendin?" diye sordu başka bir sıra basit dikiş atarken.

"Büyükkannem. Bizimle yaşıyordu ama görme yeteneği ve sağlığı kötüye gidiyordu. Sallanan sandalyesine oturup örgü örmekten başka yapabileceği çok az şey vardı. Artık ipliği iyi göremiyordu ama dikişleri hissedebiliyordu."

"Neden sen?"

"Neden ben değil?" Ailesinin geri kalanının, zamanının yarısını artık yapamayacağı şeyler hakkında homurdanarak, diğer yarısını da insanlara havlayarak geçiren huysuz yaşlı bir kadınla oturmaya sabrı olmadığını söylemek pek kibar görünmüyordu. onun için yapmak "Hareketsizliğiyle iyi başa çıkamadı ve sanırım ailem bunu engelleyemedi. Bir çeşit dikkat dağıtmak için örgüsünü izlemeye başladım. Çalışacak bir şeyim varsa, onun saçmalıklarını görmezden gelmek yeterince kolaydı.

Jess ördüğü yünü kucağına indirdi ve ona baktı.

Derek koltuğunda kıpırdandı ama hangi dikişleri attığına dikkat etmese de çalışmaya devam etti. "Bir gün ne yaptığımı anladı ve bana bir takım iğne ve bir yumak iplik verdi. Bundan sonra biraz daha az zorlaştı. Bana öğretmek ona bir amaç verdi sanırım.

Babası bu fikirden hoşlanmamıştı ama annesinin bağırmasından daha da az hoşlanmıştı, bu yüzden Derek'in devam etmesine izin vermişti. Ne babası, ne erkek kardeşi - ne de doğruyu söylemek gerekirse Derek bile - bir gün bir kadınla olan bağını test etmek için bu beceriyi kullanacağını tahmin edemezdi.

"Hala örgü örüyor musun?" Jess ipinin ucunu coşkuyla çekiştirdi ve tüm iş çözülürken sırtışı genişledi. Son dikiş atılırken yumuşak bir kahkaha attı.

Aslında hala örgü ördüğünü kabul etse, gerçekten güler miydi? Annesi kaşlarını çatarak herkesi susturana kadar bu, kendi evinde alay konusu olmuştu. Jess ne düşünürdü?

"Evet," dedi derin bir nefes aldıktan sonra. "Evet. Önce anneannemin üzerinde çalıştığı battaniyeyi bitirmek vardı. Son işini yarım bırakmak yanlış geliyordu. Projeyi rahatlatıcı buldum."

Bundan daha fazlasıydı elbette. Örgü bir dizi kuralı takip etti. Basit çizgiler yerine sanata dönüşmek için fazladan biraz gösteriş gerektiren resim veya çizimin aksine, örgü tamamen ipliğin gerginliği ve dikişlerin tutarlılığı ile ilgiliydi. Onu bir sanatçı yerine bir sanat uzmanı yapan yetenekler, onu örgü örmede iyi yaptı.

"Yemek yapmayı dikkat dağıtmak için öğrendim."

Yukarı bakarken parmakları duraksadı. Jess'in iğneleri yerine oturdu, tüm dikkati onlara odaklandı. Bir şey söylemeli mi? "Annenden mi?"

Alaycı bir kahkaha patlaması vücudunu sarstı. Tanrı aşkına, hayır. Annem bir gün hepimizin saraya döneceğinden ümidini hiç kesmemiş, bu yaşam tarzını sürdürmek için elinden gelen her şeyi yapmış. O dört odalı kulübeyi yirmi odalı bir saray yapmaya çalıştı."

Yine örgü örmeye başladı ama bu sefer Derek sessiz kaldı. Zamanla kendini gösteren resimler gibi, sabır istiyordu. Daha fazlasını kavramak sonuç verebilirdi ama ona onun sözlerinden daha fazlasını anlatan nüansı, küçük ayrıntıları kaybedecekti.

"O kulübede sadece benim ailem yoktu. Amcamın bazı danışmanları ve özel hizmetkarlarımız da biz kaybolduktan sonra ilk hedef olacaklarının farkında olarak geldiler. Saray aşçısı İsmelde dışında herkes gergin ve ciddiye."

"Aşçınız tehlikede olacak kadar devlet sırrı biliyor muydu?" Derek soruyu tutamadı. Danışmanlar ve sekreterler mantıklıydı elbette ama aşçılar? Hizmetçiler de mi gelmişti?

Hayır, dedi Jess başını sallayarak. Örgü örmeyi bıraktı ve ipliği parmaklarının arasından geçirdi. "Ren kıyısındaki bir köydendi. Fransızların ona yapacaklarından korkuyordu. Çocukken onun mutluluğunu herkesin kasvetinden çok daha keyifli buldum. Yemek yapmak, çay içmeyi ve mahkemede nasıl davranılacağını öğrenmeye çalışmaktan daha eğlenceliydi, özellikle de ekinleri diğer insanlarmış gibi yapmak zorunda kaldığımdan.

"Öyleyse sana yemek yapmayı İsmelde öğretti?"

Jess başını salladı. "O harikaydı. Sınırlı kaynaklarımız ve ilkel mutfığımızla bile en muhteşem yemekleri üretmeyi başardı. Tatlılar ve pudingler nadirdi ama onun favorisiydi."

"Yemek yapmaktan zevk almana şaşmamalı."

İpliği parmaklarının arasından çekip yeniden örmeye başlamadan önce bir an sessiz ve hareketsiz kaldı. "Aslında nefret ediyorum."

Derek örgüsünü bir kenara koydu ve öne doğru eğildi, dirseklerini onunkiyle aynı hizada olacak şekilde dizlerine dayadı. "Ama sen bir aşçısın."

"Savaşın sonu beni savunmasız bıraktı, bu yüzden Londra'yı terk etmek zorunda kaldım. Verbonne'un bir daha kendi ülkesi olması durumunda, ne olduğundan emin

olmasam da birinin sahip olduğum şeyi isteyeceğini biliyordum. Bu tehlikeli, bilirsin, pazarlık bile yapamayacağın bir sırrın olması, çünkü bu senden bile bir sır.

"Ryland, herkesi benim başka biri olduğuma, beni başka bir yerde bulduğuna ikna etmekle iyi iş çıkardı, ama biri gerçekten aramaya başlasaydı bu hikaye tutunamayacaktı." Jess omuz silkti. "Aşçı olmak saklanmanın en iyi yoluydu."

"Haven Malikanesi'ne nasıl geldin?" Derek تنها taşra malikanesinde çalışan hanımların geçmişı hakkında her şeyi bilmiyordu ama önemli itibarları mahvedecek çocukları sakladıklarını biliyordu.

Kit, tarihinde Londra'daydı. . " Jess sırtıttı. "İş için burada olduğunu söyleyeceğiz. Başı biraz belaya girdi. Ondan kurtulmasına yardım ettim. Karşılığında bana gidecek bir yer verdi.

Derek bundan daha fazlası olması gerektiğini biliyordu ama şu anda en çok endişelendiği şey bu değildi. "Ama neden aşçı?"

"Aşçılar mutfakta kalır."

"Zaten saklanmakta olan bir grup insan arasında saklanma ihtiyacı hissettin mi?" Derek kaşlarını kaldırarak sordu.

İçini çekti ve işinin kucağına düşmesine izin verdi. Ona kaldırdığı solgun gözler, şimdiye kadar gördüklerinin hepsinden daha düzdü. Onda her zaman gördüğü yaşam kıvılcımı ve kararlılığı hiçbir yerde bulunamadı. "İsmelde'nin muhtemelen o gece hayatta kalmadığını biliyorum. Hapse atılacak kadar değerli değildi ve kalın aksanı hiçbir Fransız'ın evinde istemeyeceği bir aksandı. Yemek yapmak bana kaybettiklerimi hatırlatıyor. Bana her şeyin ne kadar çabuk değıştiğini hatırlatıyor." İpliği dürttü. "Bana fazla bağlanmamam gerektiğini hatırlatıyor."

Yüzü ona doğru eğildi, ruh henüz gözlerinde görünmese de normal sırtışı yerindeydi. "Ayrıca, Daphne'nin yaptığı tek şey, bir şeyi parçalayıp boyun eğdirmeden önce pisliği kaynatmak. Kit güveç yapabilir. Yıllarca yemeklerini yemek bir seçenek değildi.

Derek, Jess'in kaybından dolayı kalbini delip geçen acı göz önüne alındığında, biraz çaba gerektirse de, onunla birlikte güldü. "Bana onlarla yaşamayı anlat."

Şaşırtıcı bir şekilde yaptı. Onu nasıl etkileşime girmeye zorladıklarını, arkadaşlıklarının isteğe bağlı olmadığını paylaşıırken ipliği ve iğneleri unutuldu. Baktıkları çocuklardan biraz huşu ve korkuyla ama aynı zamanda şefkatle bahsetti.

En sevdiği seyahatlerini ve resimlerini paylaştı.

Onunla yedi dilde konuştu.

Ana salondaki saat öğleyi çaldığında, Derek onun hakkında günün başında bilmediği çok şey biliyordu. En önemlisi, Jess gibi bir kadınla bir daha asla tanışamayacağını biliyordu. Şimdiye kadar yapılmış en büyük tanrıça bile onu daha fazla etkileyemezdi.

Mesele şuydu ki, onun kendine olan güvenine rağmen, onun kendisini etkileyici biri olarak gördüğünü düşünmüyordu.

Bir elini sandalyelerin arasındaki boşluğa uzattı ve onun elinin üstüne koydu. Kirpiklerinin arasından ona baktı ama elini kıpırdatmadı. "Jess, ben..."

Kapı eşiğinden bir gırtlak temizlendi ve Derek sandalyenin bir anlığına iki ayak üzerinde sallanıp tekrar yere düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde geri çekildi.

"Jess, bir ziyaretçin var," dedi Miranda, girdiği manzara karşısında büyülendiğini saklama zahmetine bile girmeden. "Ryland onun ön koridordan geçmesine izin vermiyor."

Jess ayağa kalktı, eteklerini düzeltirken ördüğü topaklar yere düştü. Derek ona baktı ama o ona bir bakış bile atmadı. "Hemen orada olacağım."

Derek'e bakmamak, Jess'in son çabasını gerektirdi. Onun bakış açısına bakmak, ona bir çeşit güvence vermek istedi ama ona gösterdiği herhangi bir ilgi, durumu daha da kötüleştirmekten başka işe yaramazdı.

Miranda, Jess'in kapıdan geçmesine izin vermek için kenara çekilirken sırtıttı. Rahatsızlığa rağmen, Jess'in bir yanı bu kesinti için minnettardı.

Görünüşe göre bu istenmeyen ziyaretçinin icabına bakılır bakılmaz, Miranda'nın gördükleri hakkında diğer herkesin olduğu kadar Ryland'ın da kulağında olacağı gerçeğine daha az minnettardı.

Derek'e bir şey söylemedikleri sürece bu bilgiyle ne yaptıkları Jess'in umurunda değildi. Ryland, bilgin için hayatı zorlaştırmayı düşünse bile, Jess onun hakkında bir sürü utanç verici hikaye anlatarak onun sözünü keserdi. Miranda'nın onu daha az sevmesini sağlamayacaklardı elbette, ama hangi kadın, kocasının haftada beş santim kısa ve vücudunda çok büyük bir insan olan pantolonlarla gitmek zorunda olduğu

zaman hakkında kocasına sataşmaya karşı koyabilirdi. Jess'in sağlayabildiği tek şey onlar olduğu için mi?

Jess ön salona girdi ve Ryland'ın ayaklarını bağlamış, kollarını kavuşturmuş ve çok uysal Leonard Merkins'e buz gibi bir bakış atarak ayakta durduğunu gördü.

Jess yaklaşırken Ryland'ın bakışları değişti ve aynı sertlikle ona döndü. Bu onun ürkmesine neredeyse yetmişti. Merkins'in her zamanki iğrenç hali olmamasına şaşmamalı. "Ondan yardım istedin mi?"

Jess, bakışlarının onu nasıl etkilediğini görmesine izin vermeyerek ifadesini boş tuttu. "Hızlı ata binebilir ve iyi çizebilir. Ayrıca bana bir iyilik borcu vardı."

O gri gözler daha da kısıldı. "Ona daha önce yardım ettin mi? Neden bana söylemedin?"

Jess, "Çünkü bilmene gerek yoktu," dedi. Ryland'la çalışmanın en kötü yanı buydu. Her zaman haklı olduğunu ve her şeyi bilmesi gerektiğini varsaydı. Dürüst olmak gerekirse Jess, Miranda'nın buna nasıl katlandığını bilmiyordu. Ryland'a sırtını dönen Jess, Merkins'e elini uzattı. "Çizimler sende mi?"

"Evet." Konuşurken dişleri birbirine çarpıyordu. "Ama bu konuda onunla çalışıyorsan, onları sana vermek istediğimi sanmıyorum."

Jess, Merkins'e sert bir bakış atarak, "Onunla çalışmıyorum," dedi. "Ben sadece onun evini kullanıyorum." Bu sadece kısmi bir yalandı. Şimdiye kadar Ryland'ın yardımı kesinlikle yanındaydı.

Ryland birden fazla yetişkin erkeği terletmiş olan o alçak, çakıllı sesle, "Eğer sen de burada sonsuza kadar kalmak istemiyorsan, teslim etmeye geldiğin şeyi teslim edeceksin," dedi.

Merkins bir deri portföyü uzattı. "Orada birkaç eskiz var. Resimlerden sadece birini yapsaydım şüpheli olurdu, bu yüzden birkaç tane daha yaptım. Onlara ihtiyacım yok, bu yüzden sende kalsa iyi olur."

Jess'e alay etti ama bir daha Ryland'a bakmaktan kaçındı. "Sana o resimlerin önemli olduğunu kim söylediye yalan söylemiş. Önceki kontun o tabloyu satın almasının tek nedeni, ön verandasındaki manzarayla eşleşmesiydi.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kapıya doğru döndü.

"Bundan bahsetme," dedi Ryland, Merkins'in geri çekilmesine.

"Elbette yapmaz. Eğer yaparsa, bunu neden bana borçlu olduğunu açıklayacağım."

Jess'in kendi korkutma versiyonu vardı.

Merkins öfkeyle ve muhtemelen övgü niteliğinde olmayan birkaç mırıldanmadan ayrıldı.

Kapı Merkins'in arkasından kapanırken Miranda, "Ne harika bir gösteri," dedi. "Bunu Marshington Abbey'deki bahçıvan üzerinde kullanabileceğini düşünüyor musun? Güller için elinden gelen her şeyi yaptığını düşünmüyorum."

Ryland'ın sert dış görünüşü hemen dağılırken Jess'in gırtlğından bir kahkaha yükseldi. Karısına o kadar yumuşak bir bakış atmadan önce elini yüzünün üzerinde gezdirdi, Jess buna şahit olmaması gerektiğini hissetti. "Ne yapabileceğimi göreceğim."

"İyi." Miranda ona sırtıttı ve ardından Jess'e doğru bir bakış attı. "İşin başındayken Jess'e, Bay Thornbury ile daha özel anlar yaşamak istiyorsa biri yaklaştığında onu uyarmak için bir tür erken uyarı sistemi kurmasını hatırlatmalısın."

Ryland'ın birkaç dakika önce granitle bilenmiş olan yüzü sırtıttı.

"Bu resimlere bakacağım." Jess portföyü kaldırdı ve sonra topuklarının üzerinde döndü. "Belki de bizim için şifreyi çözen bu olacaktır."

Çalışma odasına geri dönerken sıcaklık yanaklarını kavurdu. Çanağın yerini bir an önce bulmaları gerekiyordu. Sadece ağabeyinin kaderi bunu gerektirdiğı için değil, bu evde geçen üç gün zor geçtiyse, sonraki günler imkansız olacağı için.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Derek eskizleri çabucak çevirdi. "O çok yetenekli."

Ryland homurdandı ve kağıtları masanın üzerine dağıttı. "İhtiyacın olan hangisi?"

"Bu." Derek birini masanın ortasına kaydırđı. Açıklamaya ve konsepte uyuyor. İşte yön."

Uzun ince parmağı bir at yarışı çizgisini takip etti. Bu bir pist değil, bir tepenin üzerinden bir ağaç kümesine doğru ilerleyen bir dizi atın olduğu bir kara yarışıydı. "Buna Başlangıcın Sonu deniyor." Derek içini çekti. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir köy ve bir dizi çökmekte olan harabe var. Bu garip şekilli kaya çıkıntısı muhtemelen ayırt edici, ama nerede?"

Merkins, manzaranın evin önünden olduğunu söyledi. Ne kadar ihtiyacımız olduğunu bilseydi, eminim bu bilgiyi kendine saklardı," dedi Jess oldukça tatmin olmuş bir gülümsemeyle.

Jeffreys haritayı çıkardı. "O halde doğruya gidiyor olacaklar."

Derek bir kurdeleyi yerine tutturdu. Haven Malikanesi'ne çok yakın bir noktada yeni serilmiş şerit mavi olanın üzerine binmişti.

Jess'in rahatı için biraz fazla tesadüfiydi.

"Diğer askerlerin dönmesine ne kadar var?" Ryland bakışlarını haritadan kaldırdı ve Jess'e baktı. "Onları da evimden atmak isteyecek miyim?"

Jess, Ryland'ın yüzündeki ifadeyi tam olarak okuyamadı. Ondan daha önce gördüğü bir şey değildi . Onun asla kendi başına hareket etmemesini veya yaptığından farklı bir şey yapmamasını mı beklemişti?

"İkincisi bu öğleden sonra gelebilir." Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini ona doğru kaldırdı. Eskizlerin kalitesi göz önüne alındığında, Merkins'i seçmekte haklıydı. "Üçüncünün gelebileceğı en erken yarın."

Derek ellerini birleştirdi ve İngiltere haritasının üzerine eğildi, başı öne düşerken omuzları neredeyse kulaklarına kadar kamburdu. "Bir şeyi özlüyorum."

Jess, bilinçli bir düşünce olmaksızın, şimdi ona her dokunduğunda hissettiğı sıcaklıkla bir kez daha çarparak onun koluna girdi. "Bugün ara veriyoruz, unuttun mu?"

"Ne?" Derek ona bakmak için başını eğmeden önce iki yana salladı. "Evet. Sağ. O halde ne yapmalıyız?"

Jess sırtıttı. Ona örgü örmeyi öğretmişti. Belki de yaptığı iyiliğe karşılık verebilirdi.

"Hiç balo salonuna bıçak fırlattın mı?"

Ryland'ın balo salonuna bıçak fırlatmanın sorunu, Ryland'ın onlara katılmak istemesiydi. Bugün Miranda'yı yanında getirdi. Diğer herkes takip etti.

"Ona atmayı mı öğretiyorsun?" diye sordu Jess, başıyla düşesi işaret ederek.

"Ben? Hayır, diye alay etti Ryland. Sinirlenip senin gibi beni bıçaklamaya çalışabilir.

"Seni bıçaklamadım," diye homurdandı Jess.

"Hayır, ama denedin."

Bu doğrudu. O vardı. Yine de hayal kırıklığı onun motivasyonu değildi. Öfke vardı.

Ona kendini nasıl savunacağını öğretmeye çalışıyordu ve o da berbat bir öğrenciydi, birine zarar verme fikri karşısında yaltaklanıyordu. Sonunun ailesiyle aynı yerde olmasını ve babasının fedakarlığını anlamsız kılmasını istemiyorsa, farklı davranması gerektiğini söylemişti.

ailesini kaybettiğinden beri ilk ve son kez ağladığı yerde bir yığın halinde yere düşmüştü . Sonra Ryland'ın sözlerini ciddiye almış ve farklı davranmayı seçmişti.

"Deneseydim şimdi daha iyisini yapabileceğime eminim," dedi Jess, anılar şeridindeki duygusal yolculuktan uzaklaşmaya ve olması gereken neşeli şakaya geri dönmeye çalışarak.

Daphne, Kit ve kocaları, sessiz bir hayranlıkla izliyorlardı, ama konuşma, küçük topluluklarından ürkek kıkırdamalara neden oldu.

Ryland sırtıttı. "Son on yılda ben de birkaç numara öğrendim." Karısına gülümsedi. "Ona öğretmeyeceğim ama senin yapabileceğini düşündüm."

Miranda kaşlarını çatı. "Bir hanımefendi çatal bıçak atmaz. Annem öyle diyor."

Jess kahkahasını öksürüğe dönüştürmeye çalıştı. Miranda'nın annesi, Jess'in şimdiye kadar tanıştığı en hanımefendi kadındı, bu yüzden ne yapılması ve ne yapılmaması gerektiğine dair kapsamlı bir kural kitabına sahip olduğuna şüphe yoktu. Yine de, bu aşırı görünüyordu. "Annen gerçekten sana bıçak fırlatmamanı mı söyledi?"

"Hımmm, evet. Dokuz yaşımdayken Georgina turtaların büyüklüğünden şikayet ediyordu. Miranda zarif bir şekilde omuz silkti ve masum bir şekilde gülümsedi. "Tartlar en sevdiğim tatlılardan biridir ve sırf Georgina şikayet etti diye aşçının onları yapmayı bırakmasını istemedim."

"Diyorum ki," diye araya girdi Kit kaşlarını çatarak, "bu bıçak fırlatmayı bırakmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Bunda hiç iyi olmadın," dedi Jess, arkadaşının dikenli tartışmaya katılamayacak kadar gözünün korkmuş olmasını dileyerek.

Ah, şikayet etmiyorum, dedi Kit. "Bahanenin berbat kalması için müteşekkirim."

Jess uzağa baktı. Miranda söylediğinde komik bir anekdottan başka bir şey değildi. Bıçak fırlatma fikrini uygunsuz bulan Kit, Jess'in artık kibar dünya için tasarlanmadığını sağlamlaştırdı.

Ryland onun yanına geldi ve Derek'in Ryland'ın bıçak fırlatan hedeflerini incelemekte olduğu yeri işaret etti. "İyi form."

Ryland yanıliyordu. Derek'in ilgisinin bıçaklarla hiçbir ilgisi yoktu. Muhtemelen hasır figürlerin bir tür heykel olduğunu düşünmüştür. "Bahse girerim hayatında hiç bıçak fırlatmamıştır," diye fısıldadı Jess. "Kazıkları siz belirleyin."

Dük'ün kahkahası Jess'in kulağını gıdıkladı ve onun sarsılmasına neden oldu. "Elbette yapmadı. Ama örgü örüyor."

Jess kaşlarını çatı. Ryland bu açıklamayı sanki tam ve mutlak bir anlam ifade ediyormuş gibi yapmıştı ama öyle değildi. Örgü örmenin bıçak fırlatmakla ne alakası var? Bilakis, birbirlerinden ne kadar tamamen zıt olduklarını gösterdi.

İfadesiyle aşağılayıcı bir şey kastetmedi, değil mi? Jess, Ryland'ın yüzüne bir bakış attı ama ifadesi tamamen boştu. Sonra gözleri büyüdü.

Jess döndü ve Derek'in hasır mankenleri bıraktığını ve şimdi odanın ortasında elleri ve dizleri üzerinde toplanmış balo salonu zeminindeki karmaşık işlemeli ahşap işçiliği incelediğini gördü.

Tabii ki öyleydi.

Jess başını salladı ve bıçaklarını masanın üzerine koymak için zaman ayırarak onu bu işe bıraktı. Bıçak atmayı öğrenip öğrenmemesi umurunda değildi; onu çalışma odasından çıkarması gerektiğinde aklına gelen ilk fikir buydu.

Onun balo salonunun zeminini bıçak becerilerinden daha çok önemseyeceğini bilmeliydi.

"Öğrenmek istemediğine emin misin?" Jess, Miranda'ya sordu. "Annene ilk meydan okuyuşun olmayacak." Umarım Miranda, daveti Jess'in kastettiği barış teklifi olarak görmüştür.

"Hayır," dedi düşes başını sallayarak. "Bıçağı nasıl tutacağımı öğrenseydim, gerçekten ona fırlatmak isteyeceğim zamanlar olabilirdi."

Kit, "Öğrenmemem için bir neden daha," dedi.

Kocası Graham güldü. "Bana asla kızmazsın."

"Beni her zaman kızdırıyorsun," diye mırıldandı.

"Yalnızca seni kendine kızdıran şeylere işaret ettiğimde."

Jess, mutlu çiftlerden uzaklaştı. Derek'in tehlikede olmadığından emin olmak için kontrol ettikten sonra arka arkaya üç bıçak fırlattı. Bu iyi hissettirdi. Arada sırada Haven Malikanesi'ndeki ormana bıçak fırlatmıştı ama bunda her zaman bu yasak duygusu vardı.

Saman bıçaklarının takırtısı balo salonunda yankılanırken, Derek havladı. Yüzünü ona çevirdiğinde, ağzı hafif açık bir şekilde odada uzun adımlarla ilerledi. "Gerçekten buraya bıçak mı atacaksın?"

Ona yaptıklarının bu olduğunu söylemişti, değil mi? "Evet, denemeye hazır mısın?"

Kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. "Ya kaçırırsam?"

Ryland öksürdü. Ah, yapacaksın.

"Bu zemine bir oyuk açma riskini alamam. Onu gördün mü?"

"Derek, insanlar bu katta yürüyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bıçaklarda değil, yok."

Miranda, "Belli ki hiç Londra sosyete balosuna gitmemişsin," diye mırıldandı.

Jess sırtışını gizleyemedi.

"Eğer etrafa bıçak fırlatmak istiyorsan, orada yap." Balo salonunun ortadaki büyük mozağin etrafında geniş bir sınır oluşturan ahşap şeritleri işaret etti. Cevap beklemeden mankenlerden birini aldı ve hareket ettirmeye başladı.

Sessiz bir kahkahayla omuzları titreyen Ryland bir başkasını yakaladı ve ona katıldı.

Miranda, Jess'in yanına geldi ve içini çekti.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

"Ryland gelecek ay için herhangi bir sosyal aktiviteyi reddediyor."

"Bunu neden kabul ettin?" diye sordu. "Bu, Riverton Dükü'nün evinde akşam yemeği dışında hiçbir yere gitmeyeceğiniz anlamına geliyor."

"Biliyorum ama Bay Thornbury'nin senin için mükemmel adam olduğunu söylediğinde ona inanmadım."

Jess gerildi. "Umarım bu sözde mükemmel eşleşmenin hiçbir şey olmayacağına da bahse girmişsindir."

"Belki yaptım, belki yapmadım. Sana söylersem, sonucu etkileyebilir. Miranda sırtı ve balo salonunun diğer ucuna kadar adamları takip etti.

Kit ve Daphne, Jess'in iki yanına geçtiler.

"Daphne," dedi Kit düşünceli bir şekilde, "bu bahse girmek için çok mu geç kaldık sence?"

Jess içini çekti. Endişelenecek çok daha önemli şeyler varken onu evlendirmeye ve yerleşmeye çalışan herkesten nefret etse de, kimsenin ona onun için mükemmel bir

seçim olduğunu söylemediği dikkatinden kaçmıyordu.

Hayat bir dizi tabloya, Derek şu anda Giuseppe Arcimboldo'nun bir tablosunda yaşıyordu. Uzaktan her şey normal görünebilir, ancak daha yakından incelendiğinde hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

Akşam yemeğindeydiler. Herkes güzelce giyinmişti ve yemekler mükemmeldi. Önceki akşam yemekleri ile olan tüm benzerlikleri burada sona eriyordu.

Dük, bir marki olan William'a, minimum etkileşimle maksimum görünüm elde etmek için karısını sosyal etkinliklere gizlice sokmanın ve bu etkinliklerden çıkmanın en iyi yollarını anlatıyordu. Müstakbel kont markıye, tüm gayri meşru çocuklarının -Derek onun Haven Malikanesi'nde onun gözetimi altında olanlardan söz ettiğini varsaymak zorundaydı- yeni aileleriyle son derece iyi durumda olduklarına ve düşesle vizkontesin çabaladıklarına dair güvence veriyordu. Jess'i daha modaıa uygun kesilmiş bir Spencer'ın fırlatma bıçaklarını taşımak için kullandığı deri koşum takımını yine de yeterince kapatacağına ikna etmek için.

Bu yeterince garip değilmiş gibi arada bir sofraya yemeğı getiren hizmetliler hangi konuda olursa olsun düşüncelerini ve fikirlerini eklerlerdi.

Derek'in aklını tamamen kaybetmediğinin tek kanıtı, William ve Lord Wharton'ın da hizmetkarlardan biri sözlerini her söylediğinde biraz irkilmeleriydi.

Jess onun solunda oturuyordu ve hizmetçilerin konuşmasını bir an bile düşünmedi. Onlara masada bir yerleri varmış gibi cevap verdi.

Derek ona doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Buradaki hizmetlilerin hepsi eski casus ve askerler mi?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Bazıları ıslah edilmiş suçlular."

Ve Arcimboldo'nun sebzelerden yapılmış insan portrelerinin gerçekten anlamlı olduğı bir dünyaya biraz daha ilerledi.

Adamlar akşam yemeğinden sonra porto içerken Bay John Langley eve geldi. Belli ki Ryland, seyahat tozuyla kaplı ve başka bir dükün salonunu asla onurlandırmayacak giysiler giyen adamı bir içki içmeye davet ettiğinden Langley'den hoşlanmıştı.

Langley, konsept konusunda Derek'ten daha rahat hissediyormuş gibi görünerek, onu bu teklifi kabul etti. Yanında Jess olmadan, Derek aynı aidiyet duygusuna sahip değildi. William ile arkadaş olmalarına ve tarih ile güncel olayları tartışarak pek çok hoş akşam geçirmiş olmalarına rağmen, bu karışma Majesteleri ve Lord Wharton'u da

eklemek, Derek'i ustalar arasında asılı kalmış bir ressam çırağı gibi hissetmesine neden oldu.

Onları tartışmalarıyla baş başa bıraktı ve Langley'nin eskizini çalışma odasına götürdü. Fenerin ışığı salonda titreşirken, içinde hayal kırıklığı kabardı.

Bu, yapboz için önemli olduğunu bilmesine rağmen, başka bir tuhaf eskizdi. Lord Bradford'un The Feast of Future Fortune ve The Inspired Change of Desire'daki büyükelçilik gibi, bu da hareketin ve yönün olmadığı tek bir sahneydi.

Sahne bir malikanenin mutfağıydı. Modern standartlara göre mutfak fakir olurdu, ancak The Six zamanında lüksün doruk noktası olurdu. Gösterişli elbiselerinin üzerine önlükler geçirmiş, iyi giyimli iki kadın yiyecekleri sepetlere dolduruyorlardı. Mutfağın kapısında üçüncü bir kadın perişan giyimli bir aileye bir sepet uzatıyordu. Arkalarında paçavralar içindeki bir sıra insan uzanıyordu.

Mutfağın diğer tarafında kilere açılan kapı açıktı ve rafları tamamen çıplaktı. Paketlenmiş yiyeceklerin ötesindeki her dolap ve masa da boştu.

Yine de ne anlama geliyordu?

Derek, diğer tüm kağıtların üzerine benzer üç resmin eskizlerini bir araya getirdi. Fener ışığı çemberi üzerlerine döküldü ama herhangi bir ek aydınlanma getirmedi.

"Uzak duramaz mıydı?"

irkilmesi bir göstergeyse , Jess'in sessiz hareketlerine neredeyse alışmıştı . "Bir çizim daha geldi."

Yanında durdu, omzunu koluna yasladı ve yere baktı. Kaşlarının arasından bir çatık kaş çıktı.

Onu birkaç dakika izledi, bu hiç de zor olmayan bir çabaydı. Onun izlediğini bilmeden onu izlemek kolaydı. "Bir şey görüyor musun?"

"BEN . . . Belki?" Başını iki yana salladı ve hayal kırıklığıyla içini çekti. "Neyi görmem gerekiyor?"

Belkide sorun buydu. Bunlara her zaman yaptığı gibi bakıyor, kendini resmin içine sokuyor, şimdi onun için anlam buluyordu. Bu resimler bir taslağa indirgendiğinde bile hala duygu uyandırır da, mesele bu değildi. Şu anda, muhteşem sanattan başka bir şeydiler.

Üç kağıdı aldı ve kitaplığa doğru ilerledi. "Feneri getir."

Eskizleri bir dizi kitaba dayadığında etrafındaki ışık büyüdü. Bu üç resim bulmacanın kilidini açtı. Yapmak zorundaydılar. Diğerleri bir çeşit çerçeve oluşturuyordu ama bunlar daha önemliydi. Yazıları daha şiirsel, daha belirgin bir şekilde önemliydi.

Heyecan neredeyse titreyene kadar içini doldurdu. Yakındılar. Bunu hissedebiliyordu.

Hızlı bir hareketle rafın önüne küçük bir masa yerleştirildi ve geri çekilip Jess'i yanına çekmeden önce feneri masanın üzerine koydu. Üç çizimde ışık titreşti, ancak parlak dairenin kenarında duruyorlardı, gölgeler boşluklarına sızıyordu.

Derek, "Bunu yanlış yapıyoruz," dedi.

"Sahibiz?" Jess sessizce sordu.

Adam ona baktığında ses tonu bir an için konsantrasyonunu bozdu, saçlarının soluk rengi sınırlı ışıktaki parlıyor gibiydi. Sertçe yutkundu ve tekrar çizimlere baktı.

"Söylemesi ne kadar zor olsa da, evet. Her zaman sanata bakmanın yanlış bir yolu olmadığını düşünmüşümdür; sadece onunla deneyimlediğin şey vardı. Bununla birlikte, daha somut unsurlara bakmamız gerekiyor. Bunların gizli bir ipucu kaynağı olması amaçlanmıştı."

Kolunun hala elinde olduğunu fark ederek, onu bıraktı ve başıyla kitaplığı işaret etti. "Şunlara bak ve bana ne gördüğünü söyle."

Ona feneri boş bir tavan arasında açık bıraktığını düşündüren o sırtıyla baktı ama sonra görev bilinciyle resimlere baktı.

"Konular zengin."

Derek başını salladı. Altın, mücevherler ve pahalı elbiseler boldu. Ne gördüklerini anlamak için ondan uzaklaşmaya çalışsa da, not almak için masaya gitmeden önce bir mum alıp fenerden yaktı. "Zengin. Başka ne?"

Jess içini çekti. "Bu ikisi içeride." İki tanesini işaret etti. "Yine de bu değil, bu yüzden sanırım bu önemli değil."

Pikniktekiler içeride değillerdi ama ağaçların gölgesi altındaydılar. Sanat açısından bakıldığında, bu bir tür bina olabilir. Derek dikkatini dağıtmak istemediği için bir Şey söylemedi ama notu aldı.

"Bu ikisi zgn." ncye elini sallamadannce bir kez daha ikisini işaret etti. "Yiyecekleri olmamasına rağmen kesinlikle zgn değil."

Daha fazla not aldı ama son ifadeyle ilgili bir Şey onu rahatsız etti. "Yiyecek." Dudaklarını yaladı. "Sanatta yemek her zamanonemlidir. Eh, her zaman değil, ama sık sık."

"Yine de orada hiçbir Şey aynı değil." Jess bir uçtan başladı ve sırayla her bir resmi dürttü. "Yiyecekleri yok, hepsini veriyorlar ve yiyecekleri mahvoluyor."

Derek içini çekti. Bir Şeylerin peşinde olduklarını düşünmüştü ama söylediği doğruyd. Ortak bir nokta olmadan hiçbir Őeyrenemezler. "Başka ne görüyorsun?"

Gözleri resimler arasında gidip geldi, kaşlarının arasındaki çizgi gitgide derinleŐiyordu. Sonunda bir eliyle yüzünü ovuşturdu ve içini çekti. "Benden ne istediğini bilmiyorum, Derek."

Derek ona baktı, lık yüzünde bir Caravaggio tablosu gibi oynuyor, gece evi doldururken arkasındaki gölgeler daha da koyulaŐıyordu.

Ondan ne istediğinden de emin değildi.

Bölüm Otuz

Jess için, kaçırdıkları bir şeyin bir şekilde kendi zihninde kilitli olduğunu hissetmek, beklemek kadar sinir bozucuydu.

Kraliçe Marguerite günlüğü Verbonne'a geri göndermişti. Bu, resimlerin oradan biri için bir anlam ifade edeceğini düşündüğü anlamına gelmeliydi. Elbette günlük ile Jess'in hayatı arasında yüz yıldan fazla zaman geçmişti. Ülke, gerekli unsurları çocukluğunda deneyimlemesi için yeterince benzer miydi?

Günlük, mülteci grubun yaptığı resimler ile geride bıraktıkları ev arasındaki bağlantıydı. Kraliçe Jessamine'in hayatta kalan bir çocuğu olsa bile, asıl amaç kraliyet soyunun mevcut kralda kalmasıydı. Verbonne hakkındaydı.

Jess, her uyandığında vücudunu tekrar dinlendirici bir duruma getirmek için bildiği her tekniği kullanarak bütün gece düzensiz bir şekilde uyudu. Uyku bazen atlanması gereken bir metaydı, bu yüzden ancak elinden geldiğince uyuması akıllıcaydı.

Yine de, yeni bir günün ilk işaretinde kalktı, giyindi ve çalışma odasına yöneldi. Koridorda bir hizmetçinin, tanımadığı genç bir kızın yanından geçti; bu, Londra'daki hayatın onsuz ilerlediğinin gerçek bir işaretiydi. Kız geçerken başını salladı ama Jess onu geri aradı ve kahvaltının çalışma odasına gönderilip gönderilemeyeceğini sordu.

Oraya geri dönecekti ve Derek'in dün gece ondan ihtiyaç duyduğu her şeyi bulana kadar oradan ayrılmayacaktı. Gördüğü önemli bir şey var mıydı?

Derek ilk başta yiyecekler konusunda heyecanlanmıştı ama Jess'in gördüğü tek şey, yiyecekleri olmayan insanların yemek yemedikleri için, yiyeceklerinin yağmurda uçup gitmesini izleyen insanlardan çok daha mutlu göründükleriydi.

Jess merdivenlerde sendeleyerek durdu. İnsanlar yemek yemediği için mutluydu.

Kulübeden önceki hayatı hakkında hatırladığı pek bir şey yoktu ve hatırladığı şeyleri düşünmek acı vericiydi, bu yüzden olağanüstü bir özveriyle bunu yapmaktan kaçındı. Ancak bu, ressamların bildiği Verbonne idi. Tabloları bağlaması gereken Verbonne buydu.

Kalbi güm güm atarak merdivenlerden aşağı koştu ve çalışma odasına girdi. Çeviri kağıtları masanın etrafına saçılmıştı ama nereye bakacağını bilmiyordu.

Kit ve Daphne onu birkaç dakika sonra orada buldular.

Sana onu burada bulacağımızı söylemiştim, dedi Kit kollarını kavuşturarak. "Bizden kaçıyordun."

Daphne nazik sesiyle, "Onu gerçekten suçlayamazsın," dedi. "Onun bize olduğu kadar açık sözlü olabileceğimizi bilmek hoş olamaz."

Kit bir kahkaha attı. "İnceliğini kaybettiğini görmek isterim."

Jess başını salladı. Bu sabah bu ikisi için vakti yoktu. Sözlerini kesmek için elini havada salladı. "Derek'e ihtiyacım var."

Defne gözlerini kırptırdı. "Pekala, bu beklediğimden daha kolay oldu."

Jess homurdandı. Neden bu kadınları tekrar arkadaş olarak görüyordu? Sadece arkadaşları bile değil, vicdanı onu zorlasa bile terk edemediğı ailesi. Şu anda ikisine de veda etmekten çekinmeyecekti.

Aslında tam da bunu yapması gerekiyordu. Zihninde bir şeyler gizleniyordu , önemli bir şeyler ve bunu kaybetmeyecekti çünkü bazı insanlar o kadar aşıktı ki, diğerlerinin içinde rahat edemeyecek kadar yaralı olduğunu görmeyi reddediyorlardı.

Koridorda durdurduğu hizmetçi elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi, Derek de peşinden gitti. "Bu sabah erken mi başlıyorsun?" O sordu. "Son taslak geldi mi?"

Jess masanın etrafından dolandı ve tepsiyi hizmetçiden alıp şöminenin yanındaki masaya koydu ve diğer kadınları odadan kovdu. "Dışarı dışarı."

Hizmetçi Jess'e sorgulayıcı bir ifade verdi ama dönüp tek kelime etmeden uzaklaştı.

Daphne ve Kit pek uyumlu değillerdi.

"Onları rahat mı bırakalım?" Defne sordu. "Uygun değil, değil mi?"

Jess, "Bu oda o arabanın on katı büyüklüğünde," dedi. "Dışarı."

Daphne dudağını ısırđı ama kapıya doğru ilerledi. "Farklı görünüyor."

Jess, "Sizin aksine," dedi dişlerinin arasından, "ben değerli bir şey başarmaya çalışıyorum."

Kit gülümseyerek, "Amacımızın oldukça asil olduğunu düşünüyorum," dedi ama Daphne'nin koluna girdi. Kapıdan içeri girmeden önce omzunun üzerinden sırtarak arkasına baktı. "Bunu senin için kapatacağım, olur mu? Düşesin bir daha uyarı vermeden içeri girmesini istemem."

Jess'in eli bir bıçak kapmak ve Kit'in yaslandığı kapı çerçevesine saplamak için can atıyordu. Tepsiden bir parça tost alıp büyük bir ısırık almadan önce ikiye bölerek direndi.

Kit'in kahkahası kapalı kapıdan duyulabiliyordu.

"Jess?" Derek yavaşça sordu. "Neler oluyor?"

Ekmeğinden bir ısırık daha aldı ve masaya geri dönmeden önce iki yarısını da tepside bıraktı. Günlüğü masanın köşesinden alıp Derek'e uzattı. "Bana oku."

Günlüğü elinden alıp etrafa dağılmış not sayfalarına göz atarken, onu sanki vahşi bir hayvanmış gibi izledi. "Çeviri sayfaları okursam daha kolay olur. Onları düzene sokmam için bana bir dakika ver. Hangi bölümü istedin?"

"Hayır, İtalyanca oku." Üç çizimin önüne, tam olarak Derek'in önceki gece onu koyduğu yere geri döndü. "Eğer duyarsam, anlarım."

"Ne arıyoruz?"

Jess, biz dediğinde kalbinin yaptığı küçük sıçramayı görmezden geldi. Odaklanması gerekiyordu. "Bilmiyorum. En azından nasıl bir bağlantı olduğunu bilmiyorum ama tek düşünebildiğim yemeğin nasıl önemli olduğunu söylediğindi.

Her zaman değil, dedi Derek. "Sanat söz konusu olduğunda katı kurallar yoktur."

"Verbonne'da bir tatil vardı," dedi, kendini hatırlamaya ve geri dönmeye zorlarken sesinin ve dizlerinin titremesinden nefret ederek. "Unutulmuşlar Bayramı. O gittikten sonra buna Kraliçe Jessamine'in Ziyafeti adı verildi. O gün kraliyet ailesi yemek yemezdi. Saray kilerinde normalde orada yaşayan insanları beslemek için kullanılacak olan tüm yiyecekler fakir ve muhtaçlara verildi, ancak saray yine de büyük bir parti düzenledi. Yardım etmek, yas tutmak için değil, kutlamak için bir sebepti. Kraliçe ve ekibinin geri kalanı bayramdan bir gün önce kaçtı. Yiyecekler fakirlere verilmek yerine paketlenip kaçan grupla birlikte erzak olarak gönderildi."

Nasıl bağlantılı olduğunu, neden önemli olduğunu belirlemeye çalışırken gözleri bir eskizden diğerine fırladı. "Bu yüzden adını değiştirdiler. Başkentin tamamı o gün yemek yemeden gitti, ne olursa olsun hayatta kalabileceklerini uman ülke için çaresizlik içinde.

"Ne diyorsun Jess?" diye sordu.

Jess kolunu üç çizime doğru salladı. "Kimse yemek yemiyor diyorum. Grubun Verbonne hakkında bildiği son şey Unutulanların Ziyafetiydi ve bu resimlerde kimse yemek yemiyor." Nefesi sertti, haklı olabileceği fikriyle göğsü inip kalkıyordu. "Sanatın duygularla ilgili olduğunu mu söyledin?"

"Evet, şey, bazen, bir bakıma." Derek günlüğü masanın üzerine koydu ve saçını gözünün önünden çekti. "Bir anı bütünüyle tutmakla ilgili. Çoğu zaman ona bakan kişinin içinden bir şeyler çıkarmak içindir, ama —"

Jess, "Öyleyse biz de bu şekilde bakıyoruz," diye sözünü kesti. "Ressamlar Verbonne'u severdi; bir gün kurtarabilecekleri umuduyla onu terk edecek kadar sevdiler. Resimlere bunu göz önünde bulundurarak bakmalıyız." Başka birinin duygularını anlamanın kendi duygularını açmak zorunda kalmasından nefret ederek zorlukla yutkundu.

Ellerindeki tüm eskizleri kitap rafına eklemesi sadece birkaç dakikasını aldı ve ardından sırayla hepsine bakmak için geri çekildi. "Bana günlüğü oku."

"Cavalcano e perseverano nella speranza che il vero re un giorno regni di nuovo, unto e potente e in cima alla collina," diye okudu Derek alçak sesle. Sözlü İtalyancası en iyisi değildi ama yeterliydi. Nüansı, anlamın nüanslarını, orijinal yazarın koyduğu her şeyi duyabiliyordu.

Jess, tepenin üzerinden ve ağaçlara doğru koşan atların çizimine bakarak, "Atlarına biniyorlar ve gerçek kralın bir gün yeniden meshedilmiş, güçlü ve tepenin üzerinde hüküm süreceğini umarak sebat ediyorlar," diye fısıldadı. Umuda doğru mu? Umut ağaçlarda mıydı? Başka hangi resimlerde ağaçlar vardı?

Yağmurlu piknik. Ülke şeridi. Eğer yapraklarda bir tür gizli resim varsa, bunu bu eskizlerden asla öğrenemezler.

Derek okumaya devam etti. Sesi cızırdadığında, Jess ona unutulmuş kahvaltı tepsisinden bir fincan soğuk çay koydu ve devam etti. Giriş üstüne giriş geçti. Arada sırada bir cümle Jess'in bir şekilde düşünmesine neden oluyordu ama hiçbir şey uyuşmuyordu. Diğer zamanlarda bir ifade, açıkça önemli olacak şekilde yazılır ve yerleştirilirdi.

Nedenini bilmiyordu.

Jess, dün gece baktıkları üç fotoğraf dışında her şeyi toplayarak, "Haklısın," dedi. "Bunlar. Diğerleri hemen orada. Günlüğünüz ve tablonuz varsa, her şey açıktır. Bunlarda daha fazlası var."

Derek cevap vermedi. Onun mırıldanmalarına ya da saçmalamalarına cevap vermemiş, sahip olduğundan emin olmadığı bir şeyi bulmaya çalışmasına izin vermişti.

“Ungi il re con disperazione, speranza e amore . . .”

Kralı umutsuzluk, umut ve sevgiyle kutsa.

“ . . . Poiché dove questi si incontrano, sulla sua sua testa la capacità di valide con grazia, dignità and umiltà.”

Bunların birleştiği yerde, başında zarafet, haysiyet ve alçakgönüllülükle yönetme yeteneği olacaktır.

Derek'in sözleri duraksadı. Jess, okumaya başladığından beri ilk kez çizimlere baktığını gördü.

"Umutsuzluk, umut ve aşk," diye fısıldadı.

"Ne?"

Günlüğü bir kenara koydu, çizimleri aldı ve şeritler haritasına gitti.

Derek, "Bu kurdeleler Stonehenge'in yanından geçiyor," diye mırıldandı. "Ve partinin arka planında bir Stonehenge tablosu vardı." Geleceğin Talihi Ziyafeti'nin çizimini ve kurdeleleri tutmak için haritaya yapıştırdıkları dikiş iğnelerinden birini çıkardı, sonra kağıdı haritaya iki kurdelenin Wiltshire'da kesiştiği yere yapıştırdı. "Ümit var."

Jess, Norfolk'ta iki kurdelenin daha kesiştiği yere baktı. "Buraya hangisi gelir?"

Derek diğer ikisinin arasından baktı. "Hiçbir fikrim yok."

Hayır. Jess haritanın önünde diz çöktü. Sırf onlardan alınması için bu parçanın kilidini açmayacaklardı. Üçüncü yerleştirme için sadece bir kurdele vardı. Yağmurlu pikniği aldı. "Bu hatta büyük evler var mı? Arka planda bu şekil olabilecek bir tane mi?"

"Bilmiyorum." Derek mutfağın boş kilerle üçüncü çizimini aldı. "Bu, aşkı burada bir yere koyardı."

Jess önce çizime sonra Derek'e baktı. "Sence bu aşk mı?"

"Diğer seçenek umutsuzluktur."

Kadınlar yemek sepetlerini dağıtırken, çizimdeki küçük bir kızın eli boş raflardaydı. Jess, çocukken The Feast of Queen Jessamine'den nefret etmişti, rostaların, pudinglerin ve ekmeğin arabalarla saraydan ayrılışını izlerken göbeği guruldarken ve babası ona gülümsemesini söylerken kesinlikle umutsuzluğa yakın bir şeyler hissediyordu.

"Evet," dedi Derek, "aşk bu. Bu kadınların kilerlerini tekrar doldurabilecekleri veya dolduramayacakları önemli değil. Onlara sahip oldukları her şeyi vermek için bu insanları sevmeleri gerekiyor. Bu sadece hayatta kalmalarına yardım etmekle ilgili değil. Sepetlerle ilgileniyorlar. Bu, verenin uğruna feda etmesi gereken bir hediyedir. Bu aşk."

Eğer bu aşksa, Jess onu daha önce deneyimlemiş olduğundan emin değildi. Verdiğini kesinlikle düşünmüyordu. Başkalarına yardım etmişti, evet, ama bu hiç kendi tehlikesine girmiş miydi?

Zorlukla bu düşünceyi bir kenara itti. Felsefi bilmeceler üzerinde kafa yorması için haritayı çözmeye çok yaklaşımlardı. "Tam olarak nerede olduğunu nasıl bilebiliriz?"

"Yapmıyoruz." Derek, kağıdı Norfolk'ta kurdelelerin birleştiği yere iğneledi. "Yeterince yakın olup olmadığına bakalım. Şimdi kendimize bir şato bulmalıyız."

Kısa bir sessizlikten sonra, Jess başını kaldırıp ona baktığını gördü; yüzünde endişe, acıma ya da ikisinin karışımı olabilecek bir ifade vardı. Boğazını temizledi. "Bu konuda yardıma ihtiyacımız olacak."

Her ne kadar kabul etmekten nefret etse de haklıydı. İngiltere hakkındaki bilgisi, onunki gibi sınırlıydı. Yine de bu evde araziye kapsamlı bir şekilde dolaşan başkaları da vardı. Jess içini çekti. "Gidip onları alacağım."

Cümleyi söylemek Jess'in beklediğinden daha kolaydı. Ya yardım isteme işi kolaylaşıyordu ya da Jess, sürekli duygu saldırısından dolayı artık acıyı hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

Sonunda, evdeki herkesin ortak çabası ve hatıraları, üç seyahat kitabının ayrıntılarıyla birlikte aldı, ancak sonunda pikniğin Lyme Park'ın önünde olduğunu belirlediler.

"Umutsuzluk," dedi Derek, onu haritaya iğnelerken.

Jess, "Bunların bulunduğu yerde kralı kutsa," diye mırıldandı. Pimleri doğru yere yerleştirdiklerini varsayarsak, çanak oluşturdıkları üçgenin merkezinde olmalıdır.

Nefesini tutan Jess, Derek'le aynı anda eğildi. Omuzlarını birbirine bastırmış, nefesleri birbirine karışmış, Kettering'e inene kadar her noktadan hayali çizgiler çizdiler.

"Kettering mi?" Jess, su basmış piknik resminin ima ettiği çaresizliğin her zerresini hissederek topuklarının üzerine oturdu. "Onu Kettering'de nasıl bulacağız? Bu resimlerin yerlerini, kasenin Kettering'in neresinde olduğunu belirleyecek kadar iyi belirlememiz mümkün değil."

Derek elini onun omzuna koydu. "Olduğumuzdan daha yakınız. Günlüğü okumaya devam edeceğim. Orada bir şey olacak. Bunun bulunmasını istiyordu, hatırladın mı?"

Haklıydı. Jess, nihai hedefinin ötesinde hiçbir şey bilmeden birçok kasabayı gezip dolaşmıştı. Biraz zamanını almış olabilir ama şimdiye kadar hiç başarısız olmamıştı.

Otuz Birinci Bölüm

Kettering'in gideceği yer duyurulduktan sonra Derek, kendisinin, Jess'in ve Jeffreys'in eskisi gibi yola çıkacaklarını varsaymıştı. Diğerleri aynı varsayımda bulunmadı. Aslında Kettering'e kimin gideceği tartışması uzun ve gürültülüydü.

Jess, "Ülkenin ortasına doğru yola çıkan bir araba dolusu kişi oldukça dikkat çekici olacak," diye homurdandı.

Derek onun yüzünü inceledi. Belli ki Jess de üçünü de tutmaya niyetliydi. Daha az göze çarptığını düşündüğü için mi, arkadaşlarının güvende olmasını istediği için mi, yoksa tüm bunlar sona ermeden önce onunla biraz daha zaman geçirmek istediği için

mi? Bunu asla düşünmezdi ama Derek, onu artık her gün görmediğinde Jess'i çok özleyecekti.

Jess, "En iyisi," diye devam etti, "tek başıma gitmem olur."

Bu, Derek'in dile getirilmeyen sorusunu yanıtladı ve titreyen umutlarını yerle bir etti. Jess, değer verdiği insanları kendi güvenliğini riske atarak koruyordu. Hangi tablonun aşk olduğunu nasıl anlamamıştı?

Sanırım... diye söze başladı Derek geride kalmayı reddederek. Yakında ona veda etmek zorunda kalabilirdi ama henüz değil ve yolları ayrılmadan önce Jess'e dair toplayabildiği her anıyı istiyordu. O , sanatın canlanan nüansı ve canlılığıydı. Bunu bir daha asla deneyimleyemeyebilir.

Ancak cezası düğ tarafından kesildi. "Her şeyi kendi başına yapmanın en kolay şey olduğunu düşünüyorsun, ama bunu yaptığında arkanı kim kolluyor?"

"Sırtım çok küçük bir hedef," diye bağırdı.

"Gülünç davranıyorsun," diye katıldı Jeffreys, o anda hiç de uşak gibi davranmayarak. "Yardım almadan böyle bir duruma giremezsin." Düğü işaret etmeden önce eliyle Jess ile arasını işaret etti. "Daha önce yapmasına izin vermedin, şimdi de vermene izin vermiyoruz."

Jess parmağını Ryland'a doğru salladı. Silahlı ve gevşek bir demirlemeyle onu bekleyen birinin olduğunu biliyordu. Kettering'e gideceğini kimse bilmiyor."

"Aslında," diye araya girdi Derek, "onların ne bildiklerini bilmiyoruz."

Üç bakış ona çevrildi, kaşlar indirildi ve yüzler kaşlarını çattı.

"Şimdi başardın," diye mırıldandı William. Şimdiye kadar, gruplarının geri kalanı sessiz bir daire içinde durmuş, çoğu büyülenmiş bir korkuyla bakıyordu. Leydi Wharton kaşlarını çattı, gözleri kısıldı, düşes ise bu oyunu daha önce görmüş birinin sakın, çileden çıkmış sabrını sergiledi.

Ya da belki Derek onlara Kit ve Miranda demeli. Çok sayıda unvana rağmen, bu grup kayıt dışılığa oldukça eğilimli görünüyordu.

"Bu doğru," dedi düğ omuz silkerek.

Derek boğazını temizleyip devam etti. "Anahtar resimlerden ikisine sahipti. Diğer tüm resimler, sadece anahtar resimlerin yerlerini belirlemeye yardımcı olmak içindi, ancak ayarların nerede olduğunu bilselerdi, Kettering'i de öğrenebilirlerdi.

Jess inatla, "Ama slaytlarda sadece iki resim vardı," dedi, "umut ve umutsuzluk."

"Üçüncüyü bir noktada görmediklerini nereden bileceğiz? Belki bir yerlerde daha fazla slayt vardı. Ya kendi günlükleri veya ailelerinden geçen daha az soyut bir kodları varsa ? Jeffreys ince kollarını kavuşturdu ve eğri burnunu havaya kaldırdı.

"Gidiyorsun," dedi Ryland, Jess'i işaret ederek, "çünkü kaseyi bulduğumuzda Verbonne'a götüreceksin." Parmak Derek'e doğru sallandı ve Derek irkilmemeye çalıştı. "Gidiyor çünkü Kettering'te neyle karşılaşacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok ve orada daha fazla sanat eseri ve günlük ipucu varsa ona ihtiyacımız olacak."

"Arabayı ben sürüyorum," dedi Jeffreys, farklı bir şey söyleyen herkesle dövüşmeye hazır görünerek.

Dük baş parmağını kendine doğrultmadan önce başını salladı. "Ayrıca, cılız da olsa birinin arkanın kollaması gerektiği için gidiyorum. Ayrıca, tepelere - ya da bu durumda suya - koşarken dikkatinizi dağıtmaya ihtiyacınız olabilir."

Jess kuru bir sesle, "İngiltere barış içinde," dedi. "Dikkat dağıtmak adına bir binayı öylece havaya uçuramazsınız."

"İsyana neden olabilecek tek kişi sen değilsin. Yerel tavernalardan yeterince içki alırsam, sarhoş adamlardan oluşan koca bir mangayı kasabanın üzerine salabilirim." Dük, aramalarının sonucu ne olursa olsun tam da bunu yapmayı düşünüyormuş gibi sırttı.

Bu, arabada bir boş koltuk bırakıyor, dedi Kit. "Sanırım alacağım."

Hiç bu kadar sessizlik bir odayı bu kadar çabuk doldurmamıştı. Derek, Thomas Gainsborough'nun portreleri ilk kez kraliyet sanat sergilerinde sergilendiğinde bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etti. Kimse onlarla ne yapacağını tam olarak bilmiyordu.

Sonra herkes bir anda konuşmaya başlayınca sessizlik bozuldu. Konuşmacıları tanımaya ve cümlelerini birbirinden çıkarmaya çalışırken Derek'in başı döndü. Yaşamın, sanatın yaptığı gibi durup bir kişinin onu incelemesine izin verme zorunluluğu yoktu.

Kocası kıkırdarken Kit hepsine ters ters baktı. Neden ilgilenmedi? Evet, Lord Wharton Derek'e oldukça mutlu, çabuk şaka yapan biri gibi gelmişti ama karısının tehlikeye girmesine kesinlikle gülemezdi.

Tabii görüldüğünden daha fazlası değilse. Derek bakışlarını ona doğru çevirdi. Onu iyi tanımıyordu, onu Haven Malikanesi'nde çalışırken yalnızca bir iki kez ve ardından bu birkaç gün burada, Montgomery House'da görmüştü. Hiçliğin ortasındaki onca çocuğa bakmak için sahip olması gereken cesaret takdire şayandı ama bu onu böyle bir şeye hazırlamaya yetti mi?

Dük ve Jeffrey'ler buna şiddetle karşı çıksalar da Jess itiraz etmedi. Miranda bile bu fikir konusunda gergin görünüyordu.

Sonra William ve eşi söz alarak Kit'e desteklerini eklediler. Lord Wharton, yüzünde geniş bir sırıtiş olmasına rağmen kıkırdamayı bırakmıştı ve dayanışma içinde elini karısının omzuna koydu.

"Emin misin Kit?" Jess'in sesi bağırarak kalabalığı yarıp geçti.

Ryland kaşlarını çatı. "O gidebilir ama ben gidemem?"

Jess tek kaşını Dük'e doğru kaldırdı. "Gideceğini ilan ettiğini sanıyordum. Sen oradaysan o da olabilir."

Dük kollarını kavuşturdu ve dik dik baktı. Bakışlar ona doğrultulmasa da, Derek bir adım geri çekildi. Jess kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona baktı.

"Geleceğin kontesini tehlikeye atamam," dedi.

"Bu benim ilk seferim değil." Kit daireye adım attı ve Jess'i Ryland ile kendisi arasında tuttu.

Leydilerin birleşik cephesi ile dük, Lord Wharton'a döndü. "Buna izin vermeye hazır mısın?"

"Bu fikirden heyecanlandığımı söyleyemem ama Kit aptal olmayacak. Nasıl girip çıkacağını ve nasıl görülmeyeceğini biliyor. Bu gerçeği kanıtlayacak kadar onu yeterince kez kaybettim.

Jess, Kit'e doğru eğildi. Sadece Derek'in açısı onu görmesine izin veriyordu ama Jess'in ağırlığında onu diğer kadına yaklaştıran kesin bir değişiklik vardı. "İkiniz de ya da hiçbiriniz."

Ryland, Lord Wharton'a doğru başını salladı. "Yeteneklerinin kanıtının yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, onun yetenekleri hakkındaki yargımın yeterli olduğunu düşünüyorum. Haven Malikanesi'ne bir hevesle kaçmadım. Kit ile St. James yakınlarındaki bir ara sokakta karşılaştım."

Dük'ün bakışları merakla soldu. "Ne yapıyordun - boşver. Bana daha sonra söyleyebilirsin.

Ya da sana söylemem, dedi Kit omuz silkerek.

Jeffreys kıkırdadı. "Bayan benim oyuma sahip."

"Tamam o zaman," dedi Ryland. "Jess, Jeffreys, ben, Derek ve Leydi Wharton."

Bana Kit deyin, dedi. "Partide unvanıyla anılan tek kişi olarak kendime bir hedef çizmem pek mümkün değil."

Jess kıkırdadı, kollarını kavuşturdu ve o kadar muzaffer görünüyordu ki Derek onun neşelenmesini bekliyordu.

Dük homurdandı. Jess, Jeffreys, ben, Derek ve Kit o zaman. Sabah yola çıkıyoruz." Parmağını Jess'e doğru salladı. "Hafifçe paketleyin."

Salonda sadece Jess ve Derek kalana kadar herkes yolculuğa hazırlanmak için filtrelendi.

"Çizimleri ve çevirileri toplamama yardım eder misin?" O sordu. İki kişinin birkaç kağıdı üst üste dizmesi neredeyse hiç gerekmedi, ama bu sadece ikisinin son kez olması olabilirdi.

Başını salladı ve ondan önce çalışma odasına gitti.

"Kâseyi aldıktan sonra," dedi çevrilmiş sayfaları sıraya koyarken, "onu Verbonne'a götüreceksin?"

"Evet. Şu anda durumun ne olduğunu bilmiyorum, ancak Verbonne ile özgürlük arasında duran tek şey kaseyse, o zaman ülke ona sahip olmalı." Yuttu. "O zaman gerçekten başka bir çocuk olup olmadığını öğrenmeye çalışacağım."

Derek kağıtları istiflemeyi bıraktı. "Diğer satırın geçerli bir iddiası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"HAYIR. Olası bir çocuk daha dünyaya gelmesine rağmen, bence taş, vatanına gerçek anlamda bağlı olanlarıdır. Kraliçe Jessamine'in kaçtığı kraliyet pozisyonundan feragat ettiği ve sahip olduğu herhangi bir çocuğun kesinlikle yönetmek için yetiştirilmediği iddia edilebilir. Ama gerçekten Verbonne'u kurtarmaya yardım etmeyi düşünen başkaları varsa, bu düşünülmesi."

Jess içini çekti ve elini günlüğün kapağında gezdirdi. "Ben çocukken ülke kaos içindeydi, muhtemelen bildiğimden çok daha fazla. Devam eden savaş onu yalnızca zayıflatırdı. Bulabildiği tüm destekçilere ihtiyacı var. Kan sorunu yanıtlanır ve karara bağlanırsa, o zaman belki herkes birlikte gelecekteki bir Verbonne için bir vizyon geliştirmeye odaklanabilir."

Derek'in kalbi gümbür gümbür atıyor ve parmakları, elindeki kağıtlar kırılmaya başlayana kadar sıkıyordu. Kendini o gelecekte görebilirdi. Verbonne, kültür ve tarih açısından zengindi; onların kanında vardı. Bunu korumak isterler, değil mi? Yine bu geleneğin üzerine mi inşa edilecek? Yardım edebilirdi.

Başını sallayarak tutuşunu bıraktı ve notaları düzeltti. Bir seferde bir şey. Kaseyi bulmaları, onu İngiltere'den çıkarmaları, erkek kardeşini bulmaları ve yenilenmiş bir hükümet kurmaları gerekiyordu. O zaman, Jess'le daha fazla zaman geçirme fikrinin onu hâlâ güneşli bir günde British Museum'un dizginlerini serbest bırakma ümidi kadar heyecandırıp heyecandırmadığını anlayabilirdi.

Bir dükkân gittiği her yerde ortalığı karıştırdığı ve Jess, Lord Bradford ve muhtemelen diğerlerinin görmüş olduğu annesine çok benzediği için Kit ve Derek, Kettering'deki hanın odalarını ayarlamak üzere içeri girdiler.

Bu, Jess'i arabada Ryland'la yalnız bıraktı. Arkadaşının onu en savunmasız halinde gördüğünü bildiği için arkadaşı ve akıl hocasıyla yalnız kalmaktan kaçınmıştı. Hala onun zayıf noktalarını dürtebilir miydi?

"Aldığım son iletişim, bir eser, günlük, kase veya başka bir şey sunmamış olmasına rağmen, kardeşinin hala taht üzerindeki iddiasını tartıştıydı. Uzak bir kuzen de saklandığı yerden çıktı." Durdurdu. "Hala sessiz kalan başkaları da olabilir."

Jess bu tür bir umut beslemek üzere değildi. "Bulutların üzerine kaleler yapmaya gerek yok, Ryland. Bir hayatta kalma haberi odaklanmam için yeterli."

Ryland, "Ne yapacaksın?" diyene kadar tekrar sustular.

Neden insanlar ona bunu sorup duruyordu? "Bunu sanki başka bir seçeneğin varmış gibi söylüyorsun."

Ryland tam karşısına gelene kadar koltuğunda kaydı, ikisi de vagon penceresinden dışarı bakmak için öne doğru eğilirken dizleri neredeyse birbirine değiyordu. "Her zaman yapılacak bir seçim vardır."

Jess ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Yaptığın gibi mi demek istiyorsun?"

"Unvanı elinde tutma seçeneği yoktu, ancak onu yaşayıp yaşamama konusunda bir seçeneğim vardı. Uzun bir süre yapmamayı seçtim."

"İddia ettiğine memnun musun?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Miranda'nın hayatımda olmasına izin veriyor, ülkeme barış, savaş ve yaşlılık boyunca devam edecek şekilde yardım etmeme izin veriyor."

Jess böyle bir durumda olduğunu tam olarak kavrayamıyordu. O kadar uzun süredir tek başınaydı ki, yerleşik bir grupta bu kadar derin bir bağı olduğunu anlamak zordu. Sonra tekrar, Verbonne'da ne yapardı? Kardeşi ülkeyi yöneten kişi olacaktı. O yapardı. . Ne? Sarayı yenilemek mi?

Ryland devam etti, "Işıktaki yaşamının da özgürleştirici bir yanı var. Gölgelelerde o kadar çok zaman geçirdim ki saklanmamanın nasıl bir şey olduğunu unuttum galiba. Bunun sadece sonla ilgili olmadığını, oraya nasıl ulaştığınızı hatırlamak zorlaşıyordu."

Bu, Jess'in çok iyi anladığı bir şeydi. Nasıl saklanacağını, nasıl koşacağını, karanlığa nasıl tutunacağını biliyordu. Ryland bir gün geri döneceğini her zaman biliyordu. Jess yapmamıştı. Her zaman bir gün karanlığın onu tamamen yutacağını düşünmüştü. Bir gün gölgelere biraz fazla adım atacak ve ortadan kaybolacaktı.

Ve kimse fark etmeyecek veya umursamayacaktı.

Ryland'ın oturma odasını dolduran insanları hatırlayınca, bu son varsayımın biraz hatalı olabileceğini kabul etmek zorunda kaldı.

Otuz İkinci Bölüm

Jess ve Kit'in paylaşacağı odanın kapısı kilitlendikten sonra, vikontes inledi ve kendini yatağa attı. "Graham'ın arabası beni şımarttı. Sanırım bulutların üzerine çıkmayı başardı, sürüş çok yumuşak."

Jess kollarını kavuşturdu ve bir omzunu duvara dayadı. "Gelmek zorunda değildin."

Kit'in başı yataktan kalktı, sarı saçları tokalarından çıkmış ve komik açılarla dışarı fırlamıştı. Yüzündeki ifade ciddiydi. "Evet yaptım. Bu işe tek başına girmene izin veremezdim."

"Yalnız değilim."

Elini salladı ve başını yana eğdi. "O adamlar sayılmaz. Derek elbette öyle ama diğer ikisi sana taş gibi davranıyor."

Bu cümleye cevap vermenin Jess'i ısırmak için o kadar çok yolu vardı ki, o cümleden tamamen kaçındı. Savaş sırasında onu ne kadar şımartmanın bir seçenek olmadığı ya da ne kadar sıklıkla kendi başına kaldığı hakkında konuşmak istemiyordu ve kesinlikle Derek'in ona neden farklı davrandığını tartışmak istemiyordu.

Jess konuşmayı başka yöne çeviremeden Kit, "Tanıştığımız o gecedен kaçtığın şey buydu, değil mi?" dedi.

Hayatındaki tüm insanlar ne zaman bu kadar inanılmaz derecede zeki olmuştu? Yoksa her zaman öyleydiler ama o anlatacak kadar onları yeterince içeri almamış ya da yeterince dinlememiş miydi?

Jess, "Savaşın bittiğini sanıyorduk," dedi. Zaten ortadan kaybolmasaydı, Verbonne'un nereye düşeceğini bilmiyordum.

Bunun hakkında konuşmaktan nefret ediyordu, bunun ne kadarının köklerinin hala üzerinden atamadığı çocuksu korkudan kaynaklanmış olmasından nefret ediyordu. "Tek bildiğim, o gece gelen adamın İngiliz olduğu ve öfkesinin kişisel olduğuydu. Ryland yeniden toplum içinde hareket ediyordu, bu yüzden evi artık güvenli bir yer değildi. Anneme benziyorum. Ve eğer o adam İngiltere'ye geri dönmeyi başarsaydı... ."

Ancak şimdi bildiği kadarıyla, o adam zaten buradaydı ve muhtemelen kaçakçılarla birlikte Fransa'ya gidip geri dönmüştü. Bu iş bittiğinde, Ryland slaytları ve diğer bilgileri İçişleri Bakanlığına iletcekti. Soru, Lord Bradford'un Krallığa mı yoksa Verbonne'a mı ihanet ettiğiydi. İnsan ait olmadığı bir ülkeye vatan haini olabilir mi?

Jess odayı geçti ve valizini masanın üzerine koyduktan sonra içinden koyu renk bir elbise çıkardı. Jess, Kit'e omzunun üzerinden keskin bir bakış atarak, "Hassas hassasiyetlerim için gösterdiğin ilgiyi takdir etsem de," dedi, "tek yapacağın bu. Pelerinini çıkarıp benimle ortalıkta dolaşmıyorsun."

"Ha!" Kit yalpalayarak oturma pozisyonuna geçti ve parmağıyla Jess'i işaret etti. "Demek ortalıkta dolanmaya niyetli olduğunu kabul ediyorsun."

"Elbette." Jess gözlerini devirdi. "Başka nasıl bir şey öğrenebilirim?"

Gerçek şu ki, Kettering'e giden tüm yol boyunca, arabadaki herkes metodik planlardan bahsederken, Jess her kilometreyi hissediyordu. Kıyıdan en az iki günlük uzaklıktaydı. Kaseyi bulduysa, beklemiyordu. Koşuyordu ve adil ya da faulle sudaki ilk tekneyi alıyordu. Verbonne, Fransa, Belçika, kıtada ve Lord Bradford'un ulaşamayacağı bir yerde olduğu sürece onun için nereye indiği önemli değildi.

Kit, "Senin itibarın için gelmedim," dedi. "Bu muhtemelen zaten düşünmek istediğimden daha karanlık. Yalnız kalmamalısın diye geldim. Tüm bunlarla burada durumun farklı olduğunu biliyorum ama hayatın zor olduğu ve bırakabileceğin bir zamanda Daphne ile beni yalnız bırakmadın.

Jess, "Haven Malikanesi saklanmak için iyi bir yerdi," dedi.

"Bütün olanın bu olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Öyle mi? Evet. Hayır. İlk başta. Jess kıvrandı ve sorudan kaçındı. "Yalnız değilim. Oldukça fazla bekçi köpeği koleksiyonum var, unuttun mu?"

"Onlar - biz - sadece senin için endişeleniyoruz. Önemsiyoruz." Kit, Jess'in ifadeden irkilmesini beklermiş gibi son kelimeyi ağzından çıkardı.

İçeride yaptı.

Biliyorum, dedi Jess. Yine de yapmamalarını diledi. Hepsi burada olmakla risk alıyordu. Derek'in ailesinin bu maceraya atıldığından haberi bile yoktu. Ona bir şey olursa nasıl anlayacaklardı? Onları geçen ay yazmış mıydı? Onlarla tanıştığında zaten endişe belirtileri göstermişlerdi. İçlerinden biri Haven Malikanesi'ne gidip orada hizmetkarlardan başka kimsenin yaşamadığını mı görecekti?

Jeffreys'in bir ailesi yoktu ama Ryland'ın küçük kızından hoşlanmadığına Jess'i asla ikna edemezdi. Muhtemelen çocuk ikramlarını kaçırdı ve daha o büyüdüğü zaman için büyük Londra maceralarını planlıyordu.

Bence yalan söylüyorsun, dedi Kit, o yataktan inene kadar yuvarlanarak. "İnsanların seni ne kadar önemseydiği hakkında bir fikrin olduğunu sanmıyorum."

"Görünüşe göre bir koca, bir eş ve bir çocuğu geri dönüp dönmediklerini ve ne zaman döneceklerini görmek için bekleyen bir çocuk bırakacak kadar." Darbe gereksiz yere sertti ama Jess, Kit'in biraz kızması için geri adım atmasını istedi. Ona değer vermeleri, onun bunu hak ettiği anlamına gelmiyordu, güvenliklerini riske atmaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Graham sana hayatımı borçlu olduğumu biliyor.

Jess, "Bana hiçbir borcun yok," dedi, elbiseyi bir sandalyenin arkasına asıp valizini karıştırırken, aynı dört parçayı küçük çantanın derinliklerinde taşıyor olmasına rağmen.

"Bu çıkmazdan kendi başıma kurtulabileceğimi mi söylüyorsun? Burada, o haydudun sadece ayağına bir bıçak fırlattığın ve bir sonraki saldırının daha yükseğe nişan alacağını söylediğin için kaçtığını düşündüm." Kit kıkırdadı. "Bu arada, o dizeyi bir kez ödünç almıştım."

O gecenin tüm hikayesini Graham'dan dinleyen Jess, "Bunu sadece kaçırdığın için söyledin," dedi.

Kit omuz silkti. "İşe yaradı."

"Eninde sonunda konuşarak bu işten sıyrılacaktın."

Kit, Jess'in valizini yere itti ve Jess'in ona bakması için kendini koltuğa attı. "Belki. Belki değil. Zaten konu bu değil. Mesele şu ki, aynı şeyi yapıyor olmana rağmen

sabahın ikisinde o bölgede tek başına yürüdüğüm için bana kızdın. O zaman bile, kendinden daha zayıf olanları kolluyordun."

Ben şehit değilim Kit. Sen ve Daphne gibi asil bir hedefim yok. Jess geri çekildi ama arkasını dönmedi. Kit bu tartışmayı yapmakta ısrar ederse, Jess bunu ona verirdi. Jess, her şeyi görmesine izin verirdi.

"Organize olmaması, insanlara yardım etmediğiniz anlamına gelmez. Şu anda küçük şeyler yapıyorsun. Bunu her zaman görüyorum." Kit sırtıttı. "Bizi önemsiyorsun. Kabul et."

Kit'in tek istediği bu muydu? Jess bunu kendine uzun zaman önce itiraf etmişti ve bu onu savunmasız bırakmış olsa da bunu inkar edememiş ve gerçekten pişman olmamıştı. "Evet, umursuyorum."

Kit'in yüzü ciddileşti. "Biz de önemsiyoruz. Önemlisin. sen ailedensin Seni seviyoruz."

Jess arkasını döndü. "Derek aşkın fedakarlık gerektirdiğini söyledi."

"Böylece Tanrı'nın sevgisini anlıyoruz, çünkü o bizim için hayatını feda etti."

"Bana kutsal kitaptan alıntı mı yapıyorsun?" diye sordu Jess, ağzının bir tarafını yukarı eğerek.

Kit güldü. "Elbette. Normal bir konuşmada 'buradan anlıyoruz' dediğimi düşünmüyorsunuz, değil mi? Her durumda, Derek haklı. Kit odayı geçti ve Jess'in omzunu hafifçe itti. "Bu yüzden sana katlandık, biliyorsun. Hiçbir şey söylemesen de bizi sevdiğin çok açık. Birini sevdiğinde, onlar için fedakarlık yaparsın çünkü onlar senden daha değerlidir."

Jess onları seviyordu. Hepsinin daha mutlu, daha iyi hayatlar yaşamasını istedi.

Hepsi oraya varmıştı. Kit, onu gülümseten ve artık suçluluk ve yükümlülük tuzağına düşmeyen bir adamla birlikteydi. Daphne yeniden başlıyor, babasıyla yeniden bir araya geliyor ve benzersizliğini takdir eden bir adamla kalbini şarkı söyleten bir görevi yerine getiriyordu. Ryland ve diğerleri hayatlarını inşa ediyorlardı. Evinin mutlu olduğunu görmek kolaydı.

Jess, onun iyiliği için bu kazançları çöpe atmalarını kesinlikle istemiyordu.

Başını salladı ve Kit'in gözlerinin içine ölü gibi baktı. "O zaman beni sevme. Ben buna değmem."

Kit'in söyleyeceği Şey kapının alınmasıyla kesildi. Jess, sipariŐ ettikleri yemeği hazırlaması için hizmetçiyi içeri almaya gitti. Hizmetçi gider gitmez adamlar bir sonraki adımlarını planlamak için onlara katıldı. Bulmaları gereken bir kaseleri ve kurtaracakları bir ülkeleri vardı.

Sonra Jess tekrar ortadan kaybolacaktı.

Kit haklıydı. Jess hepsini severdi ve onları ağırlığını kaldıramayacak kadar çok severdi.

Kit odanın kesesindeki paravanın arkasında gecelikini giyerken, Jess koyu renk elbisesini giyip yatağa girdi, örtüy çenesine kadar çekip gözlerini kapattı.

Kit'in mumu üfleyip yerini bulmasını bekledi, sonra Kit'in nefesi dzelip ay yükselirken biraz daha bekledi.

Akşam, resimler ve günlük notlarının incelenmesi üzerine tartıŐmalarla doluydu. Belirgin bir Şey olmadığından ve güneş battığından, hepsi aramaya sabah baŐlamayı kabul etmişti.

Sadece Jess beklemiyordu. Hayır, hiçbir Şey açık değildi ama hiçbir Şey de açık olmayacaktı. Buraya kadar her Şey gibi olacaktı. Bir sonraki fikrin peşinden koşacaktı ve giderken ihtiyaı olan Şeye rastlamayı umacaktı. Şimdiye kadar onun için iyi iŐleyen bir yaşam felsefesi olmuştu. Neden Şimdi dursun?

Han, bir hanın yapabileceği kadar sessizleŐtiđinde, yataktan kaydı ve günün erken saatlerinde keŐfettiđi gıcırdayan döşeme tahtalarından kaçınarak kapıya doğru srnd. Kapı daha önce olduğundan biraz daha fazla sıkışmıştı ve açmak için mandalı çekiştirmek zorunda kaldı.

Sebeb odasına döküldü ve ona göz kırptı.

Siyah bir ceket ve birlikte korkunç görünen ama muhtemelen yanına aldığı en koyu giysiler olan kahverengi bir pantolon giymiş olan Derek, dirseğine dayandı ve gözlerini ovuşturdu.

Kit'i uyandırmak istemeyen Jess, odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmasına yetecek kadar geri dönene kadar onu drtti.

"Ne yapıyorsun?" o fısıldadı.

"Seni tanıyorum," diye yanıtladı ayağa kalkarken. "Nereye gidiyoruz?"

"Yatağa dönüyorsun. Ryland fark etmeden oradan nasıl çıktın?"

"Ona horladığını ve Jeffreys'le yatmak için ahıra gideceğimi söyledim."

Ryland buna inansaydı, Jess onun bıçak kılıfını yerdi. Etrafına bir göz attı. Bir yerden izliyordu ama nereden?

"Yapalım mı?" Derek merdivenleri işaret etti. "Kâsenin burada, handa olduğu sonucuna varmadığınızı varsayıyorum."

Jess içini çekti. "Kâsenin herhangi bir yerde olduğunu belirlemedim. Kasabada dolaşırsam bir şeylerin anlamlı olacağını umuyorum."

"O zaman koyu renkli giysiler giymem iyi oldu. Gölgede saklanmanın en iyi yolu bu, değil mi?"

Jess, merdivenlere yönelmeden önce başını sallayarak, "Koyu giysiler ve sessizlik," diye yanıtladı.

Ondan kurtulmak için daha çok çabalamalıydı ama bu gece bir şey olmayacağına göre, onun arkadaşlığından birkaç dakika daha çalmanın bir zararı yoktu. Bencilceydi ama elinde değildi. Bu, Derek'i sevmediği anlamına mı geliyordu? Bu onu daha çok sevdiği anlamına mı geliyordu? Hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

Jess'in, kaldırılabileceğinden daha fazla soruya yol açmadan önce bu kaseyi bulması gerekiyordu.

Misafirhaneden sıvışıp şehrin eski kısmına doğru yürüdüler. Ne yazık ki, bir zamanlar eski olan şey artık değildi. Pazar alanı, son zamanlarda yapılan inşaatların çoğunu gösterdi. Jess etrafına baktı ve kaşlarını çattı. Son yüz yılda kasabada ve binalarda önemli değişiklikler yapmışlarsa, kase her yerde olabilirdi. Bildiği kadarıyla yerel bir malikanede çiçekler sergiliyor olabilirdi.

Pazar yerinin yakınında, bir ucunda büyük bir heykel bulunan açık bir alan vardı. Bir noktada heykel muhtemelen büyük bir girişi işaret ediyordu ya da bir tür parkla çevriliydi, ama şimdi garip bir şekilde yan tarafta duruyordu. Üssün bir tarafındaki yanık izleri, kasabanın tarihinde bir yangına işaret ediyor ve bu da yeni inşaatların bolluğunu açıklıyor.

"O zamanlar bu kasaba neye benziyordu?" diye mırıldandı Derek.

"O zaman ne zaman olduğundan emin bile değiliz. Yalnızca ilk günlük girişinin tarihi vardır."

Derek omuz silkerek, "Kraliçe ve ekibinin ülkeden ne zaman kaçtığını biliyoruz," dedi. "Tabloları nasıl yerleştireceklerini bilmek için bundan kısa bir süre sonra kaseyi saklamak zorunda kaldılar."

Jess, ay ışığı gümüşi şekillerden başka bir şey oluşturmayana kadar gözlerini kısıtı. Bunu bazen Derek'le sanata bakarken, sanki ayrıntıları bulanıklaştırmak onun gördüklerini görmesine yardım edecekmiş gibi yapardı. Henüz işe yaramamıştı ama pes etmiyordu. Bunu yapabiliirdi.  n nde olanı unutabilir, görebildiğini unutabilir ve ne olduğunu hayal etmeye alışabiliirdi.

"İlk pasaj ne dedi?" Neredeyse ezberleyecekti ve onun da ezberlediğini varsaydı. Köse yolculuklarının sonunda olsa da, kraliçenin yolculuğunun başlangıcı olacaktı.

Derek devam etmeden önce umut, umutsuzluk ve aşkla ilgili kısmı okudu: "'Kralı mesh edin ve yönetmesine izin verin, bu    onun tacı olacak ve yeni bir günü başlatacak.'"

"Umut, umutsuzluk ve aç nasıl bir tatır?" Jess gözlerini açtı ve Derek'e kaşlarını çattı. "Bunu söylemek garip bir şey, değil mi?"

"Bir tür şiir, yani her şey sembolik. Kelimenin tam anlamıyla alamazsınız.

Jess etrafına bakındı ama tıkıştırıldıkları karanlık girintiden pek bir şey göremediler.

Jess aniden kendini inanılmaz derecede aptal hissetti. Ne düşünüyordu? Aniden ilham gelse bile ne yapacağını sanıyordu? Etrafındaki kaldırım boş ve soğuktu, evler sessiz ve karanlıktı. Tahta ve taş yığınları, kasabanın önceki yıkımından uzaklaştığını kanıtladı, bu da kaseinin muhtemelen kaybolduğu ve doğru yeri kontrol edip etmediğini bilmediği için bunu asla bilemeyeceği anlamına geliyordu.

Altı geldiğinde burada olan her ne ise yok oluyordu. Jess eski bir kralın heykeline baktı ve ona başını salladı. Yıkamayacak kadar büyük olduğun için şanslısın yoksa sıradaki sen olursun ihtiyar, diye düşündü.

Bunun sonuçsuz bir çaba olmasına rağmen henüz hana dönmeye hazır değildi, bu son anları Derek'le geçirmek, bu son anları toplamak istiyordu. Yarın bir şekilde kaseyi bulacağına ve koşacağına inanması gerekiyordu.

Belki de Ryland'ın her zaman yapması gerektiğini söylediği şeyi yapmanın ve bir iki dua göndermenin zamanı gelmişti. Kesinlikle durumu kendi başına halledemeyecek noktaya geliyordu. Kaseyi bulmak bir mucize olacaktı.

"Bir şeyi saklayacak olsaydın, onu nereye koyardın?" diye sordu.

Jess başını ona doğru çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Nereye bir şey saklarsın?"

Oyuğun taş duvarına yaslanan Jess, pazar alanına baktı ve soruyu düşündü.

150 yılı aşkın bir süre önce çaresiz, sadık bir grup bu kasabaya girmiş ve nereye bir şeyler saklayacaklarına karar vermişlerdi. Onlardan biri olsaydı, ne yapardı?

Jess, "Uzun süre dayanacak bir yerde olmalı," dedi.

Derek başını salladı. "O zamanlar Kutsal Roma İmparatorluğu zayıflıyordu, ancak Birinci Leopold'un aile toprakları üzerindeki hakimiyeti zayıflamıyordu. En iyi ihtimalle birinin kaseyi almaya gelmesinin yıllar alacağını bilirler."

"Yani bir yerde, trajedi, hava durumu, insanlar ve büyüme yoluyla bir şeyler yıllarca, hatta muhtemelen on yıllarca gizli kalabilir." Yanık işaretlerine doğru başını salladı. "Yanabilecek bir yerde değil."

Derek başını salladı.

"Geri dönebileceğimi bildiğim bir yer olmalı," diye ekledi Jess, şimdi bu fikri izleyerek. "Gömebilirim ama bu riskli. Saklanma yerinizi tehlikeye atmak için birinin üzerine inşa etmesi yeter."

"Küreğimi getirmedi, bu iyi."

Jess gözlerini kırıştırdı ve kahkahasını bastırdı. Az önce şaka mı yaptı? Düşünmeye devam ederken sıırttı. "Benim neslimin ötesinde gizli kalması gerekiyorsa, binalardan kaçınırdım. Daha sonra bunların sahibi kim olursa olsun, binayı yenileyebilir veya sizi binadan men edebilir."

"O halde bu çok yer kaplıyor."

Fazla bir şey bırakmadı, bu kesindi. Başını tekrar duvara yasladı ve gözlerini kapattı. Bir şeyi uzun süre nereye saklar?

Gözlerini tekrar açtığında görebildiği tek şey heykelin tepesi ve sokağın karşısındaki bir binanın üst katlarıydı.

Başını kaldırıp tekrar heykele baktı. Nereye bir şey saklayacaktı? Onu yırtması çok zor olacak bir yere saklayacaktı.

"Derek," dedi içinde yükselen heyecanla, "bu boyuttaki bir heykelin kafası ne kadar büyük olur?"

"Duruma göre değişir. Bazı büyük İtalyan heykeltıraşlar heykelin yerden orantılı görünmesi için baş ve omuzları gerçekten de büyüttüler."

"Tahmin et."

Derek başını eğdi ve kollarıyla bir daire çizmeden önce heykeli inceledi. "Muhtemelen bu büyüklükte. Belki biraz daha büyük."

"O heykel. Ne zaman inşa edildi?"

"Bu açıdan bunu söylemek imkansız. Ayrıntılara bakmam gerekecek ve —"

"Ama eski, değil mi?"

"Kasabanın etrafında nasıl büyüdüğüne bakılırsa, evet derdim."

Bu üçü onun tacı olacak.

Doğru boyuttaydı. Doğru şekildi. Muhtemelen doğru yaştı.

Eğer yanılıyorsa bu çok utanç verici olacaktı ama haklıysa -ki gerçekten de haklı olduğunu düşünüyordu- o zaman Jess kaseyi bulmuştu.

Pazarda sert bir gece rüzgarı esiyor, Derek'in pantolonunu kesiyor ve ceketinin uçlarını dalgalandırıyordu. Heykele kadar Jess'in bakışlarını takip etti. Ne düşünüyordu? Adamı tanıdı mı? Poz mu? Verbonne'dan bir hatıra mıydı?

Sormak için ağzını açtı, ama o daha bunu yapamadan o, Spencer ceketini omuzlarından çekip kollarının arasına sıkıştırdı. Ardından dört bıçağını tutan deri koşum takımı çıktı. Bir bıçağı serbest bıraktı ve ardından koşum takımını da onun kollarına bıraktı.

"Sen nesen . . . ?" Derek, küçük girintilerinden çoktan ayrıldığı ve heykelin kaidesine tırmandığı için pes etti.

Çizmelerden biri kralın cübbesinin kıvrımlarına sıkıştı, ardından bir başkası bir kayaya dayalı bacağın uyluğuna bastı. Kısa süre sonra elleri heykelin omuzlarını kavradı ve tepede kafası belirdi, bıçağı dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Birkaç dakika sonra küçük bir çocuk gibi heykelin arkasına tutunmuştu. Bir bacağı tepeden geçirdi ve sonra omzunda oturuyor, heykelin başına sarılıyordu, bir bacağı bottan dizine kadar açıktı.

Bottan dizine kadar uzanan çok biçimli bir bacak.

Bıçağı aldı ve sapıyla kafasına vurmaya başladı, Derek'e bacağından başka bir şeye bakması için bir şey verdi.

Donuk gümbürtüler çarşıda cınladı.

Derek onu heykelden aşağı sürükleyip ne yaptığını sandığını sormak istese de, gelip aynısını yapmak isteyebilecek başka birini izleyerek zamanını harcamak daha iyi olabilirdi.

Bir yığın bıçak, deri ve kumaşı koltuğunun altına sıkıştırdıktan sonra, sokaktan ara sokağa, Jess'e ve sonra tekrar etrafa bakma düzeni kurdu.

Jess'e üçüncü bakışında, ki bu sanki saatler sonraymış gibi geldi ama kısmi ayın hâlâ üzerlerinde parlaması nedeniyle olamazdı, ince bir heykel parçası pul pul döküldü ve bir metal parıltısı ortaya çıktı. Gözlerini başka bir yerden alıp etrafa bir kez daha bakmak zordu. Jess'e döndüğünde, metalin başka bir bölümünü açığa çıkarmıştı.

Artık şekli görebiliyordu. Heykelin tacı, ters çevrilmiş ve üzeri kapatılmış bir kaseydi.

Merakına yenildi ve düşmüş bir heykel parçasını almak için girintiden dışarı fırladı. Altında sıva ve alçı karışımı olan ince taş. Muhtemelen onu heykelden çıkarmanın daha basit bir yolu vardı ama Jess, Derek'in bunu çözmesini beklemeyecekti.

Jess'in bölgeden yaydığı gümbürtü ve homurdanmalar arasında başka bir ses daha duyuldu. Tekerleklerin çingırağı.

"Jess," diye tısladı Derek ama çok odaklanmıştı, bıçağını kasenin kenarının altına sokmayı yeni başarmıştı. Taş mahfaza artık hızla düşüyordu. Birkaç dakika daha ve kase bedava olacaktı.

Asıl soru, onu bedavaya alıp, yollarına çıkan her kimse gelmeden kaçıp kurtulamayacağıydı.

Derek'in yapabileceği en iyi şey, kendisi kadar onun için de endişelenmemek için saklanmaktı. Tam eski bir araba köşeyi dönerken girintiye geri fırladı. Bir zamanlar büyük bir araçtı ama zaman ve kullanım izlerini bırakmıştı.

Derek arabaya daha iyi baktığında neredeyse boğulacaktı. O vagonu biliyordu. Sanki başından beri hedefi orasıymış gibi, doğruca Jess'e ve heykele doğru sürdü.

Daha yaşlı ve hafif topallamış bir adam indi. Heykelin dibine doğru ilerledi ve Jess'e baktı. "Planlamış olsaydım seni daha iyi tuzağa düşüremezdim."

Jess ona tepeden baktı, bir şekilde bir mermer parçasının tepesindeki çılgın tüneğinden bile sırtmayı başardı. Taştan bir parça daha kopardı ve parçayı adama fırlattı.

Kafası yerine ayaklarının dibine düşmesi için tam zamanında geri adım attı. Yüzünü Derek'e çevirmişti ama Jess'e baktığında yüzündeki alay açıldı. "Atalarımın vatanını yönetmeye uygun olduğuna inandığım soy bu mu? Pazarın ortasında kendini teşhir etmeye istekli bir hoyden."

Jess, işine ara vermeden, "Bu şeyi en başta buraya sokan kan bağı," dedi. Bıçağını kasenin bir kenarının altına sapladı ve onu kurtarmaya çalıştı. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Arkadaşlarını Wiltshire'dan ayırdıklarından beri takip ediyoruz. Hepsinin Marshington Dükü'nün evinde toplanmış olmalarına şaşırdığımı itiraf etmeliyim ki, bunu son derece kolaylaştırdılar. Böyle ortamlarda sosyalleşecek tiplere pek benzemiyorlar. . . yüksek seviyeler."

"Evet," dedi Jess homurdanarak, "bir marki ile bir dükün birbirini tanıyor olması insanın aklını başından alıyor."

Derek ağırlığını değiştirdi. O ne yapmalı? Hana geri dönerse, burada asla zamanında yardım bulamazdı. Ayrıca, o cimri bir kurtarma seçeneği olsa bile, Jess'i yalnız bırakmayı reddetti. Topal adam arkadaşlarına hakaret etmeye devam ederse, o bıçağı ona fırlatıyor olacaktı. Derek, bunun şimdiye kadar olmamasının tek sebebinin oraya yanına sadece bir bıçak almış olması olduğunu hissetti.

"Onlarla birlikte bir arabaya binip buraya geldiğiniz haberi bana geldiğinde şaşırdım. Uzun bir süre dikkatlerden kaçmayı başardın." Adam topallayarak bir adım daha yaklaştı ve atları yön değiştirdi.

Koşum takımlarının şingirtisi Derek'i donmuş şoktan kurtardı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Jess ne kadar muhteşem olsa da, bir heykelin tepesine sıkışmıştı. Uçmayı öğrenmediyse, o heykelden aşağı inmesi gerekecekti ve bunu ne kadar çabuk yaparsa yapsın, o adam muhtemelen elinde bir silahla orada olacaktı.

"Beni daha önce izleyememiş olman çok yazık, Lord Bradford. Senin arazindeyken beni yakalamak çok daha kolay olurdu."

Derek bu isme irkildi ama onu duyunca içinde yükselen korkuyu bir kenara itti. Ailesini kaçıran ve hatta muhtemelen öldüren adamla karşı karşıyayken nasıl hissediyordu? Derek şu anda böyle bir empati yaşamayı göze alamazdı. Düşünmesine ihtiyacı vardı.

"Demek benim evimde sen vardın. Merak ettim. Öyleymiş gibi davranmak zorundaydım."

Derek, Lord Bradford'u alt edemedi. Jess de yapamazdı. Sahip olduğu numaralar ne olursa olsun, cüssesi ancak bu kadarını yapabilirdi ve şu ana kadar aşırı derecede hasar görmüş tek bıçağıyla yukarıdaydı. Topallayarak bile, Lord Bradford daha uzundu ve acımasız ve -Derek'in şüphesine göre- biraz deli bir adam olmanın avantajına sahipti.

Derek'in yüzleşmeyle ilgili yapabileceği bir şey yoktu ama yardım edebilmesinin bir yolu olmalıydı. Jess gibi düşünmesi gerekiyordu.

Hareket. Ayrıntıları unutun ve hareketi düşünün.

"Neye sahip olduğunu bilmemen çok yazık," diye alay etti Jess. "Keşke bilseydin kaseyi yıllar önce bulabilirdin."

"Onu yıllar önce bulmak hiçbir şey ifade etmezdi. Napolyon savaşı kazanmış olsaydı, kuzenim, hakkı olduğu gibi, bölgenin kontrolünü eline alacaktı. Madem öyle olmadı, şimdi ülkeyi dosdoğru o yönetecek."

"Neden bir heykelin tepesinde?"

Derek'in kulağındaki fısıltı sesi neredeyse onu çılgın attıracaktı. Sadece aniden ağzını kapatan büyük bir el sesi durdurdu. El, Derek'in gözlüğünü gevşetti ve fısıldayan kişiye bakmak için dönerken onları düzeltmek için uzandı.

Londra şimdi Marshington Dükü'nü görebilseydi, gerçekten korkudan titrerdi. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti, pantolonunun beline bir tabanca sıkıştırmıştı.

Derek dükün elini yüzünden çekti ve "Çünkü kase orada," dedi.

"Ya adam?"

"Lord Bradford."

Derek önündeki sahneye baktı, bakışları heykelden arabaya kaydı. "Jess yere düştüğünde dikkatini dağıtabilirsek, kaçabilir miyiz? Sadece bir hizmetçi var ve Bradford topallıyor."

Ryland başını salladı. "Sokaklardan başka kaçacak yer yok. Bir eve zorla girmezsek, araba bizi bir yere varmadan kolayca kovalayabilir. O zaman hala kapana kısılmış durumdayız."

Bu çok mantıklıydı. Araba, muhtemelen Lord Bradford'un Jess aşağı iner inmez onu doldurmayı planladığı yerdı. O halde yapılacak mantıklı şey, arabanın hiçbir yere gitmediğinden emin olmaktır. Keşke bunu nasıl yapacağını bilseydi.

Görünüşe göre Ryland'ın çizmesinden bir bıçak çıkardığı için başka planları vardı. "Bradford'un hiçbir yere gitmediğinden emin olmalıyız."

Ryland her ne amaçladıysa, Derek'in midesi bulandı. "Bu gerekli mi?"

Kara kaşlarından biri kalktı ve Derek'e sanki saf biriymiş gibi baktı. "Daha iyi bir fikrin yoksa."

"Tahta daha yakın bir iddia var. Kral Nicolas'tan doğrudan bir hat," diye seslendi Jess, bıçağı kasenin etrafında biraz daha kaydırırken, hala onu onlarca yıllık tüneğinden çıkarmaya çalışıyordu.

Şimdi onu izleyemezdi. Derek arabaya baktı. Hızlı ve sessizce devre dışı bırakılabilir mi? Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Pratik bir şey değil. Bu, kocaman tekerlekleri ve C yayları olan eski bir arabaydı. Bunların hiçbirisi arabanın hareket etmesini engelleyemezdi.

Beklemek. C yayları. Derek, Jess'in bıçaklarından birini keseden çıkardı. İşe yarar mı? Bilmiyordu ama olası bir cinayeti içermeyen tek fikri buydu, bu yüzden onunla devam edecekti.

"Bir fikrim var."

Şimdi Ryland'ın iki kaşı da havaya kalktı.

Derek güçlükle yutkundu ve Jess'in yanında bıraktığı koşumdan bir bıçak çıkardı. Planı başarılı olsa bile, Jess'in bacaklarının koşabilmesi riskini almaya istekli değildi. Bir süredir o heykeli tutuyorlardı. "Aşağıya iner inmez, hemen kaçmamız gerekecek. At bulabilir misin?"

"At alabilirim. Jeffreys zaten arabayı hazırlıyor. Dük durakladı. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Hayır," dedi Derek. "Ama bence onu öldürmekten daha iyi, değil mi? Hain olsun ya da olmasın, yargılanmayı hak ediyor."

Dük başını salladı ama yüzü asıktı. "Senin dediğin gibi deneyeceğiz. Ama Jess'e bir şey olursa..."

"Yapmayacak." Derek buna inanmalı, bunun olmasını engellemek için bir şeyler yapmaya istekli olacağına inanmalıydı. "Son çare olarak kendimi Bradford'a atacağım. Onu biraz yavaşlatmalı."

Ryland başını salladı ve sıvıştı.

Derek, Jess ve Lord Bradford arasında devam eden alayları görmezden gelmeye çalıştı. Oyuktan sıvıştı, olabildiğince sessizce meydanda arabanın arkasına doğru yürüdü. Arabanın gövdesini yaylara bağlayan iki kalın deri kayış vardı. Onları bile kesebilecek miydi? Bulmanın bir yolu var.

"Diğer arkadaşın nerede?" Lord Bradford sordu. "Evimde seni kırbaçlanmış bir köpek yavrusu gibi takip eden kişi."

Derek bıçağı neredeyse elinden düşürecekti ama sıkıca tuttu ve deri üzerinde sürüklemeye başladı. Yüzeyi zar zor kıran ince bir çizgi belirdi. Daha hızlı dilimledi.

Buraya tırmanana kadar beni takip etti. Korkarım sanatın tahrif edilmesine dayanamıyor. Bunun için anayasa yok."

Derek sırttı. Heykelin tepesine ilk vuruşunu yaptığında midesinin nasıl döndüğünü bilmesi gerekiyordu. Kes, kes, kes. Bıçak sonunda ilerliyordu, araba gövdesinin ağırlığı yaptığı açıklığın esnetilmesine yardımcı oluyordu. Birkaç kaydırma daha yapmalı.

O durdu. O zaman ne olurdu? Kaza onları orada olduğu konusunda uyaracak mıydı? Bir kayış arabanın yuvarlanmasını engeller mi?

Dikkatini diğer kayışa çevirdi. Neredeyse işe yaraması için en iyisi. Ardından, birkaç hızlı kesme, arka ucun tamamını yerinden çıkarmalıdır.

"Kuzeniniz neden hiç yaşamadığı bir ülkeyi yönetmek istiyor?" diye sordu.

Derek ikinci deri kayışı kesti. Kaseyi henüz nasıl serbest bırakmadı? Arabanın arkasına saklanmadan çok önce tamamen ortaya çıkmıştı.

"Verbonne'un ihtişamının hikayeleriyle büyüdük. Sonra, büyükbabanız ve amcanız mirasımızı harika yapan her şeyi çöpe atarken İngiltere'den izlemek zorunda kaldık."

"İnsan," -Jess homurdandı- "savaş sırasında düşmanınızın gözetimi altında olmaktansa yönetmekle görevlendirildiğiniz ülkeyi daha çok önemseyeceğinizi düşünürdün."

"Babam bana bir yük bıraktı ama annem bana bir miras bıraktı. Kuzenim iktidara geldiğinde, uluslarımız arasında birliğin sesi olabileceğim. Verbonne, İngiltere için büyük bir müttefik olacak, kıtaya sağlam bir liman oluşturacak ve yeni ticaret yolları açacak."

Derek alnındaki teri silmek için yenini kullandı. Artık kesinlikle üşümüyordu.

Lord Bradford, "Kaseyi serbest bıraktığınız için teşekkür ederim," dedi. "Aşağı atarsan, ben geliyorum ve sen de istediğin zaman aşağı inmekte özgürsün."

Derek'in zamanı dolmuştu. Ryland atların yerini tespit etmiş olsun ya da olmasın, Derek Jess'i alıp oradan çıkmak zorunda kalacaktı.

Bütün gücüyle deriyi dilimledi. Bir kayış serbest kaldı, ani ağırlık diğerini o kadar ince gerdi ki, bıçağın en ufak bir baskısı yırtılmaya başladı ve birkaç dakika içinde arabanın arkası yaylara çarptı. Derek, arabanın etrafından dolaşp Jess'in yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek amacıyla Jess'in ceketini ve bıçak takımını kaptı.

Bağırışlar yükseldi ve daha dengesini bulamadan bir silah sesi duyuldu. Kaos patladı. İnsanlar pencerelerinden dışarı eğilmeye, gürültüye kendi bağırışlarını vermeye başladılar. Derek'in sağındaki bir ara sokaktan iki at fırladı.

"Aferin," dedi Ryland, dizginleri Derek'e vererek. "Tırman." Sonra muhtemelen Jess'i kurtarmak için mücadeleye girdi.

Derek en iyi atlı değildi ama ata binmeyi biliyordu. Atına binip döndü ve Ryland'ı heykelin dibinde havada bir tabanca sallarken buldu.

Ryland bağırarak atı tekmeledi. Derek bir eliyle gözlüklerini sabitlerken, diğer eliyle Jess'in ceketini ve koşum takımlarını sıkıştırarak bir yer bulmaya çalışırken, Derek atının Ryland'ı takip edeceğine güvenerek onu takip etti. Ceket muhtemelen o kadar önemli değildi ama bıçaklar muhtemelen önemliydi. Koşum takımını katladı ve ceketinin cebine soktu, dizlerinin sahip olduğu tüm güçle atını sıktı. Şu anda, bu çok değildi. Bayılmaya iki nefes kaldığını hissetti.

Dar sokaklardan şehrin kenarına doğru hücum ederken, Derek başını eğdi ve dua etti. Derek, kilisedeki tüm farklı oymaları ve sanat eserlerini incelerken yerel rahiple uzun öğleden sonraları oturup, Derek'in gençliğinden beri Tanrı ile arası iyi olmuştu.

Yine de Derek, O'na hiç bu kadar güvenmek zorunda kalmamıştı. Tehlikenin var olduğunu bilmenin, hatta ona göğüs germenin, onun içinden geçmekten çok farklı bir yanı vardı.

Atlar, kasabanın güney ucundaki bir handa yavaşladı. Derek yere kayarken bacakları sallandı ama Jess'in yüzündeki parlak sırıtış gücünü biraz geri kazandı.

"Başardık," diye bağırdı, kaseyi havada tutarak. Solgun ay ışığında görmek zordu ama kase, dışı oymalarla süslenmiş ve içi mücevherlerle kaplı bir tür dövülmüş metale benziyordu. Altta ortalıkmış büyük bir yanardöner opal vardı. Su taşı.

"Biz de öyle yaptık," dedi sessizce. O orada, tek koluyla ona sarılırken, kase midesine fırlarken küçücük vücudu onun yan tarafına yaslanmadan önce, onun tüm gerçekliğini anlamasına yetecek kadar zamanı vardı. Homurdandı ama onu biraz daha orada tutmak için bir kolunu onun omuzlarına doladı. Baş, yanağı onun saçlarına değene kadar eğildi. Onu kucağına alıp nefes aldıkça içindeki hareketler sakinleşti.

Hanın ahırından uykulu bir seyis çocuğu çıktı ve bir araba avluya girerken atları topladı.

Tekerlekleri üzerinde sallanmayı bırakmadan kapı hızla açıldı ve Kit, gece kıyafetlerinin üzerine gelişigüzel bir şekilde giydiği bir elbiseyle, dağınıktan biraz daha fazla görünen bir şekilde dışarı fırladı.

Derek, Jess'in diğer tarafına sarılmak için eğilirken onu tamamen görmezden gelerek doğruca Jess'e doğru yürüdü. "Tanrıya şükür güvendesin." Sonra geri çekildi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve dik dik baktı. "Bütün bu olay boyunca uyumama izin verdiğine inanamıyorum."

Jess, Derek'ten uzaklaştı ama sıırtmaya devam etti. "Her şey oldukça hızlı gitti. Çok bir şey kaçırmadın."

Çok şey kaçırmadın mı? Derek hâlâ bayılmanın çok gerçek bir olasılık olduğunu düşünüyordu. Hiç o vagonun arkasında olduğu kadar korkmamıştı.

Ryland elini Derek'in omzuna koyarak, "O bizi takip etmeyi başaranı kadar gerçekten buradan gitmemiz gerekiyor," dedi. "Güzel yaptın ama bayılacaksın, lütfen önce arabaya bin. Tüm süreci biraz daha kolaylaştırıyor."

Derek ağzı kurumuş bir şekilde başını salladı, dükün sözlerine gücenmesi gerekip gerekmediğini belli belirsiz merak etti, ama Jess'in sıcaklığı dikkatini dağıtmadığı için umursamayacak kadar sarsılmıştı.

Bölüm Otuz Dört

Jess tekneyi tek başına almakta ısrar edince ve arabadaki hiç kimse itiraz etmeyince, Derek'in onunla gitme kararlılığı sarsıldı. Onun için en iyisi bu muydu? Ona eşlik

etmekte ısrar etmek onun ya da onun yararına mıydı? Bir noktada onu geride bırakmak istediğini söylediğinde ona inanmak zorunda kalacaktı. Artık üzerine düşeni gerçekten yaptığına göre, bu vedalar pekala İngiliz topraklarında olabilirdi.

Belki bir gün Fransa'yı, Verbonne'u ve savaş yüzünden ulaşamadığı kıtanın geri kalanını görebilirdi ama o gün yakın olmayacaktı. Sonunda başardığında, onu aramayacaktı. Zaten o zamana kadar muhtemelen evlenmiş olacaktı.

Bu fikir, ülkeyi ziyaret etme olasılığını biraz daha az çekici hale getirdi. İngiltere'yi hiç terk etmeyen pek çok insan vardı ve o bir resimde istediği yere gidebilirdi.

Hayır, ona burada veda etmek en iyisiydi. . . geçen ay ülke çapında o kadar çok zıplamıştı ki, tüm dayanma duygusunu kaybetmişti.

Tek pişmanlığı, en sonunda etraflarının insanlarla çevrili olmasıydı. Arabada sadece ikisi varken bildikleri tuhaf gerçekleri paylaşıp sorular sordukları zamanlarda yaptıkları sohbetleri özlemişti. Bilgileri kitaplardan biliyordu ama Jess hayatı biliyordu. Olayları onun tanıdığını herkesten farklı bir şekilde açıklamış ve görmüştü.

Onu özleyecekti.

Bunu kabul etmek iyi bir şeydi. Hayatınızı bir şekilde değiştiren insanları özlemek doğaldı. Onu özlemesi, kalmasını dilediği anlamına gelmesine gerek yoktu. Onu özleyebilir ve yine de hayatın onu götürdüğü yer için mutlu olabilirdi.

Yapabilirdi.

Jeffreys tam güneş ufukta belirirken arabayı doğruca rıhtıma sürdü.

"Hala buradalar," dedi Ryland kapıyı açarken. "Haftalardır bana birden çok liman programı gönderiliyor. Bunu senin başaracağını umuyordum. Sonra araba sallanırken arabadan atladı.

"İşte!" Ryland tekneye binerken bir denizci ona bağırdı. "Biz sadece iskeleye yanaşıyorduk. İtiyoruz."

"Ben Marshington Düküyüm," dedi Ryland, aşağıdaki rıhtımda ve muhtemelen gemi güvertesinde çınlayan net, otoriter bir sesle. "Kaptanınız nerede?"

Daha iyi giyimli ve bakımlı bir adam Ryland'a yaklaştı.

"Ah, güzel," dedi Jess, diğlereri arabadan inerken ve Jeffreys, Jess'in valizini ve içinde kasenin bulunduğu battaniye paketini verdi. "Bu Yüzbaşı O'Henry. Savaş sırasında beni bir kereden fazla feribotla taşıdı."

Derek, "O zaman güvenli yolculuklar yapacaksın," dedi. Ona sarılmalı ya da elini sıkmalı. Yine de ikisi de uygun olmazdı ve elini öpmek daha da saçma geliyordu. Şapkasını devirmek işe yarayabilirdi ama eli yalnızca aşırı uzun saçlarına değiyordu. Sadece hoşçakal demek yeterli görünmüyordu.

Ryland borda iskelesinden aşağı indi. Yukarı gel, Jess. Yola çıkması gerekiyor."

"Sağ." Jess, Derek'e baktı, ifadesi kararsız ve tereddütlüydü. "İşte o zaman."

Derek veda etmeye çalıştı ama ağzı çok kurumuştı. Sadece ona baktı.

"Hoşçakalın," dedi Kit şımarık bir tavırla, yanına kayarken. "Ya da istersen vedalaş. Siz ikiniz bunu söylemekte zorlanıyor gibisiniz, ben de yardım edeyim dedim."

"Doğru," dedi Jess tekrar ama döndü ve tek kelime etmeden iskeleye çıktı, bu sırada bir denizci, denizcilerin bir tekneyi yola çıkarmak için ne yaptığını yapmak için aşağı indi.

Gerçekten gidiyordu. Şu anda. Daha fazla zamanları olacağını düşünmüştü.

Kit, "Kimsenin onu sevmemesi gerektiğini düşünüyor," dedi, az önce söylediğı sözlerin başka bir şey olması gerekirken kulağa gerçekçi geliyordu.

"Ne?" diye sordu.

Kit cevap veremedi Ryland, Derek'in diğler tarafına geldi ve Derek'in iyi bildiğı bir kitap çıkardı. Sence buna ihtiyacı olacak mı?

Günlük. İhtiyacı var mıydı?

"BEN . . ." Derek kitaptan gemiye ve sonra Kit'e baktı. "Ne?"

"Her ihtimale karşı ona söyleyen iyi olur."

"Sağ." Çünkü bir şekilde Derek, borda iskelesinin alt kısmı yerine tepesinde nasıl veda edileceğini bilecekti. Peki Kit'in az önce söylediğı şey hakkında ne yapması gerekiyordu?

Ryland kitabı eline aldı ve onu dürttü. Derek iskeleye ateş etti. Onunla ilgili son anının, hiçbir şey söyleyemeden ona ağzı açık bakması olmasını istemiyordu. Onun sevimsiz olduğunu düşünerek çekip gitmesine izin veremezdi.

Ayakları tekne güvertesine çarptığında ve dünyası biraz sallandığında neredeyse dengesini kaybediyordu. Onu bulmak için etrafına bakındı. Buraya geldikten sonra hızlı hareket etmişti. Gemi güvertesinin neredeyse yarısını geçmişti.

"Jess," diye seslendi. "Günlük."

Kitabı ona vermek için koşarken arkasından bir sürtünme sesi geldi.

"Derek," dedi nefes nefese. "Ne yapıyorsun?"

"Günlük. Ryland senin almanın en iyisi olduğunu düşündü, ben de sana getirdim. Derek yutkundu. "Vedalaşmadan gitmene izin veremezdim."

Jess inleyerek günlüğü aldı ve başını öne eğdi. İçini çekerek tekrar kaldırdı, yüzü ifadesizdi. "Vedalaşmayı kendine sakla. Görünüşe göre Verbonne'a geliyorsun."

Derek'in arkasını işaret etti. Döndü ve kıyıya giden yolun artık orada olmadığını ve yelken açmaya hazırlanırken geminin biraz daha sallanmaya başladığını gördü.

İskeleden gelen denizci, elinde bir valizle Derek'e doğru koştu. "Majesteleri bunu unuttuğunuzu söyledi."

Derek tek kelime etmeden valizini aldı. O olmuştu, ama bu konuda kızamazdı. Verbonne'a gidecek, Jess'le daha fazla zaman geçirecek, asla gitmeyeceğini düşündüğü halde eve döndüğünde ona destek olacaktı. Kit'in ifşa ettiği şey hakkında bir konuşma yapmak.

Jess bunu istemeyecek kadar katıyken, ısrar etmeye asla cesaret edemeyeceği bir şeydi ama yine de minnettardı.

Yüzbaşı O'Henry yanlarına geldi. "İkinizin de başarmış olması güzel. Majestelerine sizi gemiye almasını, onun için bile gemiyi tutamayacağımı söyledim." Adam başını salladı ve güneş ışığı küpesinden parladı. "Majesteleri. Hala ona böyle hitap etmeye pek cesaret edemiyorum. Ambarımda saklanan bir düküm olduğu ve benim bundan haberim olmadığı onca zamanı bir düşünün."

Jess, "Sırları açıklamanın zamanı değildi," dedi sertçe.

"Hayır sanırım değil." Yüzbaşı, Derek'in arkasını işaret etti. "Bu gerçek bir yolcu gemisi değil, bu yüzden hiç kamaramız yok, ama Verbonne'a çok kısa bir mesafede olduğuna göre, biz oraya varana kadar ikiniz benim kamaramda dinlenebilirsiniz. Hava iyi giderse ve gelgitleri doğru yakalarsak, bu gece yanaşacağız. Olmazsa, sabah olacak.

Derek ve Jess'in hala evli bir çift olarak seyahat etmeleri mi gerekiyordu? Yüzbaşı başka neden onları kamarasında yalnız bırakmayı teklif etsin ki? Emin olana kadar güvenli ve tarafsız bir yorumda kalmak en iyisi. "Çok minnettarız."

Jess, Ufak bir gülümsemeyle, "Eminim kamaranız kargonun üzerinde yatmaktan çok daha rahat olacaktır," dedi.

Kapı kapalıyken kaptanın kamarasına vardığında, Jess çantasını üstünde kaseyle birlikte yere koydu ve suyu izlemek için geminin arka tarafı boyunca uzanan pencerelere geçti. Derek çantasını onunkinin yanına koydu ve yanında durmak için hareket etti.

Derin bir nefes aldı ve "Seninle geldiğime sevindim," diye itiraf etti.

Yavaşça kollarını çözdü ve ellerini indirdi. Parmakları onunkilerin arasına girdi ve sıkı. "Senin de benimle gelmene sevindim."

Jess, zamanında birçok limana girip çıkmıştı. Sandıklara saklanmış, denizci kılığına girmiş, hatta kıyından kaymış ve kıyının başka bir yerine yüzmüştü. Tam güneş batarken tekne Verbonne limanına yanaştığı için bunların hiçbirine gerek yoktu. Her nasılsa eski memleketine normal bir ziyaretçi gibi girmek, beklediğinden biraz daha az önemli hissettirmişti. Kesinlikle daha az olaylı.

Yüzbaşı O'Henry, "Sabaha kadar kalmakta özgürsünüz," dedi. "Bu kadar geç kalacak yer bulmak zor olacak."

"Nereye gittiğimizi biliyorum," dedi Jess. Hoş karşılanıp karşılanmayacaklarına dair hiçbir fikri olmadığını eklemedi. Ayrıca, gece ilk kez bir yer görmeyi seviyordu. Kasabayı tanıyan insanlar bile geceleri tökezlediğinden, karanlık belli bir ölçüde güvenlik sağlıyordu.

Her ne kadar öyleymiş gibi hissetse de bu onun buraya ilk gelişi değildi. Bir zamanlar burada yaşamış olan küçük kızın dönüştüğü kadında kalan pek bir şey yoktu.

"Saray bu tarafta." Jess, Derek'i geniş bir caddede yönlendirdi. İnsanlar hala tavernaları ziyaret ederek veya bir günlük işten eve yürüyerek yürüyerek ortalıkta dolaşıyorlardı. Küçük bohçalar taşıyan ve nereye gittiklerini biliyormuş gibi yürüyen iki kişiyi kimse fark etmedi.

"Kardeşin orada olacak mı?"

Öyle umuyordu. Onu tanıyacağını umuyordu. Onu tanır mıydı? Hatta bir ihtimal miydi? Yüz hatları pek değişmemişti ama hayat onu değiştirmişti. Bu tür bir yaşlanma insanın yüzünde görünmüyor muydu?

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi, güçlkle yokuş çıkarken.

Ben gemiye binerken Kit ilginç bir şey söyledi, dedi Derek yumuşak bir sesle.

"Hmm?"

"Sevilmeye layık olmadığını düşündüğünü söyledi."

Jess kısa bir süre yürümeyi bıraktı ve yoluna devam ederken başını salladı. "Yorulmuştum. Gerçekten öyle demek istemedim.

"Yapmadın mı?" Derek, onun yanında kalarak ve dümdüz önüne bakarak, onun adımlarına ve hızına uyum sağladı. Nedense bu kolaylaştırdı.

Değersiz olduğum o kadar da önemli değil, dedi Jess içini çekerek, Derek'in tatmin edici bir cevap alana kadar bu işin peşini bırakmayacağını biliyordu. "İşte bu . . ." Jess tekrar içini çekti. Bunu nasıl açıklayacaktı? "Aşkın fedakarlık gerektirdiğini söylemiştin. Kit kabul etti. Bu fedakarlığı yapan hiç kimseye değmem."

Derek başını salladı. "Öyleyse fedakarlığa yanlış yönden bakıyorsun."

Birkaç köşeyi daha döndüler ve sokaklardaki insanlar, bulutlar geçmesine izin vermeye karar verdiğinde, yıldız ışığı ve bir ay şeridinden başka hiçbir şeyin kılavuzluğunda, neredeyse yalnız kalana kadar seyreldi.

Jess, şüpheli bakışlardan kaçınmak için onları daha derin gölgelere yönlendirdi. Günlerdir banyo ya da düzgün bir yatak bile görmemişlerdi ve biraz dağınık görünüyorlardı.

Karanlık gölgelerde konuşmak da daha kolaydı.

"Fedakarlığa bakmanın yanlış bir yolu nasıl olabilir?" diye sordu. "Bir kişinin bir başkası için bir şeyden vazgeçmesidir."

Bir an sessiz kaldı, sonra durdu ve yüzünü kendisine çevirmesi için onu çevirdi. "Londra'dan neden ayrıldınız?"

Jess kaşlarını çatı. Bunun üzerinde durmuştu ve kararını verirken biraz aceleci davrandığını kabul etse de Kit, Daphne ve diğerleriyle tanıştığı için pişman değildi. "Bunu bir daha yaşamayacağım."

Derek içini çekti. "Yeniden ifade edeceğim. Neden Haven Malikanesi'nden değil de Londra'dan kaçtın?"

"Çünkü Kit ve Daphne'nin bana ihtiyacı vardı," dedi Jess o daha düşünmeden.

"Onları Ryland, Jeffreys ve düğün için çalışan herkesten daha çok mu önemsiyordun?"

"Tabii ki değil." Elleri dolu olmasaydı Jess kollarını kavuşturup ters ters bakardı. "Bu çok aşağılayıcı, Derek."

"Bir fikrim var," diye onu temin etmek için acele etti. "Haven Malikanesinde kalmak anonimliğini feda etti. Geri alır mısın?"

Jess bir an sessizce durdu. Yapar mıydı? Kalmanın maruz kalmak anlamına geleceğini bile bile geri dönebilseydi, yine de kalır mıydı? Evet. Daphne'yi öyle yalnız bırakamazdım. O zaman gitmem beni öldürürdü."

"Aşk bir fedakarlıktır, ama aynı zamanda bencildir, çünkü karşınızdakine ihtiyacı olanı verebildiğinizde, size de geri döner. Bu da buna değip değmeyeceğine karar veremediğin anlamına geliyor."

Jess'in boğazı birdenbire sıkıştı. "Şu anda bu konuşmayı yapamayız, Derek."

İçini çekti. "Biliyorum ama bunun olması gerektiğini hissettim ve bu tepenin başında bizi neyin beklediğini bilmiyorum."

"Ben de değil."

"Yapalım mı?" Derek serbest kolunu onun omzuna doladı ve onu yol boyunca yönlendirdi. "Değeri ne olursa olsun," dedi, "Tanrı uzun zaman önce senin için İsa'yı kurban ettiğinde senin sevmeye değer olduğuna karar verdi. Buna değmediğinizi iddia etmeye devam ederseniz, Tanrı'ya yalancı diyorsunuz."

"Benim için güzel bir zil çal, neden sen de yapmıyorsun, Derek," dedi Jess, söylediği sözler onun ruhunun derinliklerine inmesine rağmen kendini gülmeye zorlayarak. Kapıda bir muhafızın durduğu saraya yaklaştıklarında başka bir şey konuşmadılar.

Jess ne derdi? Ona kim inanırdı? Mevcut kargaşada, yardım etmek için orada olduğuna kimse inanır mıydı?

"Bir maceraya daha hazır mısınız?" Derek'e sordu.

Kararan geceye karşı bembeyaz dişleriyle ona sırıttı. "Elbette."

"Saray bahçesinin arka köşesinde eski bir kapı vardı. Hâlâ açılıp açılmadığına bakmak ister misin?"

"Alternatifi ona, bize benzeyen iki kişinin kargaşa içindeki bir ülkenin kraliyet sarayına girmesi gerektiğini açıklamaksa, evet. Kapının çalışıp çalışmadığını görmeyi çok isterim."

Jess kıkırdadı ve küçük bir şeride döndü. Önlerinde çok şüpheli bir gelecek vardı. Aklında bir önceki konuşmanın ağırlığıyla bu konuya girmek istemiyordu, bu yüzden ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Haven Malikanesi'ndeki sanat eserlerini kataloglamak için yapılan çağrıya cevap verdiğinde böyle bir şey yapacağını düşündün mü?"

Hayır, dedi, sesi ciddiydi. "Böyle bir şeyin başıma geleceğini hiç düşünmemiştim."

Ruh hali birdenbire eskisinden daha hafif hissetmedi. Sıkı bir boğazın etrafında yutkundu. "Ben de değil."

Sessizce devam ettiler. Patikadan saray bahçelerine giden yolu bulmak için birkaç farklı yolu denemek zorunda kaldı ama sonunda kapıya geldiler. Üzerinde sarmaşıklar büyümüştü ama o onları kolayca kesti ve çok geçmeden duvarların içindeydiler.

"İçeride daha fazla koruma olacak," dedi. "Nicolas burada bile olmayabilir. Hükümdarlığı söz konusuysa, ona sarayı vermemiş olabilirler."

"Akıllıysa, yine de ikametgah aldı. Konumuna güven veriyor," diye ekledi Derek.

"O zaman burada olduğunu varsayacağız."

Derek güldü. "Bunun doğru olup olmadığını nasıl anlarız?"

"Soralım sanırım."

"O zaman neden gardiyana sormadık?"

"Çünkü zaten evin içindeyken sormak çok daha eğlenceli." Jess ona sırtıttı ama gerçekten o kadar neşeli hissetmiyordu. Bahçeye girdikçe anılar ona hücum ediyordu. Uzaktan, kayaların üzerindeki okyanusu duyabiliyor, annesinin bahçeden kesip Jess'in odasına koyduğu begonyaların kokusunu alabiliyor, bazı pencerelerin arkasında hangi odaların olduğunu hatırlayabiliyordu.

Valizi tutan elini ona doğru uzattı. "Benimle gel."

Elini çantasının sapına doladı ve başını salladı. "Önden buyur."

Sarayın arkasına doğru ilerlerken pek fazla muhafız görmediler. Savaş yüzünden miydi? Nicolas ülkenin gerçek lideri olmadığı için mi? Burada olmadığı için mi?

O burada olmasaydı, birisi onun nerede olduğunu bilirdi, bu yüzden planına devam etmesi gerekiyordu.

Terasa çıktığında saklanacak daha az gölge vardı, bu yüzden kahvaltı ve ikinci çaylarıyla ilgili anıları bir kenara itti ve her kapıyı denemeye başladı. Beş denemeden sonra kilidi açılmış bir tane buldu.

Etrafına bakınarak, "Bu kapıyı açacak bir şeye ihtiyacımız var," diye fısıldadı. Bir zamanlar teras, saksı ağaçları ve bol miktarda mobilyayla görkemliydi. Şimdi her şey çıplaktı.

Derek çantasını yere koydu ve etrafına bakındı. "Küçük bir şey?"

"Hayır, büyük."

Korkulukta gevşek bir taş buldu ve getirdi. Jess bu hareket karşısında yüzünü buruşturdu ama kendini odaklanmaya zorladı. Ayrıca, taş kaldırılacak kadar gevşekse, zaten onarıma ihtiyaç vardı.

Jess'in kayayı kapıyı sonuna kadar açık tutacak şekilde yerleştirmesini izleyen Derek başını yana eğdi ve "Fark etmeleri ne kadar sürer?" diye sordu.

"Umarım uzun sürmez," dedi Jess. "Aksi takdirde kardeşimin hayatı için çok endişeleniyorum."

Bohçalarını aldı ve eve girdi.

Burada anıları göz ardı etmek daha zordu, çünkü kısmen fark o kadar da keskin değildi. Evin en azından bu bölümündeki iç kısım, çoğunlukla bozulmamış görünüyordu. Danışmanları ve misafir ileri gelenleri barındırmak için tasarlanmış, evin ailesinin kanadıydı.

"Üst kattaki salon sanırım." Jess, geceleri dışarı çıkıp okyanusu dinlemek istediğinde sürünerek ineceği dar arka merdivenden yukarı çıktı.

Alt kattan bir bağırs yükseldiğinde ve koridorları ayak sesleri ve bağırان insanlar doldurduğunda odaya yeni girmişlerdi. Açık kapı keşfedilmişti.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Yapmasaydım, uzun zaman önce çekip giderdim."

Jess gülümsedi. "O zaman oturalım."

Otuz Beşinci Bölüm

Nereye oturalım?" diye fısıldadı Derek, muhafızların bağırsıları ve gümbürdeyen ayak sesleriyle hiç ilgilenmemiş gibi görünerek.

Jess gölgeli odayı düşündü. Muhtemelen sandalyelere oturmaları gerekirdi ama onun yakınlarda olmasını istiyordu. Fiziksel olarak tehdit edilirlse, onu koruyabilirdi ve erkek kardeşi ortaya çıkarsa, bu, bir kızın tek başına yüzleşmek istemediği türden bir şeydi. "Koltuk. Daha manevra kabiliyeti."

Kısa bir baş selamı verdi ve çantaları kanepenin ucunda yerde ve battaniyesine sarılı kase de Jess'in yanındaki koltukta olacak şekilde yerlerine yerleştilediler.

Ne kadar beklemeleri gerekecekti?

Gardiyanların Nicolas'a sadık olduğunu varsayarsak, önce onun korumasını sağlayacaklar, sonra diğler odaları arayarak dışarı doğru daireler çizmeye başlayacaklardı. Çocukluktaki yatak odasına dönmüş olsaydı, onları çok geçmeden keşfederlerdi. Kraliyet süitini almışsa, o ve Derek bir süre burada kalabilirdi.

"Burası bizim özel aile oturma odamızdı," diye fısıldadı Derek'e. "Annemin ziyaretçi kabul ettiğı, sarayın ön tarafına daha yakın bir odası daha vardı. Kraliçe olmadığı için fazla resmi değildi ama kraliçeden daha erişilebilir olduğu için çok kullanılıyordu."

En azından annesinin yedi yaşındaki kızına yaptığı açıklama buydu. Gerçek olup olmadığını kim bilebilirdi? Jess teyzesini pek hatırlamıyordu - dürüst olmak gerekirse amcasını o kadar da hatırlamıyordu. Çiftlikte bulunduğu o kısa aylarda, onu sarayda yaşadığı sekiz yıl boyunca gördüğünden daha fazla görmüştü.

Jess köşeyi işaret etti. Sesimi çok yükseltmediğim sürece şuradaki masada dama ve kart oynamama izin verildi, diye fısıldadı. "Küçük bir kulübede üst üste yaşamaya zorlanana kadar bir aile olarak ne zaman ve nerede vakit geçirebileceğimize dair bu kadar çok kuralın olması komik."

"Hayatta kalmak güçlü bir motive edicidir," diye mırıldandı Derek.

"Ve harika bir dengeleyici." Jess o kulübede o kadar çok şey öğrenmişti ki zamanla dilleri dinleyerek öğrenme yeteneğini keşfetti, sessiz ve sessiz arasındaki farkı buldu, yemek pişirme ve çamaşır yıkama ve hatta hayatta asla bilemediğı avcılık ve çiftçilik gibi beceriler edindi. bu sarayda

Muhafızlar bu sefer bağırmasalar da yine koridorlarda ilerliyorlardı. Arama başlamıştı. Artık an meselesiydi.

Jess elini yastığa bıraktı ve Derek'in elini sıkıca tuttu. Geri çekildi ama bir şey söylemedi.

Fener ışığı oturma odasının kapısına yaklaştığında, odaya girdiklerinde ani parlaklığın saldırısına hazırlanmak için gözlerini kıstı. O geldiğinde Derek'in irkildiğini hissetti ama o elini bırakmadı. Korumalara çevirip gözlerini açarken Jess'in gülümsemesinin biraz daha doğal hissetmesine yardımcı oldu.

"Nasılsınız?" diye sordu İngilizce olarak, becerebildiği en kültürlü ses tonunu kullanarak. Kulağına annesi gibi geliyordu. "Kardeşime ziyaretçisi olduğunu haber verir misiniz?" Yanındaki kanepede duran hala sarılı kâseye hafifçe vurdu. "Ona yaşadığını duyduğuma sevindiğim bir hediye getirdim."

Muhafızlar kapıda kaldı, silahlar hazır, fenerler havada kaldı ve baktılar. Belli ki bulmayı umdukları şey bu değildi. Belki de annesinin hayaleti olduğunu düşündüler.

En azından birinin İngilizce bildiğinden oldukça emindi, ama her ihtimale karşı Fransızcaya geçti ve kendini tekrar etti.

İfadede değişiklik yok. Dutch'ı denemeli mi? En iyi dili değildi, gerçekten sadece ilkeldi, ama muhtemelen biraz açıklama yapmakta zorlanabilirdi.

Koridordaki gardiyanlardan biri Fransızca, "Onları bulduk," diye bağırdı.

Koridorlarda daha fazla ayak koştı ve sonra kapının yanındaki muhafızlar, otorite ve güç havasına sahip başka bir adamın geçmesine izin vermek için ayrıldı. Önce onları bıçaklayıp sonra soru sorabilecek türden.

Yine de Jess ona gülümsedi. "Ah," dedi, French'le kalmaya karar vererek, "sen muhafızların kaptanı olmalısın. Çok güzel. Kardeşime onu kendi gözlerimle canlı görmeye geldiğimi söyler misin?"

Adamın dudakları kıvrıldı. "Kardeşi olduğunu iddia eden ilk kişi sen değilsin."

Jess neden bunu düşünmemişti? Eğer ülkeyi elinde tutmanın anahtarının onun olduğunu söylüyorsa, o zaman ihtiyacı olan kişinin o olduğunu iddia eden başkaları da olacaktı. Küçük ülkeyi özümsemek isteyen hükümetler muhtemelen bir kısmını göndermişti.

O sahtekarları kabul etmediğini öğrendiğine çok sevindim, dedi Jess, parmaklarını Derek'inkinden daha sıkı kavrayarak. Onları nasıl ikna edecekti? Erkek kardeşiyle yüz yüze gelene kadar kaseyi göstermeye hazır değildi.

"Hikaye uydurulduğundan, hepiniz sahtekarsınız."

Jess güldü ve Derek'e döndü. "Komik değil mi? Onların yalan zannettikleri şey, gerçeği ortaya çıkardı."

Derek'in geri dönen gülümsemesi hasta görünüyordu. Hâlâ onlara doğrultulmuş en az üç silah olduğundan şaşmamalı.

"Hangi odada kalıyor?" diye sordu. "Eskisi, soldan üç kapı aşağıda mı? Biz ayrılmadan önce duvara açtığı deliği tamir eden oldu mu hiç? Ya da belki de orta salonda üçüncü kattaki kraliyet süitindedir. O oturma odasının duvarlarında hâlâ o korkunç kuş izi var mı? Orada ziyaretçi kabul etmeyi bekliyorsa, bunu değiştirmek isteyecektir."

Kaptanın sırtışı biraz soldu ve gözleri kısıldı.

Arkasındaki muhafıza Fransızca, "Kralı getirin," dedi.

Muhafızın şimdiden Nicolas'ı kral olarak görmesi iyi bir şey miydi, kötü bir şey miydi? İnsanlar da yapsaydı, bu çok daha kolay olurdu. Elbette kimse Verbonne limanının savaşı yeniden başlatmaya degeceğini düşünmedi. Kase, herkesin geri çekilip yüzünü kurtarmasına izin vermek için yalnızca bir tören olacaktı.

Ayrıca, eğer onu tanımasaydı, ağabeyini söylediği kişi olduğuna ikna edecekti.

Bekçi kaldı, ancak ayak sesleri kesilip sonunda geri döndüğünde yalnızca bir tabanca hazır kaldı.

Muhafızlar tekrar ayrıldılar, ama bu sefer oradan geçen adam bir sabahlık giymişti ve kaşları tıpkı yüzbaşınıniki kadar şiddetliydi.

Babalarına benziyordu. Yüzü benzer çizgilere yerleşmiş, saçları aynı şekilde alnından geri çekilmeye başlamış, omuzları genişlemişti. O, babalarının resmiydi. "Nicolas," diye nefes verdi Jess.

O ana kadar, onun hayatta kaldığına gerçekten inanıp inanmadığından emin değildi.

"Kız kardeşim öldü. Günlük yandı." Erkek kardeşinin sesi sert ve boyun eğmezdi ve bu, Jess'in sanki ona vurmuş gibi irkilmesine neden oldu. Belli ki sevgi dolu bir aile birleşimine hazır değildi. "Neden buraya gelip ikisini de iddia edebileceğini düşündüğün bir muamma, ama en azından rolüne uygun görünüyorsun. Ölmeden önce kim olduğunu öğreneceğim. Seni Richard Buchanan mı gönderdi? İngiltere? Alman Konfederasyonu mu? Tehditleri işe yaramayacak. Bu ülkeyi koruyacağım. Ben yöneteceğim."

Bu nasıl oynanır? Karşılığında sinirlenirse şiddet hızla tırmanır ve Derek ortada kalırdı. Oturacak, sakın kalacaktı. Yalnız olmadığı fikrini düşünmek için bir ayı vardı. Beş dakikası vardı.

Adım Jessamine Beauchene, dedi yavaşça. "On yıl önce babam beni, içinde bir günlük ve bir avuç aile yadigârı bulunan bir çantayla birlikte döşeme tahtalarının altına itti. Yıllar içinde bunlardan birkaçını kaybettiğimi söylediğim için üzgünüm ama günlüğüm hâlâ bende. " Derin bir nefes aldı ve fenerin titreyen ışıklarının, kasenin etrafına sarılı battaniyenin kenarına doğru elinin hareketini gizlemesini umarak yavaşça hareket etti.

"Adın Nicolas Beauchene," diye devam etti, elini hâlâ hareket ettirerek, "ve ben on yaşımıdayken, yorganın altında seve seve kalmayacağını anlamadan yatağıma bir kurbağa sakladın ve gecenin yarısını ayakta geçirdin. keşfetmemi bekledi ve ertesi sabah işe yaramadığını öğrendiğinde iki yaşındaki bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirdi.

"Ve," dedi vurgulayarak, parmaklarını battaniyenin kenarına dolarken, "huzurlu bir taç giyme töreni umuyorsan, bunu isteyebilirsin."

Kutsama kasesini dramatik bir şekilde ortaya çıkarmak niyetiyle battaniyeyi geri çekti. Bunun yerine yere takırdayarak gönderdi. Hâlâ dramatik, diye düşündü ama umduğu kadar zarif değil. Tüm son dakika planları mükemmel gidemezdi.

Herkes onun ani hareketine bıçak ve tabanca çekerek tepki gösterdi. Jess, birinin silahını ateşlemesi ihtimaline karşı Derek'i sertçe yere indirdi, ama Derek dönüp Derek'in altına inerek onu şaşırttı.

Sonra Nicolas onlarla birlikte yerdeydi. Kase dizlerinin yanındaydı ama o ona bakmıyordu. Ona bakıyordu ve eskisinden çok daha fazla babalarına benziyordu, o kadar ki Jess, ona bakmanın kalbinin gerçekten acıyacağını düşündü.

Bir elini yanağını okşamak için kaldırdı. "Jessamine?"

O cevap veremeden, Derek'i bir kenara itiyor ve güçlü bir kavrayışla onu kendine bastırıyordu. Ağabeyi onu tutarken, Derek elini bırakmadan önce parmaklarında bir kez daha güçlü bir sıkma hissetti.

Sonraki hafta Derek en iyi yaptığı şeyi yaptı. Arkasına yaslandı ve bir zamanlar geçmiş için ayırdığı zamanı ve dikkati bugüne vererek gözlemledi . Daha çok sanatçıların yaptığı şeyin bu olduğunu düşündü: hayatı gözlemleyin, ışıkları, gölgeleri ve desenleri görün ve sonra kalbini kağıda dökün.

Belki de resim yapmaya çalıştığında eksik olan buydu. Kalbi yerine gözleri ile gördüklerini resmediyordu. Belki eve döndüğünde sanat yaratmayı bir kez daha denerdi.

"Mösyö," diye fısıldadı muhafızlardan biri, Derek'in bir fincan kahve içerken oyalandığı ve sabah güneşinde uzaktan parıldayan dalgaları izlediği kahvaltı salonuna girerken.

"Yine mi gitti?" Fransızca cevap verdi. Fransızcası son birkaç gündür neredeyse sadece sarayda kullandığı için daha iyi olmuştu.

Taç giyme töreni yapılır yapılmaz sarayda işler hızla ilerlemişti. Nicolas zaten bir taç giyme töreni ilan etmeyi ve karşıt güçleri onu durdurmaya cüret etmeyi planlıyordu. Geleneğe uymayı kabul ettikleri için ellerinde kaseyle yapabilecekleri çok az şey vardı.

Ancak sarayda geçen bir günün ardından, Jess düzenli olarak muhafızlarından gizlice kaçmaya başlamıştı. Bu onları paniğe sürükledi, çünkü hiçbiri onun kendini onlardan daha iyi savunabileceğini fark etmemişti.

İlk kez kaçtığında, onlara endişelenmemelerini söylemeye çalışmıştı ama yine de onu aramaya gitmişti. O zamandan beri, günde en az bir kez kaçırdı. Derek, onun onu özlediği için böyle olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu, çünkü onun onu bulmaya gittiği zamanlar konuşmayı başardıkları tek anlardı. Derek hâlâ orada ne yaptığından bile emin değildi.

Her gün biraz daha erken kaçırdı. Bugün kahvaltı bile yapmamıştı.

"Oui, mösyö," dedi muhafız aceleyle. "Majesteleri onu her zaman gözümüzün önünde tutmamızı söyledi ama ortadan kayboldu."

"Evet," dedi Derek kuru bir sesle, kahve fincanını bir kenara bırakırken. "Bu konuda oldukça iyi. Onu bulacağım."

Aynı yerde iki kez saklanmasa da, Derek onun yerini bulmakta hiç zorlanmadı. Tek yapması gereken, mevcut aktivitenin büyük bir kısmını belirlemek ve ardından diğer yöne gitmekti.

Bugün taç giyme balosu hazırlıklarının yapıldığı balo salonundan sarayın karşı ucundaki portre galerisindeydi.

"Biliyor musun," dedi Derek, odaya girerken rahat görünmeye çalışarak, "ortadan kaybolduğunda beni de yanına alırsan bu çok daha hızlı olur."

Omzunun üzerinden hayalet bir sırtış attı. "Sadece sana yapacak bir şey vermeye çalışıyorum."

"Burayı gördün mü? Burada beni yıllarca meşgul edecek kadar sanat var. Savaş sırasında çalınmadığına inanamıyorum."

"Babam ve amcam çoğunu yeraltındaki gizli bir mahzende sakladı. Zindanların olduğu yerin arkasında. Nicolas birkaç gün önce sarayın yarın gelecek yabancı ileri gelenler ve liderler için hazır olduğundan emin olmaktan bahsederken bunu bana gösterdi.

Derek duvara yaslandı ve resimler yerine ona baktı. Buraya zaten iki kez gelmiş, Kraliçe Jessamine ve Kraliçe Marguerite'in portrelerine bakarak çok zaman geçirmişti. Uzun zaman önce ölmüş, bir şekilde hayatını değiştirmeyi başarmış iki kadın.

Yine de şimdi onlara bakması gerekmiyordu. Bunun yerine, tüm dikkatini geleceğini değiştirmede çok daha doğrudan bir eli olan kadının üzerindeydi. Eninde sonunda burayı terk edecekti, onu terk edecekti ama İngiltere'ye döndüğünde aynı adam olmayacaktı.

"Önemli kişiler burada mı kalacak?" diye sordu. Kendisine verilen oda işlevseldi ama pek etkileyici değildi.

Jess başını salladı. "Kaliteli ne varsa sarayın bir kanadında toplanmış. Misafirler oraya yerleştirilecek."

"Peki nerede olacaksınız?"

"İngiltere'ye dönen bir firkateynle kilometrelerce öteden gitmenin iyi bir cevap olduğunu sanmıyorum, değil mi?" sessizce sordu.

"Olmasını istiyor musun?"

"Bilmiyorum." Bakışları portrelerden ona kaydı. "Nişanımı baloda duyurmamı istiyor."

Sözcükler midesine saplanırken Derek acı içinde neredeyse ikiye katlandı. Onu sevdiğini biliyordu ama o ana kadar, hayat onu nereye götürürse götürsün, onun adına mutlu olacağına kendini, bir arkadaşını ya da kız kardeşini sevdiği gibi inandırmıştı.

Kendine yalan söylüyordu.

"Kime?" sonunda boğulmayı başardı.

"James Ascot. Görünüşe göre Almanya'da yaşayan bir tür uzak kuzen. Nicolas, evlenmemizi ve İngiltere'de büyükelçi olarak hareket etmemizi istiyor. Bağlantılarımın yolu düzlteceğini düşünüyor."

Jess'in sesi düzdü ama Derek'in kalbi daha düzdü. Sadece başka biriyle evli olmayacak, aynı zamanda İngiltere'de olacaktı. Ulaşılabilecek mesafede ama yine de ay kadar uzakta. "Yanılmıyor."

"O olmadığını biliyorum. İngiltere burada, korumak veya yönetmek zorunda olmadıkları bir dost limanı memnuniyetle karşılar. Ama Ascot Almanya'daymış. İngiltere hakkında - hatta Verbonne hakkında ne biliyor ki?

"Verbonne hakkında ne bilen var mı?" diye sordu. "Tam anlamıyla yeni bir ülke. Kardeşin gelenekleri ve mirası birleştiriyor olabilir ama iş yönetmeye geldiğinde sıfırdan başlayacak."

Jess kuru bir kahkaha attı. Korkarım orada pek yardımcı olamayacağım. Ben sadece kuralları nasıl çiğneyeceğimi biliyorum."

Derek onu böyle görmekten nefret ediyordu. Soğuk. Solgun. gergin. Kendi kalbini söküp onu terk etmesi gerekecekse, en azından onun mutlu olma şansı olduğunu düşünerek kendini kandırmak istiyordu. Onu böyle hatırlamak istiyordu. Belki o buradayken, onun bu duvarlar arasında mutlu olabileceğini görmesine yardım edebilirdi. Tüm sıkıntı ve gerilim olmak zorunda değildi.

"Çocukken burada mı oynadın?"

Jess başını salladı, dudaklarında gerçek bir gülümseme vardı. Mürebbiyem beni buraya getirmeyi severdi. Bana mirasımı öğrettiğini iddia edebilirdi ama gerçekte tek yaptığı o sandalyeye oturup etrafta koşuşturmamı izlemektir. Gülümsemesi biraz büyüdü. "Çok fazla enerjim vardı."

"Bundan şüphem yok." Derek karşılık olarak sırtıttı.

"İlk resmin neydi?" diye sordu, portrelerle dolu duvara yeniden bakarak, ama üzerinde eskisi kadar ağırlık yoktu.

"Buna Rab'bin Vaftizi deniyordu. Her Pazar hutbe dinliyormuş gibi yaparken ona bakardım. Rahip fark etti ve beni bir gün gelip ona daha yakından bakmam için davet etti. Sonra resimde neler olduğunu, ilerleyen günlerde İsa'nın başına neler geleceğini anlatmaya başladı. Ondan sonra vaazları dinlemeye başladım ama hafta içi gelmeme izin verdi ve bana kilisenin etrafındaki diğer sanatı gösterdi."

"Mürebbiyemden sakladığım ilk yeri görmek ister misin?" Ona güzel bulduğu sırtışını attı ve o da onu her yerde seve seve takip edeceğini biliyordu. Sadakatini sorgulamakta zorluk çekmezdi. Ondan kalmasını isteseydi, yapardı.

Yine de ona sormayacaktı çünkü ailesinin ihtiyacı olan kişi o değildi. Jess'in evliliği sadece onunla ilgili olmayacaktı. Sadece birkaç gün içinde açıklayacaksa, bu onunla ilgili değildi. Bu ülkeyi yeniden kurmakla ilgili olacaktı.

Yine de bugün vardı ve belki ondan birkaç gün sonra. Onları alacaktı. Belki eve döndüğünde onları boyardı. "Ben isterdim." Ona cevap veren bir sırtış verdi. "Önden buyur."

Otuz Altıncı Bölüm

Jess ve Derek, öğle yemeği için saray sakinlerinin geri kalanına katıldı, ancak bu gergin bir ilişkiydi. Derek'le tekrar portre galerisinde olmak için neredeyse her şeyini verirdi.

Gerçeği söylemek gerekirse, İngiltere'ye geri dönmek için neredeyse her şeyini verirdi. Suçluluk duygusu, yediği yemeği midesinde taş a çevirmişti. Burası artık ev gibi hissettirmeli değil mi? Sadece zamana mı ihtiyacı vardı?

Öğle yemeğinden sonra ağabeyi masanın diğer tarafından ona yaklaştı. Onu ararken bile onun değerli pek azını görmüştü. Nadir durumlarda, hangi odaya girerse girsin, ona belli belirsiz bir baş selamı göndermekten ve işine devam etmekten başka bir şey yapmadı.

Çoğu zaman İtalyanca konuşuyordu, belli ki onun dili bilmediğini düşünüyordu, çünkü ona günlük çevirmesi için Derek'e ihtiyacı olduğunu itiraf etmişti. Nicolas'ın taç giyme töreninden sonraki planlarını bilmesini istememesi onu rahatsız etmişti.

Planları da öyleydi.

Sık sık Richard Bucanan tehdidini ortadan kaldırmaktan söz ederdi. Jess bu ismi her duyduğunda daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalıştı. Lord Bradford söylemiş miydi? Başka bir yerden duymuş muydu?

Bunun da ötesinde, halk üzerinde uygulamaya çalıştığı sıkı kontrol neredeyse baskıcıydı. Savaşın harap ettiği topraklarında zaten çektikleri acılar göz önüne alındığında , yeni bir ülke kurmanın yolu onlardan daha da fazlasını mı alıyordu? Nicolas'ın danışmanlarından bazıları, daha yaşlı olanlar, planına karşı konuşmuştu.

Jess onları başka bir yemekte hiç görmedi.

Jessamine, dedi abisi onun koluna girerek.

Jess içini çekti. Sadece adının kısaltılmış halini kullanmayı reddetti. "Evet, Nick?"

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Ya onun kendisine resmi bir unvanla ya da en azından tam adıyla hitap etmesinden vazgeçmişti ya da tartışmayı başkalarının önünde tekrarlamak istemiyordu. "Sizinle ofisimde görüşmek istiyorum, lütfen."

Jess'in kaşları kalktı. "Elbette." Sonunda onunla konuşacak, nerede olduğunu, ne yaptığını soracak mıydı? Çiftliğin işgalinden nasıl kurtulduğu dışında hiçbir şey sormamıştı. Kendi hikayesiyle ilgili açıklığı, onunkiyle ilgili merakı kadar yoktu. Ryland'dan öz kardeşinden daha çok şey öğrenmişti.

Hiçbir zaman yakın olmadılar ama geriye sadece birbirleri kalması onun için önemli değil miydi?

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Jess, geçen haftadan beri yapmak istediği konuşmayı yapmak umuduyla içeri girdi. "Hayatta olduğunu duyduğuma çok sevindim. Diğerlerinden herhangi birinin olup olmadığını görmek için bir arama yapıldı mı?

"Annem ve babam öldü. İnfaz kayıtlarını gördüm. Amcamızın ailesi de." Masasının arkasında otururken kelimeleri soğuk bir şekilde söyledi.

"Ah." Jess kendini bir sandalyeye bıraktı. "Hizmetçiler ve danışmanlar ne olacak? Onlardan biri gibi davranarak hayatta kaldın. Belki başkaları da yaptı."

Omuz silkti. "Buraya geri dönerlerse onları memnuniyetle karşılarım ama Jessamine, sen İngiltere'de şımarık yaşarken, Avrupa'nın geri kalanı paramparça oldu. Ne kadar zor olduğunu anlamıyorsun."

İngiltere'de şımartılırken mi? Jess dişlerini gıcırdattı. Bu geçmişi yeniden yaşamakla değil, ilerlemekle ilgiliydi. "Taç giyme töreninden sonra..."

"Ah evet," diye sözünü kesti Nicolas yine. James Ascot Cumartesi günü gelecek. Onu selamlamak için orada olmanı istiyorum. Elbiseni uydurmak için acele etmen gerekecek."

Onu buraya elbiseler ve James Ascot hakkında konuşmak için mi getirmişti? Peki ya aile olarak onlar, ülke ne olacak? Jess kaşlarını çattı. Elbisem uygun mu?

"Evet, top için. Terzi şimdi odanızda bekliyor."

Danışmanlarından biri -adını bilmiyordu çünkü Nicolas onu tanıştırmayı hiç uygun görmemişti- odaya girdi. Jess'e baktı ve duraksayarak İtalyanca konuşmaya başladı.

Muhtemelen yağmurdan söz ederken tozun taç giyme töreni planlarını etkileme riskinden bahsettiğinde gülmek için elinden gelen tek şey buydu.

Kusursuz bir İtalyancayla Nicolas sorunu bir kenara atarak, "Şu anda hava durumuyla ilgili bir endişem yok. Kadının dikkatini dağıtan şeylerden kurtulmalıyım."

Jess'e tahta bir gülümsemeyle baktı. "Kusura bakma sevgili kardeşim ama acil bir işim var."

Jess, kulak misafiri olduğu tüm anlar arasında İtalyanca bilgisini o anda her zamankinden daha fazla ortaya çıkarmak istedi. Kadın olduğundan ve Derek'in dikkat dağıtıcı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Nicolas, Derek'i tırnağıyla kaşısa, aldığı kaseyi nereye saplayabileceğini ona gösterecekti.

Bu buluşmayla ilgili şimdiye kadar hiçbir şey umduğu gibi gitmemişti. Hiçbir şey beklediği gibi olmamıştı. Derek, gününün tek ışığıydı. Bu elinden alınırsa, ne yapacaktı?

Jess öğrenmekten neredeyse korkuyordu.

Biri Derek'e bir ay önce böyle bir yerde olacağını söylese ve keşke insanlarla, yani bir kişiyle paha biçilmez hazineleri incelemek yerine ziyaret edebilseydi, buna inanmazdı. Her nasılsa, bu kısa süre içinde hayata dair bildiği her şey değişmişti.

Beğendi.

Etrafındaki dünyayı hâlâ takdir etse de -ve o tablonun Nathaniel Bacon'a ait olup olmadığını gerçekten bilmek istiyordu- Jess'in ona getirdiği dolgunluğu beğendi.

Arkasındaki kapı açıldı ve tablodan döndü. Jess çoktan ortadan kaybolmuş muydu?

Yine de onu arayan gardiyan değildi. Kardeşiydi. Derek onu sadece yemeklerde görmüştü ve adam onunla hiç konuşmamıştı. Sanki müstakbel kralın gözünde Derek yokmuş gibiydi. Ya da en azından yapmamıştı. Derek artık açıkça hükümdarın zihninde ön plandaydı.

Derek en kibar selamını verdi. "Ekselânsları. Yardımcı olabilir miyim?"

"Çantalarınızı toplayabilirsiniz." Derek'e tepeden tırnağa baktı. "Ya da onları geride bırakmak daha büyük bir nimet olabilir. Belki de hizmetiniz için size minnettar olarak size yeni bir takım elbise veririz." Gözleri saçlarına kalktı. "Ve bir düzeltme. Öyle ya da böyle, Pazar sabahı İngiltere kıyılarına gitmek üzere limanımızdan ayrılan bir gemi var. üzerinde olacaksın."

Taç giyme töreni Pazar sabahıydı. Balo Cumartesi gecesiydi, yeni bir kralın ciddiyeti ve yeni bir başlangıçla sona erecek olan kutlamanın başlangıcıydı.

Ve Derek davetsizdi. İlk etapta gerçekten davet edilmemiş olmasına rağmen.

"Jessamine'e burada ihtiyaç var ve sen onun ihtiyacı olmayan bir dikkat dağıtıcısın. Yardımınız için size minnettar."

Kralın sözleri, Jess'in yapamadığını yapması için kardeşini gönderdiğini ima ediyordu. Bu, Kral Nicolas'ın artık kız kardeşini ne kadar az tanıdığını gösteriyordu. Jess asla bu kadar korkak olmazdı.

Bu, Derek'in içinde bulunduğu ülkenin hükümdarının onun gitmesini istediği gerçeğini değiştirmede.

"Anlıyorum," dedi Derek, çünkü neler olup bittiğini anlamıştı. Bu kral, Jess'in emrini yerine getirmesini, ona bir emir vermesini ve onu yerine getirmesini istiyordu. Derek ona bu konuda şans dileyecekti ama o duyguyu en ufak bir şekilde hissetmedi. Jess siyasi bir nişan olmamalı ve öyle olmaya da uzun süre katlanamaz.

Belki Derek, Jess'e gitmeden önce son bir hediye verebilirdi. "Gitmeden önce sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"HAYIR." Söz soğuk, öz ve kesindi.

O halde belki de Jess'e vereceği tavsiye, kardeşinin hayatını gerçek bir sirke çevirmek olurdu. "Gidip Jess'e veda edeceğim."

"Jessamine meşgul. Elbisesine yapılacak son düzenlemeler ve ardından gelen ileri gelenlerle tanışma var. Dediğim gibi, hizmetlerinize artık ihtiyaç yok. Dikkatini dağıtmayı göze alamaz."

Derek karşı koyabilir ve adamla tartışabilirdi ama bu onu hiçbir yere götürmezdi. O tekneyle gidecekti ama bunu yapmadan önce Jess'i de görecekti.

"Anlıyorum," dedi Derek, hemfikir olduğunu belirten hiçbir ses çıkarmamaya özen göstererek. Jess, ağabeyinin istediğini elde ettiğini düşünmesine izin verir ve sonra onun etrafından dolanırdı. Derek de aynısını yapardı.

"İyi. Muhafız, pazar sabahı size rıhtıma kadar eşlik edecek."

Derek adamın gidişini izledi. Jess'in ne yaptığını söylemişti? Elbisesi için son provalar mı? Muhtemelen altında bıçaklarını saklayacağı kısa bir ceket içermeyen bir elbise.

Gitmeden önce zamanı vardı. Ona kendisini hatırlaması için bir şey verebilirdi. Kardeşine yardım etmek için kendini yeniden keşfetmesi gerekmiyordu. Kendisi olarak İngiltere için yaptığı onca şeyden sonra, ağabeyinin ondan değişmesini istemesi aptallıktı. Aynı zamanda, Derek'in hediyesi ona onu hatırlatıyorsa, bunu hiç de hayal kırıklığına uğratacağını söyleyemezdi.

Bir şeyler çok yanıltı. Jess'in kürek kemikleri arasında bir kaşıntı vardı, normalde içgüdülerinin bir şey fark ettiğini ama tam olarak anlamadığını gösteren bir uyarı olarak gördüğü bir kaşıntı vardı.

Sorun, çevresinde bir şeylerin ters mi gittiğini yoksa sadece kendisinde mi olduğunu bilmemesiydi. Bu akşamki baloda giydiği elbiseden şimdiden nefret etmeye başlamıştı. Ağırdı, süslüydü ve kendisinin seçeceği şeye hiç benzemiyordu. Yine de seçim yapma şansı yoktu. Bunun yerine erkek kardeşi onun üç kat eteğe sarılmasını istedi, dıştaki o kadar ağır işlemeli ki kendi başına ayağa kalkabilirdi.

Ne yazık ki, Verbonne'a seyahat eden insanları selamlamak için giymesinde ısrar ettiği elbiselerden çok daha kötü değildi. Peki selam verdiği kişiler. Gülümsemesi, başını sallaması ve kıpırdanmayı bırakması söylenmişti. O sırada yaptığı tek hareketin nefes almak olduğu düşünülürse, onun yerine Derek'in heykellerinden birini tercih edeceğini varsayması gerekiyordu.

Ne yaptığını biliyordu, Derek'i uzaklaştırdığını biliyordu. Henüz bilmediği şey, bu konuda ne yapacaktıydı.

Omuzları zayıf, son moda giyinmiş bir adam karşılama sırasından geçtiğinde, Nicolas onu sadece müstakbel kocası olarak tanıtmıştı.

Jess gülümsemiş, başını sallamış ve mutfığa gitmeden önce odadan ayrılmış, orada şuruba batırılmış Napoli bisküvileri yapmıştı. Hizmetçiler ona korkuyla baktılar ama kimse tek kelime etmedi. Kapıda bir muhafız belirdi ve orada durup onu benzer gergin bir sessizlikle izledi.

Hamur açarken ve bisküvileri keserken dikkate alması gereken birçok faktör vardı. Her ifadeyi inceledi, her açıdan değerlendirdi. Eğer erkek kardeşi olmasaydı, sahip olduğu bilgilerle ne yapardı?

Bisküviler bittiğinde, hâlâ düşünerek bir tanesini kemirdi. Ancak yutkundüğünde, bir nevi rahatlık olsun diye yemek pişirdiğini fark etti. İşkence görmemiş ya da onu suçluluk duygusuyla sarsmamıştı.

Bisküvilerden birini aldı ve ona baktı. Çiftlikte de yemek pişirmek onun sığınağı olmuştu; küçük mutfak onun en mutlu olduğu yerdı. Odadan ancak o anılardan kaçarken nefret etmişti. Kötü anıların gelmesine izin vermek ve onlara hitap etmek, iyi anıların oyalanmasına izin mi vermişti?

Bir kase ve bir kare keten kapan Jess, bisküvileri sardı. Derek'le ilk tanıştığında, Derek ona Napoli bisküvileri için iltifat etmiş ve ardından şurup eklemenin onları daha iyi yapacağını söylemeye devam etmişti. Haklıydı ama o inadına yaptığı ilk partiyi ateşe atmıştı. Bunu hatırlayacak mıydı?

İri gözlü, kahverengi saçlı genç bir mutfak hizmetçisi kenarda durdu ve Jess onu çağırdı.

"Evet leydim?"

Jess kaşlarını çatı. Artık bir hanımefendi olduğunu sanıyordu. Bir unvanı var mıydı? Babası bir düktü ama bu onu ne yapıyordu?

Evlilik malzemesi. Politik bir takas aracı.

Artan acıyı bir kenara itti ve bisküvilere odaklandı. "Derek Thornbury adlı adamı bulmanızı istiyorum. Yoldan çekilmiş olsa da, o burada bir misafir."

"Kim olduğunu biliyorum hanımefendi. Ondan uzak durmamız söylendi."

Elbette vardı. "Pekala, talimatlarını değiştiriyorum."

"Ama kraldan geldiler leydim."

Henüz kral değildi. Jess bu kaba düşünceyi engelleyemedi ama dile getirmedi. Bunun yerine, "Adın ne?" diye sordu.

"Maria, hanımefendi."

Bu kız, Jess mutfakta olduğu süre boyunca Jess'e bakmıştı - korkudan değil, hayranlıktan. Jess, akraba bir ruhu gördüğünde tanıdı. Bu kız bir veya iki kuralı çiğneme sanatını biliyordu.

"Hiç bir leydinin hizmetçisi olmak istedin mi, Maria?"

Genç kızın gözleri büyüdü. "Bulaşıkhanede çalışıyorum."

"Sorduğum şey değil."

Kız başını salladı. "Annem bana dikiş dikmeyi öğretti. Terzi olacaktım ama onun dükkânı yandı."

Jess'in dükkanın nasıl yandığını sormasına gerek yoktu. Saray duvarlarının dışında, Nicolas ülkenin ilerlemiş gibi görünmesini istese bile burada savaş olduğu belliydi. Verbonne'un bir zamanlar olduğu kadar muhteşem görünmesi için, küllerinden doğan bir anka kuşu olduğunu kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Gerçekte nasıl olacağından çok görünüşüyle ilgileniyordu neredeyse . Ve şimdiye kadar tespit edemediği, onu rahatsız eden de buydu.

Nicolas'ın tüm planları su yüzüne çıktı. Hiçbir şey ülkeyi düzeltmiyordu.

Bundan sonra onunla ilgilenmesi gerekecekti.

"Şey, bir bayan hizmetçiye ihtiyacım var ve normal bir hizmetçi istemiyorum. İşi istiyor musun?" Jess, Nicolas'ın kendisine atadığı yavan kadınlar tarafından bir sabah daha giyinmek zorunda kalsaydı çılgık atacaktı.

"Evet, hanımefendi," diye fısıldadı kız.

"Efsanevi." Jess ona bir kase bisküvi uzattı. "Bu, bana cevap verdiğin ve ben de seni diğer her şeyden koruduğum anlamına geliyor. İlk işiniz bu kaseyi Bay Thornbury'ye teslim etmek. Ona nereden geldiğini söylemek zorunda değilsin. O bilecek. O zaman benimle odamda buluş.

Kısa bir süre sonra Maria, yanında sırtan bir kahyayla odaya gelmesine rağmen bunu yapmıştı. Sert kadın belli ki Jess'in Maria'yı böylesine yüce bir konuma terfi ettirdiğini inkar etmesini bekliyordu ve Jess, kadını düzeltmekten büyük keyif almıştı.

Sonra herkesi odadan çıkardı. Jess ve Maria'nın elbiseyi nasıl giyeceklerini anlamaları biraz zaman almıştı ama bunu yaparken birbirlerini de tanımışlardı. Jess ne kadar çok şey öğrenirse, yeni hizmetçisini seçerken o kadar kendine güveniyordu.

Şimdi, Jess yatak odasını düzeltmek için Maria'dan ayrıldıktan iki saat sonra, kızı baloya getirmenin bir yolu olmasını diledi. En azından o zaman bir dost yüz olurdu.

"İşte buradasın," dedi ağabeyi kulağına. "Neden olman gereken yerden kaçıp duruyorsun?"

Belki de nerede olmam gerektiği konusunda farklı görüşlere sahip olduğumuz için, diye ısırdı Jess, ona saygıyla yaklaşmaktan bıkmıştı. O değildi. Bunu yapmaya devam edemezdi.

"Biz savaştan sağ kalanlarız, Jessamine. Verbonne'un da kurtulacağını temsil ediyoruz."

"Yine nasıl olacak? Bütün bu ışıltı bir insanı ayakta tutmayacak."

Yüzünü doğal tutmasına rağmen Nicolas'ın gözleri sertleşti. Ne de olsa kimse kardeşin ve kız kardeşin kavga ettiğini bilemezdi. Verbonne'da iyi olan her şeyin temsilcisiydiler.

Aksini ima eden herkes susturulacaktı.

Jess kaşlarını çattı ve akıcı bir İtalyancayla, "Yaptığın şey yanlış," dedi.

Gözleri genişledi ve sonra kısıldı. "Kral benim Jessamine, yoksa yarın bu zamanlar kral olurum. Neyin yanlış olduğuna ben karar veririm."

Hayır, yapmadı. Böyle bir zihniyet her zaman krallıkları, aileleri ve yaşamları yok etmişti. Nicolas bu yolda devam edecekse, Jess bunun bir parçası olamazdı. Aslında bunu durdurmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Adamın onu izlediğini bilerek, partinin daha derinlerine gitti ve balo salonundan bahçeye çıkabileceği bir noktaya kadar manevra yaptı. Düşünmesi gerekiyordu ve bunu yaparken bir gösteri yapmayı hatırlaması gerekmiyordu.

Otuz Yedinci Bölüm

Jess kayalara, Kraliçe Jessamine'in resimde durduğu duvara gitti. Parıldayan yıldız ışığında, huzurlu dalgalar duvarın kenarını öpüyordu. Artık okyanusta fırtına çıkmadı.

Arkasındaki balo salonu başka bir konuydu.

Bu suların karşısında İngiltere yatıyordu. Hizmet ettiği, içinde yaşadığı, sevmeye başladığı bir ülke. Arkasında Verbonne vardı. Doğduğu yer ve mirası, onun için uzak anılar ve eski hikayelerle bilinir.

Verbonne'u en az İngiltere kadar sevmesi gerekiyordu, ama kendinde bulabileceği tek şey, tamamlanmış bir işin tatmini ve diğerlerini yaptığı gibi bu işi geride bırakma arzusuydu.

"Eninde sonunda buradan çıkacağını düşünmüştüm." Derek'in sesi transını bozdu ve daha oluşmaya başladığını fark etmeden önce dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi.

"Beni mi bekliyordun?"

"Evet." Geldi ve yanında durdu, omuz omuza, suya baktı. "Muhafızları paniğe kaptıracaksın. Tekrar."

Jess yüzünü buruşturdu. "Biliyorum."

Derek'e baktı. Paltosu, son zamanlarda yaptığı onca yolculuktan dolayı biraz eskimiş görünüyordu ve pantolonu boldu. Arkasındaki özenle aydınlatılmış saraydan çok uzak.

Hem de çok daha gerçek.

Bakışları adamın yüzüne kaydı, ama artık çok uzun bir saç tutamıyla gizlenmiyordu. "Saçına ne oldu?"

"Kardeşin çok nazikçe bana berberini kullanmamı teklif etti. Odama da yeni bir takım elbise getirildi. Giyip giymeyeceğime karar vermedim."

Kaşlarını çattı. "Saçlarını geri uzat."

"Yapacağım," dedi gülerek. Sarayı işaret etti. "Tam bir partiye benziyor."

Davet edilmeliydin, dedi. "Eğer sen olmasaydın, taç giyme töreni çok daha tehlikeli olurdu. Hatta hiç olmamış bile olabilir."

"Onu öyle görmüyorlar."

"Peki yaparım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sensiz baloya dönmeyeceğim."

Kahkahası kayalık sahilde yuvarlandı ama bir parça hüznün de vardı. "Bunu sanki senin için yüce gönüllü bir fedakarlık olacakmış gibi söylüyorsun. Yine de buradasın, şimdiden kendi seçiminle onu terk etmeyi seçtin."

"Benden olmamı istedikleri kişi olamam," dedi sessizce. Sonunda giyemeyeceği bir rol bulmuştu.

Derek elini çevirip onunkini kavradı, avucunun sıcaklığı kadının saten eldiveninden sızıyordu.

Saten. İnsanın eline geçireceği tüm saçma kumaşlardan. Saten neredeyse dekoratif çılgılık attı. Tatlı. Kullanışsız.

Başparmağı onun elinin üzerinde ileri geri gezinerek, sudaki yolculukları sırasında onu sakinleştirdi. "Seni tanıdığım süre içinde on beş farklı kadına dönüştüğünü

gördüm. Bir sokak çocuğundan yaşlı bir cadıya, yakacak parası olan zarif bir hanımefendiye. Olmak istediğin herhangi biri olabilirsin."

"Bir süreliğine evet, ama bu" -boştaki elini sarayı işaret etmek için uzattı- "bu sonsuza dek sürecek. Gecenin sonunda bu elbiseyi üzerimden atıp, bir savaşın veya bir ülkenin gidişatını değiştirecek bir bilgi parçasıyla gecenin karanlığına koşmayacağım. Nefes alamadığım bir odaya götürüleceğim ve yarın daha güzel giysilere sarınacağım ve her şeyi yeniden yapmam bekleniyor. Hayatımın geri kalanında Leydi Jessamine olacağım. Ve onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Kim olmak istiyorsun?"

Jess olmak istiyordu. İngiltere'ye geri dönüp Daphne'yle dalga geçmek ve Kit'le akıl oyunları oynamak istiyordu. Reuben, Sarah ve Haven Malikanesi'ndeki diğer çocukların nasıl büyüdüğünü görmek istiyordu. Ryland'ın balo salonunda genç erkeklere kaşlarını çatan bir baba olmasını izlemek istiyordu. Martha'nın dişi kırmayan ekmek yapmayı öğrenip öğrenmediğini görmek istedi.

Derek'le daha fazla zaman geçirmek istiyordu, kendisi de dahil olmak üzere olaylara nasıl baktığını yeniden düşünmesi için ona meydan okumaya devam etmesini istiyordu.

Bunların hiçbiri burada değildi.

İşte Verbonne'du. İşte o Leydi Jessamine'di ve ne istediğinin bir önemi yoktu. Bu, Ryland'dan ve hatta Kit ile Daphne'nin yeni kocalarından öğrendiği bir şeydi. Bir aristokrat -en azından iyi bir aristokrat- olmak, ülkenin daha önemli olduğu anlamına geliyordu.

Tüm alışılmadık ve skandal davranışlarına rağmen Ryland bile İngiltere'nin iyiliği için yaptığını yapmıştı. Kral ve ülke adına hayatını ve unvanını feda etmeye hazırdı.

Jess de öyle. Yıllarca İngiltere adına kendini tehlikeye atmıştı. Bir yanı, daha önce olduğundan biraz daha fazla endişe duysa da, yine de bunu yapmaya istekli olacaktı. Daha önce sevdiği tüm insanların öldüğünü düşünürken şimdi sevdiği insanlar vardı. Yine de İngiltere'yi kurtarmak, sevdiği insanları kurtarmak anlamına geliyordu, bu yüzden gerekirse bunu tekrar yapacaktı.

Verbonne'u düşündüğünde hissettiği tek şey suçluluktı. Babasının, doğduğu ülkenin, çocukluğunun ülkesi için aynı fedakarlığı yapmaya şevkle istekli olmadığı için ezici, ruhunu ezen bir suçluluk duygusu.

"Artık kardeşimi tanımıyorum. Biz yabancıyız."

Derek'in tutuşu sıkılaştı. "Bir zamanlar olduğumuz gibi. Ve bence, hedefimize doğru çalışırken arkadaş olduğumuzu düşünmek isterim."

Jess yutkundu. Evet, arkadaş olacaktı. Ve dahası. Onu olduğu gibi kabul ederken, ona hiç olmadığı kadar meydan okumuştı. Kınamadan ya da küçümsemeden ona öğretmeyi teklif etmişti. Yetenekleri kendisinden daha güçlüyken liderliği ona bırakmış, sonra yapamayacağı bir şey olduğunda kabul etmesi için onu zorlamıştı. Konsantrasyonunu başka hiçbir şeyin bozmadığı zamanlarda dikkatini dağıtmıştı.

Ona yaşadığını hissettirmişti.

O olmasaydı, yürüyen ölülerden biri olur muydu, içlerindeki hayat solup giderken hareket halinde olanlardan biri olur muydu?

Belki. Ama bu onun sorunuydu, onun sorunu değildi. İyi olacağını düşünerek gitmesine izin vermeliydi. Onu iyi hatırlamasını istiyordu.

Nereye gideceğini, ne yapacağını sormak istedi ama zaten biliyordu. Haven Malikanesi'ndeki işi bitirecek ve ardından bir sonrakine geçecekti. Onun gibi o da aynı olmayacaktı ama devam edecekti.

"Sabah gidiyorsun," dedi.

"Evet. Sana söyleyip söylemediğini merak ettim."

"Kasten değil." Omuz silkti. "İtalyanca konuşuyor. Ya da en azından yaptı. Yarın muhtemelen İspanyolca olarak değişecek." Gözleri parladı. "Ben de o dili konuşuyorum."

Derek'in yanıtı bir kıkırdamaydı. "Uzun zamandır bu anı kovalıyorsun, Jess. Kabul etsen de etmesen de bir gün sonucun bu olacağı umuduyla günlüğü tuttun." Derek elini bıraktı ve kolunu onun omuzlarına doladı.

"Umduğum gibi olmadı," diye itiraf etti Jess.

"HAYIR." Derin bir nefes aldı ve devam etti, "Hala koştuğunuz şeyi buldunuz. Veya dan. Her iki durumda da, hayatında ilk kez koşmuyorsun."

"Ne diyorsun Derek?"

"Tekrar koşmaya başlama. Ayrılmaya karar verirsiniz, bunu ön kapıdan yapın. Ne kadar zor bulursan bul, bu senin ailen. Onları bir kez kaybettin. Onları geri aldığına göre artık onları atma. İş olabilir ve asla eskisi gibi olmayacak ama kendi tarzında güzel olabilir.

"Benden çok şey istiyorsun." Yaşadığı her yerden kaçmıştı. Bir kez olsun hoşçakal dememişti.

şimdiye kadar. Ona kadar. Ona veda ediyordu ve bu onu öldürebilirdi.

"Bunu yapabileceğini biliyorum. Gölgelede zaman geçirdin. Tanrı seni ışığa kavuşturdu. Belki de bir süre orada yaşamayı denemenin zamanı gelmiştir. Parladığınızı fark edebilirsiniz."

İşık içinde yaşamak. Ne konsept.

Derek sırttı ve sonra fısıldadı, "'Hiç kimse bir mum yaktıktan sonra, içeri giren ışığa görsün diye onu gizli bir yere, kile altına değil, bir şamdan üzerine koymaz.'"

Jess, Verbonne'a geldiğinden beri yaptığı her şeyden daha hafif hissettiren özgür bir kahkahayla güldü. Ryland'ın İncil'i okumaya devam etmesinin ve koşullar iyi giderken Tanrı'yı aramasının, Daphne'nin her gece çocuklara kitabı okumakta ısrar etmesinin ve Derek'in sakin, düzenli yaşamına bile inanmayı başarmasının nedeni buydu. Tehlikeden korunmakla ilgili değildi - yaşamla ilgiliydi.

Yolun bir yerinde bundan sandığından daha fazlasını özümsemişti.

Nicolas'ın planının yanlış olduğunu bu şekilde biliyordu.

Daphne'nin iki kral ya da bir kral ve bir danışman ya da kuzen hakkında okuduğu bir hikaye vardı. O kısmı hatırlamıyordu ama kralın Rehoboam olduğunu ve halkına gücünü göstermek için ağır bir boyunduruk takmak istediğini hatırlıyordu. Diğer adam yapma dedi. Ve sonra İsa'nın boyunduruğunun hafif olduğunu söylediği zaman vardı.

Ayrıntılara sahip değildi, onları aramak için biraz zaman harcaması gerekiyordu ama Nicolas'ın yanıldığını bilecek kadar biliyordu.

"Senin için bir şeyim var," dedi Derek, kolunu onun beline dolayıp paltosuna uzanırken. Ona bir tomar kumaş uzattı.

Keteni açtı ve bir deri tabakasıyla kaplı olduğunu gördü; bacağına güvenli bir şekilde saracak uzun bir askı ve kanadı bacağına yakın tutmak için daha kısa bir askı.

Demetin üzerine üç bıçak dizilmişti.

"Kendin olmayı bırakmana gerek yok," dedi. "Yapmamalısın. Kardeşin hatırladığın erkek olmadığı gibi, sen de hatırladığın kız değilsin. Bence bu iyi bir şey."

"Sana veda edemem, Derek."

Ona veda etmek yanlıştı. Bu hiçbir yerde İncil'de olmasa bile, bu adama veda etmemesi gerektiğini kalbinde biliyordu.

O zaman yapma. Git ve beni burada bırak. Burası benim kaldığım yermiş gibi davran. Bana ihtiyacın olduğunda burada dur. Beni düşün, benimle konuş. O suların hemen üzerinde olacağım. seni duyacağım Yalnız olmayacaksın. Söz veriyorum Jess, kim olduğunu unutsan bile asla unutmayacağım. Hatırlatmaya ihtiyacın olduğunda burada dur ve hatırla."

Gözleri, akmasına izin vermediği yaşlarla yanıyordu. O döşeme tahtalarının arasına gizlenmiş olduğundan çok korkmuştu; sonra kendini kanıtlamak için fazla kararlıydı. Ondan sonra konu korumaydı. Artık koruma kalmamıştı. Derek onun savunmasını paramparça etmişti. Onları şimdi yeniden inşa etmesi gerekecekti ama bunu asla unutmamak için içinde onunla birlikte yapacaktı.

Öne doğru bir adım attı ve elini onun omzuna koyduktan sonra parmak uçlarında yükseldi ve ağzının kenarına nazik bir öpücük kondurdu.

"Bir dahaki sefere kadar o zaman," dedi titrek bir gülümsemeyle, uzaklaşırken parmaklarını onun kolunda gezdirerek son ana kadar onunla temasını sürdürdü.

Jess son gölgelerde durdu, eldivenlerini çıkardı ve yaptığı kılıfı bacağının alt kısmına takmak için diz çöktü. Derek'in bir parçası yanında yürüdüğünü görmek, Derek'e huzur verdi. Cesur elbisenin eteklerinin altında kimse bunu görmezdi ama Jess bunu hissedirdi. Önemli olan buydu. Tanıdığı Jess'in eski bir tablo gibi geçmişte kalması çok yazık olurdu.

Saçlarının solgun parlaklığı kaybolduğunda ve elbisesi sadece kendi hayal gücünde görüldüğünde, arkasını döndü. Küçük çantası çoktan toplanmıştı ve onu bekliyordu.

Kral Nicolas sabah gitmesi için düzenlemeler yapmıştı ama Derek artık başkalarının insafına yaşamayı reddettiği için kendi düzenlemelerini yapmıştı. Bu gece gemiye binecekti. Şans eseri, gelgitin değişmesi ve teknenin kalkışı boyunca uyuyacaktı.

Verbonne ve içindeki her şeyin bir rüya olduğunu iddia edebilirdi.

Saraydaki önem duygusu rıhtıma kadar uzanmıyordu. Yanından geçtiği herhangi biri, sabahleyin resmen krallarını taçlandırdıklarını biliyorsa, ya umursamıyordu ya da yarını düşünmek için yarını bırakmıştı.

Gemi, bir avuç küçük, temel yolcu bölmesiyle çoğunlukla kargoydu. Derek'in bir tanesine alışması uzun sürmedi. Gemide yalnızca birkaç saat kalacağını bildiğinden eşyalarını boşaltmasına gerek yoktu.

Dar yatağından bulutsuz bir gökyüzünde yıldızları görebiliyordu ama başka bir şey göremiyordu. Ceketini ve ayakkabılarını çıkardı ama kıyafetlerinin geri kalanını uzanırken üzerinde bıraktı. Sahip olduğu her şey zaten kurtarılamayacak kadar buruşuktu. İçinde uyumak bir fark yaratmaz.

Londra'ya yanaştığında William'ın evine gider ve temizlenirdi. Sonra işine dönecekti. Öğretir, çalışır ve evet resim yapardı. Jess'le tanışmadan önceki hayatıyla meşgul olacaktı.

Elbette aynı adam olmayacaktı ama o kısmı sabırsızlıkla bekliyordu.

Vücudunun durgunluğu ve teknenin hareketi, zihnindeki kargaşaya rağmen sonunda onu uyuttu. Gözleri kapanıp yıldızları göremezken tek düşünebildiği uyandığında her şeyin biteceğiydi.

Bunda zerre kadar mutluluk bulamıyordu.

Otuz Sekizinci Bölüm

Jess, elinde minyatür etli turtta gibi bir çeşit doldurulmuş hamur işiyle dolu bir tepsiyle bir sunucunun arkasındaki balo salonuna gizlice girdi. Yemek yeme fikriyle midesi kasıldı, ancak bunun açlıktan mı yoksa yutmaya çalıştığı herhangi bir şeyle boğulma korkusundan mı olduğundan emin değildi.

Saklanması için bir sebep yoktu. Bu kutlamanın onur konuğu olması gerekiyordu. Yine de kendini odanın kenarlarına tutunmuş, gölgeden gölgeye yavaşça hareket ederken buldu, ta ki arkadaki ağabeyinin yabancı ileri gelenlerin tebriklerini kabul ettiği bir alana gidene kadar.

Yanında bir kadın duruyordu, onun sabırlı ve duygusuz gözlerine yavan bir gülümseme eşlik ediyordu. Muhtemelen Jess'in henüz tanışmadığı ve Nicolas'ın ona bahsetmediği, ancak bir danışmanın geleceğin kraliçesi olacağından bahsettiği Charlotte.

Yeni bir kralın bir kraliçeye sahip olmasının iyi olduğunu düşündü ama ikisi arasında özel bir aşk göremiyordu. Evlilik teklif ettiğinde muhtemelen Nicolas'ın aklında aşk yoktu. Onunkini ayarlarken kesinlikle aklında değildi. Onun bir başkasını sevdiği gerçeğini bir kez olsun dikkate almamıştı.

Jess durakladı. Kuyu. Bu gerçeği birkaç saat önce tamamen fark etmiş olmayı diledi. Derek'i ikisinin de o gemide olması gerektiğine ikna edebilirdi.

Baldırını saran sıkı deri, Jess pencerenin yanında durup partiyi izlerken nefes almasına yardımcı oldu. Ayrıca, elbisesinin parlaklığına rağmen görünmeden teslim olduğu korkaklıktan dolayı onu azarladı.

Pencerelerin ötesindeki bir hareket dikkatini çekti. Başka bir misafir bir an olsun huzur bulmak için karanlık bahçelere mi çekilmişti?

Ellerini gözlerinin çevresine götürdü ve daha iyi görebilmek için cama yaklaştı. Figür gece kıyafeti giymemişti ve bahçeye değil, Nicolas'ın bir grup güçlü adamla mahkemede bulunduğu balo salonunun kapılarına gidiyordu.

Muhafızların hiç dikkat etmediği kapılar. Dürüst olmak gerekirse, bu adamları kim eğittiyse tam bir embesildi.

Jess, diz çökmeden ve bıçağı çıkarmak için eteğini hafifçe kaldırmadan önce kardeşine biraz daha yaklaştı. O sırada Leydi Jessamine değildi, soylu değildi, hatta baloya katılanlardan biri değildi.

O Jess'ti.

Adam kapıya yaklaştığında balo salonundan gelen ışık yüzünü aydınlattı. Ne bekçiydi ne de misafir gibi giyinmişti. Yüzü sert ve kızgındı, açıkça bir düşmana aitti.

Doğrudan erkek kardeşine yönelen bir düşman.

Bıçağı ne kadar sert fırlatması gerekeceğini ve bıçağın kaç dönüş yapacağını hesaplayarak, adamın az sonra gireceği kapıyla kendisi arasındaki mesafeyi zihninde adımladı.

Yarım adım daha ileri. Bıçağının kabzasıyla kafasına vurarak onu durdurabilirdi. Bu gece kimsenin ölmesine gerek yoktu.

Kapıyı zorlayarak açtı.

Bir an için herkesin donacağını umarak çılgık attı ve sonra bıçağı fırlattı. Kabza, adamın kafasının yan tarafına bir şaplak attı ve yere yığıldı.

Jess ileri atıldı ve Nicolas'ın korumasıyla aynı anda adama ulaştı. Bıçağı almak için eğilirken ayağını adamın boğazına dayadı ve alçak bir hırıltıyla gülünç eteği yana itti. Adam hareket etmiyordu ama o da işini şansa bırakmıyordu.

"Kim o?" diye sordu gardiyana.

"Richard Buchanan, Kral Nicolas'ın taht hakkını talep edecek adam," diye yanıtladı muhafız, onun kiminle konuştuğunu anlamadan sesindeki otoriteye açıkça yanıt vererek.

"Jessamine," diye tısladı kardeşi kulağına. "Ne yapıyorsun?"

"Bazı insanlar teşekkür ediyor," diye mırıldandı. "Bir yerlerde bir koruma hücreniz var mı?"

"Elbette isterim," dedi Nicolas.

"O halde biz daha fazlasını öğrenene kadar bu adamı oraya koymayı öneririm."

"Bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz."

"Öyle mi?" Jess elinde bıçakla adamı işaret ederken sesini fısıltıyla tuttu. "Silahı yok kardeşim. Kızgındı, evet ve hiç şüphesiz sorun çıkarmak istiyordu ama bunun bir suikast girişimi olduğunu iddia etmeye kalksan bile seni çatılardan çürüteceğim.

Nicolas'ın gözleri kısıldı. Yıllar geçtikçe sert bir adam olmuştu ve Jess bunun için onu gerçekten suçlamıyordu. Ailesini bir anda kaybetmişti. Uzun, işkence dolu yıllar boyunca her şeyini kaybetmişti.

Sert olmak zorundaydı. Hayatta kalmıştı ama Verbonne bir ülkeyi başka bir sert diktatör olarak yönetecekse hayatta kalamazdı. Bu Nicolas'ın görünüşe göre henüz öğrenmediği bir şeydi.

"Belki," dedi, "seni de kilit altına almalıyım."

Lütfen yap, dedi Jess. "Sadece ihaneti ve savaşı bilen bir halktan sana ne tür bir sadakat kazandırdığını görelim."

Bakışları anlamlı bir şekilde elindeki bıçağa kaydı. "Bunu nereden aldın?"

"Bu benim. Hayatta kalmayı öğrenmek zorunda kalan tek kişi sen değilsin."

Hiçbir şey konuşmadılar, aynı kanı paylaşan iki kişi ve bir avuç dolusu hatıra dışında çok az şey, kalabalık bir balo salonunda birbirlerine bakıyorlardı.

Sonunda Nicolas, insanların onu izlediğini ve Jess'in ayağının altındaki adamın kıpırdandığını fark etti.

Nicolas yüksek sesle, "Onu zindana götürün," dedi.

Korumalar ileri atıldı. Jess, ayağını çekmeden önce adamın kollarını iyice kavrayana kadar bekledi.

Herkes adamın odadan sürüklenmesini izlerken diz çöküp bıçağını kaldırdı. Sırtındaki kılıflar kadar kullanışlı ya da zarif değildi ama işe yarardı.

Doğrulduğunda kargaşa yerine Nicolas'ın onu izlediğini gördü. "Bence konuşmalıyız ablacığım. Bana söylemediğin çok açık ayrıntılar var."

"Sormadığın sorular var." Jess başını eğdi. "Bunun ışığında, bu gece benim hakkımda herhangi bir duyuru yapmaktan kaçınmanı öneririm."

Bir an birbirlerine baktılar ama o başka bir şey söylemedi, sadece ona sırtını döndü ve dansı yeniden başlattı.

Jess gitmek istiyordu, keşke orası dışında herhangi bir yerde olabilseydi ama gecenin geri kalanını dans ederek, gülümseyerek ve onu olağanüstü bir şey yaparken gördüğünü sananların saçmalığına gülerek geçirdi.

Taç giyme töreni başlamadan önce herkes birkaç saat uyumak için dışarı çıkarken, Jess bekledi ve gerginliği azaltmak için başını çevirdi.

"Benden sır saklıyordun," dedi Nicolas, yalnızca onlar, bir avuç gardiyan ve ayrılan orkestra varken arkasından.

"Hımmm, evet. Danışmanlarınızdan birini yeniden düşünmelisiniz. Charles. Eğer gerçekten özgür bir ulus olmak istiyorsanız, o bunu desteklemeyecektir."

Nicolas alay etti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü diğer adama, Francesco Bianchi'ye, Verbonne'un Alman Konfederasyonu üyesi olarak daha uygun olacağını söyledi."

"Francesco Bianchi İngilizce bilmiyor. Nadiren Fransızca konuşur. Ne dediklerini nereden bileceksin?"

Parlo italiano, ricordi? dedi Jess, hafızasının zayıflığına gözlerini devirerek.

Nicolas, bıçakların hala baldırına sıkıca oturduğu bacağına baktı. "Ah evet. İtalyancayı ne zaman öğrendin?"

"İtalya'da mükemmelleştirdim. Bana ne zaman olduğunu sorma. Orada hayat bir süre bulanıklaştı." Nicolas kendi sırlarını ifşa etmeden önce sırlarını ifşa edecek değildi, odadaki gücü elinde bulunduran oyken değil. Ya da öyle sanıyordu.

Nicolas'ın kaşları çatıldı.

Pişman olacağın bir şey söyleme, diye uyardı Jess. "Her şeyi bilmiyorsun. Muhtemelen bildiğini sandığın şeylerin yarısını bile bilmiyorsun."

Nicolas, "Bu konuşma bitmedi," dedi.

Ama belki de öyle olmalı.

Jess odasına geri dönerken aşkı düşündü, Derek'i ve kendisi, erkek kardeşi ve Verbonne hakkında söylediklerini düşündü. Aşk ve fedakarlık hakkında söyledikleri.

Erkek kardeşini seviyorsa, onun için kim olduğunu feda etmeye istekli olmalı mıydı? Ülke için mi?

Güvendiği ve hayran olduğu insanların hepsi aşkın bir fedakarlık olduğunu söylese de bu doğru değildi. Derek ihtiyaç hakkında da bir şeyler söylemişti, Jess'in Kit ve Daphne'nin buna ihtiyacı olduğu için fedakarlık yaptığını söylemişti. Kit'in alıntılacağı mısra neydi?

"Burada Tanrı'nın sevgisini anlıyoruz, çünkü o bizim için hayatını feda etti."

Tanrı, istediği fedakarlığı değil, ihtiyaç duyduğu fedakarlığı vermişti. Aşkın talep ettiği fedakarlık buydu. Başkasını mutlu etmek için fedakârlık değildi; ihtiyaç duyduklarını sağlamak için fedakarlık yapıyordu.

Anıları arasında yaptığı küçük gezinti, başka bir şeyi sarsmıştı. Richard Buchanan'ın adını nerede duyduğunu şimdi hatırladı.

Otuz dakika sonra, Jess kendi elbiselerinden birini giymiş ve zindanlara doğru ilerliyordu. Bölgenin girişinde bir bekçi oturdu, ancak doğrudan hücrenin yanında değil. Bir yan koridora atılan bir taş, araştırmak için görevinden ayrılmasına neden oldu.

Nicolas gerçekten şanslıydı, henüz kimse onu öldürmeye karar vermemişti.

Kısmen siyah bir bezle kaplı bir fenerle karanlık, rutubetli geçide girdi ve tutsağı bulana kadar hücrelerden aşağı indi. Çok fazla hücre yoktu, belki yarım düzine, ama gardiyandan olabildiğince uzağa yerleştirilmişti.

Adam ona gözlerini kırptırdı ve bakışlarını onun sivri ışığından korumak için kolunu kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

Jess, "Bir ziyaretçin olduğunu bilmelerini istemiyorsan sesini alçalt," diye fısıldadı, kumaşı, teneke fenerin içindeki tek mumdan gelen neredeyse hiç ışık alanı aydınlatmayacak şekilde düzeltirken. Hücrenin dışında yere oturdu ve adamın kendisine katılmasını bekledi. Daha yaşlıydı, ama geçimini topraktan sağlayan erkeklere göre daha canlı görünüyordu.

Bir süre onu izledi ama sonunda ilerledi ve karşısına oturdu. "Sen kimsin?"

"İyi. Daha akıllıca bir soru," dedi Jess. "Şu anda kafanın sol tarafının muhtemelen biraz hassas olmasının nedeni benim."

Adam başının yan tarafını ovmak için elini kaldırdı.

"Aynı zamanda kral olarak taçlandırılan adamın kız kardeşiyim." Jess derin bir nefes aldı. "Şimdi sana kimliğimi söyledim. Bana seninkini söyle. Sen kimsin?"

"Richard Buchanan."

"Yani diyorlar ki. Tacı istemiyorsun."

Bir an şok içinde ona baktı. "BEN . . . hayır, bilmiyorum, gerçekten değil. Kimse bana bu konuda inanmıyor. Nasıl bildin?"

"Çünkü İngiltere'ye tabloları anlatmaya çalıştın. Eğer dinleselerdi, bu hafta sonu her şey biraz farklı olabilirdi." Jess, işlerin farklı gitmesini isteyip istemediğinden emin değildi. Hala bu ülkenin özgür olmasını, insanların sevdikleri kültürü yeniden keşfetmelerini istiyordu ama en iyi yol bu muydu?

"Nasıldın-"

Jess elini havada salladı. "Hücredeki sensin. Soruları ben soracağım."

Adam homurdandı.

"Neden buradasın?"

"Ülkeyi yönetmek istemiyorum ama onun öldüğünü de görmek istemiyorum." İçini çekti ve başı öne düştü. "Dedem için çok şey ifade ediyordu. Neredeyse takıntılıydı. Nedenini hiç anlamadım. İngiltere'de doğdu, hayatı boyunca orada yaşadı."

"Ailesi kimdi?"

"Dominik adında bir ressam ve Nicolette adında bir kadın."

Jess'in içini bir rahatlama kapladı. Bir çocuk olmuştu. Bir kız çocuğu. Nicolette'in babası Nicolas'ın adına ne isim verildiğine bahse girerdi. "Devam etmek."

"Dedem resimler arasında büyümekten, annesinin anlattığı hikâyelerden bahsederdi. Hikâyeler bize ulaşana kadar, masaldan biraz daha fazlasıydılar.

"Öyleyse neden buradasın?"

"Çünkü ailem hayatlarını o masallara adadı. Teyzem bize daha fazla güç kazandırmak için bir asilzadeyle evlendi. Bu hikâyeler, bu onlar arasında adeta bir hastalıktı. . . Bu . . . kan davası Tüm hayatım boyunca bunun benim için doğduğum kader olduğu söylendi. Kuzenim bunun için ihanet bile etti."

Onunla tanıştım, diye mırıldandı Jess. "Benden pek hoşlanmıyor."

Bucan başını salladı. "O kimseyi sevmiyor. Bir tür sadakat duygusuyla başta bu konuda sessiz kaldım ama kontrolden çıktı. Verbonne'daki gücümüzü geri kazanmak için kasasını boşalttı.

Bucanan, "Buraya gelmeden önce," diye devam etti, "aristokratları yargılamaktan çekinmeyen bir yargıca bir paket bilgi bıraktım."

"İyi." Jess, Ryland'a haber gönderirdi. Sihirli fener slaytlarındaki kodlar, Lord Bradford'un kaderini belirlemeye yardımcı olabilir. "Şimdi bana neden burada olduğunu söyle."

"Çünkü Nicolas peşimden adamlar gönderdi. Tacın bende olması gerektiği fikrine asla inanmadım. Belki savaş yüzündendi, belki sadece soylu olmak yerine kraliyet ailesi olma fikriydi, ama her ne ise, Bradford takıntılı hale geldi. Bunu istediğimi ne kadar inkar edersem, o kadar zorladı ve kendi başına o kadar çok şey yaptı. Kendi başına bir iddiada bulunmaya çalışıp çalışmayacağını bilmiyordum, bu yüzden ona yapacağımı söyledim.

"Sanırım Nicolas bunu öğrendi."

"Belki. Ya da belki kuzenimin saplantısını benim taşıdığımı düşündü. Dürüst olmak gerekirse tek endişem, Nicolas'ın Verbonne'u alıp büyükbabamın inandığı bir masal haline getirmesiydi. Henüz çok iyi bir iş çıkarıyor gibi görünmüyor."

Hayır, yapmadı. Jess henüz onda iyi bir kralın özelliklerini görmemişti. "Ne yapması gerektiğini düşündüğünü söyle."

Derek banyo yapıp rahat bir yatakta bir gece geçirdiği için çok mutluydu ama bunun dışında İngiltere'yi gördüğüne pek sevinmedi.

Kahvaltıya indiğinde Ryland onu bekliyordu.

Derek, "William'ın evine gittiğime yemin edebilirdim," dedi ve hemen masaya çay ve yemek getiren uşağa teşekkür ederek oturdu.

"Yaptın," dedi Ryland. "Misafirperverliğini ihlal ediyorum."

"Ne kadar düksün."

"Şu anda aristokrasiye pek sıcak bakmıyorsun, değil mi?" Ryland kıkırdadı.

Hayır, Derek değildi. Çünkü Jess normal bir kadın olsaydı, onunla eve gelebilirdi, ona kur yapabilirdi ve kalbi şu anda Manş Denizi'nin dibinde bir yerde atmıyordu.

Ryland, "Sanat eserleriyle dolu birkaç mülküm var," diye düşündü. "Katalog haline getirmeyi gerçekten hiç düşünmedim, ama akıllıca bir değerlendirme gibi görünüyor." Öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Eğer böyle olmasını tercih etseydin, sen çalışırken benim evde olmam gerekmezdi."

Derek'in bardağını bırakırken bir damla çay döküldü. Peçetesine döküldü ve liflerin arasından yavaşça yayıldı. "Yeniden resim yapmayı denemeyi düşünüyordum."

Neden böyle bir şeyi kabul etmişti? Bir yerlerde bir tür sanatçı ihtisasını üstlenebilecekmiş gibi değildi. Hala çalışması gerekiyordu.

"Daha iyi." Ryland koltuğuna oturdu. "Miranda bana sanatın hamisi olmanın beni daha rafine yapacağını söylüyordu."

Derek bir sırtış hissetti. "Patronum olmak ister misin? Benim bir yeteneğim olup olmadığını bile bilmiyorsun."

Ryland omuz silkti. "Elimde birkaç eskiz var. Bana iyi görünüyorlar.

"Neden?"

"Çünkü berbat bir ailem vardı. Onları koruyamadım, kendilerinden de. Böylece kendime bir aile kurdum."

"İnsanları topladın."

Ryland yüzünü buruşturdu. "Bunu söylediğin zaman çıkarıcı gibi görünüyor."

"Tam olarak değil. İnsanlar koleksiyonlarına özen gösterir; onları restore edin, besleyin, koruyun. Sonuç olarak, sanat eseri toplamaktan biraz daha asildir." Ve bilsin ya da bilmesin, düğ bunu başkalarına da aktarmıştı. Jess'in şimdi yaptığı bu değil miydi? Bütün bir ülkeyi kapsayan kendi koleksiyonunu mu başlatıyor?

Derek arkasına yaslandı ve Ryland'a baktı. "Neden ben?"

"Jess benim. Uzatma olarak, şimdi sen de öylesin.

"Ya Daphne ve Kit?"

Ryland başını salladı. "Onlar da. Chemsford'u severim. Parlamento, onu içinde bulundurduğu için daha iyi durumda olacak. Wharton da bir gün. Babası iyi bir adam."

Derek teklifi geri çevirmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Bu bir işti. İyi iş. Resim yapmayı da biraz keşfetmesine izin verecek bir şey. Derek ne kaybettiğini her gün hatırlatarak çalışmak istiyor muydu? Acı verici olurdu, evet ama nerede olursa olsun canı yanacaktı.

Kariyer açısından bakıldığında, bu onu iyi bir yere yerleştirirdi. Dük ve William arasında, bir gün prestijli bir küratörlük işi veya belki de Kraliyet Galerisi'nde bir pozisyon elde edeceğine dair referansları olacaktı.

"Önce eve gitmek istiyorum. ailemi gör. Haven Manor'da bitirin.

Ryland başını salladı ve kağıdı aldı. "Nerede yaşadığımı biliyorsun."

Görünüşe göre burada, dedi Derek, içten, rahat bir sırıtışla.

Ryland kıkırdadı. "İyi olacaksın, Derek Thornbury."

Derek kesinlikle öyle umuyordu.

Taş giyme töreni güzel olmasına rağmen, Jess uyanık kalmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Çocukluğundan beri korkması gerektiği söylenen bir adamın ölçüsünü almak için bütün gece uyumamıştı, aynı zamanda Lord Bradford'un saplantısının da kurbanı olan bir adamdı.

Gerçek şu ki, geçmiş geleceği şekillendirirken, günümüzde yaşayan insanlar hala boya fırçasını kullanıyorlardı. Belirlendikleri rotayı değiştirebilirler. Geriye kalan tek şey, Jess'in ne yaptığını Nicolas'a nasıl söyleyeceğine karar vermesiydi.

Önce onun kral olmasına izin verecekti. Sadece adildi.

Nicolas'ın başının mesh edilmesi, toplanan kalabalıktan büyük bir tezahürat aldı. Baş rahibin vaazı Jess'in yüreğini neşelendirdi. Kaos içinde neye tutunacağını bilmek için sakin zamanlarda Tanrı'yı aramanın ne kadar önemli olduğunu artık anladığında farklı bir şekilde dinliyordu.

Ta yeni kralın başına konuğunda, kalabalığın tezahüratı sağır ediciydi. Sadece kendi hükümetleri olma, kendi kaderlerini kontrol etme hikayelerini duymuş bir halkın neşesiydi. Yarın yeniden doğmuş bir ülke olarak ilerlemek onları korkutabilir ama bugün heyecanlıydılar.

Olması gerektiği gibiydi.

Diğer şeyler de yakında olması gerektiği gibi olacaktı.

Maria. Jess, diğer ileri gelenlerin ve soylu leydilerin bakışlarına rağmen, kraliyet locasında yanında oturan leydisinin hizmetçisine döndü. "İngiltere hakkında ne düşünüyorsun?"

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Derek'in eşyalarını toplaması ve William için raporunu bitirmesi bir ay sürdü. Daha fazla ertelemenin aşağılayıcı olacağını anlayınca Londra'ya ve Montgomery House'a döndü.

"Senin için bir oda ayarladık. Miranda'nın kız kardeşi resim yapmak için ışığın iyi olduğunu söyledi," dedi Ryland, Derek alışma odasına alındıktan sonra.

"Korkarım sizin için çalışmaya başlamadan önce biraz gecikeceğim, Majesteleri." Derek ağırlığını değiştirdi ama dik ve kendinden emin durmaya çalıştı.

Ryland soru sorarcasına kaşını kaldırdı.

"Aileme ne yaptığımı anlatmaya çalışırken çok düşün­düm."

Ryland hafifçe gülererek, "Ne kadar iyi gittiğini tahmin edebiliyorum," dedi.

Derek, özellikle ağabeyinin çokça alay ettiğini kabul etmek zorundaydı. "Evet, pekala, bir sonuca varmama yardımcı oldu." Derek derin bir nefes aldı. "Hayatımın bir trajedi olmasını istemiyorum."

Ryland birkaç saniye ona baktı. "Bu ifadenin bir düzeyde mantıklı olduğundan eminim, ama ben öyle görmüyorum."

Birden fazla resim acı ve kayıptan doğmuştu. Derek tüm hayatını onları inceleyerek ve onlara hayranlık duyarak geçirmişti, hatta onlara hürmet edecek kadar ileri gitmişti. Böyle bir hikayeyi yaşamak, ona bir galeri duvarında bakmaktan çok daha az hoştu. Dük'ün bunu anlaması pek olası değildi. Ama bir sanat eserinin aksine hayatının güzel yanı, Derek'in hala onu değiştirme yeteneğine sahip olmasıydı.

Derek, düşüncelerini açıklamaya çalışmak yerine, "Kanal boyunca bir yolculuk yapmam gerekiyor," dedi.

Ryland bir parça kağıdı kaldırarak, "Bunun için beklemek isteyebilirsin," dedi. "Görünüşe göre Jess bana bir şey gönderdi ve ondan önce varmak istedi, ancak zamanlaması biraz yanlış ve bir veya iki gün gecikecek."

Derek'in boğazı kurudu. Ryland, bütün bu ay boyunca Jess'le iletişim halinde miydi? Abisinin istediği adamla mı evlenmişti? Mutlu muydu? "Buraya mı geliyor?"

Öyle görünüyor. Bir şeyi kendisi getirmek yerine neden göndermesi biraz şaşırtıcı."

"Ah." Derek ağırlığını değiştirdi. Buradan ayrılıp rıhtıma gitmeye ve Verbonne'a gidebileceği en hızlı yolu keşfetmeye kararlıydı. Yine de Jess ondan bir adım öndeydi. Onu hayatında tutmak istiyorsa muhtemelen buna alışmalıydı. "Buraya ne zaman geleceğini söylüyor?"

Mektubu çevirdi. "Teslimin bugün ya da yarın, yani muhtemelen bir gün sonra geleceği söylenmiyor. Burada da bir çizim var. Ördek mi yoksa at mı olması gerektiğinden emin değilim.

Derek masanın üzerine eğildi. "Çiçek olmadığına emin misin?"

"Tüy kalemini yeni yürümeye başlayan bir çocuğa vermediğinden emin değilim. Sen sanat uzmanısın." Ryland kağıdı masanın üzerine fırlattı. "Gidip tazelenmek isterseniz çantalarınız odanıza alındı."

Derek, "Onları kapıda bırakmalarını söyledim," dedi. "Artık kaldığımı nereden bilecekler?"

Ryland çalışma odasının kapısını işaret etti. "Açık. Sadece yatak odalarının, özel oturma odanın yakınında veya kapısı kapalı bir odadayken kulak misafiri olunmasını açıkça yasakladım."

Tabii ki, bir hizmetçi çalışma odasına girdi. "Odan hazır, Bay Thornbury. Sana göstermemi ister misin?"

Birkaç saat sonra, akşam yemeğine otururlarken, kapının üzerindeki pirinç tokmağın yankısı evin umumi odalarından duyuldu.

Ryland kaşlarını çatı. "Görünüşe göre Jess'in teslimatı biraz ısrarcı."

Derek ön salona gitmek için tabağını bıraktı, tavırlarını merak kaplamıştı.

Uşak kapıyı açtığı anda görmeyi umduğu son şey Kral Nicolas'tı.

"Kim bu?" diye sordu Ryland, Derek'in yanına gelerek.

Derek cevap veremeden, kral uşağı itip geçti, parmağını Derek'e doğrulttu ve bağırmaya hazırlandı.

Uşak onu sırtüstü çevirdiğinde havası kesilene kadar. "Girebileceğinizi söylemedim, efendim."

Kralın arkasında duran iki muhafız içeri koştu, ancak onlara doğrultulmuş iki hizmetçi buldu.

Ryland koridoru geçti ve Kral Nicolas'ın nefesini tutup ayağa kalkmasını bekledi.

Öfkeyle, "Ben Verbonne kralyım," dedi.

Ryland kuru bir sesle, "Ben de bir İngiliz düküyüm," dedi. "Şu anda kimin gerçekten daha fazla güce sahip olduğunu test etmeli miyiz? Evimde durduğunu düşünürsek, cevap vermeden önce iki kere düşünürdüm."

Miranda sahneye baktı ve içini çekti. "Jess kesinlikle en kötü hediyeleri gönderiyor."

Jess, her seferinde tek bir öğeyi incelemek yerine bir plan yapmaya çalıştığı anda olan buydu.

Yine de, geçen ay ticaret yapmazdı. Gerekliydi. Verbonne'da yaşamak istemediğini bildiği kadar, onun gelişmesini istediğini de biliyordu. Bir bakıma onu seviyordu ve onun bir ayına ihtiyaı vardı. Dünyanın artık savaşta olmadığını anlayan kardeşini kontrol altında tutmak için birkaç planı harekete geçirmek için gereken tek şey buydu.

Bu önlemlerden biri, eski en büyük düşmanını oldukça zayıf korunan bir zindandan çıkarmak ve onu ülke turuna çıkarmaktı.

Bucanan artık Verbonne'un İngiltere büyükelçisi olmak için tamamen hazırlanmış ve donatılmıştı. Ya da en azından onların savunucusu. Yeni kurulan bir ülkede vatandaşlığın nasıl çalıştığından veya Verbonne'un diplomatik olarak tanınıp tanınmadığından tam olarak emin değildi. Yine de ülke tek başına ayakta kalacaksa İngiltere kadar güçlü bir müttefike ihtiyaı vardı.

İngiltere de fayda sağlayacağına göre onları ikna etmek bu kadar zor olmasa gerek. Ryland onu öldürmeden Nicolas'ı ikna edebildiği sürece.

Ne zamandır buradaydı? Bir gün? İki?

Hâlâ burada mıydı yoksa Ryland onu kapı dışarı mı etmişti? Ne de olsa Nicolas bir kraldı. Bu ona biraz saygı kazandırır, değil mi?

Ryland'ın Londra'daki evinin kapısını çaldı. Kimin cevap verdiğine ve ne kadar kızgın olduğuna bağlı olarak söyleyebileceği birkaç şey vardı.

Derek kapıyı açtığında kafasındaki tüm düşünceler kayboldu.

Ona sırtıyordu. Saçları uzamıştı ve şimdi tekrar alnına dökülüyordu. Gzlklerinden biri biraz yamuktu, bir merceğin yukarısında bir leke vardı ve Jess hiçbir erkeğin bu kadar iyi görünmediğine ikna olmuştu. Nesnel olarak konuşursak, birkaç tane daha yakışıklı erkek vardı ama o bunu görmeyi tercih etti.

"şimdi gerçekten yaptın, değil mi?" O sordu.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Jess, dudaklarında kendine ait bir sırıtış oldu.

Derek kapıyı iterek açtı ve Jess ile Richard'ın içeri girmesine izin verdi. Koridorda durduklarında, Derek ikisi arasında gidip geldi. "Onunla evli gibi davranmıyorsun, değil mi?"

"HAYIR." Jess zaferle çenesini kaldırdı. "Artık düzgün bir bayan hizmetçim var."

Richard homurdandı. "Mutfaklardan bir bulaşıkçı hizmetçisini çekmenin doğru olduğunu düşünmüyorum."

Derek, "Bir aşçı için uygun bir hanımefendi hizmetçisi gibi görünüyor," dedi.

Richard bu sefer düpedüz güldü. "Aynı şeyi söyledi."

Bunu gerçekleştirmeli, dedi Jess. "Baş belası kardeşimin burada olduğunu varsayıyorum?"

"Evet."

Jess dudağını ısırды. "Ne dedi?"

"Pek bir şey yok. Seninle konuşmaya geldiğini söyledi - ne bir dük ne de kesinlikle bir profesör.

Jess kaşlarını çatdı. "Ama sen profesör değilsin."

"Umurunda olduğunu sanmıyorum."

"Eh, öğrenmesi gerekiyor." Jess kollarını göğsünde kavuşturdu. "İnsanlar önemlidir. Bütün ay ona bunu söylemeye çalıştım.

"Seni bir aydır görmediğini söyledi."

"Yapmadı. Ona mektuplar yolluyorum." Durdu ve Derek'e baktı. "Sana mektup yazmayı ben de düşündüm ama yazmaktan nefret ediyorum ve onları asla göndermeyeceğimi biliyordum. Seni sevdiğimi söylediğimde seni görmek istedim.

Richard öksürdü. "Bir oturma odası var mı? Salon mu? Belki de sokağa çıkmalıyım?"

"Oturma odası şu kapıdan geçiyor. İyi brendi, Çin dolabının alt kısmında, mor tüylü vazanın arkasındadır, dedi Jess, kolunu koridorun bir tarafına doğru sallayarak. Ryland'ın evinin nasıl çalıştığını bildiği için sesini biraz daha yükseltti. "Eğer biri Ryland'a burada olduğumu söylemediyse, lütfen söyle ve kardeşimi de salona getir."

Ve tüm bunların arasından Derek sırtıttı. "Artık benim de seni sevdiğimi söylememe izin var mı?"

Jess rahat bir nefes aldı. "Bu çok makbule geçer, evet."

Derek onun elini tuttu ve o tanıdık ve artık hoş karşılanan sıcaklığı kolundan yukarıya gönderdi. "Seni seviyorum." Parmaklarını sıktı. "Şimdi lütfen her ne yaptıysan

onu çözebilir miyiz, böylece bunun ne anlama geldiği hakkında düzgün bir konuşma yapabilir miyiz?"

"Neye kızdığını bilmiyorum," dedi Jess, ağabeyinin onun aşırı güveninin tüm gücünü fark etmesine izin vererek. Adam onun karşısında biraz kaybolmuş görünüyordu.

Kral, "Bütün ülkeyi alt üst ettin," diye homurdandı.

Jess içini çekti. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Gerçi o tercih etmişti. Tüm hikaye ortaya çıktığında, Derek gülmemeye çalıştı. Karısı çay fincanını sallayıp bacağına biraz dökene kadar Ryland'ın böyle bir kısıtlaması yoktu. Jess, yeni küçük ülkeyi alt üst etmişti ve Nicolas bunu kabul etmek ya da kendi kız kardeşinin onun yönetimini baltaladığını ve muhafızlarının onu bulamadığını kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Verbonne'un sınırlarını hiç terk etmediğine dair bana yemin ediyor musun?" diye sordu.

Jess gözlerini devirdi. "Bunun ne anlamı var ki? Richard'ın Verbonne'u hikayelerden başka bir şey aracılığıyla tanınması gerekiyordu. Bu nedenle, sen ve ben de aynısını yapmalıydık. Bu yüzden sana mektupları gönderdim."

Nicolas, "Bana alaylar gönderdin," diye homurdandı.

"Ülkeyi dolaşmanıza ve insanlarınla tanışmanıza neden oldu. Bu arada, bunu çok takdir ettiler.

Derek, Jess'in yaratıcılığına hayran kaldı. Nereye giderse gitsin, Nicolas'a bir mektup göndermişti. Peşinden koşacaktı ama onu bulmak yerine tebaası tarafından kuşatılacak, diplomatik olarak iyi davranmaya ve Jess'in kendisi gelmeden hemen önce onun hakkında anlattığı hikayeleri yaşamaya zorlanacaktı.

"Evet, evet, herkesle konuştum. Onlara seni görüp görmediklerini sorardım. Bulduklarını söylediler ve nereye gittiğinizi söylemek yerine bana işlerini ve ailelerini göstermeye devam ettiler. Yaşlı bir kadın bana örgü örmeyi öğretmeye çalıştı."

Jess, Derek'e doğru eğildi. Zaten oturma odasındaki kanepede rezalet bir şekilde yakın oturuyorlardı, ama adam onu uzaklaştırmadı. "Bana şunu hatırlatır. Sana bir eşarp yaptım."

Derek eline bir kahkaha attı. Hayatı bir daha asla sıkıcı olmayacaktı. Okulda onunla dalga geçen çocuklar, o zamandan beri tanıdığı erkekler, hiçbirisi onun için mükemmel kadının Jess gibi olacağına asla inanmazdı. O da inanmayacaktı.

Tanrıya şükür, düşündüğünden daha büyük düşündü.

Jess kardeşine, "Kabul etmelisin," dedi, "Verbonne'u eskisinden daha iyi tanıyorsun."

Nicolas homurdandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bu ne kadar eğlenceli olsa da," dedi Ryland, "onu neden buraya gönderdin?"

Richard'a doğru işaret etti. "Yeni İngiliz büyükelçisiyle tanışmak için. Burada yapmak daha güvenli görünüyordu."

Nicolas kaşlarını çatı. "O bizim büyükelçimiz olamaz. O Verbonnian değil."

Ryland, "Kuzeni bir İngiliz haini olarak yargılanıyor," diye araya girdi. "Millet değiştirmek isteyebilir."

Jess, Senin İngiltere'ye ihtiyacın var, dedi. "İnsanları askeri yönetim altına alma ve oldukça iyi bir şekilde köleliğe zorlama planın yanlış ve aptalca ve Verbonne'un onu olduğu yere geri getirmesinin en hızlı yolu - onu alt etmek isteyen herkesin insafına."

"Bunu nasıl bildin?"

Jess elini salladı. "Fransızca, İspanyolca, İtalyanca, Rusça, Almanca, Felemenkçe ve muhtemelen bir kasabayı öldürülmeden geçecek kadar Çince biliyorum."

"Açıkçası," dedi Ryland, "onun kulağına anlaşılmasını istemediğin hiçbir şey söylemesen daha iyi olur. Kızımla bir ay geçirebileceğinden ve çocuk dilini akıcı bir şekilde konuşabileceğinden oldukça eminim. Aslında, lütfen yap. Tercümanlık yapman için sana para ödeyeceğim."

Derek küçük olanla biraz zaman geçirmişti. Çocuk kendisinden olmadığı için onu anlayamadığını düşünmüştü. Jess'in dil becerilerinin çocukları ne zaman olursa olsun onları da kapsayacağını umuyordu.

Jess'ten çocuk sahibi olma fikri onu kanepeye biraz daha yaklaştırdı.

Jess, "Konu hangi dili konuştuğum değil," dedi. "Arkadaşlar edinme, müttefikler edinme ve halkınızı yeniden inşa etmeye odaklanma zamanı. Verbonne'un daha büyük sınırlara veya daha güçlü bir orduya ihtiyacı yok. İngiltere az önce Verbonne'u ilk

etapta ele geçiren orduyu yenen orduyu yendi . Bir dahaki sefere seni kurtarmak için koşarak gelmeleri için Prens Regent ile arkadaş ol yeter."

Ryland yüzünü buruşturdu. "O şekilde alışmıyor."

"Aslında yle," dedi Jess, "ve sen de bunu biliyorsun."

Nicolas ve Richard odanın diğerk tarafından çok uzun bir süre birbirlerine baktılar. Derek bile rahatsız olmaya başlamıştı.

"Konuşmayı onlara bırakmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" Jess'e sordu.

"Evet." Aniden ayağak kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Artık ne yaparlarsa yapsınlar onlara kalmış. Verbonne'a ve onun insanlarına aşık oldum. Elimden geldiğince yardımcı olmaktan mutluluk duyarım ama İngiltere'yi de seviyorum. Burada bir evim ve ailem var." Gözleri Derek'inkilerle buluştu. "Geleceğim burada."

"Pekala, seyahat etmeyi umursamıyorum." Derek sırtıttı. "Görecek çok fazla sanat eseri var."

Ryland, Richard ve Nicolas'a bakarken başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. "Birbirinizi ldrmeyin. Uşağımı kapıya koyuyorum."

Nicolas homurdandı.

Jess ve Derek, Ryland'ı takip ederken Nicolas, "Sadece bir soru. Harflerin altına ne izdin Allah aşkına?"

Jess kaşlarını çattı. "Bir kişi olması gerekiyordu."

Derek kolunu ona doladı. "Sanırım gelecekte sen konuşurken ben çizim yapacağım."

"Bana bir plan gibi geliyor."

sonsöz

BİR YIL SONRA

Jess, kendisine baskı yapan çok sayıda insanı ya da Kraliyet Akademisi'nin en st katından çıkışların olmaması kararını umursamıyordu, ancak tüm bu insanlar için kocasının resimlerinden birinin duvarda asılı olması onu çok mutlu ediyordu. hayran olmak.

Kimse bilmese de oydu. Arkadan boyanmış, saçları sırtından aşağı dökülmüş, yüzü güneşe dönük. Sarılar ve altınlar tuvali doldurdu. Buna Işıktaki Kız adını verdi.

Jess'in Nicolas'ı Verbonne siyasetine katılmayacağına ikna etmesi biraz zaman almıştı. Onu ne kadar baştan çıkarmaya çalışırsa çalışsın, tek gördüğü oynayacak daha fazla oyun, gezinmesi gereken daha fazla karanlıktı ve artık o kişi olmayı reddediyordu. Işıktaki yaşamının nasıl bir şey olduğunu öğrendiğine göre, bir daha içine adım atamayacak kadar uzun yıllar gölgelerde yaşamıştı.

Artık koşmuyordu. Saklanmıyordu.

Harika hissettirdi.

Jess ve Derek biraz seyahat ettiler ama tekrar Haven Malikanesi'ne yerleşmişlerdi. Haven Malikanesi ile Marlborough arasında yaklaşık olarak yarı yolda inşa etmekte oldukları kulübe neredeyse bitmişti ve Jess oraya taşınmak için sabırsızlanıyordu. Kadınlara yemek yapmayı ve kendilerini korumayı öğretmek için sık sık Haven Malikanesi'ne gidiyor olsa da , bir aile ve gelecek kurmak, kök salmak için kendine ait bir alanı olacaktı.

Artık bir sandıkta yaşamak yerine bir dolabı vardı.

Mutfak onu hâlâ ara sıra üzüyordu, ama çoğu zaman İsmelde'nin mutlu gülümsemesini ve ekmek yoğururken şarkı söyleyişini hatırlamasına izin veriyordu. Derek, Oxford'da resim yapıyor ve ara sıra çalışıyordu, ancak gelecek yıl Marlborough'daki yerel okulda öğretmenlik yapmaya başlayacaktı. Maria hâlâ leydisinin hizmetçisiydi ve Haven Malikanesi'ndeki kadınlarla dikiş dikmeyi seviyordu. Martha, küçük oğlunu büyütmek için basit bir hayat yaşamayı seçmişti ve şimdi William'ın yeni fabrikasında çalışıyordu.

Etraflarında çok şey oluyordu ve sadece izlemek yerine Jess ve Derek tam ortadaydılar. Hayatlarının bir amacı ve huzuru vardı, Jess'in ihtiyacı olduğunu asla fark etmediği iki şey.

Derek yanına geldi ve yanında durarak tabloya baktı. Parmaklarını hafifçe birbirine dolamak için elini kaldırdı.

"Bunu sen yaptın," dedi, tablonun kendisinden çok daha fazlasına atıfta bulunarak.

"Hayır," dedi. "Sadece görmene yardım ettim."

Yazar Notu

Napolyon'un zaman çizelgesi ve Kutsal Roma İmparatorluğu'nun kalıntıları doğru olsa da, Verbonne ülkesi ve sakinleri kurgusaldır. Birkaç farklı ülkeden birkaç parça tarihin bir karışımı olarak, ülke tek bir yere dayanmıyor. Fournier ve The Six de kurgusaldır, bu yüzden ne yazık ki hiç kimse onların çarpıcı ve dikkat çekici tablolarını göremeyecek. Yine de, Kettering'deki tüzük dışında, bu kitapta adı geçen diğer eserler ve ressamlar gerçektir.